

ROMALILARA MEKTUP

Rod Harbottle

Romalılara Mektup

[Rod Harbottle](#)

Telif Hakkı/Copyright Rod Harbottle, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

Konuya Giriş

Özel Açıklama 1:1-7

Dua ve Teşekkür 1:8-12

Özel Bilgi 1:13-15

Sevinç Getirici Haber'in Yeterliği 1:16,17

DOĞRULUĞA GENEL GEREKSİNİM

İnsanlığın Suçluluğu 1:18-32

Tanrı'nın Yansız Yargılaması 2:1-11

Tanrı Yargılaması Saptanacaktır 2:12-16

Ruhsal Yasayı Bilenlerin Yargılanması 2:17-24

Yüzeysel Bilgi mi, Yürekten Uygulama mı? 2:25-29

Her Durumda Doğru Olan Tanrı 3:1-8

Doğruluk Yolu Tektir 3:21-31

İbrahim Doğruluğunu Nasıl Sağladı 4:1-8

İbrahim'in Doğruluğu: Sünnetsiz Durumdayken 4:9-12

İbrahim'in Doğruluğu: Ruhsal Yasadan Önce 4:13-17

İbrahim: İman Edenlerin Parlak Örneği 4:18-25

Mesih'e iman Edenin Doğruluğu 5:1-11

Günahın Sonucu, Tanrı'nın Armağanı 5:12-19

Parçaya Genel Bakılış

Kayranın Ruhsal Yasaya Üstünlüğü 5:20,21

Mesih'in Ölümüyle Sağlanan Üstünlük 6:1-11

Mesih'in Dirilişi: Özgürlüğün Kanıtı 6:12-14

Mesih İnanlısı: Doğruluk Tutsağı 6:15-23

Ruhsal Yasa Belirli Bir Süre İçindir 7:1-6

Ruhsal Yasa: Günahın Aynası 7:7,8

Günahı Ölüme Çeken Ruhsal Yasa 7:9-13

Günahı Kaçınılmaz Kılan Ruhsal Yasa 7:14-25

Mesih: Günahı alt Eden 8:1-11

[Kayra Sağlayışı: Tanrı Babamız 8:12-17](#)

[Açıklanan Görkem 8:18-25](#)

[Egemen Tanrı'nın Şaşılacak Kayrası 8:26-30](#)

[Mesih Bağlılığında Açıklanan Tanrısal Sevgi 8:31-39](#)

[Kısım 1'den Özetler](#)

[KONUVA GİRİŞ](#)

[YAHUDİLİK İLE MESİH İNANCI](#)

[TANRI'NIN SEÇİLMİŞ HALKI](#)

[Seçilmiş Halkın İmansızlığı 9:1-5](#)

[Tanrı Vaadi Etkisiz Bırakılmaz 9:6-13](#)

[Tanrı'nın Egemen Amacı 9:14-18](#)

[Tanrı'nın Acıması ve Kızgınlığı 9:19-21](#)

[Tanrı'nın Acıması ve Kızgınlığı 9:19-21](#)

[Tanrı'nın Sevecenliği ve Kızgınlığı 9:22-29](#)

[İmanla Doğruluğa Kavuşanlar 9:30-33](#)

[Seçilmiş Halkın Yitirdiği Elverişli Durum 10:1-4](#)

[Herkesi Kapsayan Kurtuluş 10:5-13](#)

[İsraililer'in İmansızlık Nedeni 10:14-21](#)

[Tanrısal Kayraya İman Eden İsraililer 11:1-12](#)

[Kayradan Yararlananlara Uyarı 11:13-24](#)

[Tanrı Kayrası herkesi Kapsar 11:25-29](#)

[Kayra: Tanrı Bilgisinin Ürünü 11:30-36](#)

[İMANLI YAŞAMIN SERGİLENMESİ](#)

[Kayra ile Uyumla Yaşam 12:1,2](#)

[Tanrı Bağlılığının Özellikleri 12:3-8](#)

1) Peygamberlik

2) Başkalarına hizmet etme bağıışı (ayet 7).

3) Öğretmek bağıışı (ayet 7)

4) Öğüt verme bağıışı (ayet 8)

5) Bağıışta bulunma ruhsal bağıışı (ayet 8)

6) Yönetmenlik bağıışı (ayet 8)

[Tanrı Bağlığının Özellikleri 12:9-21](#)
[Başta Bulunanlara Bağımlılık 13:1-7](#)
[Yaşamda Temel Yükümlülük 13:8-14](#)
[Neden Kardeşini Yargılıyorsun? 14:1-4](#)
[İnanlıların Ayrımları, Benzerlikleri 14:5-12](#)
[Göz Önünde Tutulacak Gerekler 14:13-23](#)
[Kendinizi Değil, Başkalarını Hoşnut Edin 15:1-7](#)
[Mesih'in Ulu Hizmeti 15:8-13](#)
[Evrensel Kayra yayılıyor 15:14-21](#)
[Evrensel Kayra Yayılacak 15:22-23](#)
[Kardeşlere Selam 16:1-16](#)
[Son Uyarı 16:17-24](#)
[Dua ve Teşekkür 16:25-27](#)

Konuya Giriş

Pavlus Romalılara yazdığı mektupta Sevinç Getirici Haber'i açıkladığı zaman imansız Yahudiler'den sık sık duyduğu itirazları yanıtlar. Birinci bölümdeki selam sözünde kendini tanıtırken bile yaşamıyla bir parça olan Sevinç Getirici Haber'i açıklamaya başlar. Gerçek Tanrı'yı tanımayan Ulusların Tanrı'nın doğruluğuna olan gereksinimini dile getirir. Bölüm 2'de sünneti ve ruhsal yasası olmayan ama yasada istenen doğrulukta yaşayan Uluslar'dan bir kişinin, sünnetliliği ve ruhsal yasasıyla övünen ama yasaya uymayan bir Yahudi'yi gölgede bıraktığını belirtir. Bölüm 3'te bu konunun Yahudiler'in düşüncelerinde uyandırdığı itirazları dile getirip yanıtlar. Konuyu geliştirirken aynı açıdan öne sürülen itirazlara bölüm 4 ile bölüm 6'da yer verir.

Bu itirazlara cevap verirken Tanrı'nın kayrasına dayanan ve imanla kavuşulan doğruluk müjdesinin İbrahim ve Davut gibi Eski Antlaşma adamları için geçerli olduğunu açıklar (bölüm 4). Beşinci bölüm doğruluğa erişirme yolunun kesinliğini ve yetkinliğini açıklar. Kayrayla kurtuluşun kişinin günah işlemeyi sürdürmesine yol açtığı itirazına kayrayla kurtuluşun günaha ölme yolu olduğu yanıtını verir (bölüm 6). Bunu açıklarken imanlının ruhsal yasa altında değil, kayra altında olduğu için günah ona egemen kesilmeyeceğini bildirir. Kayra günahın egemenliğini kırar.

Bu konuyla kayrayla kurtuluş müjdesinin kişiyi 'yapasız' olmaya ve dolayısıyla günah işlemeye yönlendirdiği itirazına yol açar (6:15). Pavlus buna yanıt olarak ruhsal yasanın zaman açısından kısıtlı olduğunu (7:1-6) ve günahlı bir insanı düzeltereğine onu daha çok günah işlemeye teşvik ettiğini belirtir (7:7-25). Bu durumun, yasanın kutsal olmadığından değil, günahın korkunç ve sinsi gücünden ileri geldiğini açıklar. Kişinin içinde konut kurmuş olan günahın etkisinden kurtulması, ruhsal yasayla olanaklı olmadığını vurguladıktan sonra bunun, Mesih'in çarmıhtaki kurtarma etkinliğini inanlının yüreğine uygulayan Kutsal Ruh'un etkisiyle olanaklı olduğunu bildirir (bölüm 8).

Bundan sonraki ayetlerde Pavlus, inanlı Mesih'in tekrar gelişindeki son kurtuluşunu, 'bedenin kurtuluşunu' beklerken çektiği acılarda Kutsal Ruh'un ona yardım ettiğini açıklar. Kutsal Ruh'un içinde konut kurduğu inanlının kurtuluşu ne kadar kesin olduğunu vurgular. Tanrı onu doğrulukla donatır, yüceliğe kavuşturur. En korkunç durumlarda bile kimse onu Tanrı'nın sevgisinden ayıramaz.

Romalılara Mektub'un birinci yarısının her bir ayeti üzerine yapılan bu açıklamaların hazırlanmasında 1988 yılında yayımlanan İncil'in Sevinç Getirici Haber adıyla tanınan Yunanca'dan Çağdaş Türkçe'ye Çevrisi'nin

metni kullanılmıştır. Ama öbür çevirileri kullanan okuyucular da bu kitaptan yararlanacaklardır.

Özel Açıklama 1:1-7

Pavlus mektubuna başlarken o çağın alışagelmış selamlama biçimini kullanır: Pavlus'tan.. Roma'da bulunan Tanrı'nın sevdikleri, kutsal yaşam çağrılılarına esenlik (ayet 1 ve 7). Ama bu selam sözünde kendini tanıtmaya başlarken yaşamıyla bir parça olan Sevinç Getirici Haber'i açıklamaya koyulur ve böylece selam sözünü ayet 7'nin sonuna kadar uzatır.

Pavlus ilkin kendini Mesih İsa'nın uşağı olarak tanıtır (ayet 1). Asıl dildeki "doulos" kelimesi köle demektir. Pavlus kendini ruh, can ve beden olarak Mesih İsa'ya vermişti. Tüm ilgisi İsa'nın buyruklarını dinleyip yerine getirmektir. Oysa bu yüce kişiye hizmet etmesini büyük bir şeref sayıyordu. Pavlus "haberci olmaya" çağrıldı. Haberci (apostolos) "gönderilen" demektir. Her halde Pavlus bu sözleri yazdırırken Rab İsa'nın Şam yolunda kendisine gözüktüğü olayı aklında canlandırıyor ("Bu mektubu kaleme alan ben Tertios" sözü Pavlus'un mektubu kime yazdığını açıklar -Romalılar 16:22). O olayda Mesih İsa ona şunları dedi: "Sana bunun için gözüktüm. Bende gördüğün ve sana gözükeceğim şeylerde seni hizmet sunmaya ve tanıklıkta bulunmaya atadım. Seni kendilerine gönderdiğim halktan (İsrail halkından) ve uluslardan kurtaracağım. Onların gözlerini açasın, onları karanlıktan ışığa ve şeytanın egemenliğinden Tanrı'ya döndüresin diye seni gönderiyorum. Öyle ki, günahların bağışlanmasına kavuşsunlar ve bana iman ederek kutsal kılınanlar arasında bir yer alsınlar" (Elçilerin İşleri 26:16-18). İsa Mesih Pavlus'u kurtuluşla ilgili Sevinç Getirici Haber'i İsrail halkına ve uluslara bildirmeye gönderdi. Onun haberciliği buydu.

Pavlus "Tanrı'nın Sevinç Getirici Haberi'ni yaymaya" atandı (ayet 1). Pavlus bu göreve büsbütün verilmişti, ona ayrılmıştı. Yaşamının tüm amacı olmuştu. O kadar ki, başka yerde "Sevinç Getirici Haber'i yaymazsam yazıklar olsun bana" diye yazdı (1.Korintoslular 9:16). Yaydığı haber Tanrı'nın Sevinç Getirici Haberi'ydі. Tanrı'nın kurtarışıydı. Pavlus da bununla ilgili olan haberi başka insanlardan almadı. Doğrudan doğruya Tanrı'dan aldı (Galatyalılar 1:1,11,12).

Ayet 2 Sevinç Getirici Haber "Tanrı'nın peygamberleri aracılığıyla Kutsal Yazılar'da önceden vaat" edildi. Pavlus yeni bir şey uydurmuş değildir. Tanrı Eski Antlaşma çağında bile bu müjdeyi peygamberleri aracılığıyla önceden bildirmişti. Örneğin: "Ey Yeruşalim'e müjde getiren. Sesini yükselt, korkma. Yahuda kentlerine, 'İşte, Tanrınız!' de. İşte Egemen RAB gücüyle geliyor, Kudretiyle egemenlik sürecek. Sürüsünü çoban gibi güdecek." (Yeşaya 40:9-11). " Dağları aşip gelen müjdecinin ayakları ne güzeldir! O müjdeci ki, esenlik duyuruyor. İyilik müjdesi getiriyor, kurtuluş

haberi veriyor." (Yeşaya 52:7). Bu müjdenin içeriği Yeşaya bölüm 53'te ayrıntılı olarak önceden bildirilmiştir: "RAB'bin gücü kime göründü? O RAB'bin önünde bir fidan gibi, gibi büyüdü. Bakılacak biçimden, güzellikten yoksundu. Gönlümüzü çelen bir görünüşü de yoktu. İnsanlarca hor görüldü. Yapayalnız bırakıldı. Acılar

adamıydı. Oysa, bizim başkaldırılarımız yüzünden onun bedeni deşildi, Bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza Ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk. Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, Her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi." (1-6). Nekadar ayrıntılı bir önbildiri! Ve daha çok vardır.

Tanrı vaadini tutandır. Tanrı'nın İbrahim'e vaadi konusuna Pavlus bölüm 4 ayet 13-25 parçasında döner. Kişinin Tanrı'nın vaadini imanla kabul etmesini onun çalışıp yasayı yerine getirerek kurtuluşunu kazanma çabasıyla karşılaştırır.

Ayet 3 ve 4'te Pavlus Sevinç Getirici Haber'in merkezini açıklar. Bu müjdenin merkezi Tanrı'nın Oğlu'dur. Ancak bu yüce kişi bu kurtarışı gerçekleştirebildi. Her şeyi Yaradan iken yaratık sıfatına girerek beden oldu. Tanrı'nın Oğlu İnsanoğlu oldu (Yuhanna 1:3,14; Filippililer 2:6,7). "Tartışmasız, tanrısayarlığımızın gizi büyüktür: O bedende açıklandı" (1.Timoteos 3:16).

Bu sır nasıl gerçekleşti? Bununla ilgili olarak daha dünyaya gelmemiş olan Mesih'in şu sözünü Kutsal Yazı'da okuruz: "Bana bir beden hazırladın" (İbraniler 10:5). Bu bedenin Tanrı'nın Kutsal Ruhu tarafından hazırlanması bakire kız Meryem'in imanı ve söz dinlemesiyle mümkün oldu. Melek Cebrail bunu ona şöyle müjdeledi: "'İşte gebe kalıp bir oğul doğuracak, adını İsa koyacaksın. O ulu olacak ve kendisine En Yüce Olan'ın Oğlu denecek. Rab Tanrı O'na atası Davut'un tahtını verecek.'" Meryem meleğe sordu: 'Bu nasıl olabilir ki? Çünkü hiçbir erkekle ilişkim olmadı.' Melek, 'Kutsal Ruh üzerine gelecek, Yüce Olan'ın gücü sana gölge salacak' diye yanıtladı. 'Bu nedenle, doğacak olan kutsal kişiye Tanrı Oğlu denecek.. Çünkü Tanrı katında olanaksız hiçbir şey yoktur.' Meryem, 'Ben Rabbin hizmetçisiyim' dedi, 'Sözün'e göre bana gereken neyse o olsun'" (Luka 1:31-38). Meryem'in Davut'un soyundan olduğu Tanrı'nın onun dünyaya getirdiği kutsal kişiye "atası Davut'un tahtını" vereceğine söz vermesiyle belirtilir. Meryem Davut'un soyundan olan Yusuf'la nişanlıydı. Daha sonra Yusuf Meryem'le evlendi. "Ama bir oğul doğuruncaya dek kendisiyle ilişki kurmadı" (Matta 1:25). Böylece Tanrı'nın Oğlu'nun beden olması ve Kutsal Yazılar'ı yerine getirmek için O'nun Davut'un soyunda doğması sağlandı (2.Samuel 7:12-14a; Mezmur 89).

Pavlus Isparta ilinin Yalvaç ilçesine yakın bir yerde kalıntıları bulunan Antakya adlı kentin sinagogunda (Yahudi dua evinde) Sevinç Getirici Haber'i bildirirken aynı konuyu vurgular: "Tanrı vermiş olduğu vaat uyarınca İsrail'e bu Davut'un soyundan kurtarıcı İsa'yı getirdi" (Elçilerin İşleri 13:22). Pavlus bu konu üzerinde durdu çünkü Yahudiler için çok önem taşıyordu.

Mesih beden açısından Davut soyundan doğansa, "kutsallık ruhu açısından ölümler arasından dirilerek yeterli güçle Tanrı'nın Oğlu" atanandır (ayet 4). Mesih ölümler arasından dirilmekle Tanrı'nın Oğlu olmadı. Davut soyundan doğmasından önce Tanrı'nın Oğlu'ydu. Asıl metindeki "atanan" kelimesi "sınır çizerek belirtmek" anlamına gelen bir kelimedir. Kelimenin genel kullanılışı tanımlama ya da ilan etme yönündendir.

İsa Mesih'in Tanrı'nın Oğlu oluşu ölümlerin dirilişiyle tanımlandı ve ilan edildi. (Her ne kadar çeviri "ölümler arasından dirilerek" sözüyle anlamı İsa Mesih'in kendi dirilişine sınırlandırıyor da, asıl metin "ölümler dirilişiyle" deyip daha genel bir anlam veriyor). İsa Mesih, ölümleri dirilttiği zaman ne şekilde Tanrı'nın Oğlu olduğunu tanımlıyordu: "Baba nasıl ölümleri diriltip onlara yaşam sağlıyorsa, Oğul da istediklerine yaşam sağlar" (Yuhanna 5:21). Tanrı'nın Oğlu ölümleri diriltmek konusunda Tanrı'nın kendisi gibi güç ve yetki sahibidir. Ölümlerin dirilişiyle Tanrı'nın Oğlu olduğu ilan edildi: "Vakit geliyor ve işte geldi bile. Ölümler Tanrı Oğlu'nun sesini işitecekler ve işitenler yaşayacaklar" (Yuhanna 5:25).

İsa'nın bir kızı, dul kadının biricik oğlunu ve Lazar'ı diriltmesi kendisindeki kutsallık ruhunu ve yeterli gücü açıklıyordu. Ama kendi dirilişiyle bunları daha belirgin biçimde açığa vurdu. Çünkü bu kişiler yine öldüler. Oysa İsa Mesih şunları diyebilecek yüceliktedir: "Diri Olan da Ben'im. Öldüm ve işte çağlar çağı diriyim" (Vahiy 1:18).

"Kutsallık ruhu" deyimiyile ne demek isteniyor (ayet 4)? Kutsal, Tanrı'ya verilmiş ve dolayısıyla her kötülükten arı demektir. Melek Cebrail bunu bizim için açıklar: "'Kutsal Ruh üzerine gelecek, Yüce Olan'ın gücü sana gölge salacak' diye Meryem'i yanıtladı. 'Bu nedenle, doğacak olan kutsal kişiye Tanrı Oğlu denecek'". (Luka 1:35). Tanrı'nın Oğlu özvarlığında kutsaldır, öz ruhu kutsaldır. Bu kutsallık ruhunun gücüyle yeryüzünde kutsal yaşam sürdü, ölümleri diriltti. İnsanların günahlarını bedeninde taşıdığı halde kutsallığı yozlaşmadı. Kutsallık ruhu açısından ölümler arasından dirildi.

Oysa bu deyim Kutsal Ruh'u da belirtebilir. Kutsal Ruh İsa'yı güçlendiriyor, destekliyordu. Yukarıdaki ayet bunun Meryem'in gebe kalmasında doğru olduğunu belirtir. Beden açısından Kutsal Ruh'un desteğine ihtiyacı vardı. Yaşamının çeşitli sahnelerinde bu belegenir: "İsa vaftiz edildi. Dua

ediyordu ki, gök açıldı. Kutsal Ruh bedensel durumda güvercin gibi İsa'nın üzerine indi ve gökten bir ses duyuldu: 'Sen sevgili Oğlum'sun; sende hoşnudum'" (Luka 3:21,22). "İsa Kutsal Ruh'la dolu olarak Ürdün ırmağından döndü ve Ruh tarafından çöle yöneltildi. Kırk gün süreyle iblis tarafından denendi" (Luka 4:1,2). "İsa Ruh'un gücüyle Galile'ye döndü. Üzü bölgeye bağlı tüm çevrede yayıldı" (Luka 4:15). "Suçsuz olarak sonsuz Ruh aracılığıyla kendini Tanrı'ya sunan Mesih'in kanı, vicdanımızı ölü işlerden ne denli daha derinden arıtabilir!" (İbraniler 9:14).

Sevinç Getirici Haber'in ana konusu olan bu görkemli kişi "Rabbimiz İsa Mesih'tir" (**ayet 4**). Pavlus bizi kendi yanına katıp "Rabbimiz" der. Pavlus O'na Rab ve Egemen olarak tapınıyor, yaşamıyla kendisine hizmet ediyordu. "Rabbimiz" derken bizim de O'na tapınıp hizmet etmeliyiz. O sahibimizdir -bizi yöneten Egemen Rab (Romalılar 14:8,9). Günlük yaşantıda O'nu dinleyip buyruklarına uyuyor musun?

Öte yandan adı İsa'dır. Bu ad İbranice'de "Rab (Yahveh) kurtuluştur" anlamını taşıyan Yehoşua'dır. Bu O'nun bizi kurtarmak için insanlığımızı paylaştığını vurgular.

"İsa Mesih" adına o kadar alışmışız ki, Mesih kelimesinin İsa'nın görevlerini belirten bir unvan olduğunu unutmak tehlikesindeyiz. Mesih "meshedilen" anlamındadır. Eski Antlaşma çağında peygamber, kral ve kahinin başına bir miktar zeytin yağı dökülür, bu görevlerden birine Tanrı tarafından atandığı ilan edilirdi (Çıkış 30:30; 1.Krallar 19:6). Mesih bu üç görevi kişiliğinde birleştirendir. Tanrı'yı ve O'nun gerçeğini açıklayan peygamber (Yuhanna 1:18; 18:37; Vahiy 1:1,5), insanların günahlarını gideren kurban olarak kendini Tanrı'ya sunan ve inanlılar için şefaate eden kahin (Mezmun 110:1-4; İbraniler 7:24-27; 9:11-14) ve Tanrı'nın Hükümlerini kuran kraldır (Mezmun 110:1-7; Yuhanna 18:36-37; 1.Korintoslular 15:23-25; Vahiy 1:5; 11:15-19). Bu görevlere atanan kutsal kişi Tanrı'nın Oğlu'dur. O'nun Tanrı olması, Mesih'e özgü görevleri yerine getirmek için O'nu yeterli kılar. Ayet dört üzerinde çok durduk ama yine de onun derin anlamının her yönüne değinemedik!

Ayet 5 Pavlus Rab İsa Mesih aracılığıyla kayra ve habercilik görevini aldı. Kayra, Tanrı'nın layık olmayanlara iyilik yapmasıdır. Pavlus Mesih'in kendisini çağırdığı zamanki yaşamını hatırlarken şaşırıp hayranlıkla doluyordu. Mesih'in onu kurtarması ve haberci ataması ancak O'nun yüce sevgisiyle açıklanabilirdi. Yıllar sonra Timoteos'a yazarken aynı şaşkınlığı yansıtır: "Beni bu hizmette güçlendiren Rabbimiz Mesih İsa'ya teşekkür sunarım. Çünkü beni güvenilir sayarak bu hizmete atadı. Daha önce O'na

sövmeme, saldırıda bulunmama ve O'nu aşağı görmeme karşın bugün acınılmış biriyim. Çünkü her ne yaptım, imansızlık ortamında bilgisizlikten yaptım. Rabbimizin kayrası bana bolluk içinde erişti, Mesih İsa bağlılığında iman ve sevgi sağladı" (1.Timoteos 1:12-14).

Haberci kelimesini birinci ayeti yorumlarken açıklamıştık. Gerekirse tekrar ona bakabilirsiniz. Habercilik görevi Pavlus'un gözünde büyük bir ayrıcalık ve şerefti: "Kutsal yaşamlıların tümünden gerilerde olmama karşın, bu kayra bana verildi: Mesih'in araştırılmayan zenginliğiyle ilgili Sevinç Getirici Haber'i uluslara yayayım diye" (Efesoslular 3:8).

Pavlus'un haberci olarak İsa Mesih tarafından gönderilmesi "O'nun adının yayılması için bütün uluslar arasında iman buyruğuna uymayı" tanıtmayı içeriyordu (ayet 5). Pavlus Yahudi olmayan insanların sadece imana gelmelerini, yeni bir inanç benimsemelerini değil, onların Mesih'in araştırılmayan zenginliklerini tanıyarak O'nu yürekten sevip buyruğuna uymalarını istiyordu. Mesih'e iman etmemiz bir inanç sistemini benimsemekten öteye geçmezse boştur. Gerçek iman, Mesih'e güven bağlayıp buyruğunu yerine getirmekle kendini gösterir. Mesih'e güvenen, sözünü dinleyen inanlılar olalım.

Pavlus'un habercilik görevi İsa Mesih'in "adının yayılması için"di (ayet 5; Müjde: "O'nun adı uğrunda.."). Bir kişinin adı O'nun tüm özellikleri ve niteliklerini temsil eder. Mesih'in adı yukarıda belirtildiği gibi O'nun çok yönlü

kişiliğini açıklar. Mesih'in kişiliği O'nu tanıyan insanda hayranlık ve sevgi uyandırır. O'nu sevmeye başlayan kişi kendini O'nun buyruğu altında koyarak O'na bağlanır. Pavlus bütün uluslardaki insanları böyle bir bağlılığa çağırır. Amacı Mesih'in adının yüceltilmesiydi. Bizim amacımız nedir?

Ayet 6 Pavlus'un yazmakta olduğu Roma'daki Mesih inanlıları bu ulusların arasındaydı. Onlar Pavlus'un habercilik görevi kapsamına giriyordu. Bu sözün iki yönü vardır. Birincisi inanlıların bulunduğu Roma kenti ulusların bir kenti olduğunu belirtmesidir. İkincisiyse o kentteki inanlıların birçoklarının Yahudi olmadığına değinmesidir. Pavlus'un bölüm 16'da selam yazdığı yirmi altı kişinin ancak altı, yedisi Yahudi asıllı olduğu anlaşılır. Tüm kilise topluluğunda Yahudi olmayanların Yahudilere olan oranının aynı olduğu bilinmez ama oldukça büyük bir oran olsa gerek. Roma'daki inanlılar İsa Mesih'in çağrılılarıydı (ayet 6). İsa Mesih onları Sevinç Getirici Haber aracılığıyla çağırmıştı. Onlar da davetini kabul edip

kendisine bağlandılar.

Ayet 7 Roma'da bulunan bütün inanlılar "Tanrı'nın sevdikleri"dir. İnanlılar olarak hepimiz Tanrı'nın sevdiği kişileriz. Ne güzel, değil mi? Başka dini inanç ve felsefelerde insan Tanrı tarafından sevildiğini bilmez. Tanrı'nın sevgisi bizi her zaman sevindirmeli. Tanrı'nı sevdikleriyiz, tıpkı Roma'daki bu kardeşler gibi. Tanrı bize olan sevgisini kanıtladı. Nasıl? İsa Mesih'in yerimize ölmesiyle (Romalılar 5:8).

Roma'daki inanlılar ayrıca "kutsal yaşam çağrılıları"dır (ayet 7). Kendisine ayrılmış bir halk olsunlar diye Tanrı'nın çağırdığı kişiler. Bir inanlı Tanrı'nın çağrısını kabul edince Tanrı onu "kutsal kişi" ilan eder. Her bir gerçek inanlı hakkında Tanrı, "Bu kendime ayırdığım kişidir" der. "Benimdir. Kutsaldır." İnanlının sorumluluğu Tanrı'nın kendisine verdiği bu kutsallığa uygun bir yaşam sürmesidir.

Pavlus kendini ve görevini tanıttıktan ve yazdığı inanlılara Tanrı'nın önünde kim olduklarını hatırlattıktan sonra onları selamlar. "Sizlere Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten kayra ve esenlik gelsin" der (ayet 7). Tanrı tarafından sevildiklerini bilen inanlılar, Tanrı'yı Baba olarak tanır. İnanlılara gelen bereketler hem Babamız Tanrı'dan hem de Rab İsa Mesih'ten gelir. Bu konuda Rab İsa Baba'yla birdir. Pavlus'un Roma'daki inanlılar için dilek sözü hem Yunanlılar'ın selam sözüyle hem de Yahudiler'in selam sözüyle bağlantıları var. Yunanlılar'ın selam sözü "Sevinin!" anlamını taşıyan "haire" kelimesiydi. Pavlus'un bunu "kayra" anlamındaki "haris" sözcüğüyle değiştirdiği düşünülür. Kayra tüm Sevinç Getirici Haber'i hatırlatan çok anlamlı bir selam sözüdür. Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten gelen kayra, Tanrı'nın yüce sevgisi nedeniyle layık olmayan insanlara iyiliklerini bol bol vermesidir. "Esenlik" Yahudiler'in selam sözünün karşılığıdır. "Şalom" selamet demektir. Esenlik ve barış kavramlarını aşan "şalom" sözüyle selam veren kişi karşısındakinin barış ortamında bulunup her çeşit iyilikle mutlu olmasını diler. İnanlının esenliği Tanrı'yla barışması ve Tanrı'nın verdiği

iyiliklerle sevinç bulmasından gelir. Kayra ve esenliğin Baba'dan bize gelmesi Rab İsa Mesih'in aracılığıyla olmuştur.

Dua ve Teşekkür 1:8-12

Pavlus Roma'daki inanlılardan bedence uzak olmasına rağmen onlarla olan ruhsal paydaşlığını dile getirir (**ayet 8**). En başta onlar için dua eder. Dualarında her şeyden önce onlar için Tanrı'ya teşekkür sunar. Pavlus'un dualarında teşekkür boldu. Bizim dualarımız nasıl? Dualarımız teşekkürlerle dolu olursa, Tanrı'yı sevindirmiş oluruz. O'na teşekkür sununca O'nun yüce işlerini anarız, onlardan duyduğumuz sevinci Tanrı'ya bildiriz. Bu yoldan O'nunla olan ilişkimiz gelişir. O zaman biz de Pavlus gibi O'na "Tanrım" diyebiliriz. Teşekkür etmekle imanımız da gelişecek. Düşüncemiz Tanrı'nın yüce işleriyle dolacak. Bu da Tanrı'nın yüce işlerini yapacağına iman etmemize yardımcı olacak. Dualarımız bir istek listesi sunmaktan çıkacak, Tanrımız'la karşılıklı konuşma aşamasına erişecek. Pavlus Tanrı'ya teşekkürünü İsa Mesih aracılığıyla sunar. Her şey İsa Mesih aracılığıylaadır. Dualarımız bile O'nun aracılığıyla Tanrı'ya ulaşır. Çünkü O'dur bizi Tanrı'yla barıştıran, çarmıhta canını vererek günahlarımızı ortadan kaldıran kefareti sağlayan ve bizi Tanrı'nın önünde "doğru kişiler" durumuna getiren.

Pavlus'un Tanrı'ya teşekkürü Roma'daki inanlıların imanının tüm dünyaya yayılmakta olması içindi (**ayet 8**). Onları imanda geliştiren ve bütün sorunlarda onları destekleyen Tanrı'ydı. Tanrı'nın onları güçlendirmesindendi ki, imanları her yere yayılmaktaydı. Bu nedenle Pavlus onlar için Tanrı'ya teşekkür eder. Başkent Roma'yı ziyaret edip Efes, Korint, Selanik, Antakya, ve Yerusaleml gibi imparatorluğun birçok kentindeki evlerine dönen Mesih inanlıları Roma'daki inanlıların sağlam imanını ve diri tanıklığını bildirmekteydi. Onlarla karşılaşan Pavlus böyle bir haberi duyunca Tanrı'ya teşekkür yükseltirdi.

Ayet 9 Pavlus kendisinin Roma'daki inanlıları duada anmak için bir fırsat kaçırmadığını doğrulamak için Tanrı'yı tanık olarak çağırır. Pavlus Tanrı'nın Oğlu'nun Sevinç Getirici Haberi'nde tüm varlığıyla Tanrı'ya ruhsal hizmet sunmakta olduğunu bildirir. Pavlus hizmetine "Tanrı'ya ruhta tapınış" gözüyle bakar. Kullandığı "latreuo" kelimesi her ne kadar gündelikçi, işçi anlamı bir kökten türetilmişse de, Kutsal Kitap'ta yalnız tapınma veya ruhsal hizmet anlamında kullanılır. "Tüm varlığımla" deyimini asıl metinde "ruhumda" anlamını taşır. Bu hizmetin insanın bedensel istekleriyle yapılan bir propaganda işi değil Tanrı'nın Kutsal Ruh'uyla yöneltilen ruhsal bir çalışma olduğunu vurgular. Bu hizmette yaydığı Sevinç Getirici Haber'in ana konusu ve merkezi Tanrı'nın Oğlu'dur. Pavlus bu konuyu üçüncü ayette vurgulamıştı.

Bizim de hizmetimiz tümünden ruhsal olsun. Pavlus gibi hiç ara vermeksizin

kardeşlerimiz için dua edelim. Dua için hiçbir fırsat kaçırmayalım. Herhangi bir kuyrukta beklemek zorunda kalınca kara kara düşünerek sabırsızlığa

düşmeyelim. Durumu Tanrı'nın dua etmemiz için sunduğu bir "ara" olarak kabul edelim. Yolda ve evde duayla doldurulabilen çok aralar vardır.

Ayet 10 Pavlus'un sürekli dua ettiği konu Tanrı'nın isteğine göre o dönemde Roma'daki inanlıların yanına gidebilmesiydi. Bu mektubu yazmadan iki yıl öncesi daha Efes'teyken Makedonya, Ahaya ve Yerusalemleri ziyaret ettikten sonra "Roma'yı görmem gerekir" demişti (Elçilerin İşleri 19:21). Pavlus oraya gitmesinin Tanrı'nın isteğiyle uyumlu olması için dua ediyordu. Tanrı'nın isteğinin dışında hareket etmek istemedi. Pavlus'un en sonda oraya bir tutuklu olarak nasıl götürüldüğünü Elçilerin İşleri'nin bölüm 21-28 parçasında okuyabiliriz.

Ayet 11 Roma'daki kardeşlerin yanına gitmek isteğinin nedeni onları özlemesiydi. Pavlus müjde seferlerinde başka kentlerde tanıştığı ve o anda Roma'da oturan kardeşleri özliyordu. Daha görmediği başka kardeşlerin imanları hakkında bilgi almıştı ve onları görmek için can atıyordu. Onları imanlarında sağlamlaştırmak için onlara "ruhsal bir bağış sağlamak" istiyordu. Buradaki bağış kelimesi "harisma"dır. Kökeni kayra anlamındaki "haris" sözcüğüdür. "Harisma" kayradan kaynaklanan armağandır. Tanrı'nın bunlara layık olmayan insanlara verdiği ruhsal zenginliklerdir. İnanlıların doğrulukla donatılması kayradan kaynaklanan Tanrı'nın armağanıdır (5:15-19; 6:23). İnanlıların birbirlerine hizmet edebilmeleri için Tanrı'dan aldıkları bağışlar kayradan kaynaklanan armağanlardır (12:6; bu konu için Romalılar a Mektup Kısım 2'deki bölüm 12 ile ilgili açıklamalara bakınız).

Ayet 12 Pavlus sadece onlara ruhsal bağışlar vermeyi düşünmüyordu, onlardan bir şeyler alacağı sevincindeydi. "Öyle ki, karşılıklı olarak siz de, ben de imanımızda birbirimizi yüreklendirelim." Gerçekten böyledir. Rabbin Sözü'ünü bildiren inanlı, onlarla Söz'ü paylaştığı kardeşlerden cesaret alır. Ruhsal paydaşlık budur. Kardeşler karşılıklı olarak birbirlerine yardımcı olur, imanlarının gelişmesine katkıda bulunurlar.

Özel Bilgi 1:13-15

Pavlus birçok kez Roma'ya gitmeyi tasarladığını ama araya giren engeller yüzünden gidemediğini bildirir (**ayet 13**). Bu mektubu Korint kentinde yazmadan iki yıl önce Efesteyken Yerusalemlen sonra Roma'yı görmesi gerektiğini söylemişti. (Elçilerin İşleri 19:21). Efes'te bir süre daha kalması gerekli oldu. Makedonya'da kalması da uzadı. Bununla sınır olan İliya bölgelerinde Sevinç Getirici Haber'i duyurması bu dönemde olabilirdi (Romalılar 15:19). Yerusaleml'e gidişide düşündüğünden çok fazla sürecekti (Elçilerin İşleri 21-28). Belki daha öncelery de Roma'ya gitmeyi tasarlamıştı ama bundan bilgimiz yoktur.

Ayet 13 Pavlus öbür uluslarda Sevinç Getirici Haber'i duyurunca çok kişinin bu müjdeye iman ettiğini gördü. Müjdenin yaşamlarında meyve verdiğiine tanık oldu. Aynı şeyi Roma'da görmek istediğini belirtir.

Ayet 14 Pavlus Sevinç Getirici Haber'i bildirmeyi bir borç biliyordu. Bu konuda kendini herkese borçlu saydı. O çağda Roma İmparatorluğun çeşitli halkları birbirleriyle ticaret yaparken Yunanca'yı konuşurdu. Ama kendi aralarında anadillerini kullanırlardı. Yunanlılar yabancı dil konuşan bu halkları "Barbarlar" diye adlandıırırlardı. Bu adın, konuştukları dilin Yunanlılar'ın kulaklarına "barbarbar" gibi geldiğinden sanılır. Pavlus Litra'da Likaonya dilini konuşanlarla karşılaşmıştı (Elçilerin İşleri 14:8-20). Onlara Sevinç Getirici Haber'i bildirme borcunu ödedi. Atina'da Yunanlı filozoflara aynı borcu ödedi (Elçilerin İşleri 17:16-34). Oradan Korintos'a gidince müjdeyi duyurduğu kişilerin çoğunluğu bilge ve akıllı sayılmazdı (1.Korintoslular 1:26). İnsanların asılları ve yetenekleri ne olursa olsun Pavlus Mesih'in araştırılmayan zenginliklerini onlara paylaşmayı bir borç biliyordu. Ya biz?

Sevinç Getirici Haber'in Yeterliği 1:16,17

Yayıdığı Haber'i dūřındükçe Pavlus sevinçle dolar (**ayet 16**). Bu Haber için neler çekmişti! Birkaç ay önce yazdığı mektupta bunları sıralar:

"Cezaevine girmekte en ön sıradayım; köteklenmede en başta gelenim. Ölümle yüzleşmede kaç kez! Beş kez Yahudiler'den otuz dokuz kırbaç yedim. Üç kez değnekle dövüldüm, bir kez taşa tutuldum" (2.Korintoslular 11:23-25). Pavlus, bu Haber'den utanç duymuyor musun? Hayır, tersine Sevinç Getirici Haber'le övünüyorum. Ona bağlı olduğuma seviniyorum bütün bu acılara rağmen. Pavlus, neden Sevinç Getirici Haber'le övünüyorsun? "Çünkü her iman edene kurtuluş sağlayan Tanrı gücüdür" (ayet 16).

Sevinç Getirici Haber'i dinleyip ona güven bağlayan insan, Tanrı'nın gücünün kendisi için işlediğini görür (ayet 16). Tanrı gücü ona kurtuluş sağlar. Sevinç Getirici Haber, kendi kendilerini kurtarmak çabasında başarısızlığa uğrayan ya da kendileri için hiçbir kurtuluşun bulunmadığı sanan ümitsiz kişilere müjdedir. "Boş çabalarınızı, umutsuz durumlarınızı bir yana bırakın, imanın boş elleriyle Sevinç Getirici Haber'i kabul edin! Tanrı'nı gücü sizi kurtaracaktır." Pavlus her sınıftan, her ırktan ve her ulustan insanların ümitsizlikten parlak umuda, iğrençlikten kutsal yaşama döndüğüne tanıktı. Ancak Tanrı'nın gücü buna yeterliydi. Böyle bir Haber'le kim övünmez?

Bu kurtuluş ilkin Yahudiler'e sunulacaktı (ayet 16). Tanrı bu kurtuluşu Yahudiler'e peygamberler aracılığıyla vaat etti (ayet 2). Kurtuluşu gerçekleştiren Tanrı'nın Oğlu beden açısından Davut soyundan doğdu (ayet 3). İsa Mesih'in Samiriyeli kadına "Kurtuluş Yahudiler'den gelir" dediği budur (Yuhanna 4:22). Sevinç Getirici Haber'in ilk bildirilişi Yahudiler'e idi. Petros'un Pentekost günü duyurduğu Haber'i dinleyenler "yeryüzünün her ülkesinden kopup" gelen ve Yeruşalem'de geçici olarak yaşayan "tanrısayar Yahudiler" ve "Yahudiler'in inancını benimseyenler"di (Elçilerin İşleri 2:5,11). Yahudiler imparatorluğun birçok yöresine dağılmışlardı. Bir kentte on Yahudi erkek bulununca inançlarına göre bir dua evini (sinagogu) açmaları gerekiyordu. Böylece Yahudiler'in inancı birçok kentte tanınıyordu. Uluslardan kişiler ilgi

duyup toplantılara katılıyordu. Bazıları sünnet edilerek ruhsal yasanın tüm törelerine uyma zorunluluğunu kabul ettiler. Bunlara "Yahudiler'in inancını benimseyenler" dendi. Yahudiler'in inancıyla ilgilenen ama sünnet edilmeyi kabul etmeyen kişilere "Tanrı'dan korkan" adı verilirdi.

İlk inanlıların tümü Yahudi'ydi. Onlar öbür ulusların kurtulmaları için ilkin Yahudi inancını benimsemeleri ve ondan sonra Mesih'e iman etmeleri gerektiğini sanıyorlardı. Bu nedenle Petros "Tanrı korkusuyla" yaşayan Romalı yüzbaşı Kornilyos'un yanına gitmekten çekiniyordu. Ama Tanrı ona göksel bir açıklamayla böyle insanları sıradan ya da kirli saymamayı öğretti. Kornilyos ve ev halkına Sevinç Getirici Haber'i duyurunca Petros Kutsal Ruh'un onlara verildiğini gördü. Petros kendisini eleştiren öbür Yahudi kardeşlere, "Ben kim oluyorum ki Tanrı'ya karşı çıkayım?" dedi. Yahudi kardeşleri bu sözleri duyunca yatıştılar ve Tanrı'yı yücelttiler. "Demek ki" dediler, "Tanrı uluslara da günahlardan dönerek yaşama kavuşmayı sağladı" (Elçilerin İşleri 11:17,18).

Yaklaşık aynı dönemde "Stefanos'a çektirilen acı sonucunda darmadağın olanlar Finike'ye, Kıbrıs'a ve Antakya'ya kadar gittiler. Tanrı sözünü Yahudiler'den başka hiç kimseye bildirmiyorlardı. Ama onlardan Kıbrıslı ve Kirineli bazı kişiler Antakya'ya gelip Yunanlılar'a da Rab İsa'nın Sevinç Getirici Haberini bildirdiler. Rabbin elini onları destekliyordu. Çok sayıda insan iman ederek Rabbe döndü. Bu olaylara ilişkin haber Yerusaleml'deki kilise topluluğunun kulağına erişti. Barnabas'ı Antakya'ya gönderdiler. Kendisi varıp Rabbin kayrasını görünce sevinç duydu, hepsine yüreklerinde Rabbe bağlı kalmayı kararlaştırmaları için öğüt verdi" (Elçilerin İşleri 11:19-23). Böylece Yahudi olan inanlılar Sevinç Getirici Haber'in "hem de Yunanlı'ya" kurtuluş sağlayan Tanrı gücü olduğunu öğrendiler.

Pavlus da bunu dirilmiş Rab İsa'dan öğrendi. O, Pavlus'u hem İsrail halkına hem de uluslara gönderdi (Elçilerin İşleri 26:15-18). Pavlus ilkin Yahudiler'e Sevinç Getirici Haber'i bildirirdi. Ama uluslardan "Tanrı korkusuyla yaşayan" insanlara ve hatta Tanrı korkusunu bilmeyen insanlara bile Sevinç Getirici Haber'i duyurmaya istekliydi.

Pavlus'un isteği gittiği her kentte sinagogtaki Yahudiler'i ve Tanrı'dan korkanları kazandıktan sonra bunların aracılığıyla kentin öbür insanlarını kazanmaktı. Pisidiya Antakyası'ndaki (Isparta'ya bağlı Yalvaç'taki) sinagogta Sevinç Getirici Haber'i bildirirken konuşmasına "İsrailli arkadaşlar ve Tanrı'dan korkan insanlar" diye başlar. "Sinagogtaki toplantı dağılınca, Yahudiler'den ve tanrısayar inanlılardan birçoğu Pavlus'la Barnabas'ın ardı sıra gittiler. Onlar bu kişilerle konuştular, Tanrı kayrasında süreklilik göstermeleri için kendilerini inandırdılar. Öbür Şabat günü neredeyse tüm kent Tanrı sözünü dinlemek için bir araya geldiler. Yahudiler bu yoğun topluluğu görünce kıskançlıkla doldular. Pavlus'un söylediklerine karşı konuştular, birçok aşağılayıcı söz söylediler. Pavlus'la Barnabas hiçbir korkuya kapılmadılar. Tanrı sözünü ilkin sizlere

bildirilmesi gerekiyordu'

dediler, 'Ama onu bir yana ittiğiniz ve kendinizi sonsuz yaşama yaraşır saymadığınız için, işte biz uluslara yöneliyoruz. Çünkü Tanrı bizlere şu buyruğu vermiştir: "Yeryüzünün en irak ucuna dek kurtuluş sağlayasın diye seni uluslara ışık olarak atadım." Uluslar bunu duyunca sevindiler ve Tanrı sözünü yücelttiler. Sonsuz yaşama atanmış olan herkes iman etti" (Elçilerin İşleri 13:42-48).

"Hem de Yunanlı'ya" (ayet 16). Evet, Yunanlı'nın da yeri vardır Tanrı'nın kurtuluş tasarısında. Apayrı bir kültürden gelen Yunanlı'nın şeriatı (ruhsal yasası) yoktu. Kilise topluluğunda bir araya gelen yasa bağılısı Yahudiler'le bununla ilişkisi olmayan Yunanlılar'ın birbirlerine uymaları kolay değildi. Bu konudan doğan sorunlara Pavlus bu mektubun başka bölümlerinde değinir (bölüm 9-15).

Ayet 17'de Pavlus Sevinç Getirici Haber'in neden her iman edene kurtuluş sağlayan Tanrı gücü olduğunu açıklar. Sevinç Getirici Haber'de Tanrı'nın doğruluğu açıklanır bunun için her iman edene kurtuluş sağlayan Tanrı gücüdür (Kitabı Mukaddes: "Allahın salahı keşfolunur" Müjde dipnot: "Tanrı'nın adaleti.. açıklanır"). Tanrı doğrudur. O'nda hiç eğrilik yoktur. Doğru olduğu için biz insanlardaki her eğriliği, O'nun doğru istemine aykırı her davranışı cezalandıracaktır. Bu tür doğruluk kurtuluşu sağlamaz.

Tanrı'ya hizmet ederek kendi çabalarıyla kurtuluşunu kazanmaya çalışmış olan Martin Luther adlı rahip şunları demişti: "Ben Tanrı'nın doğruluğundan nefret ediyordum; çünkü bu doğruluk her günahımı bulan, beni her zaman cezalandırmak isteyen doğruluktur." Ama Romalılar'a Mektub'u incelemeye başlayan Luther Tanrı'nın doğruluğunun "insanı doğruluğa eriştiren" bir doğruluk olduğunu anlamaya başladı. Her ne kadar asıl metinde "Çünkü onda Tanrı'nın doğruluğu açıklanır" diye yazılırsa da, çevirmenin bunu "çünkü Sevinç Getirici Haber'de Tanrı'nın insanı doğruluğa eriştirmesi açıklanır" çevirmesi yanlış değildir.

İnsana kurtuluş sağlayan bildiri budur. Tanrı seni doğruluğa eriştirir. Tanrı seni doğrulukla donatır. Tanrı seni doğru duruma getirir. Bundan böyle Tanrı'nın mahkemesinde O'nun senin her günahını arayan doğruluğu seni suçlamaz. Çünkü yüce Yargıç seni "doğru kişi" ilan etmiştir. Eskiden Tanrı'dan ayrılmış, O'na isyan eden bir günahlıydın ama Sevinç Getirici Haber'e iman edince Tanrı'yla doğru bir ilişkiye getirildin.

"İmana dayanan imana ileten doğruluktur bu" (ayet 17). Bu doğruluğun temeli imandır. Tanrı kendisine güvenip bağlanan insanı doğruluğa

eriştirir. Tanrı kendi kendini kurtarma çabalarını bırakıp "imanın boş ellerini uzatan" kişiye doğruluk armağanını verir. Bu doğruluk imana dayanır ve imana sunulur.

Kutsal Ruh imana dayanan ve imana sunulan bu doğruluğun Eski Antlaşma yazılarında Habakkuk peygamber aracılığıyla vaat edildiğini vurgular. "Tıpkı Kitap'ta yazılı olduğu gibi, 'Doğru kişi imanla yaşayacaktır'" (ayet 17). Rab Habakkuk'a, "o acımasız ve saldırgan ulusu, Kildaniler'i" güçlendirdiğini açıklamıştı (Habakkuk 1:6). Peygamber bunun nedenini anlayabildiğini RAB'be şöyle anlatır: "Ya Rab, bizi yargılamak için Kildaniler'i mi seçtin?" (Habakkuk 1:12).

Oysa şu sorun peygamberin kafasını kurcalar: " Kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin. Haksızlığı hoşgöremezsin. Öyleyse nasıl hoşgörürsün Bu hain adamları? Doğrular kötülere yem olurken Neden susuyorsun? Ulusları acımasızca öldürmeye devam edecekler mi?" (Habakkuk 1:13,17).

Habbakuk esasında Rabbe "Niye daha kötü bir ulusu daha doğru bir ulus olan İsrail'e hüküm giydirmek için kullanıyorsun?" diye soruyordu. Rab Kildani ulusuyla ilgili olarak "Bakın şu övünge Kildaniler'e, niyetleri iyi değildir. Ama doğru kişi imanıyla yaşayacaktır." sözünü ekler (Habakkuk 2:4). Bunu izleyen ayetlerde kendisinin içinde canı doğru olmayan gururla kabaran Kildani ulusuna karşı Tanrı beş kez "vay başına" deyip onu yargılayacağını bildirir "RAB size sağ elindeki ceza dolu kâseden içirecek" (Habakkuk 2:16). Kildaniler'in canı doğru değildi, çünkü Tanrı'ya güvenmiyorlardı. Ama Rabbe güvenen doğru kişi yaşayacaktır. Rabbin yargı kasesi ona yaklaşmayacaktır. Tıpkı İsa Mesih'in yıllar sonra söylediği gibi: "Benim sözümü dinleyen ve beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. O yargılamayacaktır; ölümden yaşama geçmiştir" (Yuhanna 5:24). Tanrı'nın onu doğruluğa eriştirdiği için iman eden kişi yargılanmayacaktır, sonsuz yaşama kavuşmuştur.

Böylece "doğru kişi imanla yaşayacaktır" sözünün "imanla doğruluğa eriştirilen kişi kurtulacaktır" anlamına geldiğini görebiliriz. Romalılara Mektubun özü budur.

DOĞRULUĞA GENEL GEREKSİNİM

İnsanlığın Suçluluğu 1:18-32

Ayet 18 Bu kesimde kötü tutumlarıyla Tanrı'nın gerçeğine karşı ayaklanan insanların durumunu görüyoruz. Gerçeğe set çekerler. Ona karşı direnirler. Gerçeğin bilinmesini engellerler. Gerçeğin kendi yaşamlarına girmesine ve onları etkilemesine karşı bir duvar yükseltirler. Dikkat edilsin! Gerçeğin zor kavranılması söz konusu değildir. Kötülük yapma düşünceleridir gerçeği bastıran. Kötü yollardan hoşlanan insanlar yaşamlarının düzeltilmesini gerektiren Tanrı gerçeğine can düşmanıdır. İsa Mesih'in Gerçek ve Işık olarak dünyaya geldiği zaman insanların O'na karşı olan tutumları aynıydı. O bunu şöyle açıklar: "Yargı şudur: Dünyaya Işık geldi, ama insanlar karanlığı Işık'tan daha çok sevdiler. Çünkü onların işleri kötüdür. Çünkü kötülük yapan herkes Işığa kin besler ve yaptıkları ortaya çıkmasın diye Işığa yaklaşmaz" (Yuhanna 3:19,20).

Bazı yorumcular "kötü tutumlarıyla gerçeğe set çeken insanlar" sözünü "haksızlıkla gerçeği tutan insanlar" diye çevirmek mümkün olduğunu belirtir (1.Korintoslular 11:2 ayetinde olduğu gibi). "Kateho" kelimesi harfi harfine "aşağı tutmak" demektir. Bastırmak ya da tutmak anlamına gelebilir. Bu ayette tutmak anlamına geldiği kabul edilirse Tanrı'nın gerçeğine sahip ama haksız davranışlarıyla onu kötüleyen Yahudiler'den söz edildiği sonucuna varılır. Pavlus bölüm ikinin sonuna doğru bu konuya ağırlık verir.

Gerçeği bastırmak son derece tanrısaymaz bir tutumdur (ayet 18). Tanrı, evren, dünya ve insanla ilgili doğru ve sağlıklı bilgidir gerçek. Bu bilgiyi örtbas etmek ve bunun yerine bu konularda kendi uydurdukları bilgileri piyasaya sürmek yüce Yaradan'a karşı büyük saygısızlıktır. Daha doğrusu isyandır. Günahın özü budur; Tanrı'nın üzerimizdeki haklarını çiğnemektir. Gerçeği bastırmak kötü tutumdur. Tanrı'nın amaçladığı düzeni bozan, insanların durumunu altüst eden davranıştır. Böyle bir tutumla davrananlar için kötü sonuçlar getirir. Bu tutum karşısında Tanrı'nın seyirci kalması düşünülemez. Tam tersine, bu tutuma karşı öfkesini göklerden açıklar. Öfkesiyle bu tutumun ne kadar kötü ve zararlı olduğunu belirtir, gerçeği bastıran insanları yargılar. Nuh tufanı ve Sodom ile Gomorra'nın yakılması Tanrı'nın doğrudan doğruya araya girerek öfkesini açıklamasından birer örnektir. Başka çarpıcı örnek Tanrı'nın söz

dinlemeyen İsrail oğullarının tüm bir kuşağını çölde öldürmesidir (Söz dinleyen Kaleb ile Yeşu ölmediler). Romalılar 1:18-32 ayetlerinde gerçeği bastıran insanlardan koruyucu elini çekerek onları tuttıkları yolun korkunç sonuçlarına bırakması vurgulanır: "Onları iğrençliğe teslim etti" (ayet 24). İyilik kaynağı Tanrı'dan uzaklaşan insanlar kötülükten kötülüğe düşerek en sonda iğrençlikte yuvarlanırlar.

İnsanlığın kötülüğü en korkunç boyutlarına ulaşınca "tahtta oturanın ve Kuzu'nun öfkesi büyük günü gelecek" (Vahiy 6:12-17). Sevgisi için olduğu gibi öfkesi için Tanrı'ya şükran sunmayalım mı? Doğruluğu sevdiğine ve kötülükten nefret ettiğine sonsuzluk boyunca sevinmeliyiz (Bakınız Mezmur 45:7'e).

Öfke insanlarda bencillik, kayırcılık ve önyargılarla yozlaştığı için genellikle günahlı bir tutum olarak tanınır. Bu nedenle inanlılar şöyle uyarılır: "Öfkeye kapılınca bunu günaha dönüştürmeyin. Öfkenizin üzerine güneş batmasın. İblise fırsat vermeyin" (Efesoslular 4:26,27). İnsanlar temiz yürekten öfkelenebilir. Ama bencil isteklerle etkilenecek bunu kolayca günaha dönüştürebilirler. Bu nedenle öfkelerini sınırlandırmaları gerekir. Oysa her kötülük, bencillik ve kayırcılıktan arı olan Tanrı'nın öfkesi günahla ilgisi yoktur. O'nun öfkesi kötülüğü önleyen ve doğruluğu saptayan yargılama gücüdür.

Ayet 19,20 İnsanların Tanrı'yla ilgili gerçeği bastırmaları bilgisizliklerinden değildir. "Tanrı'ya ilişkin ne varsa onlara belirgindir" (ayet 19). İnsanlar isteseler Tanrı'yı bilebilirler. Tanrı başlangıcı, sonu olmayan gücünü ve tanrılığını yapılan şeylerle onlara açıklamıştır (ayet 20). Zamanı yaratanın zamanla sınırlı olması düşünülemez. Ancak gücü öncesiz ve sonsuz olan biri zamanı yaratabilir. Dünyayı yaratanın yaratılan şeylerden bağımsız, her şeye egemen olması gerekir. Tanrı olmak bu niteliklere sahip olmak demektir. Düşünen bir insan yaratılmış dünyaya bakınca gücü öncesiz ve sonsuz, bağımsız ve egemen bir varlığın onu yarattığını anlayabilmeli. Tanrı'nın göze görünmeyen nitelikleri yapılan işlerden anlaşılmalıdır. Tanrı'yı Yaradan olarak tanımamaları için özürleri yoktur. Tanrı'yı bilmemeleri, akıllarını

gerçeğe karşı kapatmalarındandır. Bu da kötü tutumlarından ileri gelir. Durum bugün farksızdır. İnsanlar suçludur.

Ayet 21-23 İnsanlar Tanrı hakkında bilgiye sahiptir (ayet 21). Ama Tanrı'ya bağımlı olmak istemezler. İsteğine boyun eğeceklerine, başkaldırırlar. Sözü'nü dinleyeceklerine, isyan ederler. Kendilerini yükseltmek ve Tanrı'yı küçültmek hevesine kapılırlar. Her ne kadar her şey

için Tanrı'ya borçlu iseler de, kendisine teşekkür sunmak istemezler. Tanrı'yı düşüncelerinden atarken yerini başka düşüncelerle doldurmak zorundalar. Böylece "tasarılarında boş savlara" kapılırlar (ayet 21). Bu boş savların da Şeytan'dan kaynaklandığını düşünmek yanlış olmaz çünkü sonucunda "anlayıştan yoksun akılları kapkaranlık oldu" (ayet 21).

Karanlık Şeytan egemenliğinin özelliğidir (Örneğin: Elçilerin İşleri 26:18).

Bu boş savlar, yaşamlarından uzaklaştırdıkları Tanrı'nın yerine başka ilahlar koymak düşüncesidir. İnsan yaratık olduğundan doğal olarak bir şeye tapmak zorundadır. Uzak adalarda ve koyu ormanlarda yaşayan, "ilkel" diye tanınan topluluklar bile atalarının icat ettiği ilahlara tapmakta. Bu ilahların ardında cin ve kötü ruhların sinsi gücünün yattığını Tanrı Sözü açıkça bildirir: "Uluslar sunduklarını Tanrı'ya değil, cinlere sunuyorlar" (1.Korintoslular 10:20). Kendilerini dinsiz gösteren çağdaş düşünürler bile bilimi tanrılaştırmakta. Tanrısız olduklarını ilan eden Marksist rejimler partiyi Tanrı yerine koyardı. Başka rejimler belirli bir ırk tanrılaştırmakta. Yine başkaları milleti kutsalaştırmakta, onun varlığını her şeyin üstünde tuumakta. Başkası ulusal bir önderi tanrılaştırmakta. Ama günümüzde en çok tapılan ilah maden ve kağıttan yapılan para putudur.

Pavlus'un yazdığı zaman Yunan toplumu, temel değerlerini kişileştirerek onlardan birer ilah yapmıştı: Savaş tanrısı, aşk tanrıçası gibi. Ölümsüz Tanrı'nın yüceliğini ölümlü insanın benzerliğindeki şeylerle değiştirdiler (ayet 23). Mısır toplumu ise, "ölümsüz Tanrı'nın yüceliğini... kuşlara, dört ayaklı yaratıklara ve sürüngenlere benzer şeylerle değiştirdiler" (ayet 23). Harun İsrail oğulları için bir ilah yapınca Mısırlılar'dan esinlenerek altın bir dana yaptı. Romalılar ise, Yunan ilahlarını benimsemiş, onlara Latince adlar vermişti. Yunanlılar ilahlarının özelliklerini Babil'den Bergama'ya kaçan kahinlerin getirdikleri ilahlara benzettiler. Tüm putperestliğin ve sihirbazlığın kaynağı Babil kentinde oturan Nimrod (veya Nemrut) olduğu anlaşılmaktadır (Bakınız Vahiy 14:8 ve 18:21-24 ayetlerine). Romalılar da daha sonra devlet gücünü Tanrı yerine koyarak imparatorun tanrılığını ilan edip insanları onun heykeline taptırdılar.

Bütün bu boş savlar tarih boyunca insanları ve toplumları akılsızlığa sürükleyip karanlığa boğmuştur. Bu konuda yontulmuş bir taşın önüne eğilen ilkel bir kabile ile paraya tapan çağdaş bir toplum arasında bir fark yoktur. Maddi değerlere daha çok önem verdikleri için çocuklarını doktorun eliyle ana karnında öldürten çağdaş insanlar, çocuklarını ateşe koyarak Molek adlı korkunç ilaha kurban eden eski çağ adamlarından farksızdır (Levililer 20:2-5;

1.Krallar 11:7). İmparatoru ilahlaştıran Romalılar ile milleti her şeyin üstünde tutan modern toplumlar arasında da fark yoktur. Hepsi yaşamlarında Tanrı'ya verecekleri yeri başka değerlerle doldururlar. İnsanlar için kendi kendilerine icat ettikleri "tanrılar", göze görünmeyen nitelikler taşıyan Tanrı'dan kendilerine çok daha yakın, daha "elle tutulur" ve daha gerçekçi görünmüştür. Bunu yaparken gururlarında kendilerini çok aydın, çok akıllı göstermişlerdir. Tanrı'nın onlar hakkındaki yargısı ise şudur: "Bilgelik taslarken akılsızlığa sürüklendiler" (ayet 22).

Bu ayetler ayrıca "dinsel evrim" diye adlandırabilen çok yaygın bir felsefenin gerçek durumunu ortaya koyar. Bu felsefeye göre insanlar ilkin çok tanrıya tapmaya başlamışlardı ama toplum olarak ilerledikçe inançları da ilerleyerek en sonda tek tanrıcılığa eriştiler. Bu felsefeyi yayan bazı çevreler tek tanrıcılığın da çeşitli safalardan geçerek en son dinde en yüce duruma geldiğini ileri sürerler. Tanrı'nın Sözü bu düşünceyi yalanlamaktadır. İnsanların Tanrı'yı bilip de kötü tutumları yüzünden O'nu reddedince puta tapıcılığa ve çok tanrıcılığa düştüğünü vurgular.

Bunun en belirgin örneği, gerçek Tanrı'yı tanıyan, O'nun mucizeleriyle Mısır'dan kurtulan İsrail halkıdır. Musa Sina dağında 40 gün kalınca halk Harun'a, "Kalk, bize öncülük edecek bir ilah yap" dediler, "Musa'ya ne oldu bilmiyoruz!" dedi (Çıkış 32:1). Tek Tanrı'yı, gerçek Tanrı'yı tanıdıkları halde dökme bir buzağı yaparak önünde eğildiler. Buzağının etrafında çılgın oyunlar oynadıktan sonra kendilerini rasgele cinsel ilişkiye verdiler (Çıkış 32:6,17-19,25-29; 1.Korintoslular 10:6-8). Kendi kendilerine yaratıkları bir tanrı günahlarına karşı öfkesini açıklayacak bir tanrı değildi. Kendi ceplerine konulacak boyutlarda bir tanrıya sahipken kendilerini her ahlak kuralından özgür hissettiler, özledikleri cinsel yolsuzluğa koyuldular. Tanrı öfkesini açıkladı. "Yirmi üç bin kişi bir günde kırıldı" (1.Korintoslular 10:8).

Ayet 24'te Tanrı, "ölümsüz Tanrı'nın yüceliğini" ölümlü yaratıklara benzer şeylerle değiştiren insanları "yüreklerinin tukusunda iğrençliğe teslim" eder; "bu işlerle kendi aralarında bedenleri aşağılansın diye." Ayet 25, 26 ve 27'de ayet 24'te verilen bu bilgi genişletilir.

Ayet 26'da Tanrı, "Tanrı'nın gerçeğini yalanla" değiştiren, "Yaradan'dan çok yaratığa" tapınan (ayet 25) insanları "edepsizlikle ilgili düşük isteklere teslim" eder.

Ayet 27'de bu iğrençliğin, bu edepsizliğin ne olduğu açıklanır: Kadınların kadınlarla, erkeklerin erkeklerle kurduğu sapık cinsel ilişkiler. Yukarıda gördüğümüz gibi puta tapan İsrail oğulları rasgele cinsel ilişkiye düştüler. Yalancı tanrılara tapanların din düzeninde rasgele cinsel ilişki çok yaygındır. Aşk tanrıçası Afrodite'nin tapınakları genelevden farksızdı.

Erkek güzelliği tanrısı Apollo'nun tapınaklarındaysa erkekler erkeklerle utanmazlık ederdi.

Pavlus bu mektubu Korint kentinde yazıyordu. Orada hem Afrodite'nin hem de Apollo'nun tapınağı vardı. Pavlus Korintos'ta Sevinç Getirici Haber'i ilk duyurduğu zaman böyle iğrençliğe düşenlerin kurtulduğuna tanık oldu.

Korintos'taki inanlılara daha sonra şunları yazar: "Rasgele cinsel ilişkiye girenler, yalancı tanrılara tapanlar, evlilik dışı cinsel bağlantıya koyulanlar, oğlanlar, oğlancılar, hırsızlar, açgözlüler, sarhoşlar, sövücüler, kapkaççılar Tanrı hükümrانlığını miras almayacaklar. Bazılarınız bu durumdaydınız. Ama Rab İsa Mesih'in adıyla, Kutsal Ruh aracılığıyla yıkanıp arıtıldınız, kutsandınız, doğrulukla donatıldınız" (1.Korintoslular 6:9-11). Hem Afrodite'nin tapınağında rasgele cinsel ilişkiye girenler hem de Apollo'nun tapınağındaki oğlanlar ve oraya giren oğlancılar kurtulanların arasındaydı. Sevinç Getirici Haber gerçekten her iman edene kurtuluş sağlayan Tanrı gücüdür (ayet 16).

Oysa ayet 24 ve 27'de Pavlus ulusların iğrenç inançlarının getirdiği korkunç sonuçların Tanrı'nın hak yargısı olduğunu vurgulamaktadır. Tanrı onları kendi düşük isteklere teslim etmiştir. Tanrı'nın öfkesi bununla açıklanır. Düşükleri korkunç durum, Tanrı'nın ceza olarak onları teslim ettiği durumdur. Bağlılarına bastıkları "büyük özgürlük" gerçekten onları zincirlerle bağlayan "korkunç köleliktir." Giriştikleri ilişkilerle bedenleri aşağılanır (ayet 24). Bedenleri bu iğrenç ilişkiler için yaratılmış değildi. "Bedenleri aşağılansın diye" sözü böyle ilişkilerle bulaşan hastalıkları da belirtmiş olabilir.

Bunun yanı sıra "sapıklıklarına yaraşan karşılığı kendi varlıklarında" bulurlar (ayet 27). Bu sapıklığa düşenler acınılacak durumdadır. Huzur nedir bilmezler. Normal toplum ilişkilerinden uzaklaşırlar. Vicdanlarıyla baş başa kalınca kendi kendilerinde utanırlar ama onları tutsak eden miskin arzulardan kendi kendilerini kurtaramazlar. Günümüzde sapıklıklarıyla övünen ve bunu açıkça yapabilme hakkı için gösteriler yapanların durumu onları yöneten kötü ruhların verdiği cesaret ve kuvvete bağlamak gerekir.

Bu sapıklık nasıl başladı? Kendi kötü isteklerini yerine getirebilmek için gerçek Tanrı'dan bağımsız olmak istemeleriyle. Kendileri için neyin iyi ve neyin kötü olduğunu seçmek istediler. Tanrı'nın iyi olanı kötü olandan ayıran yasalarını bilmek istemediler. İlk atamızın günaha düşüşü böyleydi. Adem ile Havva iyilik ve kötülük bilme ağacından yemekle Tanrı'dan bağımsız olarak kendileri için neyin iyi ve neyin kötü olduğunu seçmek

istediler. Ama Şeytan bununla onları aldatmıştı. Kendileri için seçtikleri "iyilik" gerçek değerlerle ilgisi yoktu. Tanrı'nın mutlak iyiliğinden uzaklaşınca durumları kötü oldu. Gerçi kendileri için iyiliği ve kötülüğü kararlaştırmakla "Tanrı gibi oldular." Ama Tanrı'dan uzaklaşınca gerçek iyiliğin tek kaynağından oldular. Şeytan'ı dinleyerek her kötülüğün kaynağının egemenliği altına girdiler.

"Tanrı gerçeğini yalanla" değiştiren, "Yaradan'dan çok yaratığa" tapınan insanlar suçludur. Evrenin Hükümranı'na karşı ihanet etmiş olurlar. "Çağlar boyunca" kutlanması gereken Tanrı'nın haklarını çiğnerler. O'nu yücelteceklerine kendi kendilerine veya başka yaratıklara hizmet sunarlar (ayet 25). Pavlus günahın ve isyan korkunçluğunu ifade ederken Tanrı'yı yücelten sözleri kağıda dökmekten kendini alamıyor: "Tanrı çağlar boyunca kutlansın. Amin" (ayet 25). Pavlus gibi Tanrı'nın yüceltilmek isteği içimizden gelen bir coşku mudur?

Ayet 28 Tanrı'nın kendisine başkaldıran insanları yargı olarak teslim etmesi konusu bu ayette üçüncü kez vurgulanır (ayet 24 ve ayet 26'da vurgulanmıştı). "Tanrı'yı bilme aşamasına gelmeyi" onaylamadılar. Tanrı'yla ilgili gerçeği düşüncelerinde tutmayı kabul etmediler. "Tanrı'yı bilme aşamasına gelmeyi onaylamadıklarından, Tanrı onları... onaylanmayan düşünceye teslim etti." Tanrı suçlarına uygun bir yargı verdi. "Onaylanmayan" kelimesi "sınavdan geçerken gereken seviyeye ulaşmadığı için reddedilen" anlamına gelir. Tanrı'yı bilmek, O'nunla bir ilişki kurmak istemediler. Tanrı onları uygunsuz işler yapmaları için onaylanmayan düşünceye teslim etti.

Bu uygunsuz işler bundan sonraki ayetlerde sıralanır. Teslim edildikleri onaylanmayan düşüncenin kötü ruhların etkisine bırakılmaları olup olmadığı açıkça belirtilmez. Eski Antlaşma'da Kral Saul için şöyle denir: "Bu sıralarda RAB'bin Ruhu Saul'dan ayrılmıştı. RAB'bin gönderdiği kötü bir ruh ona sıkıntı çektiriyordu" (1.Samuel 16:14). Oysa teslim edildikleri düşüncenin sonucunda yaptıkları işler o kadar vahim ve o kadar korkunç ki, kötü ruhların etkisi olmaksızın insanların bu işleri yapması düşünülemez.

Ayet 29 Tanrı'yı bilgilerinde tutmak istemeyen insanlar içlerindeki kötülüğü alt edebilen tek varlığı geri tepmiş olurlar. Kötü düşünceleriyle baş başa bırakılırlar. Uygunsuz işler yapmayı özleyen bu insanların düşüncesinde "her tür bozukluk, aşağılık, açgözlülük, kötülük" dolar taşar. "Bozukluk" diye çevrilen "adikia" haksızlık demektir (Müjde'de böyledir). Doğruluğun tersidir. Tanrı'nın doğruluğuna ters gelen her tür eğrilik ve bozukluktur.

"Aşağılık" diye çevrilen "poneria" kötülük demektir. Etkisinde kötü olan, zarar verici davranış ve tutumdur. "Açgözlülük" aslındaki "pleoneksia" kelimesinin tam karşılığıdır. "Pleoneksia" daha çoğuna sahip olmak isteği demektir ("pleon" = daha; eho = sahip (malik) olmak). "Kötülük" diye çevrilen "kakos" özde kötü ve aşağı olanın niteliği, ahlak bakımından eksiklik demektir.

İnsanların haksız ve zarar verici davranışları açgözlülükle yöneltilen kötü bir özyapıdan kaynaklanır. Bencil insanın gözü mala doymayı bilmez. Her zaman daha çok ister. Onu elde etmek için ne kadar haksız ve zarar verici davranışlarda bulunursa bulunsun, fark etmez. Önemli olan istediğini elde edebilsin. İnsanın özünde korkunç kötülük yatar!

Aşağılık ve bozuklukla dolu kişi başka insanları çekemez. Onların başarılarını kıskanır ("fthonos" kıskançlık, çekememezlik). Bazıları çekememezlikte o kadar ileri giderler ki, çekemedikleri kişiyi öldürürler ("fonos" adam öldürücülük). Bazıları düşmanlık güderek hep kavga çıkarırlar ("eris" düşmanlık, kavga). Aşağılık ve bozuklukla dolu insan çıkarı için her çeşit hile ve düzene başvurur ("dolos" yem, tuzak). Bu kişileri tepeden tırnağa saran başka nitelik bayağılıktır. "Kakoetheia" kelimesi kötü töre, kötü terbiye demektir. Müjde çevirisindeki karşılığı olan "kötü niyet" anlamının özünü verir. Böyle kişiler her duruma kötü bir niyetle bakar, başkalarının hareketlerine en kötü yönden bakar, herkese karşı kötülük tasarlarlar. Bu ayetin son kelimesi ayet 30'un yorumu altında ele alınır.

Ayet 30 Kötülükle dolu düşünce yaptığı işlerde olduğu gibi konuşmasında da kendini gösterir. Böyle kişiler kendilerini dedikoduya verirler (ayet 29: "psithuristes" fısıldayan). Çevredekiler hakkında küçük düşürücü söyentleri gizlice yayarlar. Böyle kötüleyici sözleri açıkça söylediklerinde başkalarını çekiştirirler ("katalalos" iftira edici, yeric).

Bu insanlar sadece Tanrı bilgisini kafalarından atmamakla kalmazlar, bunun yanı sıra da "Tanrı'yı çekemeyenler" olarak O'na karşı açıkça düşmanlık beslerler ("theostuges" Tanrı'dan nefret eden veya Tanrı'nın nefret ettiği). Bazı yorumcular ikinci çeviri olanağının Pavlus'un demek istediğine daha uygun olduğunu düşünür. Buna göre Tanrı bu kişilerin davranışlarından nefret eder. Böyle kişilerin başka insanlarla olan ilişkileri son derece bozuk olur. "Onu bunu aşağı görenler"dir. Bunu yeric sözler ve kaba davranışlarla belirtirler ("hubristes" küstah, kaba kuvvetle davranan). "Büyüklenenler"dir ("huperefanos" yukarıda görünen). Başkalarını aşağı görünce kendilerini çok büyük görürler. Kendilerini beğenirler.

Kendilerini beğenmiş insanlar boş övünmelerle dolar ("alazon" dolaşan, serseri, sahtekar). Bu kadar kötülük yetmezmiş gibi "uygunsuz işler düzenleyenler" olarak yeni yeni kötülüklerin bulucuları olurlar ("efeures kakon" kötü şeylerin bulucusu). Böyle insanların aile yaşamı bozuk. "Ana baba sözünü" dinlemezler ("goneusin apeitheis" ana babaya itaatsiz, inatçı, kanmak istemeyen).

Ayet 31 Düşük düşünceli insanlardır ("asunetos" akılsız, anlayışsız). Herhangi bir konuda doğru bir yargı veremezler. Bunda bir çıkar görürlerse verdikleri sözden çabuk dönerler ("asunthetos" antlaşmayı tutmayan). "Sevgi nedir bilmeyenler"dir ("astorgos" yakınlarına karşı sevgisiz). O kadar sert ve acımasız insanlardır ki, kendi çocuklarına veya babalarına bile sevgi göstermezler. Kendilerinden başkasını düşünmeyen bu kişiler sevecenlikten yoksundur ("aneleemon" merhametsiz). Huyları hiçbir zaman yumuşak değil. Kimseye acımazlar. Kimseye yardım elini uzatmazlar.

Ayet 32 Yukarıda sıralanan kötü işleri yapan kişiler hakkında Tanrı yargısını belirtmiştir: "Bu işleri yapanlara ölüm yaraşır." Bu yargıyı bildikleri halde bu işleri yapmaya devam ederler. Aynı işleri yapanları da onaylarlar. Başkalarının kötü işlerini tasdik etmeleri, Şeytan'ın ani bir kışkırtıyla günaha düşmüş insanlar olmadıklarını gösterir. Tam tersine, kötü yola çoktan alışmış, yürekleri katılaşmış günahlı kişiler olduklarını belirtir. Düşüncesinde Tanrı'yı bulundurmamak istemeyen, O'nun gerçeğini yalanla değiştirip Yaradan'dan çok yaratığa tapınan insanların korkunç görünümü budur.

Tanrı'nın Yansız Yargılaması 2:1-11

Bu bölümde Pavlus, düşüncelerinde Tanrı'yı bulundurmamak istemeyen, O'nun gerçeğini yalanla değiştirip Yaradan'dan çok yaratığa tapınan insanları eleştirmeyi bırakır. Dramatik bir hareketle bir tek kişiye doğrudan doğruya seslenir. Sanki bu kişi Pavlus'un Tanrı gerçeğini yalanla değiştiren insanların korkunç günahlarını sıraladığını dinleyip ona hak veriyor, kendisinin böylelerine benzemediğini düşünerek kendi kendini iyi ahlak sahibi olmakla kutluyordu. Pavlus bu kişiye döner, onun hiç özrü olmadığını kendisine kanıtlamaya koyulur. Bu kişi başkalarında yargıladığı günahların aynısını işliyordu.

Pavlus'un seslendiği kişi Yahudi olabilir, ulusların ahlakçı filozoflarından biri ya da onların bağlılarından da olabilir. Pavlus'un her ikisini sözünün kapsamı içine aldığı düşünmek doğrudur çünkü seslendiği kişiye, "kim olursan, ol" der. Ayet 9'da Tanrı yargılamasının "ilkin Yahudi'ye, hem de Yunanlı'ya" geleceğini de vurgular.

Pavlus da İsa Mesih'i tanımadan önce "yargı yürüten" bir Yahudi'ydi. Kendisinin doğru bir kişi olduğunu düşünerek kötü işleri için ulusları yargılıyordu. Ama Şam yolunda İsa Mesih'in yüceliğini görünce kendisinin aynı şeyleri yaptığını anladı.

Pavlus bu satırları yazarken Yahudi olmayan halklarda erdemli davranışı benimseyen, ikiyüzlülüğü kınayan ve ahlak sorunlarında başkalarına yol gösteren Stoacı filozof Seneka ve benzerlerini de düşünüyordu. "Senin özrün yoktur" diyordu. "Başka insanlarda kınadığın şeyleri sen de yapıyorsun. Başkalarına uyguladığın yargılama sana uygulanırsa sen de suçlu çıkarsın."

Yahudi olsun, Yahudi olmayan olsun, başka insanları yargılamaya kalkışanlar bu konuda kendilerini savunamazlar. Başkalarında görüp kınadıkları günahlar kendi yaşamlarında belirlemektedir. Açgözlülük yok muydu onlarda? (Romalılar 1:29). Düşüncede beliren bu suç kendilerini iyi ahlak sahibi gösterenler arasında yaygın bir günahtır. Ruhsal yasaya göre yaşamaya çalışan Pavlus'un bu konuda sorunu vardı: "Eğer ruhsal yasa, göz dikmeyeceksin dememiş olsaydı, göz dikmenin kötü bir iş olduğunu bilmeyecektim. Günah buyruk aracılığıyla elverişli ortamı buldu ve içimde göz dikmenin her çeşidini oluşturdu" (Romalılar 7:7,8).

Onlarda çekememezlik yok muydu? (Romalılar 1:29). Ferisi iken Pavlus'da bulunmuyor muydu? Evet, Mesih inanlılarını çekemiyordu. Kendisi durumu şöyle anlatır: "Ben kendim de Nasıralı İsa'nın adına karşı çok işler işlemem gerektiğini sanmıştım. Nitekim Yeruşalem'de bunu yaptım: Başrahiplerden almış olduğum yetkiyle, kutsal yaşamlılardan birçoğunu

cezaevine kapattım. Üstelik onların öldürülmesi gerekince oyumu da kullandım. Bütün sinagoglarda onları birçok kez cezaya uğrattım; üstelik onları sövmeye zorladım. Öfkeden öylesine deliye dönmüştüm ki, saldırımı dış kentlere dek

uzattım" (Elçilerin İşleri 26:9-11). Pavlus O'nun Oğlu'na karşı gelmekle düşünmeyerek "Tanrı'yı çekemeyenler" arasına girdi (Romalılar 1:30). Bu işleri yaparken "sevecenlikten yoksun" bir kişi olduğunu gösterdi (Romalılar 1:31). "Bu nedenle, sen, ey yargı yürüten insan! Kim olursan ol, özrün yoktur. Çünkü başkasını yargılamaya kalkışmakla kendine karşı yargı yürütmektesin. Çünkü yargı yürüten sen, aynı şeyleri yapmaktasın." İyi ahlak sahibi olduğunu düşünen insan, kendini başkalarının günahlarını yargılamaya verdikçe kendi kişisel günahlarını daha az görür. Bunun sonucunda kendisini git gide dah iyi ve doğru sanır. Ne var ki, Tanrı onun başkasına uyguladığı yargı ölçüsünü aynen kendisine uygulayacaktır. İsa Mesih konuyu şöyle vurgular: "Yargılanmayın ki yargılanmayasınız. Çünkü hangi yargıyla yargıyorsanız onunla yargılanacaksınız. Hangi ölçüyle ölçerseniz aynı ölçü sizlere de uygulanacaktır. Neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de, kendi gözündeki merteği görmezlikten gelirsin? Ya da kendi gözünde mertek dururken kardeşine nasıl, 'Bırak gözünden merteği çıkarayım' dersin? Ey ikiyüzlü! Önce kendi gözünden merteği çıkar, o vakit kardeşinin gözünden çöpü çıkarmak için açık-şeçik görürsün" (Matta 7:1-5).

Ayet 2 Yahudiler'den olsun uluslardan olsun kendini iyi ahlak sahibi sanan kişi başkalarında kınadığı ama kendi yaşamında görmezlikten geldiği günahların hesabını Tanrı'ya verecektir. Tanrı onları yargılayacaktır. Yargısını gerçekçilikle verir. Gerçek duruma göre karar verir. Hiçbir şey Tanrı'nın gözünden kaçmaz. Her şey bildiği için hepimizin yaptıklarını ve düşündüklerini olduğu gibi değerlendirebilir ve adaletle yargılayabilir. Başkalarını yargılayan kişi bunu bilir ama unuttur ya da unutmaya çalışır.

Ayet 3 Pavlus bu ayette kendisini iyi ahlak sahibi sanan kişiye seslenmeye devam eder: "Tanrı'nın yargısını gerçekçilikle uygulayacağını bildiğin halde nasıl kendini suçsuz sayabilirsin? Tanrı'nın başkalarında yargılayacağı aynı günahları yapıyorsun. Tanrı bunun için seni yargılayacaktır. Sen nasıl kurtulacaksın? Eğer başkalarına karşı yargı yürüterek iyi ahlakı beğendiğini göstermekle Tanrı yargılamasından kaçıp kurtulacağını sanıyorsan, yanılıyorsun. Onların yargılanacağı gibi sen de

yaptıkların için yargılanacaksın." Tanrı'nın yargılaması tarafsızdır. Böylece başkalarına karşı yargı yürüten, kendi ahlakıyla övünen insanın da Tanrı önünde suçlu olduğu açığa vurulmuştur.

Ayet 4 Böyle bir insan Tanrı tarafından günahtan dönmeye çağrıldığını bilmelidir. Tanrı böyle kişilere karşı bol bol iyi yüreklilik, sabır ve katlanış gösterir. Bunun için onların üzerine öfkesini hemen dökmez. Kendini iyi bilip övünen kişi Tanrı'nın sabrını yanlış yorumlar. İyi ahlakı yüzünden Tanrı'nın kendisini kabul ettiğini sanır. Ama bunda yanılır. Tanrı iyi yürekliliği ve katlanışıyla ona günahtan dönmek için fırsat tanıtmaktadır. İyi ahlak sahibi olduğunu sanan günahlı insan bu fırsattan yararlanmaya çağrılmaktadır.

Sevgili arkadaş, sen başkalarına karşı yargı yürüten ama kendi günahlılığını göremeyen bir kişi misin? Bir bakımdan senin durumun korkunç günahlara batmış insanınkinden çok daha tehlikelidir. O hiç olmazsa, göze batan günahlarını görmezlikten gelemes. Oysa sen başkalarının günahlarına bakarak kendinkilerini görmezlikten gelersin. "Günahım yoktur" diyerek kendi kendini kandırırsın (1.Yuhanna 1:8). Günahtan dönme gereğini duymazsın. Sevgili arkadaş, kendini iyi ahlak sahibi sayıyorsan, yanılıyorsun. Başkalarında kınadığın aynı günahlar senin düşüncelerinde ve davranışlarında beliriyor. Günahlılığını tanı, günahlarından dön ve kurtuluşun için tek güvencin, senin için canını veren Rab İsa Mesih'e olsun. Sandığın kendi doğruluğuna güven bağlama artık!

Ayet 5 Pavlus seslendiği kişiye seslenmeye devam eder: "Seni günahtan dönmeye çağıran Tanrı'nın sesine karşı yüreğini katılaştırıyorsan ve günahtan dönmeye yanaşmıyorsan kendine karşı bol bol öfke biriktiriyorsun." Tanrı günahtan iğrenir ve bu tiksintiyi öfkeli yargısıyla belirtir. Tanrı öfkeli yargısını doğrulukla uygulanır çünkü günah gerçekten her şey bozan korkunç kötülüktür. Günahla uzlaşma yapılamaz. İnsanın öfkesi genellikle bencil ve kötüdür. Tanrı'nın öfkesi tarafsız ve adaletlidir. Bu öfke Tanrı'nın kararlaştırdığı bir günde bütün evrene açıklanacaktır. Pavlus Sevinç Getirici Haber'i Atina'da yayarken bu gerçeği şöyle vurgular: "Tanrı şimdi her yerde bütün insanların günahtan dönmelerini buyuruyor. Çünkü atamış olduğu bir adam aracılığıyla dünyayı adaletle yargılayacağı günü saptadı. O'nu ölümler arasından diriltirerek tüm insanlığa kanıt sağladı" (Elçilerin İşleri 17:30,31).

Ayet 6 Tanrı herkesin yaşamını değerlendirecek. Hiçbir insan bundan kaçamayacaktır. Tanrı herkesin yaptığı işleri gözden geçirecek ve onlara yaraşan karşılığı verecektir. İnsanın yaptığı her şey Tanrı tarafından kaydedilmiştir. Tıpkı Vahiy'de bildirildiği gibi: "Ölümler yaptıklarına yaraşır biçimde kitaplarda yazılı olanlar uyarınca yargılandı" (Vahiy 20:12). İşlerin niteliğine göre iki çeşit karşılık verilecektir.

Ayet 7 ile 10'da Tanrı'nın verdiği olumlu karşılık üzerinde durulur. Olumlu karşılık sonsuz yaşam (ayet 7), yücelik, onur ve esenliktir (ayet 10). Bu karşılık "yücelik, onur ve ölümsüzlük arayanlara" verilecektir. Bu kişiler arayışlarındaki içtenliği iyi olanı işlemeleri ve sabırla buna devam etmeleriyle gösterirler. Kendi yüceliklerini, onurlarını öne sürerek sonsuz yaşamı hak ettiklerini Tanrı'ya iddia etmezler. Yüceliğin, onurun ve ölümsüzlüğün kendilerinde bulunmadığını bildikleri için bu değerleri aramaya koyulurlar. Bunların ancak Tanrı'da bulunduğunu düşünerek Tanrı'yı ararlar. Tanrı'yı saydıkları için O'nun beğeneceği yararlı işleri yapmaya çalışırlar. Tanrı böyle insanlara sonsuz yaşam armağanını seve seve verir.

En başta Yahudiler bu değerleri aramalıydı çünkü Kutsal Yazılar aracılığıyla bunlardan bilgileri vardı. Ama öbür ulusların insanlar Yahudi olmadıkları için

yargılamada daha zor bir durumda olmayacaklar. Tanrı'nın yargılaması tarafsızdır. Yararlı işler yapan **herkeseyücelik, onur ve esenlik** verecektir; ilkin Yahudiye'ye, hem de Yunanlı'ya (ayet 10).

Tanrı'nın sözü "katlanış göstererek yararlı işlerle yücelik, onur ve ölümsüzlük arayan" uluslardan bir adamı tanıtır bize. Yahudiler'in arasında yaşayan yüzbaşı Kornilyos "tanrısayardı, Tanrı korkusuyla yaşardı. İsrail halkına bol bağışta bulunur, Tanrı'ya her zaman dua ederdi" (Elçilerin İşleri 10:2). Kornilyos Yahudiler'in Tanrısı'nı arıyordu. Tanrı ona Petros'u gönderdi. Petros bunda Tanrı'nın tarafsızlığını görüp: "Gerçekten Tanrı'nın adam kayıran olmadığını anlıyorum" dedi. "Tam tersine, her ulusun içinde Tanrı korkusuyla yaşayan ve doğruluk uygulayan kişi O'nun tarafından kabul edilendir" (Elçilerin İşleri 10:34,35).

Bundan sonra Petros Kornilyos'a Sevinç Getirici Haber'i müjdeledi. Kornilyos bunu duyar duymaz iman etti. İsa Mesih aracılığıyla kurtuldu. Tanrı'dan korkması ve doğruluk uygulamasıyla kurtulmadı. İsa Mesih

aracılığıyla kurtuldu. Tanrı'yı araması Sevinç Getirici Haber'i duymasına yol açtı. Kornilyos'un aldığı karşılık kendisine sonsuz yaşam yolunu açan Sevinç Getirici Haber'i duymasıydı.

Ayet 8 ile 9'da insanların alacağı olumsuz karşılıktan bilgi verilir. Olumlu karşılığı alan kişiler ölümsüzlüğü ve bunu veren Tanrı'yı arayanlardır (ayet 7 ve 10). Olumsuz karşılığı alan insanlarsa, Tanrı'nın gerçeğine karşı koyup Şeytan'a uyan "sürtüşmeciler"dir (ayet 8). "Sürtüşmeci" niteliğiyle Tanrı'ya baş kaldıran, aksi insanlar olduklarına dikkat çekilir. Asıl metindeki kelime ayrıca "bencil isteklerle yöneltilen kişi" anlamına gelebilir. Bu kişiler Tanrı'nın gerçeğini bildikleri halde ona uymak istemeyenlerdir. Bu söz özellikle Yahudiler'i anlatır. Tanrı'nın gerçeğiyle ilgili bilgi alan en başta onlardır. Ama bu söz ayrıca Yahudiler aracılığıyla Tanrı'nın gerçeği hakkında bilgi edinip buna uymayan uluslardan insanları içine alır.

Tanrı'nın gerçeğini sırt çevirdikten sonra insan kolaylıkla Şeytan'ın kötülük önerisine uyar. Tanrı böyle insanlara "öfke ve kızgınlık" uygulayacaktır (ayet 8). Onlara hüküm giydirip gereken cezayı uygulayacaktır. Tanrı kötülükten öğrenir çünkü sevdiği insanları ne kadar yıpratıp bozduğunu bilir. O herkesin kötülükten kurtulmasını ister. Ama eğer bir insan son nefesine kadar kendisini kurtaracak gerçeği dinlemek istemeyip Şeytan'ın kötülük önerisine uymakta direnirse, Tanrı hak öfkesini ona dökecektir.

Sadece hüküm gününde değil o gün gelmeden önce "kötülük eden herkes acı ve üzüntü çekecektir: İlk Yahudi, hem de Yunanlı" (ayet 9). Oysa hüküm gününde çekilecek acı ve üzüntü çok daha korkunç olacaktır.

Kızgınlık ilkin gerçeğe karşı direnip haksızlık işleyen Yahudiler'e uygulanacak. Tıpkı Sevinç Getirici Haber'e inanma fırsatı ilkin onlara verildiği gibi, kötülükte direnen Yahudiler'e ilkin öfkeli yargı uygulanacaktır. Tanrı Amos peygamber aracılığıyla İsrail'e aynı ilkeyi şöyle bildirir: "Yeryüzündeki bütün halklar

arasından yalnız sizi tanıdım, Bu yüzden suçlarınızı karşılıksız bırakmayacağım" (Amos 3:2). Bir ulus Tanrı'dan aldığı ayrıcalıklar oranında sorumlu tutulacak. Yahudi olmayan uluslar da bildikleri gerçeğe karşı sorumlu tutulacak. Adaletli Tanrı insanları bilmedikleri için değil, bildikleri gerçek için sorumlu tutar. Yahudiler Tanrı'yı yakından bilen bir halk olarak Tanrı'ya karşı direnince daha çok öfkeye uğrayacak. Tanrı'yı

yalnız uzaktan bilen uluslar ise, Tanrı'ya karşı koyunca daha az öfkeye uğrayacak. Tanrı'nın yargılaması adaletlidir.

Ayet 11 "Çünkü Tanrı katında adam kayırcılığı yoktur." Tanrı tarafsızdır. "İnsanlar arasında ayırım yapmaz" (Müjde). Öz halkıdır diye İsrail'i yargıdan korumaz. Yukarıda görüldüğü gibi Tanrı'yı daha yakından tanıdıkları için onları daha sorumlu tutar. Yargılaması tarafsızdır. İyi armağanlarını vermesi de tarafsızdır: "Güneşi hem kötülerin, hem iyilerin üzerine doğdurur ve yağmurunu hem doğruların, hem eğrilerin üzerine yağdırır" (Matta 5:45).

Tanrı Yargılaması Saptanacaktır 2:12-16

Ayet 12 Tanrı'nın insanları bildikleri gerçeğe göre yargılama ilkesi, bu ayetlerde ayrıntılı örneklerle açıklanır. Daha az bilgiye sahip ulusların insanları bildikleri gerçeklere göre yargılanacaktır. Ulusların Tanrı'nın Musa'ya verdiği ruhsal yasadan (şeriaten) haberleri yoktu. Bunun için yargılanıp suçlu çıkarmaları ruhsal yasayı öneme alarak değil, bildikleri gerçek ve değer yargılarına göre yapılacak. Bildikleri değer yargılarına karşı günah işledikleri için suçlu çıkarılıp mahvolacaklar. Mahvolmak sonsuz ölüm cezasına çarptırılmak demektir. Bu ilke ruhsal yasayı bilmeden günah işleyen bütün insanlara uygulanacaktır.

Ruhsal yasayı bilip de ona karşı günah işleyen Yahudiler ise ruhsal yasanın gereklerine göre yargılanacaktır. Yasaya karşı günah işledikleri için ruhsal yasanın belirttiği cezaya uğrayacaklar.

Bazı yorumcular ayet 13, 14 ve 15'in bir parantez oluşturduğunu öne sürer. Buna göre ruhsal yasayı bilmeden günah işleyen ulusların ruhsal yasa öneme almaksızın mahvolması ve ruhsal yasa kapsamında günah işleyen Yahudiler'in ruhsal yasa yoluyla yargılanması Tanrı'nın Pavlus'un yaydığı Müjde'ye göre "insanların yaşamında bulunan gizli kapaklı sorunları.. İsa Mesih aracılığıyla" yargıladığı O Günde olacak (ayet 16 Sevinç Getirici Haber ve Müjde). Ayet 13 Yahudiler'in durumunu daha ayrıntılı olarak vurgular. Ayet 14 ile 15 ise ulusların durumunu daha etraflıca belirtir.

Ayet 13 Bu ayette Yahudiler'in suçluluğu vurgulanır. Tıpkı yukarıda ayet 1, 2 ve 3'te kendisini iyi ahlak sahibi sanan kişi gibi Yahudi de ruhsal yasayı bildiği için kendini doğru sanıp bu yasanın ölçüsüyle başkalarının hareketlerini kınar. Oysa Tanrı'nın önünde doğru sayılan kişi ruhsal yasanın duyucusu değildir. Tersine, doğrulukla donatılan insan ruhsal yasayı yerine getiren kişidir. Yahudiler ruhsal yasayı duyup onayladıkları için Tanrı tarafından doğru kişiler olarak kabul edilmezler. Tanrı tarafından doğru kişi ilan edilebilmeleri için

ruhsal yasanın gereklerini sürekli olarak yerine getirmeleri gerekirdi. Yerine getirmediğine göre yargı gününde Tanrı katında suçlu oldukları saptanacaktır.

Ayet 14 Ruhsal yasaya sahip olmayan ulusların insanları ruhsal yasaya ilişkin gerekleri kendiliklerinden uygularlarsa ruhsal yasaya sahip olmadıkları halde kendi kendilerine yasa görevi görürler. Onların bir yasanın ölçüsünü öneme almadan yaptıkları iyi iş onlar için bir yasa olmuş

olur ve başka bir zamanda bu yasaya uymazlarsa onları suçlu çıkaracak. "Kendiliklerinden" sözü "tabiatlarına göre" anlamına gelir. Bu kişiler vicdanlarına göre hareket edince ruhsal yasanın onayladığı iyi bir iş yapmaları mümkündür.

Yazılı bir yasaya sahip olmayan bu kişiler bile kabul ettikleri değer yargılarına göre yargılanıp suçlu çıkarılacaklar (ayet 14). Yazılı bir yasayı yerine getirmeye çalışmadan ruhsal yasanın onayladığı bir işi yapan uluslardan bir insan bu tutumuyla ruhsal yasanın bu işinin öz yüreğinde yazılı olduğunu gösterir. (ayet 15). (Kutsal Söz ruhsal yasanın Mesih inanlısının yüreğine yazıldığını bildirir İbraniler 10:15 ve 16'da. Bu ayetin aslı ruhsal yasanın değil, ruhsal yasanın o işinin uluslardan kişinin yüreğine yazıldığını belirtir. Fark incedir ama anlamsız değildir). Bu kişinin vicdanı yaptığı işin iyi olduğuna kendisine tanıklık eder. Bu durumda vicdanı onu hareketini savunur. Öte yandan, vicdanı bu iyi işi yapması gerektiğini kendisine bildirince bununla çelişen bir düşünceye ağırlık vererek gördüğü bir çıkar yüzünden bu iyi işin tam tersini yapabilir. Bu durumda vicdanı onu suçlar. Bu suçlama ve savunma sadece kişinin o işi yaptığı anda olmuyor, Tanrı'nın insanların niyetlerini ve gizli kapaklı işlerini yargıladığı o yüce Günde de olacak (ayet 16). Tanrı insanların vicdanını O Günde tanık olarak çağırarak ve insanlar kendi vicdanları tarafından suçlu çıkarılacaktır.

Ayet 16 Kişinin ruhsal yasaya sahip olup olmaması yargıda giyeceği hükmü değiştirmez. Tanrı kişiyi öz varlığını açığa vuran tutum ve davranışlarına göre yargılayacaktır. Ruhsal yasaya sahip olup olmaması ancak Tanrı'nın yargılamak için kullandığı ölçüyü değiştirir, yargılamasının sonucunu değiştirmez. Kullandığı ölçü yazılı ruhsal yasa yoksa kişinin vicdanından kaynaklanan değer yargıları ise, kişinin suçlu olup olmadığını değiştirmez.

Tanrı yargı gününde insanların yaşamlarında başkalarından (belki de bazen kendi kendilerinden) sakladıkları işleri ortaya çıkaracaktır. Tanrı bu yüce yargılama işini İsa Mesih aracılığıyla yapacaktır. İsa kendisi şöyle der: "Baba kimseyi kendisi yargılamaz. Tüm yargılamayı Oğul'a vermiştir. Öyle ki, herkes Baba'ya saygı gösterdiği gibi, Oğul'a saygı gösterecektir." (Yuhanna 5:22,23). Sevinç Getirici Haber çevirisi ayet 16'nın son cümlesini şöyle çevirir: "Benim Sevinç Getirici Haber'im işte böyle diyor." Pavlus'un Sevinç Getirici Haber'i onun yüceltilmiş İsa Mesih'ten alıp insanlara duyurduğu müjdedir. Pavlus Sevinç Getirici Haber'i Atina'da duyururken Tanrı'nın "atamış olduğu bir adam aracılığıyla dünyayı adaletle yargılayacağı günü saptadığını" oradaki

dinleyicilere bildirdi (Elçilerin İşleri 17:30,31). Sevinç Getirici Haber'in önemli bir yönü Tanrı'nın dünyayı İsa Mesih aracılığıyla adaletle yargılamasıdır.

Bu cümleye Müjde çevirisindeki biçimde bakarsak Sevinç Getirici Haber'de vurgılanan anlama gelebildiğini görürüz: "Yayıdığım müjdeye göre Tanrı'nın, insanları gizli suçlarından ötürü İsa Mesih aracılığıyla yargılayacağı gün böyle olacaktır." Oysa bazı yorumcular Tanrı'nın yargılamasının Pavlus'un yaydığı müjdeye göre olduğunu öne sürerler. Asıl dildeki kelime sıralamasının bu yorumu desteklediği görülür.

Sevgili arkadaş, senin gizli kapaklı günahların, ya bu dönemde İsa Mesih'in kanı aracılığıyla silinecek ya da O Gün yargılanacaktır. Onları İsa Mesih'e açık açık söyleyip onlardan dönersen onlardan arıtılacaksın. Onları gizli tutarsan yargılama gününde onlar açığa vurulunca sen onlar için hüküm giyeceksin. Bunu daha yapmadıysan günahlarından dön, İsa Mesih aracılığıyla kurtul! İmanlı olarak yaşamında gizli tuttuğun günahların varsa onların yaşamındaki gücünün kırılması için onları Rab İsa'ya açık açık söyle ve onlardan dön. Tek başında bunu yapmakta güçlük çekiyorsan güvendiğin bir kardeşin bu konuda yardımcı olmasını isteyebilirsin.

Ruhsal Yasayı Bilenlerin Yargılanması 2:17-24

Pavlus ayet 1 ve sonrakilerde ahlak bilgisiyle övünen kişiye yaptığı gibi bu ayetlerde doğrudan doğruya bir Yahudi'ye seslenir. Ruhsal yasayla övünmesinin boş olduğunu vurgular. Bunu izleyen kısımdaysa Yahudi'nin sünnetle övünmesinin boşluğunu ortaya koyar.

Ayet 17 Yahudi'nin milliyetçi bir tutum takındığı ortaya çıkarılır. Yahudi olmayanı aşağı görür, Yahudi olmasıyla övünürdü. Övünmesinin bir nedeni de ruhsal yasaya güvenmesiydi. Bir Yahudi için ruhsal yasaya sahip olması Tanrı tarafından seçilmiş olmasının bir kanıtıydı. Böylece Tanrı'yı yakından bilmekle de övünürdü. Tanrı'yı bilmekle kıvanç duymak yerinde bir davranıştır eğer kıvanç duyan kişi kendi değersizliğini göz önünde tutup alçakgönüllü olursa ve Tanrı tarafından seçilmesinin ancak Tanrı'nın yüce sevgisinden ileri geldiğini anlarsa. Yahudi ise kendini çok değerli görerek bununla böbürlenirdi. Ruhsal yasaya sahip olması nedeniyle kendini doğru kişi sanırdı. Oysa davranışları ruhsal yasanın buyurduklarına uymuyordu (ayet 22 ve 23).

Ayet 18 Yahudi, ruhsal yasanın eğitmesi aracılığıyla Tanrı'nın isteğini bilebiliyordu. Ama O'nun isteğini yapmazsa onu bilmekle ne kazanır? Ancak daha çok hüküm giyecek. Üstün değerlerin ne olduğunu anlayabilirse ama onları yaşamına uygulamazsa ne üstünlüğü olur? "Üstün olan" diye çevrilen deyim asıl metinde "ayrı olanlar" demektir. "Ayrı olan" üstün olan anlamına gelebildiği gibi "iyi olanı kötü olandan ayırabilmek" yeteneğiyle ilgili olabilir. Oysa "iyi olanı bilip de yapmamak günahdır" (Yakup 4:17).

Ayet 19 ve 20 Yahudi, ruhsal yasayı bilmeyen ulusların insanlarını ruhsal yasanın ilkeleriyle eğitebilecek durumda olmasıyla çok gururlanırdı. Ulusların

insanlarını gözü görmeyenler, karanlıkta yürüyenler, akılsızlar ve bilgisizler sayardı Yahudi. Ve gerçekten öyleydiler. Pavlus da onları başka yerde öyle nitelendirir: "Ulusların kafasızca vakit geçirdikleri gibi geçirmeyin vaktinizi. Onların anlayışı kapkaranlık olmuştur. Bilgisizlikleri ve yüreklerindeki katılık yüzünden Tanrı yaşamının dışında kalmıştır onlar" (Efesoslular 4:17,18). Yahudi uluslara yol göstermesi, ışık vermesiyle, onlara eğitmenlik ve öğretmenlik yapmasıyla övünürdü.

Yahudi "ruhsal yasada bilgi ve gerçeğin özüne" sahiptir (ayet 20). Tanrısal bilgi ve gerçek Tanrı'nın açıkladığı ruhsal yasada bulunmaktadır. Öz için kullanılan "morfosis" kelimesi "bir cismin dış hatlarının içine aldığı her şey"

anlamına gelebilir. Buna göre "morfosis" kelimesinin "özdeşlik" anlamındaki "morfe" kelimesiyle bağlantılı olduğu düşünülebilir. Örneğin "morfe" kelimesi: İsa Mesih'in "Tanrı özdeşliğinde" olması için kullanılır (Filippililer 2:6). Buna göre ruhsal yasa bilgi ve gerçeğin özdeşliğidir.

Oysa Pavlus'un Yahudi'nin ruhsal yasayla övünmesini eleştirmekte olduğunu göz önünde tutarsak, morfosis kelimesini başka bir anlamda kullandığını görebiliriz. Başka bir mektubunda "morfosis" kelimesini aynı şekilde kullanır. "Tanrısayar görünmelerine karşın tanrısayarlığın gücünü" yadsıyacak insanlardan söz eder (2.Timoteos 3:5). "Tanrısayar görünmeleri" deyiimi aslında "tanrısayarlığın görünüşüne (morfosis) sahip olanlar"dır. Romalılar 2:20'de Pavlus Yahudi'nin ruhsal yasayı tutmadığı için onun özüne sahip olduğu sanırken sadece görünüşüne sahip olduğunu belirtmektedir.

Yahudi ruhsal yasayı öğretmek isterse onu tutarak uygulamada öğrenmelidir. Ancak yasayı tutan kişi onu öğretme yetkisine sahiptir.

Ayet 21 Pavlus Yahudi'nin vicdanına şöyle seslenmeye koyulur: "Ey Yahudi, başkalarına ders vermenle övünüyorsan, kendine ders versene! Uluslara çalmamayı öğretiyorsun ama, sen de çalıyorsun." Ruhsal yasayı bilen bir Yahudi, Tanrı'nın birkaç yüzyıl önce Malaki peygamber aracılığıyla Yahudiler'e şöyle seslendiğini hatırlardı: "'Senden nasıl çalıyoruz?' diye soruyorsunuz. 'Ondalıkları, sunuları çalıyorsunuz.' Siz lanete uğradınız. Çünkü bütün ulus benden çalıyorsunuz. Bütün ondalıklarınızı ambara getirin" (Malaki 3:7-12). Pavlus Yahudi'nin maddeciliğini iyi bilirdi. Tanrı'ya ve insanlara haklarını vermeyerek kendilerini zengin etmeye çalışıyorlardı. Sevgili arkadaş, sen de Tanrı'ya ve insanlara haklarını veriyor musun?

Ayet 22 Her halde Pavlus "Evlilik dışı cinsel bağlantıya girme diyen sen, evlilik dışı cinsel bağlantıya girer misin?" diye sorduğu zaman İsa Mesih'in bu konudaki ruhsal yasayı yorumlamasını aklına getiriyordu. "'Evlilik dışı cinsel bağlantıya girmeyeceksin' dendiğini duydunuz. Ama size derim ki, bir kadına içinden istek duyarak bakan herkes o anda yüreğinde onunla evlilik dışı cinsel bağlantıya girmiştir" (Matta 5:27,28). Başkasına cinsel temizliği öğretmek başka, bu konuda kendi düşüncelerini ve davranışlarını temiz tutmak başkadır.

Başkasına cinsel sorunlarda iyi ahlak öğretmeye heveslenen Yahudi, kolaylıkla kendi iç dünyasını unutabilirdi. Cinsel yolsuzluk işlerken suçüstü yakalanan kadına taş atmaya hazırlanan Yahudiler İsa Mesih'in "aranızda kim günahsızsa, kadına ilk taşı o atsın" sözüyle kendi yüreklerini

araştırmaya zorlanınca günahlı olduklarını anladıktan sonra "yaşlılardan başlayarak, teker teker, sonuncusuna dek çekilip gittiler" (Yuhanna 8:3-11). Sevgili arkadaş, İsa Mesih'in senin karşıt cinse karşı olan düşüncelerini ve onunla olan ilişkilerini temizlemesine izin veriyor musun? Pavlus'un "yalancı tanrılardan öğrenen sen, tapınak hırsızlığı eder misin?" sorusunun anlaşılması güçtür. Her halde bazı Yahudiler tapınaklardan öğrendikleri putları çalıp, onları satarak kendilerine kazanç sağlardı. Pavlus bu haksız işin çelişkili oluşuna dikkat çekip: "Hem putlardan tiksiniyorsun hem de onları kazanç kaynağı olarak kullanırsın" der.

Ayet 23 Pavlus önceki ayetlerde Yahudiler'in ruhsal yasaya karşı çelişkili durumunu ortaya koyduktan sonra bu ayette Tanrı'ya karşı işledikleri korkunç suçu vurgular. Yahudi ruhsal yasayla övünürken ruhsal yasaya karşı suç işlediği zaman Tanrı'yı küçük düşürmüş olur.

Ayet 24 Pavlus burada Tanrı'nın Yeşaya aracılığıyla bildirdiği "İsmime bütün gün küfredilmekte" sözüne değinir (52:2). Yahudiler'in sürgünlükte olması söz konusudur. Yahudiler'in sürgünlükteki durumunu gören uluslar, halkına yardım etmiyor diye Yahudiler'in Tanrısı hakkında kötü konuşuyorlardı. Tanrı'nın Yahudiler'i günahları için cezalandırmakta olduğunu anlamıyorlardı. Böylece Yahudiler'in günahları yüzünden Tanrı'nın adı uluslar arasında kötülenmekteydi.

Ruhsal yasayla övünmek kişiye Tanrı'nın adına saygı getirecek davranışlarda bulunma sorumluluğunu yükletir. Mesih inanlısı adını taşıyan herkes Mesih'in adını yücelten bir yaşam sürdürme sorumluluğunu taşır. İnanlı diye geçinen kişilerin bozuk davranışları başkalarının Mesih'e inanmalarını pek çok zorlaştırır.

Yüzeysel Bilgi mi, Yürekten Uygulama mı? 2:25-29

Pavlus bu ayetlerde Yahudiler'in övündüğü ikinci bir şey olan sünneti ele alır.

Ayet 25 Pavlus'un dediği şudur: "Bak, Yahudi arkadaş, sünnetliliğinle övünüyorsun, iyi hoş, eğer ruhsal yasanın buyruklarını yerine getiriyorsan. Böyle durumda sünnetli olmanın değeri vardır. Çünkü sünnet edilmekle tüm ruhsal yasayı tutmaya söz verdin. Ama ruhsal yasaya karşı suç işliyorsan, senin sünnetli olmanın hiçbir değeri yoktur. Sen bu durumda uluslardan bir kişi gibisin. Hatta Yahudi olmayan bir kişiden betersin, çünkü o hiç olmazsa ruhsal yasayı bilmediği için sadece kendi vicdanına karşı suç işlemiş olur. Oysa sen, bildiğin bir yasaya, Tanrı'nın sana açıkladığı buyruklara karşı günah işlemektesin ki, bu çok daha büyük suçtur."

Ayet 26 Pavlus burada Yahudi'nin gururuna dokunan korkunç bir sonuca varır: Ruhsal yasanın ahlak kurallarına uyan sünnetsiz kişinin sünnetsizliği sünnetlilik sayılmalıdır. Öyle ya, sünnetin amacı ruhsal yasayı tutmaktır! Sünnetlilik kişinin dindarlığıyla övünmesine yol açan bir töre değil, insana ruhsal yasaya uyma sorumluluğunu getiren bir antlaşmanın simgesidir. Kişi bu sorumluluğu ciddiye almazsa sünnetliliği boştur. Öte yandan sünnetli olmayan kişi ruhsal yasada beliren ilkelere uyarsa kendisi sünnetli sayılmalıdır.

Ayet 27 Üstelik bedeni sünnet edilmemiş ama ruhsal yasanın ahlak kurallarını yerine getiren bir kişi ruhsal yasaya karşı günah işleyen bir Yahudi'yi yargılayabilecek durumdadır. Pavlus böyle bir Yahudi'nin utancından yere geçmesine yol açan şu beyanda bulunur: "'Sünnetliyim, Kutsal Yazılar'a sahibim' diyorsun ama Kutsal Yazı'nın bildirdiği ruhsal yasaya karşı suç işliyorsun. Ruhsal yasanın gereklerini yerine getiren uluslardan bir kişi seni haklı olarak suçlu çıkaracaktır." Böylece Yahudi gözü görmeyen, bilgisiz, akılsız ve karanlıkta gezen diye nitelendirip aşağı gördüğü bir Yunanlı tarafından yargılanır. Yahudi'nin doğruluktan yoksun oluşu açıkça ispatlanmıştır.

Ayet 28 Yahudi'nin doğruluğunun gösteriş ve boş övünmeden ileri gidemediği açığa vurulur. Dıştan böyle görünmekle kişi Yahudi olamaz. Sadece bedende yapılan bir ameliyat gerçek sünnet sayılamaz.

Ayet 29 Birinin gerçek Yahudi olabilmesi için i varlığındaki kötülüğün kesilip atılmasıyla yüreği sünnet edilmiş bir kişi olması gerekir. Böyle bir Yahudi i yaşamda ruhsal yasaya göre davranandır. Yasaya uyması, sevmediği bir kölelik hizmetini yaparcasına yazılı yasayı istemiye istemiye yerine getirmek değil, Kutsal Ruh'un etkisi altında yürekten yasanın ruhuna uymak olmalıdır.

Böyle gerçek bir Yahudi'nin övgüsü dinin dış gsterişçiliğini alkışlayan insanlardan değil, yürekten söz dinleyeciliği öven Tanrı'dandır. "Yahudi" adı İsrail'in on iki soyundan biri olan "Yahuda" adından gelmektedir. Yahuda doğunca annesi, "'Bu kez RAB'be övgüler sunacağım' dedi. Onun için ocuğa Yahuda adını verdi" (Yaratılış 29:35). Ölmeden önce babası Yahuda'yı şu sözlerle kutlu kıldı: "Yahuda, kardeşlerin seni övecek" (Yaratılış 49:8).

Yahuda'nın aslı Yahudah'tır. Yah Tanrı'nın adı olan Yahveh'nin kısaltmasıdır. Yahveh Kitabı Mukaddes'te ve Kutsal Kitap'ta büyük harflerle yazılan Rab kelimesiyle karşılanır. Övgü sunacağım sözünün karşılığı ise 'odeh'tir. RAB'be övgü sunacağım sözünün karşılığı ise Yah'odeh'tir. 'Odeh, yadah fiilinden gelir. Pavlus Yahuda sözcüğüne dayanan bir kelime oyunu yapar. Ama bu oyunda Yahudi "Yahveh'ye övgü sunuacağım" anlamına gelmez, "Yahveh övecek" anlamına gelir. Rab yürekten ruhsal yasanın ruhuna uyan Yahudi'yi övecek.

Oysa dinin dış gsterişçiliğiyle övünen ama ruhsal yasaya uymayan Yahudi'nin doğruluktan yoksun oluşu burada noktalanır. Irk ve dinle vnmekle hiçbir kimse Tanrı tarafından doğru olarak kabul edilmeyecektir.

Her Durumda Doğru Olan Tanrı 3:1-8

Sevinç Getirici Haber'i sinagogta olan Yahudiler'e bildirdiği zaman Pavlus onlarla her zaman fikir alışverişinde bulunurdu. Örneğin: "Selanik'e vardılar. Burada Yahudiler'in bir sinagogu vardı. Pavlus her zaman yaptığı gibi yine onların toplantısına katıldı. Üç Şabat günü boyunca Kutsal Yazılar üzerinde kendileriyle tartıştı. Mesih'in işkence çekmesinin ve ölümler arasından dirilmesinin gerekli olduğunu kanıtlayan belgeleri apaçık önlerine serdi. 'İşte bildirdiğim İsa O Mesih'tir' diyerek tanıklık etti" (Elçilerin İşleri 17:1-3).

Yayıdığı Sevinç Getirici Haber'i düzenli biçimde yazıya geçirirken Pavlus'un böyle tartışmalarda Yahudiler'den duyduğu birçok itirazı mektubuna aktardığını düşünmemiz yanlış olmaz. Önceki bölümde Yahudiler'in güven bağladıkları kişisel doğruluklarının eksikliğini açığa vuruyordu. Bunu yapınca onlar tarafından itirazlar yağmuruna tutulması beklenebilirdi. İşte böyle bir olayı bu bölümde ve mektubun öbür bölümlerinden bazılarında canlandırır.

Birinci İtiraz (ayet 1): "Pavlus, yürekten Yahudi olmak gerektiğini söyledin. 'Ancak yüreğin sünnet edilmesi yararlıdır' dedin. Buna göre İsrail ulusundan olmanın, bedence sünnet edilmenin bir değeri var mı?"

Birinci İtirazın Cevabı (ayet 2): İtiraz eden kişi beklemediği bir cevap alır: "Yahudi olmanın ve sünnet edilmenin yararı her bakımdan çoktur." Pavlus bu çok yönlü yarardan bir tek örnek sunar burada: "Her şeyden önce, tanrısal bildirimler Yahudiler'e emanet edilmiştir." Pavlus bölüm 9'da bu konuya döner. Orada başka örnekler verir. Bu ayette verdiği örneğin en önemlisi olduğunu "her şeyden önce" deyişiyle vurgular. Sünnet edilen Yahudi Tanrı'nın İsrail halkıyla yaptığı antlaşmanın kapsamına girerek Kutsal Yazılar'a sahip oldu. Kutsal Yazılar Tanrı'nın isteğini ve amacını açıklar, Mesih'in gelişiyi ilgili vaatleri bildirir. Bu bilgiye sahip olmak büyük bir ayrıcalıktı. Ne var ki, önceki bölümde belirtildiği gibi bu imtiyaz beraberinde büyük bir sorumluluk da getirdi.

İkinci İtiraz (ayet 3): Karşı koyan kişi Pavlus'un daha önce Yahudiler'i ruhsal yasayı yerine getirmemekle suçladığını hatırlar. Yahudiler'den bazıları Tanrı'yla iyi bir ilişkide bulunmadığına göre kendilerine Tanrı sözünün verilmesi onlara hiçbir yarar sağlamamış demektir. Oysa Pavlus demin tanrısal bildirimlerin onlara emanet edilmesi Yahudi olmanın yararlılığından olduğunu anlatmıştı. Bunun üzerine itiraz eden kişi şunu sorar: "Yahudiler'den bazıları Tanrı'nın onlarla yaptığı antlaşmaya karşı imansızlık göstererek ona bağlı kalmadıysa Tanrı'nın sadakatini küçük düşürmez mi?"

İkinci İtirazın Cevabı (ayet 3 ve 4) kesindir: "Hiçbir zaman!" İnsanların sadakatsizliği Tanrı'nın sadakatini ortadan kaldıramaz.

Tanrı her zaman sözünde durandır (ayet 4). Bütün insanlar sözlerinde durmayıp yalancı olurlarsa bile Tanrı verdiği sözü tutacaktır.

Burada Mezmur 116 ayet 11'e değinir: "Şaşkınlığımda dedim: Bütün insanlar yalancıdır." Bir antlaşmada bir tarafın verdiği sözünde durmaması öbür tarafın saygınlığını küçük düşürmez. Bunu ispatlamak için 51. Mezmur'dan şu ayeti aktarır: "Şöyle ki, sözlerinde adil, hükmünde suçsuz olasın" (ayet 4). Bu ayette Davut Rabbin önünde günahını açıkladıktan sonra Rabbe şunları der: "İşte kendimi günahlı olarak kabul ettim. Böylece beni yargılasan, doğru çıkarsın. Yargıya oturduğunda üstünlüğünü ispatlarsın."

İnsanların günahlılığı karşısında Tanrı her zaman doğru olandır. O her zaman haklı çıkandır. Öfkeli yargılaması haktır. Yahudiler'den bazılarının iman etmemesi, sadık kalmaması Tanrı'nın vermiş olduğu sözü geçersiz kılmaz. Tanrı gerçektir. Yahudiler'den bazıları, hatta bütün insanlar yalancı olsa, Tanrı her zaman doğru kalandır.

Üçüncü İtiraz (ayet 5): Eleştirici önceki itirazını daha ileriye getirerek şöyle sorar: "İsrail ulusunun sadakatsizliği Tanrı'nın sadakatini bütün parlaklığıyla gösteriyorsa, Tanrı sadakatsiz halkı cezalandırmakla adaletsizlikle davranmıyor mu?" Pavlus bu kadar çelişkili bir itirazı aktardığından adeta utanır. "İnsan olarak konuşuyorum" der. Bununla Tanrı'nın gerçeğini yansıtmadığını belirtmek ister. Ancak kendini haklı göstermeye çalışan günahlı insan böyle çelişkili bir itiraz öne sürebilir.

İtiraz eden kişinin akla yatkın sandığı bu yargı mantıklı değildir. Onu birkaç aşamada inceleyelim. İnsanın günahlılığı Tanrı'nın doğruluğuyla karşılaştırılınca Tanrı'nın doğruluğunun yüceliğini gösterir. Bu durumda insan günahlılığıyla Tanrı'ya iyilik yapmış sayılmalı. Bu yüzden Tanrı'nın insanı yargılamaması gerekir. Böylece itirazın çelişkili olduğu ortaya çıkar. İnsan günahlılığıyla Tanrı'ya nasıl iyilik yapmış sayılabilir? Tanrı evreni düzende tutandır. Günah Tanrı düzenine karşı gelen davranıştır. Tanrı kendi düzenine karşı koyan her şeyi yargılamak, her düzensizliği düzeltmek zorundadır. Kendi kutsal özyapısına, kendi doğru karakterine aykırı olan her şeyi kesinlikle yargılar.

Ayet 6'da Pavlus bu itiraza kısa ve kesin bir cevap verir: "Hiçbir zaman! Böyle olsaydı, Tanrı dünyayı nasıl yargılayabilirdi?" der. Tanrı dünyayı yargılayandır. İnsanların adaletsiz tutumlarına öfkeli yargısını uygulayan Tanrı adaletle davranmış olur.

Dördüncü İtiraz (ayet 7)

Karşı koyan kişi aynı itirazı başka sözlerle tekrarlar. Tanrı tarafından yargılanmak istemeyen insan, "denize düşen yılan sarılır" örneğinde çelişkili itiraza daha sıkı sarılır. "Yalancılığımın ötürü Tanrı'nın gerçekliği yüceliği yararına bollukla artıyorsa, neden şu ana dek bir günahlı durumda yargılanıyorum?" (ayet 7). Böyle bir soru sorarken şu önemli konuyu unutmaz: Yalancılığım Tanrı'nın gerçekliğini karşıtlık (tezat) yoluyla bütün yüceliğiyle gösterirse de, yine yalancılıktır, yine günahdır. Günah da Tanrı düzenine isyandır. Tanrı isyanı yargılamakta haklıdır. Onu cezalandırması zorunludur. Günahı cezalandırınca Tanrı doğruluğunu yüceltir.

Ayet 8 Pavlus bu itirazı kökünde yatan "kötülük işleyelim ki, bundan iyilik çıksın" çelişmesini ortaya çıkarmakla yanıtlar. Oysa böyle asılsız itirazları öne sürenler kendilerini yargıdan kurtaramazlar. "Hak ettikleri gibi yargılanacaklar." Zaten bu kadar çelişkili bir itirazı ileri sürmekle kendi kendilerini yargılamış bulunuyorlar.

Pavlus itiraza cevap verirken kendisinin bazı kişiler tarafından "kötülük işleyelim ki, bundan iyilik çıksın" yolunda öğretmekle suçlandığını belirtir. "Bize kara çalıyorlar" sözü asıl dilde "bize sövüyorlar" ya da "bizi kötülüyorlar" anlamını taşır. Pavlus böyle bir şey öğretmez ve öğretmemiştir. Kendisi hakkında bu asılsız şeyleri yayanlar haklı olarak yargılanacaklar.

Pavlus yukarıdaki itirazlara yanıt verirken Tanrı'nın doğruluğunu vurgular. Bundan sonraki ayetlerde Yahudi olsun, Yunanlı olsun bütün insanlığın günahlığını kanıtlamasını sonuca bağlayacaktır.

Ayet 9 Pavlus şu soruyla sık sık duyduğu itirazlardan bir örnek daha verir: "Öyleyse, biz Yahudiler ötekilerden üstün kişiler miyiz?" (ayet 9) Yahudi olmanın yararı konusunda sorulan soruya olumlu cevap vermişti (ayet 1). Oysa burada olumsuz cevap verir. "Kesinlikle hayır!" der. Evet, Yahudiler Tanrı'dan aldıkları ayrıcalıklar nedeniyle öteki insanlardan farklıdır ama, ayrıcalıklarla gelen sorumluluklarını yerine getirmek bakımından öbür uluslardan üstün değiller. Yahudiler de, Yunanlılar da günah egemenliği altındadır. Pavlus bunu önceki bölümlerde kanıtlamıştı.

Günah insanı tutsak eden bir güçtür. İnsan günahın kölesi olmuştur. İsa Mesih kendisiyle tartışan Yahudiler'e cevap verirken konuyu şöyle vurgular: "Günah işleyen herkes günahın uşağıdır" (Yuhanna 8:34). Günahlı istekler kişiyi nasıl sürüklerse o öyle davranır.

Her ne kadar Pavlus önce ulusların (bölüm 1'de) ve sonra Yahudiler'in (bölüm 2'de) günahlılıklarını kanıtladıysa da, çıkardığı sonucu açıklarken ilkin Yahudiler'den söz eder. "Bütün insanların -Yahudiler'in de, Yunanlılar'ın da- günah egemenliğinde bulunduğunu daha önce belgeledik"

der. Yahudiler daha ayrıcalı durumda oldukları için günah işleyince daha suçludurlar. Tanrı'nın peygamber aracılığıyla bildirdiği gibi: " Yeryüzündeki bütün halklar arasından yalnız sizi tanıdım, Bu yüzden suçlarınızı karşılıksız bırakmayacağım" (Amos 3:2). Tanrı'nın isteğini daha iyi bildikleri halde ona karşı koydular. Bu yüzden suçları daha ağırdır.

Pavlus bölüm 1 ile bölüm 2'de Yunanlılar'ın ve Yahudiler'in günah egemenliğinde bulunduğunu yaşayışlarından kanıtlamıştı. Ayet 10'dan ayet 18'in sonuna kadar süren kesimde bu gerçeği Tanrı'nın Sözü olan Kutsal Yazılar'dan belgeler. Yeni Antlaşma daha kaleme alınmakta olduğundan ilk Mesih inanlılarının Kutsal Kitabı bugün Eski Antlaşma adıyla tanınan Kutsal

Kitab'ın ilk kısmıdır. Pavlus Eski Antlaşma'dan aktarmalar yaparak gerçeği belgeler.

Ayet 10-12: Buraya aktarılan altıntı Mezmur 14:1-3 ayetlerindedir (53. Mezmur'da aynı sözler bulunmaktadır). İnsanlığın evrensel günahlılığı hakkındaki Tanrı'nın yargısını bildirir. Mezmur'un birinci ayeti şöyle: "Akılsız yüreğinde: Allah yoktur, dedi. Bozuldular, mekruh (iğrenç) işler ettiler. İyilik eden yok." Pavlus'un Romalılarına Mektup bölüm 1'de vurguladığı gerçek bu ayette üzerinde durulur: Günahın kökeni tanrısaymazlıktır (1:18). "Tanrı'yı bilme aşamasına gelmeyi" onaylamamak (1:28), yürekte "Allah yoktur" demekten pek farklı değildir. Davut'un bu Mezmur'u yazdığı zaman ateizm, Tanrıtanımazlık düşünce sistemi yoktu. O çağda kötü istekleriyle yöneltilen anlayışsız kişi kötü bir iş yapınca Tanrı'nın onu hemen çarpmadığına göre yüreğinde Tanrı'nın onun yaşayışıyla ilgilenmediği sonucunu çıkarırdı. "Ben kötülük işlediğim zaman Tanrı ortada yok" düşüncesiyle etkilenecek kadar kötülük işlerdi. Sonuçlarında bu tutum Tanrıtanımazlıktan farksızdır. Günahın kökeni insanın Tanrı'yı tahtından indirmek ve oraya oturmak isteğidir. Mezmur'un ikinci ayeti Tanrı'nın tüm insanları gözleme alınmasından söz eder: "Anlayışlı ve Allahı arıyan kimse var mıdır görsün diye RAB adem oğulları üzerine göklerden baktı." İnsanlık hakkındaki yargısı hiç de içaçıcı değildir: "Hepsi saptılar, birlikte murdar oldular; iyilik eden yok, bir kişi bile yoktur" (Mezmur 14:3). "Anlayışla davranan yok, Tanrı'yı arayan yok." Tanrı anlayışla davrananı ve Tanrı'yı arayan insanları boşuna aradı. Bulunmazlar. "Tümü yolu sapıttı, hepsi yararsız oldu. İyilik yapan yok, tek kişi bile." Tanrı'nı kendileri için çizdiği iyi yoldan çıkıp kendi kafalarına eseni yaparlar. Tanrı onlar aracılığıyla amaçlarını yerine getiremiyor. Yararsız oldular. İyilik yapan tek bir kişi bulunmaz.

Doğru kişi Tanrı'yla doğruluk doğrultusunda ilişkide bulunan insandır. Doğru kişi Tanrı'yla yakın ilişkide, Tanrı'yla arası iyi olandır. İşte adem oğulları arasında böyle bir kimse yoktur. Ruhsal anlayışla davranan yoktur. Tanrı aramadıkları, O'nun isteğini sormadıkları için yanlış yollara saparlar. Yaratıldığı amaca erişen yoktur. Tanrı'yı yüceltmek için yaratılan insan Tanrı'yı bilmek istemeyince Tanrı için yararsız olmuştur. Aynı nedenle insan kendi kendisine yararsız olmuştur. Amaçsız dolaşan, anlamsız yaşam süren insanın durumu acıklıdır. İyilik kaynağı Tanrı'yla ilişkide bulunmayan insan gerçek iyiliğe nasıl kavuşabilir? Adem oğullarının, bütün insanlığın durumu budur. Yahudi olsun, Yunanlı olsun tümü doğruluktan yoksundur.

İnsan gnahlılığının evrenselliğini Kutsal Yazılar'dan belgeledikten sonra Pavlus günahın insanın tüm varlığını sardığını açıklayan alıntılar sıralar.

Ayet 13,14: Başta **ağızla** ilgili birkaç alıntı verir. "Boğazları açık gmttr, dilleriyle kandırırlar" alıntısı beşinci Mezmur'dan aktarılmıştır. Yüzde yüz bilinmemekle beraber bu Mezmur'un nc Mezmur'un yazıldığı zamandan olduğu düşünülür. nc Mezmur Davut'un oğlu Abşalom'un isyanı yüzünden tahtını bırakıp kaçtığı zamanda yazıldı. O sırada İsrail'de Davut'u öldürmek isteyen kimseler vardı. Boğazları gerçekten açık gmtt. Kin dolu yüreklerden ölüm soluyorlardı. Önceleri Davut'a hoş sözler söylerken yüreklerinden ona kin gtmekteydiler: "dilleriyle kandırırlar" (ayet 13). Pavlus belirli bir durumu ifade eden sözleri insanın genel durumunu belirtmek için kullanır. Bununla yanlışlık yapmamıştır. İnsanın genel durum da böyledir.

"Dudaklarının altında engerek zehiri var" sözü Mezmur 140'tandır. Bu Mezmur'un Davut'un mağaradayken yazdığı 142. Mezmur'la bağlantısı vardır. Bu kez Davut Kral Saul'dan kamaktaydı. Davut Saul adamlarının kötülüğü ve zorbalığından kurtulmak için Tanrı'ya yalvarır (Mezmur 140:1). Bu adamlar "yüreklerinde kötülük düşünürler" (140:2) ve bu düşünceler ölüm saçan sözleri dille getirir: "Engerek zehiri dudaklarının altındadır" (140:3).

Pavlus bu alıntıları ilginç bir tasarıya göre sıralar: İ varlıktaki kötülük boğazdan çıkıp dile getirilir ve dudaklardan zarar verici sözler olarak sırır. Günahlı insanın konuşması korkunçtur. Belki de insanın en çok günah işlemesi sözleriyle. Yakup'un dediği gibi: "Hepimiz de suç ardına suç işliyoruz. Ağzının sözüyle suça düşmeyen kişi tüm bedenine gem vurabilendir... Dili denetleyebilecek insan yoktur. ldrc zehirle dolu, uslanmak bilmez kötülük kaynağıdır dil" (Yakup 3:2,8).

Ayet 14'teki alıntı ağzın tümüyle ilgilidir. Alındığı 10. Mezmur yukarıda değinen 14. Mezmur'a benzer. Mezmur yazarı Rabbin sıkıntı zamanında

niçin uzakta durduğunu sorar (Mezmun 10:1). Kötü kişi "mağrur yüzüyle: Allah aramaz, der. Allah yoktur -işte, onun bütün düşünceleri" (Mezmun 10:4). Bu kişi Tanrı'nın onun günahını daha yargılamamış olmasıyla kendini avutur. "Yüreğinde der: 'Ben sarsılmam. Ve hiç bir devirde felakete düşmem.' Ağzı lanet, hile ve gaddarlık dolu" (Mezmun 10:6,7). Tanrı'yı bilmek istemeyen kişinin ağzı ilenme ve acı sözle taşar. Pavlus Mezmun'daki "hile" kelimesini aktarmaz çünkü önceki alıntılardan birinde günahlı insan sözünün aldatıcılığını belirtmişti.

Ayet 15-17: Ağızdan sonra konu **ayağageçer**. Günahlı insanın konuşmasından sonra gittiği yola, yaptığı hareketlere dikkat çekilir. Bu alıntı Yeşaya 59 ayet 7 ile 8'dendir. Bu bölümde İsrail halkını Tanrı'dan ayıran günahlılığı, peygamber tarafından kendilerine duyurulur. Tanrı dualarını işitmiyordu çünkü suçları O'nun yüzünü onlardan gizledi (Yeşaya 59:1,2). Peygamber ellerinde, dudaklarında, dillerindeki kötülüğü açığa vurduktan sonra halkın zorbalığını vurgular.

Pavlus konuyu şöyle aktarır: "Ayakları kan dökmeye koşar. Geçtikleri yollar yıkım ve dert dolu. Bilmezler barış yolunu." İnsanlar böyle davranınca

toplumun temelleri sarsılmaya başlar, can güvenliği ortadan kalkar. Terör kol gezer. Ekonomi yıkılır. Halk dertli olur, korku içinde yaşar. Esenlik bilinmez. Ancak böyle bir dönemde yaşamış olanlar onun korkunçluğunu bilir. Yüzeyde her şey sakın gözüküğü sıralarda bile "sosyal nedenleriyle" gün ışığını görmemiş binlerce çocuk ana karnında öldürülmektedir. Bundan ileri gelen dert ve yıkımın boyutlarını bir düşünün! Vicdan azabı, ruhi hastalıklar bir yanda, maddecilik ve sert yüreklilik öbür yanda! Hiç de içaçıcı değil!

Ayet 18 Böyle bir ortam nereden ileri gelir? İnsanın günahlılığından. "Gözlerinde... Tanrı korkusu" olmadığı için (ayet 18). İç varlıklarını aydınlatması gereken gözlerini yollarını aydınlatacak ışığa karşı kapattıkları için gittikleri yol böyle olur. İsa Mesih aynı konuda şu ilginç sözleri söyler: "Bedenin ışığı gözdür. Bu nedenle, görüşün sağlamsa tüm beden aydınlıktadır. Oysa görüşün bozuksa tüm beden karanlıktadır. Eğer sendeki ışık gerçekte karanlıksa, ne denli korkunçtur o karanlık!" (Matta 6:22,23).

"Gözlerinde yoktur Tanrı korkusu" sözü Davut'un yazdığı 36. Mezmun'dandır. Burada günahlı insanın Tanrı'ya karşı isyanının iç varlıktaki etkisi canlandırılır. "Hiç Tanrı korkusu yoktur" kötü kişide. Kendini öyle beğenmiş ki, Suçunu görmez, ondan tiksizmez" (Mezmun

36:1,2). Kötü kişi isyanı ve gururu içinde şöyle der: "Tanrı'dan korkum yoktur. İstedğim gibi yaşarım. Benim için Tanrı'dan yargılama yoktur."

Tanrı'yı tanımak istemeyen insan Tanrı korkusunu düşüncelerinden kaldırıp atmaya çalışır. Böyle insanların oluşturduğu toplumlar her zaman yıkımla dert doludur. Mezmur'da belirtildiği gibi Tanrı korkusunu insanların yüreğinden kovan insanın isyanıdır. Bu isyan insanların büsbütün günah egemenliği altında olduğunu kanıtlar.

Pavlus ayet 18'de Yahudi olsun, Yunanlı olsun bütün insanların günah egemenliğinde bulunduğunu belgelemesini sona erdirir. Sevgili arkadaş bu gerçeğin karşısında kendini nasıl görüyorsun? Günah egemenliğinde bulunduğunu anlıyor musun? Seni özgür edecek birini özleyiyor musun?

Ayet 19 Doğruluktan yoksun insanlar nasıl doğru olabilir? Pavlus önümüzdeki ayette insanların hemen sarıldığı bir yolun geçersizliğini açıklar: ruhsal yasa yolu. Gerek kendi yüreklerinde yazılı bir yasaya sahip uluslar (bakınız Romalılar 2:14,15'e), gerekse yazılı yasayı kabul etmiş Yahudiler, sahip oldukları yasa tarafından suçlu çıkarılmaktadır. Hiçbir insan yasanın suçlamasına karşı kendini savunmak için söz bulamaz. Her ağız kapanır. Tüm dünya Tanrı önünde suçludur. Tanrı yazılı yasayı ve vicdan yasasını şunun için vermiştir: "her ağız kapansın ve tüm dünya Tanrı önünde suçlansın diye." Ruhsal yasada buyruklar verilir, kurallar açıklanır. İnsanlar buyrukları tutmadıkları, kurallara uymadıkları için suçludurlar. Yargı gününde hiç kimse kendi kendini savunamayacaktır.

Ayet 20: Tanrı'yla doğru bir ilişkiye girmek ruhsal yasada sıralanan işleri uygulamakla olanaksızdır. "Çünkü hiçbir insan ruhsal yasa sıralanan işlerle Tanrı katında doğrulukla donatılmayacaktır" sözü Davut'un yazdığı 143. Mezmur'un ikinci ayetine dayanır. Davut düşman saldırılarının kendisinde bulunan bir günahı cezalandırmak için Tanrı tarafından müsaade edildiği olasılığı üzerinde durmaktaydı. Tanrı'dan yardım dilerken kendisine şöyle yalvarır: "Kulunla yargıya girme, Çünkü hiçbir canlı senin karşında aklanmaz" Tanrı insanı ruhsal yasada açıkladığı kendi doğruluğa göre yargılar. Bu ölçüye göre yaşayanlardan hiç biri Tanrı'nın önünde çıkamaz. İnsanın ruhsal yasa gereklerini yerine getirme çabası boşunadır. Bu yoldan doğruluğa erişemez.

İnsan çabasıyla Tanrı'yla doğru bir ilişkiye erişmek olanaksızdır. Kişi ruhsal yasayı tutmak çabasıyla doğrulukla donatılamaz. Ruhsal yasa günahlı insanları doğruluğa erdirmek için verilmedi. Tanrı ruhsal yasayı kişiye günahlı olduğunu bildirmek için verdi. Ruhsal yasa günahla ilgili gerçek bilgiyi açıklar. İnsan kendi çabasıyla Tanrı'nın kutsal ve doğru yasasını tutmaya çalışınca bunu tutamayacağını anlayacaktır. Ruhsal yasa onu yasadızlıkla suçlayınca şu açıklamada bulunmak zorundadır:

"Ben gnahlıyım. Günah egemenliğinde bulunuyorum. Kendimi günah işleme zorunluluğundan kurtaramam." İnsan samimiyetle ruhsal yasayı yaşamına uygularsa günahlılığını anlayacaktır.

Pavlus birinci bölümün 16. ve 17. ayetlerinde Sevinç Getirici Haber'i özetlemişti. Bundan sonra bütün insanlığın günahlılığını kanıtlamak üzere içine 63 ayet alan uzunca bir yazı yazar. Sevindirici görünmeyen bu bilgi bundan sonra açıklanan sevindirici Haber için gerekli bir temeldi. Ancak doğru teşhis konulunca hastanın sağlığa kavuşturulması olanaklıdır. Ancak senin gnahlılığının geręek yüzünü kavransan İsa Mesih'in sağladığı kurtuluşun değerini anlayacaksın.

Doğruluk Yolu Tektir 3:21-31

Ayet 21 Teşhiş artık konuldu: Tüm insanlık doğruluktan yoksundur. Pavlus bundan böyle daha önce değinmiş olduğu Tanrı'nın insanı doğruluğa eriştirmesini açıklamaya koyulur (bakınız Romalılar 1:17). Orijinal metindeki "Tanrı'nın doğruluğu" sözünün "Tanrı'nın insanı doğruluğa eriştirmesi" olarak çevrilmesi yerindedir çünkü bu yoldan sözün gerçek anlamı ortaya koyulur (ayet 21; bakınız Rom. 1:7 üzerindeki açıklamaya). "Tanrı'nın insanı doğruluğa eriştirmesi" ruhsal yasanın aracılığıyla değildir. Bunun nedeni hemen önceki ayetlerde verilmiştir: Ruhsal yasa günahlı insanı Tanrı önünde suçlu çıkarır ve kişiye kendi günahlılığını gösterir (ayet 19 ile 20). Ruhsal yasa günahlı insanı doğruluğa erdiremez. Tanrı'nın insanları doğruluğa eriştirmesi ruhsal yasada sıralanan işler aracılığıyla değilse de, buna ruhsal yasanın açıklandığı Kutsal Yazılar tanıklık eder (ayet 21).

Yahudiler Eski Ahit (Eski Antlaşma) diye tanıdığımız Kutsal Yazılar'ı üç bölüme ayırırdı: Ruhsal yasa, peygamberler ve yazılar. Ruhsal yasa, Tevrat diye tanınan (İbranice "Tora") Musa'nın beş kitabıdır. Peygamberler (İbranice

"Nebi'im) iki parçaya bölünürdü. Önceki peygamberler: Yeşu, Hakimler, Samuel ve Krallar. Sonraki peygamberler: Yeşaya, Yeremya, Hezekiel ve "On İki Peygamber" kitabı. Bu kitap Kitabı Mukaddes'te Hoşea'dan Malaki'ye kadar sıralanan yazıları içine alır. Yazılar (İbranice "Ketubi'im") Eski Antlaşma'nın diğer kitaplarını içine alır: Mezmurlar (bölümün başında geldiği için bölüme "Mezmurlar" adı da verilir) ve "Beş Tomar" adını taşıyan Süleyman'ın Meselleri, Eyub, Neşideler Neşidesi, Rut, Yeremya'nın Mersiyeleri, Vaiz ve Ester kitaplarını içine alan yazıların yanı sıra Tarihler, Daniel, Ezra ve Nehemya kitapları.

Eski Anlaşma'nın bildiğimiz sıraya göre düzenlenmesi "Septuagint" adıyla tanınan Yunanca tercümesine dayanır. Bu çeviride benzeyen konulara değinen kitaplar ardı ardına sıralanır.

"Ruhsal yasa, peygamberler ve yazılar" adı uzun geldiği için bazen "ruhsal yasa ve peygamberler" denirdi; bazen de sadece "ruhsal yasa". İsa Mesih şöyle der, "Ruhsal yasayı ya da peygamberleri ortadan kaldırmayı geldiğimi sanmayın. Ortadan kaldırmaya değil, ancak yerine getirmeye geldim" (Matta 5:17). Dirilişinden sonra da şunları söyler: "Musa'nın

yasasında, peygamberlerde ve Mezmurlar'da bana ilişkin yazılı her şeyin yerine gelmesi gerekir" (Luka 24:44). Eski Antlaşma'nın her üç bölümü Tanrı'nın insanları İsa Mesih aracılığıyla doğruluğa erİştireceğini önceden bildirdi. Pavlus "hem ruhsal yasanın, hem de peygamberlerin tanıklığı kapsamında" deyince bundan örnekler vermek için duraklamaz. Tanrı'nın insanı doğruluğa erİştirme yolunu açıklamaya koyulur.

Ayet 22 Bu doğruluğa İsa Mesih'e iman ederek erİşilir. Tanrı "İsa Mesih'e iman ederek iman aşamasına varılanların tümünü" doğruluğa erİştirir. Doğruluğa kavuşma yolu İsa Mesih'e iman etmektir. Bu doğruluk iman edenlerin tümü içindir. İman edenlerin Yahudi olması ya da olmaması durumu değiştirmez. Bu yolda "hiçbir ayırım yoktur."

Ayet 23 Doğruluğa erİşmek yolunda ayırım yoktur çünkü bütün insanlar aynı durumdadırlar: "Çünkü tümü günah işledi". Yahudiler olsun, uluslardan insanlar olsun, bütün insanlar Tanrı yasasına karşı günah işlemekten suçludur. Önceki bölümlerde bu gerçek kanıtlanmıştır.

Ama insanın günahlılığı sadece kendini işlenen suçlarda göstermez, bunun yanı sıra da insanın Tanrı'nın ondan beklediği yücelik düzeyine erİşmemesinde belirir. "Bütün insanlar Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalmaktadır" (ayet 23).

Tanrı'nın yüceliği Tanrı'nın kusursuz karakterinin açığa vurulmasıdır. Eski Antlaşma'daki "yücelik" kelimesi ağırlık, değer ve şeref anlamlarına gelir. Yeni Antlaşma'daki "yücelik" kelimesi ("doksa"), daha önce görüş açısı ya da değerlendirme anlamlarında kullanıldıysa da, Yeni Antlaşma kaleme alındığı sıralarda iyi nitelikler taşıyan kişinin ünü ve şerefi anlamında kullanılıyordu.

Eski Antlaşma'dan bir örnek: Musa toplanma çadırını kurma işini bitirince "O zaman bulut Buluşma Çadırı'nı kapladı ve RAB'bin görkemi konutu doldurdu. Musa Buluşma Çadırı'na giremedi; çünkü bulut her yeri kaplamış, RAB'bin görkemi konutu doldurmuştu" (Çıkış 40:34,35). Tanrı'nın değeri ve ululuğu toplanma çadırını kaplayan ve insanın yaklaştımadığı bir bulut biçiminde açıklandı.

Yeni Antlaşma'dan bir örnek: Petrus şöyle yazar: "Sizlere Rabbimiz İsa Mesih'in gücünü ve gelişini bildirirken ustalıkla düzenlenmiş masallar izlemedik. Çünkü O'nun yüceliğini gözümüzle görmüştük" (2.Petros 1:16). Petros gözleriyle ne gördü? "Onların gözü önünde görünüşü değiştirdi, yüzü güneş gibi parladı. Giysileri de ışık kadar ak oldu.. parlak bir bulut onlara gölge saldı. Buluttan gelen bir ses şöyle diyordu: 'Sevgili Oğlum budur;

O'ndan hoşnudum" (Matta 17:2,5).

Tanrı insanı yarattığı zaman "kendi suretinde yarattı" (Yaratılış 1:27). O insanların kendi yüceliğini yansıtmalarını amaçladı. Bunun için "Yüceliğim için yaratıp biçim verdiğim" her insandan söz eder (Yeşaya 43:7). İlk atamız Adem'in günaha düşmesinden bu yana insanlar Tanrı'nın yüceliğini, kutsal karakterini yansıtmamaktadır. Bölüm 5'te bütün insanlığın Adem'in isyanına katıldığı ve onun günahından etkilendiği konusu ele alınır. Artık insan Tanrı'nın kusursuz karakterini taşıyamamaktadır. "Tümü günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalmaktadır."

Ayet 24 Tanrı'nın İsa Mesih'e iman edenlerin tümünü nasıl doğruluğa erıştirdiğini açıklar. İlk bu doğruluğun insanların verdiği hiçbir karşılığa dayanmadığı belirtilir. Dindar insan hesap gününde dinsel işlerini Tanrı'ya getirerek onların karşılığında Tanrı tarafından doğru kişi olarak kabul edilmeyi umar. Ahlakçı insan kendi kendini düzeltmeye çabalayarak yargı gününde yaptığı doğru işler karşılığında Tanrı tarafında doğru insan olarak kabul edileceğini sanır. Böyle kişiler hesap gününe dek kurtuluştan yoksundurlar. Dinsel işlerinin, yaptıkları doğru işlerin yeterli olup olmadığını o güne dek bilmezler. Tanrı'nın onları kabul edip etmediğini hayat boyunca bilmezler. Bu durumda Tanrı'yla ilişkileri olamaz.

Sevinç Getirici Haber ise bambaşka bir temele dayanır. İnsanın ödediği karşılığa değil, Tanrı'nın kayrasına bağlıdır (ayet 24). Tanrı sevgidir. Seven Tanrı insandan hiçbir karşılık beklemeden kendi yüce iyiliklerini armağan olarak verir. Tanrı kayrası budur. İnsanlar bu kayradan yararlanarak doğrulukla donatılır. Tanrı onları doğrulukla donatır, onları kendisiyle doğru bir ilişkiye getirir. Tanrı sevgisiyle bunu onlara armağan eder. Onlar hiçbir karşılık vermezler.

Ne var ki, bu armağan Tanrı'ya ucuza mal olmadı. Çünkü kendisi bunun karşılığını verdi: "Mesih İsa'da sağlanan kurtulmalık aracılığıyla" (ayet 24). Kurtulmalık veya fidye diye çevrilen "apolutrosis" kelimesi birinin serbest bırakılması, kurtulması için ödenen karşılık anlamına gelir. İsa Mesih kendisinin "canını pek çok kişi yararına kurtulmalık olarak vermeye" geldiğini bildirir (Matta 20:28). İsa Mesih insanların günahlarından özgür edilmelerini kendi kanını çarmıhta akıtarak sağladı.

Eski çağda İsrail oğulları bazı durumlarda kahinlere kurtulmalık ödeyerek ölüm cezasından serbest bırakılmalarını sağlardı (Çıkış 21:28-30; 30:11-16 ve Sayılar 18:15,16). Kahinlere ödenen bu kurtulmalık (fidye) Tanrı'ya ödenmiş sayılırdı. Oysa bizim kurtulmalığımızı Tanrı İsa Mesih'in kişiliğinde sağladı. Bize olan sevgisi ne büyük! Mesih bizi kurtarmak için ne korkunç acılar çekti! Bu yüce sevgi Tanrı'ya bağlanmak, O'na hizmet

etmek, sağlıklı işler işlemek isteğini bizde uyandırır.

Mesih'in kendi canını kurtulmalık olarak vermesi bize doğrulukla donatılmayı sağlar. Bizi doğruluğa eriştirir. Bizi Tanrı'yla doğru bir ilişkiye getirir. Bu konu İsa Mesih'in anlattığı kaybolan oğul öyküsüyle güzel biçimde aydınlanır (Luka 15). Kaybolan oğul kötü yolundan dönünce üstü başı perişan olarak eve gelir. Babası ona en seçkin giysiyi giydirir. İşte doğrulukla donatılmamız buna benzer. Yeşaya peygamberin bildirisi bu giydirmenin ruhsal anlamını ortaya koyar: "Tanrım'la yüreğim coşacak... Bana kurtuluş giysisini giydirdi. Beni doğruluk kaftanıyla örttü" (Yeşaya 61:10). Artık doğru kişiler olarak Tanrı katında utanç duymayız. Üzerimize giydirdiği doğruluk kaftanıyla O'nun huzuruna uygun bir duruma getirildik. Dönen oğlun ayaklarına geçirilen pabuçlar baba evinde serbest dolaşımı temsil ettiği gibi bizim de "Baba'nın (Tanrı'nın) katına kabul edilmeye yetkimiz vardır" (Efesoslular 2:18). Dönen oğlun parmağına takılan yüzük ise tıpkı nişan ya da evlenme törenlerinde takılan yüzüklerde olduğu gibi babayla tazelenen ilişkiyi belirtir. Biz de Tanrı'yla yeni bir ilişkiye kavuştuk. Tanrı'nın çocukları olduk. Bağışlanan günahlılar olarak donatıldığımız doğrulukla Tanrı'ya ne kadar yakın getirildik! Alnımız ak olarak O'nun huzuruna giriyoruz. Sevgili çocuklar olarak O'na 'Baba' diyebiliyoruz.

Ayet 25'te kurtulmalık kelimesinden sonra İsa Mesih'in ölümüyle ilgili başka önemli bir sözcükle karşılaşırız: Kefaret ve bağışlamalık anlamını taşıyan "hilasterion" sözcüğü. Eski Antlaşma'nın Yunanca tercümesinde bu sözcük "günahların ortadan kaldırıldığı yer" anlamındadır. Ahit sandığını örten kefarete örtüsü için kullanılır (Kitabı Mukaddes'in bazı ayetlerinde Türkçesi "kefarete örtüsü" yerine "kefaretgah" olarak verilir). Bağışlamalığın anlamını açıklamak için Levililer bölüm 16'da anlatılan Kefarete Günü'nde yapılan törenleri incelemek gerekir. O gün "İsrail halkının bütün günahlarını yılda bir kez bağışlatmak için verildi" (Levililer 16:34). Bu törende iki ergeç kullanılırdı: Biri RAB için, öbürü Azazel (uzaklaştırma) için. RAB için olan ergeç suç takdimesi (sunusu) olarak boğazlanırdı. Başkahin onun kanını en kutsal yere getirip kefaretgahın (Bağışlanma Kapağı) üzerinde ve önünde serperdi. Bunu yaparak "En Kutsal Bölüm'ü İsrail halkının kirliliklerinden, başkaldırılarından, bütün günahlarından arındırarak. Buluşma Çadırı için de aynı şeyi yapacak. Çünkü kirliliğin arasında bulunuyor." (ayet 15,16). Törenin bu bölümü İsa Mesih'in sağladığı bağışlamalığın Tanrı'ya yönelik işlemlerini simgeler. "Kefarete" kelimesi örtmek anlamını taşıyan bir kökten gelir. İsrail oğullarının günahları Tanrı'nın huzurunu temsil eden kutsal yere leke getirecekti. Kefarete kanı aracılığıyla Tanrı'nın huzuru üzerine bir örtü çekilmeliydi. Bu yoldan Tanrı'nın kutsallığı halkın

günahlarıyla lekelenmekten korunurdu. Bunun yanı sıra da kutsal Tanrı'nın günahlı insanların arasında oturması sağlanırdı.

Üzerinde durduğumuz **ayet 25**bağışlamalığın bu yönünü vurgular. İsa Mesih'in günahları gideren bağışlamalık (kefare) olarak sunulmasının Tanrı'nın adaletini ve kutsallığını korumak için olduğunu bildirir. İsa Mesih'in kanının çarmıhta akıtılması Tanrı'nın adaletini açıklamak için gerekliydi. "Çünkü katlanışından ötürü Tanrı daha önce işlenmiş günahlara göz yummuştu" (ayet 25). Tanrı'nın adaleti "daha önce işlenmiş günahlara göz" yummasıyla tartışma konusu oldu. Tanrı madem adalet sahibidir, niçin çağlar boyunca O'nun kutsallığına leke getiren insanların isyanları üzerine hemen öfkeli yargısını indirmedir? (Kötülük cezalandırmamak adaletsizliktir). Nasıl kendisini aşağılayan insanlara sabır götorebildi?

Kutsallığını lekeleyen insanların günahlılığın karşı huzurunun ileride İsa Mesih'in kanında sağlanacak bağışlamalıkla korunduğunu bildiği için Tanrı o çağda işlenen günahlara göz yumabildi. Çağların sonunda İsa'yı bağışlamalık olarak sunacağını bildiği için Tanrı günahlı insanlara karşı sabır gösterebildi. Aynı nedenle Tanrı bugün bütün insanlara günahdan dönme fırsatını sunabiliyor. Bu bakımdan İsa Mesih yalnız inanlıların günahları için değil "tüm dünyanın günahları için" bağışlamalıktır (1.Yuhanna 2:2). Mesih'in bağışlamalığı Tanrı katını tüm dünyanın iğrenç günahlarından korur.

Kefaret Günü'nde ayrıca başkahin uzaklaştırma için seçilen ikinci ergeçin başı üzerine iki ellini koyup "İsrail halkının bütün suçlarını, başkaldırılarını, günahlarını açıklayarak bunları tekenin başına" aktarırdı. "Sonra bu iş için atanan bir adamla tekeyi çöle" gönderirdi. "Teke İsrail halkının bütün suçlarını yüklenerek ıssız bir ülkeye" taşırdı (Levililer 16:21,22). Başkahin bir elini ergeçin başına koymasıyla halkın bu bağışlamalığı imanla benimsediğini simgelerdi. Öbür elini koymakla itiraf ettiği halkın günahlarını ergeçin başına koyduğunu belirtirdi. Bu simge İsa Mesih'in "ağaç üzerinde günahlarımızı öz bedeninde" taşıyacağını önceden bildiriyordu (1.Petros 2:24). Çöle uzaklaştırılan ergeç "doğu batıdan ne kadar uzaksa, isyanlarımızı bizden o kadar" uzaklaştırdığını simgeler (Mezmun 103:12).

Kefaret Günü'nün tek bir eksikliği vardı: Yıldan yıla tekrarlanma gerekliliği. Bu da etkisinin kısıtlı olmasındandı. İsa Mesih'in kanıyla sağlanan kefare ise yetkindir, etkisi sonsuzdur. İbranilere Mektup bu konuyu şöyle açıklar: "Başrahbin kendisinin olmayan kanla her yıl 'Kutsallar Kutsalı'na girmesi gibi, İsa'nın kendini birçok kez sunması söz konusu değildir. Böyle olsaydı, dünyanın kuruluşundan bu yana O'nun birçok kez işkence çekmesi gerekirdi. Ama gerçekte çağların kapanışında bedeninin sunulmasıyla günahın ortadan kaldırılması için bir tek kez görüldü" (İbraniler 9:25,26;

ayrıca bölüm 10:1-4,12-22 ayetlerine bakınız).

"Tanrı İsa'ya -kanına iman edenlerin benimsemesi için- günahları gideren bağışlamalık olarak sundu" (ayet 25). Günahları gideren bu etkin bağışlamalık İsa Mesih'in çarmıhta ölmesi ve kanının akıtılmasıyla sağlandı. Bir kimse bu bağışlamalıktan yararlanmak isterse, tıpkı başkahinin elini ergeçin başına koyduğu gibi, bu kişi İsa'nın sağladığı bağışlamalığı iman aracılığıyla benimsemesi gerekir.

İsa Mesih'in kanında sağlanan bağışlamalığın etkisi çok yönlüdür. Bu bağışlamalık aracılığıyla Tanrı insanların günahlarına karşı gökten açıklanan öfkeli yargısını yatıştırır, kendi adaletini açıklar. Bunun yanı sıra da, insanlardan günahlarını sonsuzca kaldırır, vicdanlarından da günah suçlamasını uzaklaştırır. İsa Mesih'in kanında sağlanan bağışlamalık iman eden kişinin doğrulukla donatılması için sağlam temeldir. Sevgili arkadaş, eğer bunu daha yapmadıysan bu temele dayanmaya çağrılıyorsun. İsa Mesih'in kanında sağlanan bağışlamalığa iman et! Tanrı seni sevdiği için bu bağışlamalığı senin için sağladı.

Ayet 26 Tanrı'nın İsa'yı bağışlamalık olarak sunması "adaletinın şimdiki dönemde açıklanması içindir". Tanrı İsa Mesih aracılığıyla sağlanan bağışlamalıkla kendi doğruluğunu açıklar. İnsanların günahlarını bağışlayınca Tanrı bunu adaletsiz bir yöntemle yapmaz. O günahlara gereken cezayı uygular. Pavlus'un Galatyalılara yazdığı gibi: "Mesih bizim için lanetlenerek, ruhsal yasanın lanetinden bizleri özgür kıldı" (3:13). Tanrı günahlı insanı doğrulukla donatmak için adaletine yan çizmedi. Tam tersine, adaletinın tüm gereklerine göre davrandı. Tanrı İsa Mesih'e iman eden kişiyi doğrulukla donattığında doğrudur.

Tanrı kendisiyle hiçbir ilişkiyi hak etmemiş insanları Mesih aracılığıyla sağlanan bağışlamalığın etkisiyle bu ilişkiye getirir. İnsan bu bağışlamalığı imanla benimseyince Tanrı onu doğrulukla donatır. Tanrı bunu yapınca kendi doğruluğunu kanıtlar. Böyle etkili bir bağışlamalık sağladıktan sonra Tanrı bu bağışlamalığı imanla benimseyen kişiyi doğrulukla donatmazsa adaletsiz olur. "Oğlu İsa'nın kanı bizi her günahattan" temizlediği için "günahlarımızı ikrar edersek günahlarımızı bize bağışlamak ve bizi her haksızlıktan temizlemek için" Tanrı "sadık ve adildir" (1.Yuhanna 1:7,9). Tanrı bağışlamalıkla adaletini kanıtlamıştır.

Ayet 27 Mesih'in sağladığı bağışlamalığa dayanan doğruluk yolu ruhsal yasa bağılısı Yahudiler'in övünmelerine fırsat bırakmaz. Doğruluk yasada buyurulan işlere değil, iman ilkesine dayandığı için insanın bu durumda övüneceği hiçbir şeyi yoktur. İman Tanrı'nın doğruluk armağanını kabul etmek için insanın uzattığı boş ellerdir. Hiç kimse bir hediye kabul etti diye övünmez!

Öte yandan ruhsal yasada buyrulan işleri uygulayarak doğruluğa erişmeye çalışan kişi, bu yoldan ulaştığı başarıyla övünür. Sahip olduğunu sandığı iyiliklerle Tanrı önünde övünen Ferisi bunun açık bir örneğidir (Luka 18:11). Pavlus da Rab İsa'yla karşılaşmadan önce Ferisi'ydi. Böyle övünmeyi kendi yaşantısından biliyordu. Oysa Tanrı'nın iman ilkesiyle insanını övünme olanağını ortadan kaldırdığını artık anlamıştı. Bu konuda başka bir mektubunda şunları yazar: "Çünkü iman ederek, kayrayla kurtulmuş bulunuyorsunuz. Bu kendi başarınız değildir, Tanrı armağanıdır. Kişinin yaptığı işler nedeniyle değildir. Öyle ki, kimse övünmesin" (Efesoslular 2:8,9).

Ayet 28'de Pavlus iman ilkesini açıklarken yaymakta olduğu Sevinç Getirici Haber'in güzel bir özetini verir: "İnsan ruhsal yasanın saptadığı işler olmaksızın, salt iman ederek doğrulukla donatılır." Ruhsal yasa insanı doğruluğa erdirtmez. Yasa insana ancak suçlu olduğunu gösterir. İnsan "ruhsal yasanın saptadığı" işlerle doğruluğa kavuşamaz. Pavlus bununla ruhsal yasanın saptadığı işler uygulanmasın demek istemez. Bu işlerin insanı doğruluğa erdirtmek için yetersiz olduğunu belirtir. Doğruluğa kavuşturan tek yol iman yoludur: "İnsan... salt iman ederek doğrulukla donatılır." Yalnız iman, doğruluktan yoksun insan ile doğruluğu armağan eden Tanrı arasında bağlantı sağlayabilir. Ruhsal yasa işleri bunu yapamaz.

Pavlus bu düşünce üzerinde durur. Onun Sevinç Getirici Haberi budur. Bunu kendi akıllılığıyla bulmadı. İsa Mesih bunu ona açıkladı. Bunun için bu düşünceye caymaz, ona sımsıkı sarılır. Sevgili arkadaş, sen de bu düşünce üzerinde duruyor musun? Ruhsal yasada buyrulan işleri yerine getirme çabasıyla vazgeçip doğrulukla donatılman için İsa Mesih'e güven bağladın mı?

Ayet 29 İman ilkesi Yahudiler'le uluslar arasındaki bölme duvarını ortadan kaldırır. Tanrı insanları ruhsal yasa yoluyla kurtarsaydı, kurtulmak için herkesin Yahudi inancını benimsemesi gerekirdi. Bu da sünnet olmalarını gerekecekti. Oysa bu durumda Tanrı yalnız Yahudiler'in Tanrısı olurdu. Ne var ki, Tanrı yalnız Yahudiler ve Yahudiler'in inancını benimseyenlerle ilişki kuran Tanrı değildir. "Ulusların da Tanrısı'dır" (ayet 29).

Ayet 30 Tanrı birdir. Bütün insanların Tanrısı'dır. Aynı ilke üzerine bütün insanlarla ilişki kurandır. Sünnetli Yahudiler'i iman yoluyla doğrulukla donatır. Uluslardan sünnetsiz insanları imanlarından ötürü doğruluğa erdirtir. Hiç ayırım yoktur. Tanrı birdir. Doğruluk yolu tektir.

Ayet 31 Tanrı'nın bütün insanlara karşı aynı ilkeye göre davranması

Yahudiliğiyle övünen Yahudiler'in zoruna gider. Pavlus böyle bir Yahudi'nin itirazını dile getirir: "Bu ne demektir? İman yoluyla ruhsal yasayı geçersiz mi kılıyoruz?" (ayet 31). Pavlus bunu hemen yalanlayarak "hiçbir zaman!" der. Ruhsal yasayı kurtuluş yolu olarak geri tepmek ve yerine iman yolunu kabul etmek ruhsal yasayı geçersiz kılmaz. İman yoluyla doğrulukla donatılan ve "Ruh'un isteğine göre yaşayan" kişide "ruhsal yasa hakça gereğini" bulur (Romalılar 8:4). Ruhsal yasa Tanrı'nın doğru karakterini açığa vurmakta devam eder. Bu yönden geçersiz kılınmaz. İman yoluyla kurtulanlar yaşamlarında bu doğruluğu uygular. Böylece iman yoluyla ruhsal yasa pekiştirilir.

Pavlus'un bu ayette kısa olarak yanıtladığı bu itiraz din bağlısı insanların Sevinç Getirici Haber'e karşı sık sık ileri sürdüğü bir itirazdır. Pavlus bu itirazla ilgili sorunları bölüm 7 ile bölüm 8'de daha ayrıntılı olarak ele alır.

İbrahim Doğruluğunu Nasıl Sağladı 4:1-8

Ayet 1 Pavlus bu bölümü yazarken Yahudiler'in Sevinç Getirici Haber'e karşı ileri sürdükleri itirazları akılda tutar. Yahudiler için büyük önem taşıyan ve beden açısından ataları olan İbrahim'in doğrulukla donatılmasını ele alır. Tanrı İbrahim için şu tanıklıkta bulunmuştur: "Çünkü İbrahim sözümü dinledi. Uyarılarıma, buyruklarıma, kurallarına, yasalarıma bağlı kaldı" (Yaratılış 26:5). Yahudiler'e göre bu ulu adamın doğrulukla donatılması kendi başardığı işlerden ötürüydü. Pavlus'un üzerinde durduğu gibi doğruluk iman yoluyla olsa, İbrahim için ne demeli?

Ayet 2 Pavlus bu itiraza cevap verir. İbrahim'in doğruluğu yaptığı iyi işlerden gelseydi bu başarıyla övünebilirdi. Ne var ki, İbrahim Tanrı'nın önünde övünemez. Çünkü İbrahim'in doğruluğu iman yoluyla sağlandı (ayet 3).

Ayet 3 Pavlus İbrahim'in doğruluğunun iman yoluyla sağlandığını belgelemek için Kutsal Yazı'dan şu alıntıyı aktarır: "İbrahim Tanrı'ya iman etti ve bu ona doğruluk diye sayıldı." Pavlus bu alıntıyla İbrahim'in yaşamında geçen önemli bir olaya dikkat çeker. (Pavlus Eski Antlaşma'dan bir alıntı verince her zaman o alıntının alındığı parçayı bir bütün olarak göz önüne getirmek ister.) Pavlus'un dikkat çektiği parçada Tanrı İbrahim'le konuşurken kendisini koruyacağına, kendisine büyük ödül vereceğine söz verir. İbrahim Tanrı'ya kendisine soy vermediğini, bir uşağının kendisine mirasçı olacağını söyler. Rab İbrahim'i şöyle yanıtlar: "O senin mirasçın olmayacak, öz çocuğun mirasçın olacak." "Göklere bak" dedi, "Yıldızları sayabilir misin? İşte, soyun onlar kadar çok olacak (Yaratılış 15:4,5). İbrahim Rabine bu sözüne iman etti ve Rab "bunu ona doğruluk saydı" (Yaratılış 15:6). İbrahim'in doğruluk diye sayılan iman Tanrı'nın verdiği söze imandı.

İbrahim Tanrı'yı ilk tanıdığı zamandan beri Tanrı'nın söylediklerine iman ediyordu. Tanrı'nın çağrısını ilk duyduğu zaman iman etti. Bütün yaşamı imanıyla etkileniyordu. Tıpkı İbraniler'e Mektup'ta bildirildiği gibi: "İbrahim çağrıldığında miras alacağı yere gitmek için imanla Tanrı buyruğuna uydu ve nereye gittiğini bilmeden ülkesinden ayrıldı. İmanla vaat edilen toprakta, yabancı bir ülkede uyruksuz biriymiş gibi konukladı. Çünkü mimarı ve kurucusu Tanrı olan sağlam temelli kenti gözlemekteydi" (11:8-10). İbrahim'in söz dinlemesi imanından ileri geliyordu.

Ayet 4 Bir işçi iş verenden aldığı karşılığı bir armağan olarak tanımaz. Bunu işverenin ona borçlu olduğu ücret olarak kabul eder. Yaptığı işle bu ücreti hak etmiştir. İşveren ücreti vermezse işçi mahkemelerde hakkını arayabilir. Buna göre doğruluk işlerden olsaydı kişi Tanrı'dan hak talep

edebilirdi. Oysa doğruluk Tanrı'nın kayrasından verilen armağandır. Armağan hak edilen karşılık değildir. Bana hediye vermedi diye kimseden hak arayamam. Armağanın verilmesi veren kişinin iyi yürekliliğine bağlıdır.

Ayet 5 Yaptığı iyi işlerin karşılığını Tanrı'dan hak olarak arayan kişi doğrulukla donatılmaz. Kişinin yaptığı işler değil, imanı doğruluk yerine sayılır. Tanrı iş yapan kişinin işini değil, kendisine iman eden kişinin imanını doğruluk yerine sayar.

Tanrı tanrısaymazı doğrulukla donatandır (ayet 5). İşte böyle bir Tanrı'ya iman eden kişinin imanı doğruluk yerine sayılır. Bu iman bir iş değildir. İman iş yerine koyulamaz. İman bizi yararımıza güçlü işler yapan Tanrı'yla bağlayan bağlantıdır. Bu bağlantı kendiliğinden bir şey yapamaz tıpkı fişe sokulmayan elektrik kablosunun cereyan sağlayamadığı gibi. Ancak gücü her şeye yeten Tanrı'yla bağlantı sağlarsa iman bir şey yapabilir. İman Tanrı'nın armağanını kabul eden boş ellerden başka bir şey değildir.

Tanrı tanrısaymazı doğrulukla donatandır (ayet 5). Tanrısaymaz insan, kötü tutumuyla "gerçeği set çeken", "ölümsüz Tanrı'nın yüceliğini ölümlü insanın, kuşların, dört ayaklı yaratıkların ve sürüngenlerin benzerliğindeki şeylerle" değiştiren, "Yaradan'dan çok yaratığa tapınan" insandır (Romalılar 1:18,23,25). Tanrı kendi sözünü ona açıkladığı zaman İbrahim'in böyle bir durumda olduğunu unutmak kolaydır. Oysa İbrahim yalancı tanrılara tapan, tanrısaymaz bir toplumda yetişti. Tanrı bunu İsrail halkına Yeşu aracılığıyla hatırlattı: "İbrahim'in ve Nahor'un babası Terah ve öbür atalarınız eski çağlarda Fırat Irmağı'nın ötesinde yaşar, başka ilahlara kulluk ederlerdi" (Yeşu 24:2). İbrahim Tanrı'nın kendisine açıkladığı söze iman etti. Yalancı tanrıları bırakıp tek Tanrı'ya bağlandı. O'nun sözünü dinleyip ülkesinden ayrıldı. Tanrı'nın ona göstereceği ülkeye gitmek üzere yola koyuldu. Tanrı'yla ilişkisi olmayan İbrahim Tanrı'yla ilişkiye getirildi. Tanrısaymaz yetişen İbrahim imanla tanrısayar oldu. Tanrı onu doğrulukla donattı.

Biz de günahlarımız yüzünden tanrısaymaz insanlardık. Tanrı'yla ilişkimiz yoktu. Tanrı'nın isteğini sormuyorduk. O'nun beğendiği işleri yapmıyorduk. Biz de İbrahim gibi kendisinden uzaklarda kalan kişiyi kendisiyle doğru bir ilişkiye getiren Tanrı'ya iman ettiğimiz zaman Tanrı'yla doğru bir ilişkiye getirildik.

Tanrısaymazı doğrulukla donatmak çelişkili hatta olanaksız bir işe benzer. Ruhsal yasaya göre tanrısaymazı doğrulukla donatmak suçtur. İsrail'in yargıçlarına tarafsızlık ve doğruluk öğretirken Tanrı kendisini örnek göstererek, "ben kötü kişiyi aklamam" der (Çıkış 23:7). Bu sözün Yunanca tercümesini Romalılar 4:5 ayetindeki sözle karşılaştırırsak, Tanrı'nın "ben tanrısaymazı doğrulukla donatmam" dediğini görürüz. Tanrı nasıl

tanrı saymazı doğrulukla donatabilir? İsa'yı kanı aracılığıyla sağlanan bağışlamalık olarak sunmakla Tanrı kendi doğruluğunu ve İsa'ya iman edeni doğrulukla donattığını kanıtlamıştır (Romalılar 3:25,26). Mesih'in sağladığı yüce kefarete ruhsal yasa altında olanaksız olanı Sevinç Getirici Haber'de olanaklı kılar.

Ayet 6 ve 7 İbrahim gibi Davut da Tanrı'nın hediye olarak verdiği doğruluğu biliyordu. Tanrı insanın yaptığı işleri hesaplayarak doğruluğu bir ücret olarak vermez. Tam tersine, doğruluğu insanı mutlu kılan bir armağan olarak verir.

Pavlus burada Davut'un yazdığı 32. Mezmur'dan aktarma yapar. Davut günahını açıkça bildirmedikçe acı çekmişti. Ama suçunu Tanrı'ya açık açık söylediği an kavuştuğu mutluluğu dile getirir. Bu mutluluğun temeli günahların örtülmüş olmasıdır (ayet 7). Bağışlamalık konusunu inceleyince bunun günahları örtmekle ilgili olduğunu görmüştük (Romalılar 3:25). İsa Mesih'in kanının etkisiyle günahlarımız sonsuzca örtülür. Tanrı onları bir daha öneme almaz. Mesih'in kanında sağlanan bağışlamalık nedeniyle Tanrı adaletle kötülüklerimizi bağışlayabilir.

Ayet 8 Tanrı bu bağışlamalığa bakarak bize günah saymaz. Bize günah saymadığı gibi hesabımıza doğruluk sayar. Tanrı'nın mahkemesinde aklanmış (beraat eden) kişi Tanrı'yla doğru ilişkiye getirilendir. Bağışlanıp da ortada bırakılmaz. Tanrı onu kendi katına kabul eder. Onu doğru kişi ilan eder. Doğrulukla donatılmak budur. İnsana sonsuz mutluluk verir. İbrahim ile Davut ve başka birçok imanlı Mesih gelmeden önce imanla geleceğe bakarak bu mutluluğa kavuştular. Bizse Mesih geldikten sonra imanla geçmişe bakarak aynı mutluluğa kavuşabiliriz.

Sevgili arkadaş, sen bu mutluluğa kavuştun mu? Kavuşmadıysa Davut'un yaptığı gibi, kötülüğünü gizlemeden Rabbe suçunu bildir, Rabbe isyanlarını itiraf et. İsa Mesih'in sağladığı bağışlamalığın etkisiyle Tanrı'nın senin suçunu bağışladığını bileceksin (Mezmur 32:5). O zaman "Rabbin kendisine günah saymadığı" kişinin mutluluğuna kavuşursun. Mutsuz bir imanlıysan kendi işleriyle doğruluğu bir ücret olarak Tanrı'dan talep etmeye kalkışmışsın. Bundan vazgeç. İsa Mesih'in kanı etkisinde doğrulukla donatıldığını bil. Yeniden mutlu olacaksın. Tanrı'nın sana gösterdiği sevgiyle coşacaksın.

İbrahim'in Doğruluğu: Sünnetsiz Durumdayken

4:9-12

Pavlus Tanrı'nın İbrahim'in yaptığı işleri öneme almadan kendisini doğru saydığını önceki ayetlerde kanıtlamıştır (1-8). Bu durum yasa bağılı Yahudilerin zoruna gider. Onlar bu durumu İbrahim'in doğruluğunu sünnetsiz olmasına bağlamaya çalışarak karşılarlar.

Ayet 9 Pavlus Yahudiler'le yaptığı tartışmalarda bu konuda sık sık işittiği bir itirazı ele alarak, imanla doğru sayılma mutluluğunun yalnız sünnetsizlere ait olup olmadığını sorar. Bu mutluluk sünnetsiz olmayan kişileri kapsarsa doğruya kavuşmak konusunda Yahudi'nin hiçbir ayrıcalığı ve önceliği yoktur.

Ayet 10 Pavlus'un her yere müjdelediği haberde İbrahim'in imanının kendisine doğruluk sayıldığını vurguluyordu (ayet 9). İbrahim'in imanı ne zaman ve nasıl doğruluk diye sayıldı? Kendisi sünnetsiz olduktan sonra mı? Yoksa o daha sünnetsiz durumdayken mi? Pavlus yine kesin bir cevap verir:

İbrahim'in imanı kendisi daha sünnetsizken doğruluk diye sayıldı.

Kutsal Yazı İbrahim'in imanının doğruluk diye sayıldığını Yaratılış bölüm 15'te bildirir. O zaman İbrahim'in soyu yoktu (Yaratılış 15:3). Bundan sonra İbrahim 86 yaşındayken Hacer'dan oğlu oldu (Yaratılış 16:16). İbrahim'in 99 yaşındayken sünnetsiz olduğunu bölüm 17'de okuruz (Yaratılış 17:24). Buna göre İbrahim'in sünnetsiz olması, imanıyla ilgili Tanrı sözünün açıklamasından en azında on dört yıl sonraydı. Pavlus böylece imanla erişilen doğruluğun sünnetsizden büsbütün bağımsız olduğunu kanıtlamıştır. Sevinç Getirici Haber Yahudiler'in öğretisinin tam tersi olarak bütün uluslara doğruluk yolunu açar.

Ayet 11 Pavlus sünnetsiz anlamını açıklar. Sünnetsiz İbrahim'in imanla kavuştuğu doğruluğun damgasıydı. Damga bir işlemin resmîyetini kanıtlar. Tanrı kendisine sünnetsiz vererek İbrahim'in imanla kavuştuğu doğruluğun resmî olduğunu kanıtladı. Sünnetsiz sadece bir simgeydi. Sünnetsizde güç ve etki yoktu. Sünnetsiz İbrahim'e doğruluk kazandırmadı. İman aracılığıyla zaten kavuştuğu doğruluğun simgesiydi. Damga olarak İbrahim'e güvenlik veriyordu. Doğru sayıldığını bu simge aracılığıyla kendi bedeninde görebiliyordu. Bedende yapılan sünnetsiz ameliyatı, Yeni Antlaşma altında "insan bedeninde beliren" tutkuların kesilip atılmasını simgeler (Koloseliler 2:11).

Yahudiler "atamızdır" diye İbrahim'e çok önem verir. Oysa İbrahim imanla doğruya kavuşunca sünnetsiz olduğuna göre sünnetsizlerin değil, sünnetsiz imanlıların ruhsal babası oldu (ayet 11). İbrahim iman ederek

doğrulukla donatıldı. Sünnet edilip ruhsal yasayı yerine getirerek doğru sayılmadı. Tanrı İbrahim'i sünnetsiz durumdaki tüm iman edenlerin ruhsal önderi olsun diye çağırdı. Tanrı sünnetsiz olanların imanının kendilerine doğruluk sayılmasını amaçladı.

Ayet 12 Sünnetliler elbette dışarıda bırakılmaz. İbrahim sonradan sünnet edildi. Böylece Yahudiler'in de ruhsal babası oldu. Ama Yahudiler, İbrahim'in daha sünnet olmadan önceki imanına benzer bir iman taşırlarsa, İbrahim'i ruhsal babaları olarak kabul edebilirler. İman olmaksızın Yahudiler için sünnet boştur. Yalnız sünnetli oldukları için "İbrahim ruhsal babamızdır" diye iddia edmezler. İbrahim'in ruhsal babaları olduğunu iddia edebilmek için onun gibi iman etmeleri gerekir. Önderlerinin izlerinde yürümeleri gerek.

İbrahim'in Doğruluğu: Ruhsal Yasadan Önce

4:13-17

Pavlus iman yoluyla kavuşulan doğruluğun sünnetten bağımsız olduğunu belgeledikten sonra onun ruhsal yasadan da büsbütün bağımsız olduğunu kanıtlamaya koyulur (13-17).

Ayet 13 Tanrı'nın İbrahim'e ve soyuna verdiği bütün vaatler "dünyanın mirasçıları olma vaadi" olarak özetlenir. Tanrı İbrahim ve soyu dünyanın mirasçıları olacaklar diye vaatte bulunmamıştır. Oysa verdiği şu vaatler bir araya getirilince bu anlama gelir: Yeryüzünün bütün ulusları İbrahim'de kutlu kılınacaktı (Yaratılış 12:3). Tanrı İbrahim'in bulunduğu yurdu soyuna verecekti (Yaratılış 12:7; 13:15). İbrahim'in soyunu yerin tozu gibi edecekti (Yaratılış 13:16). Bedeninden çıkacak olan onun mirasçısı olacaktı (Yaratılış 15:4). Soyu yıldızlar gibi sayılamayacak kadar çok olacaktı (Yaratılış 15:15). Kenan ülkesi Fırat ırmağına kadar İbrahim'in soyuna verilecekti (Yaratılış 15:13-21). Tanrı onu pek çok verimli kılacaktı. Onu birçok ulus yapacaktı. Ondan krallar çıkaracaktı (Yaratılış 17:6). Soyu düşmanlarının kapısına hakim olacaktı. Soyunda yerin bütün ulusları kutlu kılınacak (Yaratılış 22:18).

İbrahim'in soyu Mesih'tir (bakınız Galatyalılar 3:16'ya). Bütün dünyanın Hükümranı olarak Mesih dünyanın mirasçısı olacaktır ve O'nunla birlikte İbrahim'in ruhsal çocukları. İbrahim'den çıkacak olan krallar bunlar olsa gerek (Vahiy 1:6; 20:4).

Dünyanın mirasçıları olma vaadi İbrahim ruhsal yasayı tuttu diye kendisine ücret olarak verilmedi. Vaadin özelliği vaat verenin iyiliğinden kaynaklanmasındır. Kişi Tanrı'nın verdiği vaade imanla kavuşur. Bu iman da kendisine doğruluk sayılır. Böylece "İbrahim'e ya da soyuna, dünyanın mirasçıları olma vaadi ruhsal yasa aracılığıyla değil, imandan doğan doğruluk aracılığıyla sağlandı" (ayet 13).

Ayet 14 Ruhsal yasaya göre yaşayanlar bu yoldan kazandıkları "doğruluk" karşılığında Tanrı'dan miras alsaydı Tanrı'nın iyiliğinden kaynaklanan vaat, vaat olmaktan çıkacaktı. Vaadin özelliği vaat eden kişinin iyiliğinden etkilenecek gönüllü olarak verilmesidir. Vaat eden kişi verdiği sözü vermeye zorunlu değildir. Kişinin ruhsal yasa yoluyla sağladığı "doğruluğuyla" Tanrı'dan miras almak için pazarlığa girişmesi, vaadin bu özelliğini bozardı. Alış veriş söz konusu olunca ortada bir vaat kalmaz. Vaat ve ruhsal yasa doğruluğu birbirini ortadan kaldıran etkenlerdir. Vaat olunca ruhsal yasa doğruluğu bulunamaz. Ruhsal yasa doğruluğu olunca vaat bulunamaz. Işık ile karanlık gibidir. Işık olunca karanlık bulunamaz. Karanlık olunca ışık bulunamaz.

İman, vaadi alan kişinin vaat eden kişiye bağladığı güvendir. Kişi doğruluğunu ruhsal yasa aracılığıyla sağlamaya çalışınca bu güveni boşa çıkarır. Kendi yasa işlerine güven bağlayan kişi Tanrı'nın iyiliğine göre vaadini gerçekleştireceğine artık güvenemez. Bu durumda kişi Tanrı'nın iyiliğine değil, kendi başarısına ümit bağlar. Bu da iman sayılamaz. Ruhsal yasayı tutma konusunda hiçbir insanın yeterli başarı gösteremediği için mirasa bu yoldan kavuşulamaz.

Ayet 15 Pavlus "ruhsal yasa doğruluğu" diye bir şeyin olmadığını vurgular. Ruhsal yasa insanı ancak Tanrı'nın öfkeli yargısı altına getirir. Ruhsal yasa doğruluk oluşturamaz. Tam tersine, insandaki kötülüğü ortaya çıkarır. "Ruhsal yasa kişiyi ancak günahı bilme aşamasına getirir" (Romalılar 3:20). Ruhsal yasa ayrıca kişinin kötülüğünü odağa getirir, onu yasayı çiğneyen suça dönüştürür. Yasanın olmadığı yerde günah günahtır ama yasaya karşı işlenen suç değildir. Ruhsal yasa günahı yasadışıya dönüştürür, cezasını saptar. Ruhsal yasa günahlı insanı Tanrı'nın öfkesi altında bir suçlu durumuna getirir. Günaha düşmüş insanlık için "ruhsal yasa doğruluğu" diye bir şey yoktur.

Ayet 16 Yüce sevgisiyle yöneltilerek Tanrı, İbrahim'in tüm soyuna vaat verir. Vaadin kişinin yaşamında gerçekleşmesi onun imanına bağlıdır. Vaat, Tanrı'nın verdiği söze güven bağlayan insana sağlanır. Tanrı kayrasından ötürü vaat verir. İnsanlara olan sevgisi yüzünden onlara iyiliklerini döküleceğine söz verir. Ayrıca vaat "tüm İbrahim soyuna" verilir. Ruhsal yasaya dayanmadığı için sadece ruhsal yasa bağılısı Yahudiler'e değil, İbrahim gibi iman eden uluslardan kişilere de sunulur. İbrahim hem Yahudiler'in, hem de ulusların babasıdır. Onlara imanı aracılığıyla örnek ve önder oldu.

Ayet 17 Tanrı İbrahim'e fiziksel bakımdan birçok ulusun babası olacağını vaat etti (Yaratılış 17:5). Bu vaat ayet 17'ye aktarılır. Vaat fiziksel açıdan gerçekleşti. İbrahim İsmail oğullarının, Edom'un, Midyan'ın ve İsrail oğullarının babaları oldu. Ama bu vaat ayrıca ruhsal açıdan da yerine geldi. İbrahim Yahudi olsun, uluslardan olsun onun iman örneğine göre iman eden insanların tümüne ruhsal baba oldu.

Pavlus ayet 17'nin son cümlesinde başlayarak İbrahim'deki imanın özelliğini açıklamaya koyulur. Bu iman güçlü işler yapan Tanrı'yla bağlantıdır. Tanrı "ölüleri yaşama" kavuşturandır. Tanrı'nın bu özelliği "bedeni ölü sayılabilecek yaşta" olan İbrahim'den "göğün yıldızları kadar niceliği bilinmez, deniz kıyısındaki kumlar kadar sayısız bir soy" yetişmesinde kendini gösterir (İbraniler 11:12).

İbrahim bundan ileri giderek Tanrı'nın kendisine verdiği bu soy olan oğlu İshak'ı kurban etmeye hazırlanması, Tanrı'nın ölüleri diriltme gücüne

güven bağladığını gösterir. "İbrahim denendiği zaman imanla İshak'ı sundu. Tanrı vaatlerini almış biri olarak tek oğlunu sunmaya hazırlandı. Ona, 'Soyun İshak'ta anılacak' diye vaat edilmişti. Bunun için, Tanrı'nın ölümler arasından diriltmeye bile gücü olduğunu düşünö. Böylece İshak'ı simgesel anlamda ölümden geri aldı" (İbraniler 11:17-19).

Tanrı ayrıca "var olmayanı var" edendir. Ortada bulunmayan bir soyu bütün olanaksızlıklara rağmen varlığa getirdi. İbrahim bu soy varlığa getirilmeden önce Tanrı'nın onu varlığa getireceğine iman etti. Ne sağlam bir iman!

İbrahim: İman Edenlerin Parlak Örneği 4:18-25

Ayet 18 Umut "belki olur, belki olmaz ama olmasını istiyorum" düşüncesi değildir Kutsal Yazı'da. Orada umut "kesin olarak olacağına iman edilen şeyin sabırla beklenmesi"dir. İbrahim'in umudu böyleydi (ayet 18). Oysa birçok ulusun babası olması bakımından İbrahim için insan doğrultusunda durum umutsuzdu. Buna rağmen İbrahim kendisine yıldızları gösterip "senin soyun böyle olacaktır" diyen Tanrı'nın sözüne kesin olarak iman etti. Umutla Tanrı'nın verdiği sözün gerçekleşmesini bekledi.

Ayet 19 İbrahim gerçek olmayan rüyalar dünyasında yaşamıyordu. Gerçekçi bir insandı. İçinde bulunduğu gerçek durumu hesaba kattı. Yaklaşık yüz yaşında olan kendi "bedeninin ölü denebilecek" durumda olduğunu düşündü (ayet 19). Eşi Sara'yı düşününce de onun kısır olduğunu akla getiriyordu. Ulaşmış olduğu o ileri yaşa kadar gebelik bilmeyen kadının ondan sonra çocuk doğurmayacağı insan açısından kesindi. İbrahim bütün bu gerçekleri düşündü. Ama o düşüncelerde durmadı. "İbrahim ölüleri yaşama kavuşturan, var olmayanı var eden Tanrı'nın önünde iman etti" (ayet 17). Durumun gerektirdiği gerçekleri ortadan kaldıran daha büyük bir gerçek vardı: iman ettiği Tanrı. İçinde bulunduğu durumu düşününce Tanrı'ya güveni sarsılmadı.

Ayet 20 İbrahim içinde bulunduğu duruma bakarak imansızlık etmek ve şüpheyeye düşmek tehlikesine karşı karşıya geldi. Oysa İbrahim'in kendi kendisiyle şöyle konuştuğunu düşünmemiz yalınış olmaz: "Evet insan düzeyindeki gerçekler böyledir. Ama Tanrı'nın verdiği söz de vardır. Vaadini yerine getirecektir. Bana, 'Senin soyun böyle olacaktır' demedi mi? Tanrı verdiği sözü tutacaktır. Buna şüphem yoktur." Bu düşüncelerden sonra İbrahim diz çöktü, ellerini göğe kaldırdı ve verdiği sözü tutacak olan Tanrı'ya yücelik ve övgüler sundu. Bütün engeller ve olanaksık görünen durumlar karşısında İbrahim "imanda güçlenerek Tanrı'ya yücelik sundu" (ayet 20).

Kutsal Ruh İbrahim'in bunu nasıl yapabildiğini **ayet 21'de** açıklar: Tanrı'nın "vaat ettiğini uygulamaya gücü yettiğine kesinlikle güvendi." İbrahim Tanrı'ya güveniyordu. Tanrı'nın verdiği sözünü yerine getirecek güçte olduğuna inanıyordu. İbrahim'in güveni insanı kurtuluşa kavuşturan iman ne olduğunu tam olarak açıklar. İman Tanrı'nın karakterine güvendir. Böyle iman Tanrı'nın verdiği sözü tutan olduğuna güvenmektir. İman ayrıca Tanrı'nın gücüne güvendir. Verdiği sözü yerine getirmek için gücünün yettiğine kesinlikle güvenmektir.

Ayet 22 İbrahim Tanrı'nın insan için olanaksız olanı yapmaya gücünün yettiğine iman etti. Bunun için onun imanını kendisine doğruluk diye sayıldı.

Ayet 23,24 İnanlılar da, Tanrı gücünün insan için olanaksız olan tanrısaymazı doğrulukla donatma işine yettiğine iman eder. Tanrı onları da doğrulukla donatır. "İmanı ona doğruluk diye sayıldı" sözü yalnız İbrahim için yazılmış değil, bizler için de yazılmıştır (ayet 23, 24).

İmanımız İbrahim'in imanı gibi "ölüleri yaşama kavuşturan, var olmayanı var eden" Tanrı'yadır (ayet 17). Rabbimiz İsa'yı ölümler arasından diriltiren Tanrı'ya iman ederiz (ayet 24). Bu iman doğruluktan yoksun olan bizleri doğruluğa erdirtir. Tanrı var olmayan doğruluğumuzu varlığa getirir. Tanrı'yla doğru ilişkimiz olmadığı halde Tanrı bizi kendisiyle doğru bir ilişkiye getirir. İbrahim Tanrı'nın ölü sayılabilecek iki bedenden yaşam getireceğine iman etti. Biz de Tanrı'nın İsa'yı ölümler arasından dirilttiğine iman ederiz. Aynı imandır. Tanrı bize aynı armağanı verir: doğruluk.

Ayet 25 İmana armağan edilen bu doğruluk İsa Mesih'in bağışlamalık olarak sunulmasıyla sağlandı. Suçlarımızı bizi doğruluktan yoksun kılan. Tanrı İsa'yı bizim suçlarımız için ölüme teslim etti. İsa'nın kanıyla bu suçları örten kefarete sağlandı. Bu bağışlamalığın etkisiyle suçlarımız büsbütün ortadan kaldırıldı. Bizi suçlayacak suç kalmadı.

İsa'nın sağladığı bağışlamalığın geçerliliği O'nun "doğruluğumuz için ölümden" dirilmesiyle kanıtlandı. İsa'nın Tanrı'nın yanında oturması bizim de Tanrı'ya yakın getirildiğimizi gösterir. Tıpkı bundan sonra gelen ayette yazılı olduğu gibi: "Bu nedenle, iman sonucu doğrulukla donatılmış olarak Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın önünde barış içindeyiz" (Romalılar 5:1. -Kutsal Yazılar'ın sonradan bölümlere ve ayetlere bölündü. Burada olduğu gibi yeni bir bölüm arasına bir konunun tam ortasına yerleştirilince bölümlerin bazen yanlış yerlere koyulduğu ortaya çıkar). Mesih'in bağışlamalığını iman aracılığıyla benimseyerek doğrulukla donatılırız. Bu doğruluk da Tanrı'nın önünde barış içinde bulunmamızı sağlar. Böyle kesin ve yetkin bir kurtuluş için Rabbi yüceltelim!

Sevgili arkadaş, sen de Mesih'in ölümü ve dirilişi aracılığıyla doğruluğa kavuştun mu? Tanrı'nın önünde barış içinde misin? Bunun için Tanrı'ya şükran sunuyor musun?

Mesih'e iman Edenin Doğruluğu 5:1-11

Pavlus bu bölümde Tanrı'nın insanı doğruluğa eriştirmesini açıklamaya devam eder. Üçüncü bölümde doğruluk yolunun Tanrı'nın kayrasına dayandığını vurgular. Bölümün geri kalan kısmında ve dördüncü bölümün başında Tanrı'nın doğruluk armağanının imanla benimsendiği konusuna ağırlık verir. Dördüncü bölümün son kesiminde doğruluğun ruhsal yasaya veya sünnete dayanmadığını kanıtlar. İnsan doğruluğa yasaya uyma çabasıyla kavuşmaz. Önümüzdeki bölümdeyse bu doğruluğa erişirme yolunun kesinliğini ve yetkinliğini açıklar. Bu konuyu bölüm 8'in sonuna kadar sürdürür. Bölüm 6 ile bölüm 7'de Pavlus bu kurtuluşun kesinliğiyle ilgili öne sürülen bazı itirazları yanıtlar.

Bu kesimde Pavlus iman yoluyla doğruluğa kavuşan kişinin Tanrı tarafından sona dek korunacağını ve Tanrı katına getirileceğini bildirir. Bunun için ayet 2'de inanlının Tanrı yüceliğinin umuduyla övünç duyduğunu yazar. Bu konu bölüm 8'de daha çok açıklık kazanır: "Tanrı... çağırdığı kişileri doğrulukla donattı. Doğrulukla donattıklarını yüceliğe kavuşturdu" (ayet 30). İnanlının daha gelecek bir dönemde Tanrı'nın yüceliğine kavuşması önümüze olup bitmiş bir olay olarak serilir. Konuya bu kadar kesinlikle bakılır.

Ayet 1 Pavlus bölüm 4 ayet 24'te "biz" diye yazmaya başladığı gibi bu ayette devam eder. Biz inanlılar İsa'nın "suçlarımız için ölüme" verildiğine ve "doğruluğumuz için ölümden" dirildiğine iman edince doğrulukla donatılırız (4:25; 5:1). Tanrı bizi tüm evrene doğru kişiler olarak tanıtır. Tanrı'nın doğruluğuyla donatıldığımız için artık günahlılar olarak tanınmayız. Bu ayetteki sözler çok kesindir: "İman sonucu doğrulukla donatılmış olarak Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın önünde barış içindeyiz". "Doğrulukla donatılmış" sözü, geçmiş zamanda yer alan bir olaya dikkat çeker. "İyi olmaya çalışırsam, belki ileride doğrulukla donatılacağım" diye bir şey yoktur burada. Tam tersine kesinleşmiş bir olguyla, olmuş bitmiş bir olayla karşılaşırız.

Doğrulukla donatılma insan çabasına bağlı kaldıkça kesinlikten söz edilemez. Oysa Tanrı'nın kayrasına dayandığı için doğruluk kesindir. İman eden kişi doğrulukla donatıldığını bilerek kesin güvenliğe sahiptir.

Aynı kesinlik "Tanrı'nın önünde barış içindeyiz" sözünde görülür. 'Biraz daha çaba gösterirsek, kendi kendimizi düzeltirsek belki Tanrı bizi kabul edecek' diye bir şey yoktur. Hayır, daha şimdiden "Tanrı'nın önünde barış içindeyiz." Kesin bir kurtuluşa kavuştuk.

Bu kesinlik "Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla" sağlandı. "Tanrı O'nun (İsa Mesih'in) aracılığıyla her şeyi kendisiyle barıştırdı. Barış Mesih'in çarmıhta

akan kanı aracılığıyla sağlandı. Tanrı yerdekileri de, göktekileri de O'nun aracılığıyla barıştırdı" (Koloseliler 1:20). Tanrı'yla barışmamız, Mesih'in kanında sağlanan bağışlamalığa dayanır. İsa Mesih'e dayandığı için kesin ve yetkindir bu barış. Çünkü O yetkindir ve yaptığı iş yetkin ve kesindir. İsa Mesih Rabbimiz'dir. Kendisine sadece iman etmiyoruz, bunun yanı sıra da O'nun buyruklarına uyuyoruz. Yaşamımızın her alanında son söz sahibi O olmalı.

Daha önce günah ve suçlarımız yüzünden Tanrı'ya düşman sayılıyorduk. Tanrı bizleri sevdiği halde bizleri huzuruna alamazdı. Günahlı ve suçlu durumumuzda kaldıkça Tanrı katına çıkmamız söz konusu olamaz. Tanrı'ya karşı düşmanlık gütmekteydik. Tanrı'dan kötü anlamda korkardık. O bizi yargılayacak diye kendisinden çekinirdik. Vicdanımız bizi Tanrı'ya yaklaştırmıyordu. Adem ile Havva bahçede gezmekte olan Rab Tanrı'nın sesini duyunca sevinip kendisine yaklaştılar mı? Hayır, korkarak ağaçların arasına gizlenmeye çalıştılar. Vicdanları onları Tanrı'ya yaklaştırmadı. Bugün durum aynıdır. Tanrı'yla barış bulmamış her insan Tanrı'dan korkup kaçır.

Tanrı İsa Mesih'in kanı aracılığıyla barış sağladı. Kutsal Ruh kişiye günahlı olduğunu ve günahlı yaşamından dönmesi gerektiğini gösterir. İsa Mesih'in sağladı barışın önemini açıklar. Günahdan dönen inanlı bu barışı imanla benimser. İsa Mesih aracılığıyla doğrulukla donatılmış olarak sevinçle Tanrı'ya yaklaşır. Tanrı'dan korkup kaçmaz, tam tersine, kendisine sevgi ve saygıyla yaklaşır. Tanrı'nın katına hiç çekinmeden çıkabilir. Orada sevgiyle kabul edileceğini bilir. Tanrı'nın önünde barış içinde bulunmak budur. İnanlıya kesin güvenlik verir.

Ayet 2 "İman ederek içinde bulunduğumuz bu kayraya O'nun aracılığıyla girme hakkına kavuştuk". Normal bir vatandaş istediği zaman cumhurbaşkanının makamına giremez. Girme hakkı yoktur. Ancak cumhurbaşkanının yakınlarından biri onu götürürse cumhurbaşkanının yanına gidebilir. Esikden Tanrı'nın iyiliğinden yararlanma hakkımız yoktu. Ama İsa Mesih'e iman ettiğimiz an Tanrı'nın kayrasına girme hakkına kavuştuk. Bu söz kesin bir olayı belirtir. Bir zamanlar kayraya girme hakkımız yoktu. Bir gün İsa Mesih'e iman ettik, O'nun aracılığıyla Tanrı'nın iyiliğinden yararlanma hakkına kavuştuk. O günden sonra kayra içinde bulunuyoruz, Tanrı'nın iyiliği bizi kuşatıyor.

Bu girme hakkına kavuşmamız "O'nun aracılığıyla"dır (ayet 2). O kimdir? "Rabbimiz İsa Mesih"tir (ayet 1).

O Rab'dir: "Bu Oğul görünmeyen Tanrı'nın benzeri, tüm yaratılışın ilk-doğandır... Her şeyin başlangıcıdır, ölümler arasından ilk-doğandır. Öyle ki, her şeyin en önde bulunanı O olsun" (Koloseliler 1:15,18).

O İsa'dır: "Ey Davut oğlu Yusuf! Meryem'i kendine eş olarak almaktan çekinme. Çünkü onda oluşan Kutsal Ruh'tandır. Bir oğlan doğuracak, O'nun adını İsa koyacaksın. Çünkü O halkını günahlarından kurtaracak" (Matta 1:20,21).

O Mesih'tir. Mesih meshedilen, üzerine yağ dökülen kişi demektir. Eski çağda kutsal bir göreve atanan kişinin başına yağ dökülürdü. Peygamber, rahip ve hükümlanlara uygulanırdı. Rab İsa Tanrı'nın bu üç görevi bütün insanlık için yerine getirmeye atadığı kişidir. Peygamber olarak Tanrı'nın Haberi'ni bildirdi. Rahip olarak insanların günahlarını gideren bağışlamalık sağladı. Hükümlan olarak yeniden gelince herkesi yargılayacak ve Tanrı'nın barış düzenini kuracak.

Petros Mesih'in özelliklerini şöyle tanıtır: "Kutsal Sözü'nü İsrailoğulları'na gönderdi, herkesin Rabbi olan İsa Mesih aracılığıyla barışı müjdeledi... Tanrı'nın Kutsal Ruh'la ve güç ile meshettiği Nasıralı İsa'yı da biliyorsunuz. O iyilik işleyerek ve iblisin egemen olduğu tüm insanları iyi ederek her yeri dolaştı. Çünkü Tanrı O'nunla beraberdi... O'nu bir tahtaya asarak öldürdüler. Ama Tanrı O'nu üçüncü gün ölümden diriltti ve açıkça görünmesini sağladı... Halk'a bu haberi yayalım, Tanrı'nın ölüleri ve dirileri yargılamaya atadığı kişinin O olduğunu kanıtlayalım diye kendisi bize buyruk verdi" (Elçilerin İşleri 10:36,38-40,42).

Rab İsa Mesih aracılığıyla kayraya girme hakkına kavuştuktan sonra kayra içinde bulunuyoruz (ayet 2). Kayra Tanrı'nın bize karşı iyiliğidir. Artık Tanrı'nın kabul ettiği kişileriz. Tanrı bizi seviyor ve koruyor. İyiliklerini bize açıklıyor. Kayra altındayız. Kurtuluşumuz konusunda bu bize kesin güvenlik verir. Tanrı beni İsa Mesih aracılığıyla kayrası içinde bulunduruyorsa ve bu benim yaptığım işlere dayanmıyorsa O beni kayrası içinde sona kadar saklayacaktır. "Rabbin inayeti ezelden ebede kadar kendisinden korkanlar üzerindedir" (Mezmunur 103:17 K.M.). İsa Mesih'in söylediği gibi: "Onlara sonsuz yaşam veriririm. Onlar sonsuza dek mahvolmayacaklar. Hiç kimse de onları elimden kapmayacak. Onları bana veren Babam her varlıktan üstündür. Baba'nın elinden onları kapmaya kimsenin gücü yetmez. Ben ve Baba biriz" (Yuhanna 10:28-30). 'Kayra içinde bulunuyorum' düşüncesi, karşı koyanların öne sürdükleri gibi, tembellik ve kayıtsızlık oluşturmaz. Pavlus bunu kendi yaşantısından biliyordu: "Tanrı'nın kayrasıyla şimdi neysem oyum. Tanrı'nın bana uzatılan kayrası boşa gitmiş değildir. Tam tersine, öbür habercilerin tümünden daha çok emek harcadım. Ama bunu başaran ben değilim, benimle birlikte olan Tanrı kayrasıdır" (1.Korintoslular 15:10).

Kayra içinde bulunmamız dua konusunda bize büyük cesaret verir: "O'na imanımız ve güvenimizden ötürü, Mesih bağlılığında yüce Kat'a kabul edilme güvencesini taşıyoruz" (Efesoslular 3:12). "Onun için kayra tahtına tam güvenle yaklaşalım. Öyle ki, yardıma gerekli dönemde acınılanlar olalım ve kayra bulalım" (İbraniler 4:16). Yüce Kat'ta yaklaştığımız Ulu Kişi bizi seven Babamız'dır. Dileklerimizi dinlemeye ve bizim için en iyi olanı vermeye hazırdır. "Babanız size gerekli olanı, siz daha O'ndan dilemeden önce bilir" (Matta 6:8). Tanrı'nın sevgisi içinde bulunuyoruz. Kurtuluşumuz sağlam ve kesindir.

Pavlus ayet 2'de kesin güven sağlayan bir konu daha önümüze getirir: "Kavuşacağımız Tanrı yüceliğinin umuduyla da övünç duyuyoruz." Doğrulukla donatıldığımız için Tanrı yüceliğine kavuşacağımızı biliyoruz. Bunu bildiğimiz için seviniyor, ona derin özlem duyuyoruz.

Tanrı'nın yüceliği nedir? O yüceliğin içine bakmak ayrıcalığına kavuşan Yuhanna gördüklerini şöyle anlatır: "Tanrı'nın konutu insanlarla birlikte! Tanrı insanlarla bir arada yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacak. Tanrı da onlarla birlikte olacak ve gözlerinden tüm gözyaşlarını silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yaş, ne ağlayış, ne de acı olacak. Çünkü öncekiler geçti gitti.. Kentte tapınak görmedim. Çünkü buranın tapınağı Evrensel Egemen Rab Tanrı ve Kuzu'dur. Kentin aydınlatmak için ne güneşe gereksinimi var, ne de aya. Çünkü Tanrı'nın yüceliği onu aydınlatmıştır. Şamdanı ise Kuzu'dur" (Vahiy 21:3,4,22,23).

Kutsal Yazılar'da umut, kişinin gerçekleşeceğini kesin olarak bildiği şeyi sabırla beklemesi demektir. Kesin olarak kavuşacağımız Tanrı yüceliğini sabırla bekliyoruz. Beklerken özlediğimiz yüceliği övünçle başka insanlara anlatırız. Oraya kavuşacağımızdan kuşukumuz olsaydı övüncümüz nerede kalırdı? Oysa kavuşacağımız Tanrı yüceliğiyle övünürüz. Haklı olarak onunla gurur duyarız.

Rabbe yıllarca hizmet etmiş yaşlı bir inanlı hastalanınca eşine ve çocuklarına, "İyileşmem için dua etmeyin" dedi. "Beni o yücelikten yoksun bırakmayın. Artık orasını özlüyorum, oraya gitmek istiyorum." Kurtulduğunu bilen kişinin kesin güvenliği böyledir. İsa Mesih aracılığıyla kavuştuğumuz kurtuluş ne sağlam ve kesindir.

Ayet 3'te Pavlus kesin güvenlik sağlayan bir etken daha ekler: "Üstelik acılarımızda bile övünç duyuyoruz." Rab İsa Mesih'e olan imanımızın acılar içinde bile övünç duymamızı sağlaması, güvenliğimizi bir kat daha artırır. Acılarda övünç duyabilirsek imanımızın boş olmadığını, Mesih'in gerçekten bizde işlemekte olduğunu anlayabiliriz.

Bu acılar Mesih'e bağlılık nedeniyle çekilen baskılar, saldırılar, alaylı ve yerici sözler, aşağılayıcı söz ve davranışlar ve buna benzer şeylerden

oluşur. Böyle şeylerin inanlının yaşamından eksik olmayacak. Pavlus ile Barnabas Listra, Konya ve Antakya'daki yeni inanlıların "canlarını destekledikten, imanda durmaları için onlara öğüt verdikten sonra, 'Bizim birçok acıdan geçerek Tanrı'nın Hükümranlığı'na girmemiz gerekiyor' dediler" (Elçilerin İşleri 14:22). İnanlının her acıdan korunacak diye Tanrı'dan bir vaat yoktur. Birçok acıdan geçmemiz gerekiyor. Ne var ki, acılar içinde Tanrı yüceliğinin umuduyla sevinebiliyoruz. Onunla övünüyoruz, kıvancımızı başkalarına açıklıyoruz.

Acılarda nasıl övünç duyabiliyoruz? "Çünkü acının katlanış oluşturduğunu biliyoruz" (ayet 3). Acılarda bir anlam görebildiğimiz için onları çekerken övünç duyabiliyoruz. Acılar bizde katlanış oluşturur, sabırsız kişiliğimize sabır kazandırır. Acılar bizi Mesih'e daha çok bağlar. Acılarda O'nu daha çok ararız. Yardım bulmak için kayra tahtına daha çok yaklaşıyoruz. Çektiğimiz acılar bize dayanıklılık ve olgunluk kazandırır.

Ayet 4 "Katlanış denenmeden geçildiğini gösterir." Acılarda sabır gösterirsem imanım denenmiş olur. Bu durumda Rabbime ne kadar bağlı olduğumu anlarım. En zor koşullar altında Tanrı'yı hala sevdiğimi görürüm. Aynı durumda O'nun beni sevdiğini de anlarım. İmanım denenmeden geçince sağlam kaldığı için Tanrı'nın onayına kavuşur. "Tanrı'nın okulunda" sınavdan geçerek başarı kazanmış olurum. Yakup bu konuda şu çarpıcı açıklamada bulunur: "Kardeşlerim, çeşitli denenmelerle karşılaştığınızda kendinizi çok sevinçli sayasınız. Biliyorsunuz ki, imanınızın sınanması katlanış oluşturur. Bu katlanış yetkin sonucu gösterebilir. Böylelikle hem yetkin hem de bütünlüğe ermiş olabilirsiniz. Hiçbir konuda eksik kalmasın... Denenmeye katlanan adam mutludur. Çünkü onaylandığında Tanrı'nın kendisini sevenlere vaat ettiği yaşam tacını alacaktır" (Yakup 1:2-4,12).

Sınavda kazanılan bu başarı inanlıda daha sağlam bir umut oluşturur: "Denenme de umudu oluşturur" (ayet 4). Acı ilk bakılıştaki umutsuzluğa sürükleyeceğine benziyordu. Oysa acılar içinde Tanrı'nın sevgisini daha derin biçimde öğrenince daha olgun ve sağlam bir umuda kavuşuruz. Tanrı'nın yüceliğine kavuşacağımızdan daha da emin oluruz.

Ayet 5 "Bu umut utanç getirmez." Acılardan geçen olgun ve sağlam umut inanlının daha çok övünç duymasına yol açar. Pavlus birinci bölümde "Sevinç Getirici Haber'e bağlılığımızda utanç duymuyorum" der (ayet 16). Sevinç Getirici Haber'le övünüyorum, O'nunla gurur duyuyorum demek ister. "Bu umut utanç getirmez" deyince bu umutla övünülür demek ister. Acılardan geçerken Rabbin yakınlığını duyan inanlı Tanrı'nın yüceliğine kavuşacağını kesinlikle bilir. Stefanos bu sağlam ve olgun umuttan parlak bir örnek verir. Kutsal Ruh'la dolu olan Stefanos" kendisine karşı dış

gıcırdatıp onu öldürmeye hazırlanan insanları görmedi. "Gözlerini dikkatle göğe doğrulttu. Tanrı'nın yüceliğini ve O'nun sağında duran İsa'yı gördü" (Elçilerin İşleri 7:53). Acı içinde Tanrı'nın yüceliğinin umuduyla övündü: "İşte görüyorum" dedi. "Gökler açılmış İnsanoğlu da Tanrı sağında duruyor." Bu umut ona utanç getirmedir. Ölümüyle Mesih İsa'yı yüceltti.

"Bu umut utanç getirmez. Çünkü Tanrı'nın sevgisi bizlere verilen Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimizde dolup taşımaktadır" (ayet 5). İmanlılar olarak acılar çekerken Kutsal Ruh Tanrı'nın bize olan sevgisini taşkın bir ırmak gibi yüreğimize döker. Pavlus bunu kendi yaşantısından biliyordu.

Değneklerle dövüldükten sonra hücrede ayakları delikli ağır tahtalarla kenetlenmiş durumda "gece yarısı dolaylarında Pavlus'la Silas dua ediyor, Tanrı'ya ilahi söylüyorlardı" (Elçilerin İşleri 16:22-25). Tanrı'nın sevgisi Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerine dolup taşmaktaydı. İlahiler söyleyerek onları seven Tanrı'ya övgü sundular.

Aynı şeyi günümüzde Mesih'e iman ettikleri için karakollarda dövülüp hücrelere atılan kardeşler yaşadılar. Kendilerinden gelmeyen sevinç ve sabırla işkenceye dayanabildiler. Tanrı'nın sevgisi yüreklerini doldurdu. Tanrı'nın kendisini sevdiğini bilen inanlının kurtuluş güvenliği kesindir. Tanrı bu güvenliğin kolayca sarsılabildiği bir zamanda acı çeken inanlıya Kutsal Ruh aracılığıyla sevgisini açıklayarak bu güvenliği pekiştirir.

Kutsal Ruh'un bu tanrısal işleyişi acılardan geçen inanlılara özel bir teselli verir. Kutsal Ruh'un bu işleyişini Ruh'la dolu Stefanos'da gördük (Elçilerin İşleri 7:53). Kutsal Ruh'un inanlıdaki işleyişinden Romalılara Mektup'ta ilk kez bu ayette söz edilir (ayet 5). Bunun nedeni bu kesimde ilk kez inanlının iman yaşamındaki deneyimlere (tecrübelere) değinilmesidir.

Kutsal Ruh İsa Mesih'in sağladığı kurtuluşu inanlının iç varlığına uygulayandır. İman yaşamındaki deneyimler O'ndan gelir. Oysa şimdiye kadar Mesih'in inanlı için doğruluk sağlaması söz konusuydu.

Kutsal Ruh tanrısal özde Baba ve Oğul ile bir olandır. Kişiliği olan tanrısal varlıktır. Kutsal Ruh konuşur (peygamberlik eden bir inanlının ağzıyla): "Kutsal Ruh, 'Barnabas'la Saul'u kendilerini çağırdığım işe ayırın' dedi" (Elçilerin İşleri 13:2). Kutsal Ruh kilise topluluğunda inanlıların sorunlarıyla ilgilenen gözeticileri atar: Pavlus Efes'teki gözeticilere "Kendinize ve Kutsal Ruh'un sizi gözetici atadığı tüm sürüyü -Tanrı'nın kilise topluluğunu- gütmeye dikkat edin" der (Elçilerin İşleri 20:28). Kutsal Ruh Tanrı'nın Ruhu'dur. Sevgi olan Tanrı'nın sevgisini ta yüreğimizin içine kadar getirendir.

Kutsal Ruh "bize verilen"dir (ayet 5). Bütün inanlılara verilir. Yalnız yüksek bir düzeye ulaşmış inanlılara verilmez. "İsa ayakta durup yüksek sesle şunları söyledi: 'Kim susarsa bana gelsin ve içsin. Kutsal Yazı'da belirtildiği

gibi, bana iman eden kişinin içinden diri su ırmakları kaynaklanacaktır.' İsa bu sözü kendisine iman edenlerin alacakları Ruh'a ilişkin söylemişti" (Yuhanna 7:36-39). Kutsal Ruh günahtan dönüp İsa Mesih'e iman ettiğimiz zaman bize verilir. İman etmeden önce Kutsal Ruh günahlarımız konusunda bizi eleştiriyor, bize İsa Mesih'i açıklıyordu. İmana geldiğimizde Kutsal Ruh yüreğimize konut kurar. "Hem bedeninizin sizlerde bulunan Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Bu Ruh size Tanrı tarafından verilmiştir" (1.Korintoslular 6:19). Kutsal Ruh'un işlemesiyle Tanrı'nın bizi sevdiğini yüreğimizin içinde duyabiliriz. Bu bize kurtulduğumuza dair kesin güvenlik verir.

Ayet 6'nın "çünkü" sözcüğü ile başlaması onun önceki ayetle sıkı bir bağlantı içinde olduğunu belirtir. Ayet 5'te değinilen Tanrı'nın sevgisi bu ayetlerde açıklanır. Tanrı'nın bizi sevdiği kanıtlanır. Bu sevginin ne kadar yüce olduğu ve ne kadar düşük insanlara gösterildiği vurgulanır. İnanlının güvenliği böyle bir sevgiye dayandığını göstermek için ayet 9'dan ayet 11'e kadar olan kesimde Tanrı'nın sevgisiyle sağlanan kesin kurtuluşun yargı gününde inanlıyı gazaptan kurtardığı açıklanır. Bu sevgi inanlının tümünden kurtulması ve sona kadar korunması için her sağlayışta bulundu. Bölümün geri kalan ayetlerinde inanlının Mesih bağlılığında bulunduğu konusu üzerinde durulur. Böylece inanlının kurtuluş güvenliğini artıran bir konu daha vurgulanır.

Tanrı'nın sevgisinin özelliği Mesih'in bizim için ölmesiyle açıklanır (ayet 6). Tanrı'nın sevgisi özveride, fedakarlıkta bulunan sevgidir. Mesih ölüyor. Mesih acı çekiyor. Ölmemiz gereken ölümü O ölüyor ve biz o ölümden kurtuluyoruz. O cezamızı çekiyor ve biz özgür oluyoruz. "Çünkü Tanrı dünyayı o denli sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman eden herkes mahvolmasın, sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16). Tanrı'nın sevgisi veren sevgidir. Oğlu'nu ölüme verdi bizim için.

Tanrı'nın sevgisinin başka bir özelliği kendilerinde hiç çekiciliği olmayan insanları sevmesidir. Mesih kimin yerine öldü? Tanrı'yı sevenlerin mi? Hayır, tanrısaymazların yerine (ayet 6). Ne yüce sevgi! Tanrı kendisini sevmeyen biz insanları sever. Mesih Tanrı'ya düşman kesilenler için öldü. Biz sadece tanrısaymaz kişiler değildik, aynı zamanda "güçten yoksun" idik (ayet 6). Kendimizi kurtarıp Tanrı'yı hoşnut etmek için hiç gücümüz yoktu. Ruhsal yönden büsbütün yetersiz insanlarız. Bölüm 8'de belirtildiği gibi: "Bedenin gereksiz istemlerine bağlı düşünce Tanrı'ya düşmanlıktır. Çünkü Tanrı'nın yasasına boyun eğmez; eğemez de. Bedenin gereksiz istemlerine uyanlar Tanrı'yı hoşnut edemezler" (ayet 7,8). Güçten yoksun insanlarız. Tanrı'yı hoşnut edemeyiz. Kendi kendimizi kurtaramayız. Güçten yoksun olmamızın başka bir yönü de vardır: Ruhsal gerçekleri

anlama gücünden yoksunuz. "Doğal kafalı insan Tanrı Ruhu'na özgü konuları kabul etmez. Çünkü bunlar ona akılsızlıktır. Onları bilebilmesi olanaksızdır. Çünkü bu konular ruhsal kapsamda kavranılır" (1.Korintoslular 2:14). İnsan doğal durumunda Tanrı'nın dünyada kurmakta olduğu yeni düzeni görmez: "İnsan yeniden doğmadıkça Tanrı'nın hükümrانlığını göremez" (Yuhanna 3:3). Bunu görebilmesi ve Tanrı'nın yönetimi altına girebilmesi için Tanrı'nın sunduğu yeni yaşama kavuşması gerekir: "İnsan sudan ve Ruh'tan doğmadıkça Tanrı'nın hükümrانlığına giremez" (Yuhanna 3:5). Böyle güçten yoksun insanların yerine Mesih öldü. Tanrı'nın sevgisi ne yücedir!

Mesih "gerekli dönemde" bizim için öldü. Tanrı'nın kurtuluşumuzu önceden planladığını ve kararlaştırdığı anda bunu gerçekleştirdiğini anlıyoruz bu sözden. Mesih'in ölümü beklenilmeyen bir bunalımın çözümünü sağlamak için acele olarak yapılan iş değildir. "Suçsuz ve lekesiz kuzuyu andıran Mesih'in değerli kanıyla kurtuldunuz. O dünyanın kuruluşundan önce bilinmişti; ama çağların sonunda sizin yararınız için açıklandı" (1.Petros 1:19,20). Tanrı'nın atadığı bu dönemde en uygun vakitti. Ruhsal yasa yaklaşık 1400 yıl önce Musa aracılığıyla verilmişti. Hiçbir insanın "ruhsal yasada sıralanan işlerle

Tanrı katında doğrulukla" donatılmayacağını kanıtlamak için aradan yeterli zaman geçmişti.

İnsanlar bilgelikle kurtulacak idiyse Yunan filosoflarının bunu kanıtlama fırsatları olmuştu. Ama onlar da güçten yoksundu: "Çünkü Tanrı bilgeliğinin karşısında dünya Tanrı'yı insan bilgeliğiyle bilemedi. Yayılan Söz'ün akılsızlığıyla Tanrı iman edenleri kurtarmaya kıvanç duydu" (1.Korintoslular 1:21). Yunan felsefesi güçten yoksundu.

Roma uygarlığı ve yasa düzeni de güçten yoksun görüldü. Ondan önce Mısır, Aşur, Babil ve diğer uygarlıklar gelip geçmişti. Onlar da güçten yoksundu. "Biz daha güçten yoksunken, gerekli dönemde Mesih bizim yerimize öldü."

Ayet 7 Tanrı sevgisi insan sevgisinden kat kat üstündür. İnsan sevgisi seveceği kişide yararlı özellikler ve iyi nitelikler arar. İnsan doğru kişi için canını kolay kolay vermez. Belki de çok çok iyi bir insan için kendini feda edebilir. Bunun tam tersine, Mesih en kötüsü için, günahlı olduğumuz zaman yerimize öldü.

Ayet 8 Mesih'in bizim için ölmesiyle Tanrı bize sevgisini kanıtlıyor. Bu ayet Mesih'in Tanrı özünden, Tanrı ile bir olmasını gerektiriyor. Aksi takdirde

ayet anlamsızdır. İnsan düzeyinde "Aydın Doğan için öldü. Yılmaz Doğan'a sevgisini bununla kanıtlıyor" dersek, büsbütün anlamsız bir şey demiş oluruz çünkü Aydın ile Yılmaz ayrı ayrı kişilerdir. Aydın'ın özverisi ancak Aydın'ın sevgisini gösterir. Yılmaz'la ilgili hiçbir şey açıklayamaz. Mesih'in Tanrı'yla özdeş olması nedeniyle O'nun ölümü Tanrı'nın bize olan sevgisini kanıtlamış oluyor. Mesih çarmıhta acı çekince Tanrı da ısırap çekti. Oğlu'nu ölüme vermekle bizi ne denli sevdiğini gösterdi (Yuhanna 3:16).

Tanrı'nın seni sevdiğini bilmiyorsan ve bilmek istiyorsan, İsa Mesih'in ölümüyle ilgili olan Kutsal Kitap bölümlerini okuyun. Örneğin: Matta 27, Markos 15, Luka 23, Yuhanna 18 ile 19, Yeşaya (İşaya) 53, Mezmur 22. İsa Mesih'in senin için anlatılan bütün acıları çekip canını verdiğini düşünün. Tanrı'nın seni sevmesinin kanıtını İsa Mesih'in ölümünde görün. "Tanrı'nın bize sevgisi şununla belirgin oldu: Biricik Oğlu'nu dünyaya gönderdi, O'nun aracılığıyla yaşayalım diye. Sevgi bundadır. Biz Tanrı'yı sevmedik. Doğrusu, O bizleri sevdi ve günahlarımızı gidermesi için bağışlamalık olarak öz Oğlu'nu gönderdi" (1.Yuhanna 4:9,10).

Tanrı seni kişisel olarak seviyor. "Tanrı'nın beni sevmesi için ben fazla kötüyüm" diyemezsin. Tanrı seni tanrısaymaz, güçten yoksun, günahlı bir düşmanken sevdi. Bu sevgiyi kabul etmeyecek misin? Tanrı'nın sevgisine karşılık vermeyecek misin?

Ayet 9 ile 10'da bu sevgiyi kabul etmenin bazı sonuçlarını öğreniriz. Bu ayetlerde yazar Tanrı'nın bizi sevdiği gerçeğini usa vurur, ondan bazı sonuçları çıkarır. En büyük gerçeğin daha küçük gerçeği içine aldığını vurgular.

Ayet 9'da "Mesih bizim için öldü ama en sonda mahvolmayacağımızı nasıl bileceğiz?" sorusu söz konusu. Tanrı'nın günaha karşı öfkeli yargısını açıklayacağı o Son Gün'de "kurtuluş bulacağımız daha kesindir" (ayet 9). Bu kesindir çünkü Tanrı zaten daha büyük işi bizim için yapmıştır. Biz daha günahlıyken Mesih bizim için öldü, kanını bizi tüm suçlarımızdan arıtmak için akıttı. Böylece bizi Tanrı'nın önünde doğrulukla donatan bağışlamalık sağladı. O'nun sayesinde şu anda doğrulukla donatılmış durumdayız. Tanrı bizi şu anda doğru kişiler olarak kabul ediyor çünkü bize kendi doğruluğunu vermiştir. Şu anda Tanrı önünde doğru kişi olarak durabiliyorsam, elbette O'nun öfkeli yargısı altına girmeyeceğim. Böylece o yargıdan kurtuluş bulacağım kesindir. Doğru kişiler o yargıda yargılanmayacak. Tanrı benim doğru olduğumu ilan ederek hakkımda daha şimdiden yargısını vermiştir.

İsa Mesih aynı konuyu şöyle vurgular: "Benim sözümü dinleyenin ve beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. O yargılanmayacaktır; ölümden yaşama geçmiştir" (Yuhanna 5:24). Kesin kurtuluş, kesin güvenlik!

Ayet 10'da Pavlus sık sık dile getirilen şu sorunu aynı yöntemle ele alır: "Günahlarım bağışlandı, kurtuldum. İyi hoş! Ama tekrar günaha düşersem, ne olur? Bu her şeyi bozmayacak mı? Bu durumda kurtuluşumu kaybetmeyecek miyim?" Pavlus Kutsal Ruh'un esinlemesiyle konuya bağlı önemli bir gerçeği anımsatır: "Nasıl kişilerdiniz kurtulduğunuz zaman? Tanrı'nın düşmanlarıydınız, değil mi?" Evet öyle, kurtulduğumuz zaman Tanrı'ya karşı isyan eden, O'nun yasalarını çiğneyen, O'nu hiç saymayan insanlardık. O durumda Tanrı bizi düşman saymak zorundaydı. Buna rağmen Tanrı, Oğlu'nu bizim için ölüme verdi ve Oğlu'nun ölümü aracılığıyla bizi kendisiyle barıştırdı.

Şu anda Tanrı'yla barıştırılmış durumdayız. Düşman değil, dost sayılırız. Tanrı düşmanlarına karşı bu kadar iyilikle davrandıysa, dostlarına karşı daha az iyilikle mi davranacak? Düşmanlarının günahlarını bağışladıysa, dostlarının günahlarını bağışlamayacak mı? Elbette bağışlayacak. "Barıştırılmış ortamda Mesih'in yaşamı aracılığıyla kurtuluş bulacağımız daha kesindir" (ayet 10). Mesih'in ölümü düşmanlardan dostlar yapmışsa, Mesih'in yaşamının dostları Tanrı katında sonsuz kurtuluş sahipleri kılması daha kesindir.

"Mesih'in yaşamı aracılığıyla" çevrilen söz "Mesih'in yaşamında" diye çevrilmesi mümkündür. İmanlılar olarak Mesih'in yaşamında payımız vardır. Mesih bağlılığındayız. Mesih'in yaşamından gelen güçle yaşıyoruz. Ölen Mesih bizi Tanrı'yla barıştırmışsa, yaşayan Mesih bizi sona dek koruyacaktır: "Ama İsa sonsuz boyu sürekliliği nedeniyle, hiçbir zaman değişmeyen rahipliği elinde tutuyor. Bu nedenle aracılığıyla Tanrı'ya gelenleri tümünden kurtarmaya yeterliği vardır. Çünkü onlar için yakarmaya her an yaşamaktadır" (İbraniler 7:24,25). Yaşayan Mesih, Tanrı'yla barıştırdığı kimselerin her sorunuyla uğraşmak için yaşıyor. Onlar büsbütün ve sona kadar kurtarmaya yeterli güçtedir. Kurtuluş bulacağımız daha da kesindir.

Ayet 11'de Tanrı'nın kendisiyle övünmemiz vurgulanır. Kurtuluş güvenliğiyle açıklanan gerçeklere bir şey daha eklenir. Dahası var: İsa Mesih'i efendisi olarak kabul eden kişi için övünmek, sevinmek, coşmak var! Bu kişi Tanrı bağlılığında sonsuz sevince kavuşmuştur. Bizi o kadar seven Tanrı'yı düşününce sevinçle coşarız. Bizi Rab İsa Mesih aracılığıyla kendisiyle barıştırdığını andığımızda böyle bir Tanrı'yla kim övünmez? Tanrı'nın sevgisini bilen inanlı yüzü bir karış olarak gezmemelidir. Tam

tersine, kendisine kesin kurtuluş veren Tanrı'yla övünüp sevinçle çoşan biri olmalı. Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'yla barışma yetkisine kavuşan inanlı Tanrı'ya övgüler sunan kişidir

"Barışma yetkisi" orijinal dilde "değişme" anlamındaki bir kelimeyi çevirir. Bu da durumumuzu güzel bir şekilde açıklar. Düşman olan bizler İsa Mesih aracılığıyla büyük bir değişmeden geçerek Tanrı'yla dost oluruz. Coşkun sevinç getiren bu kesin kurtuluş İsa Mesih aracılığıyla sağlandı. Bu bölümün ilk on bir ayette O'ndan dokuz kez söz edilir. Her şey O'nun aracılığıyla. O'nsuz kurtuluş düşünülemez. O'nu yüceltelim. O her zaman Rabbimiz olsun. Kendimizi bilinçli olarak O'nun yönetimi altına koyalım. O'nun aracılığıyla kesin kurtuluşu veren Tanrı bağılılığında coşkun sevinç duyalım. Kurtuluşumuz kesindir çünkü Tanrı'dandır.

Günahın Sonucu, Tanrı'nın Armağani 5:12-19

Parçaya Genel Bakılış

Asıl metinde ayet 12 "bunun için" anlamında olan bir kelimeyle başlar. Pavlus önceki parçadan bir sonuç çıkarır. Bunun iki yönü var: Mektubun tüm önceki bölümlerle bağlantı kurması ve hemen önceki iki ayetten bir sonuç çıkarması. Pavlus mektubun başından bu yana günahın tüm insanları kapsadığını ve kurtuluşun, doğrulukla donatılmanın yalnız İsa Mesih aracılığıyla kavuşulduğunu vurgulamaktaydı. Bundan sonraki ayetlerde bu genel konuyla bağlantı kurar.

Bunun yanı sıra da, bölüm 5 ayet 10 ile 11'den bir sonuç çıkarır. Ayet 10'daki "Mesih'in yaşamı aracılığıyla kurtuluş bulacağımız daha kesindir" sözünün "Mesih'in **yaşamındaki** kurtuluş bulacağımız daha kesindir" diye çevrilebildiğini görmüştük. Ayet 11'deki "Tanrı bağlılığında övünç duymaktayız" sözünün "Tanrı'da övünç duymaktayız" çevrilebilir. Bu iki ayet Pavlus'un şu sözünü akla getirir: "Çünkü siz öldünüz ve yaşamınız Mesih'le bir arada Tanrı bağlılığında saklanmaktadır" (Koloseliler 3:3). İnanlı Mesih yaşamındadır, O'nunla bir arada Tanrı bağlılığındadır. Pavlus bu gerçeğe dayanarak önümüzdeki ayetlerde kurtuluşun kesinliğiyle ilgili bazı önemli sonuçları çıkarır.

İnanlı yepyeni bir bağlılığa getirilmiştir. Esikden Adem'e bağlıydı şimdi ise Mesih ile birlikte Tanrı bağlılığındadır. Bu da kurtuluşun kesinliğini bir kat daha artırır çünkü bir gün Mesih'le bir arada Tanrı bağlılığında bulunmak ve bir gün sonra bulunmamak olanaksızdır.

Adem bağlılığı, Mesih bağlılığı konusunun burada açıklanmasının bir sebebi daha vardır. Gerek eski çağda, gerekse şimdiki çağda insanlar doğrulukla donatılma konusunu anlamakta güçlük çeker. Kişi nasıl Mesih'in ölümünden yararlanır? Tanrı doğruluğu nasıl başkasına verilebilir? Her koyun kendi bacağından asılmaz mı? Herkes kendi cezası çekmez mi? Herkes kendi iyiliğini kazanmaz mı? Hayır! Tanrı insanlığa kendi bacağından asılacak tek tek koyunlar gözüyle bakmaz. Tam tersine, Tanrı insanları iki baş temsilciden birine bağlı olarak görür: Ya Adem'e bağlı, ya da Mesih'e bağlı.

Birçok insan Tanrı'nın bu düzenini yadırgar: "Ben Adem'in suçundan sorumlu değilim. Bu suçun beni etkilemesi haksızlıktır" der. Bu da kişinin Tanrı'ya karşı isyanını açığa vurur çünkü Tanrı'nın kararlaştırdığı düzene karşı çıkmaktadır. Böyle bir kişi aynı düzeni günlük yaşamında yaşadığını büsbütün unuttur: Cumhurbaşkanı ülke adına komşu bir ülkeyle antlaşma imzaladığında sadece kendisi imza atar. Ülkenin halkını çağırıp onlara teker teker imza attırmaz. Ama imzaladığı antlaşma her yurttaşı bağlar.

Adem'in buyruk saymazlığı her bir insanı bağıladı. Herkes Adem'e bağılılık nedeniyle günahlı kılınmıştır.

Tıpkı Adem'in günahlılığı bizi etkilediğı gibi Mesih'in doğruluğı da bizi etkileyebilir: "Bir tek insanın suçluluğı yüzünden suçlu çıkarılma nasıl bütün insanları kapsadıysa, bir tek insanın (İsa Mesih'in) doğruluğı nedeniyle yaşam doğruluğı bütün insanları kapsamıştır" (**ayet 18**). Ulus düzeyinde olduğı gibi sendikaların yaptığı toplu iş sözleşmelerinde, derneklerin çıkardıkları kararlarda binlerce kişinin bir tek, ya da birkaç kişinin yaptığından etkilendiğı görülür. Toplu iş sözleşmelerinde temsilcilerin benim için vardıkları antlaşmayı bana yararlı olunca kabul etmeye ve yararlı olmayınca kabul etmemeye hakkım yoktur. Düzen böyledir ve ona uymak zorundayım. Zaten tek başımda hiçbir şey yapamazdım. Adem'in suçluluğunun kötü sonuçlarını kabul etmek zorunda olduğum gibi, Mesih'in doğruluğunun yararlı sonuçlarını kabul edebilirim.

Parçayla ilgili bu önemli genel konulara baktıktan sonra ayrıntılarına geçelim. İlk bu parçanın yapısına dikkat etmeliyiz. Asıl metinde yapı bellidir. Çevirilerde hemen göze çarpmaz. Pavlus ayet 12'de bir çümleyi yazmaya başlar ve onu bütünlemeden 17'nci ayetin sonuna kadar süren bir parantez açar. Ayet 18'de, başladığı cümlelerin yerine bir cümle daha yazıp açık bıraktığı karşılaştırmayı tamamlar. Ayet 12'nin aslı şöyledir: "Bunun için, nasıl günah bir tek insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdiyse, hepsinin günah işlemesinden dolayı nasıl ölüm de bütün insanlara geçtiyse..." Pavlus'un "böylece" deyip benzetmeyi bağlamasını bekliyoruz ama bunu yapmaz. Bunun yerine günah ve ölümün dünyaya girmesi ve bunların bütüninsanları sarması konusunu aydınlatmak gereğini duyduğu için bir parantez açar.

Ayet 12 Günah Adem aracılığıyla dünyaya girdi. Günah bütün insanları saran, etkisi altına alan bir güçtür. Ölüm Tanrı'nın günah işleyenlere verdiği cezadır. Ölüm günah aracılığıyla dünyaya girdi. Herkes, her bir ademoğlu atası Adem'e bağılıdır ve Adem bağılılığında topluca günah işlediler. Tanrı Adem'e, "Ondan yediğın günde mutlaka ölürsün" demişti. Adem yedi ve öldü. Biz de Adem bağılılığında günah işledik ve biz de ölüyoruz. Günah evrenseldir, herkesi kapsar; ölüm de böyle.

Ayet 13'de günahın evrenselliğıyle ilgili bir sorun ele alınır. Ruhsal yasa (şeriat) verilmeden önce günah nasıl biliniyordu? Bu sorun özellikle her şeye ruhsal yasa açısından bakmaya alışık olan Yahudiler'i uğraştıran bir sorundu. Yahudi inancında olup İsa Mesih'e bağılanan imanlılar için de önemli bir sorundu. Pavlus soruna şöyle bir çözüm getirir: Ruhsal yasa verilmeden önce günah dünyadaydı ama günah yasanın çiğnenmesi, yasaya karşı suç olarak öneme alınmıyordu. Günah yine günahı ama

ruhsal yasaya karşı suç olarak tanınmıyordu.

Ayet 14 Buna rağmen Adem'den Musa'ya kadar uzanan çağda günahın cezası olan ölüm egemenliğini sürdürmekteydi. Günahları yasaya karşı işlenen suç olarak tanınmadığı halde Adem'den Musa'ya kadar yaşamış olan bütün insanlar öldü. Bunun tek müstesnası Hanok'tu. O "Tanrı yolunda yürüdü, sonra ortadan kayboldu, çünkü Tanrı onu yanına almıştı" (Yaratılış 5:24). Hanok Mesih'in tekrar gelişinde ölüm görmeden değiştirilip yukarıya alınan imanlılara benzer (1.Selanıkliler 4:15-17; 1.Korintoslular 15:51-54).

Adem'den Musa'ya dek ruhsal yasa öneme alınmadan insanlar günah işliyor ve ölüyordu (ayet 14). Adem gibi bir yasayı çiğneyerek günah işlemediler. Ama yine de öldüler, çünkü günah işlediler. "Yalnız Adem gibi yasaya karşı suç işleyenler üzerinde değil, onun gibi günaha girmeyenler üzerinde de (ölüm) egemenliğini sürdürmüştür" (ayet 14). Ölüm tüm insanlar üzerinde egemenliğini sürdürmektedir, daha "iyi-kötü bir iş" yapmamış olanlar üzerinde bile. Daha doğmamış veya yeni doğmuş bebekler de ölür. Ölümleri bilinçli olarak işledikleri bir günah yüzünden olmadığı belirgindir. Günah onlar üzerinde egemendir çünkü temsilcileri olan Adem'in kişiliğinde günah işlediler. Tümü Adem'e bağlılık nedeniyle ölüyor. Adem başkan ve temsilcimizdir.

Bunun yanı sıra da atamızdır. O günah işlediği zaman tümümüz daha onun bedenindeydik. Bu da Levi'yle ilgili bildirilenlere benzer: "halktan ondalık almaya atanan Levi oğulları ataları İbrahim'in kişiliğinde ondalık vermiştir. Çünkü Melkisedek onunla karşılaşıncı Levi daha atası İbrahim'in bedenindeydi" (İbraniler 7:9,10).

Adem'e bağlılığımız Mesih'e bağlılığımızı temsil eder: "Adem geliş beklenen kişinin bir simgesidir" (ayet 14). Ne var ki, Mesih bağlılığı Adem bağlılığının her yönüne benzemez. Benzer yönleri yanı sıra, benzemeyen ve zıt yönleri de vardır. Bu yönler ayet 15, 16 ve 17'de ele alınır.

Ayet 15 Mesih'in aracılığıyla tanrısal bağış, Adem'in suç işlemesine benzemez. Bir yönden birbirlerine benzerler: her ikisi tüm insanları etkiler. Oysa Adem'in etkisi olumsuzdur. Onun "suç işlemesiyle bunca insana ölüm yargısı" geldi (ayet 15). İsa Mesih'in etkisi hem olumludur hem de daha boldur. O'nun sevgisiyle Tanrı'nın iyiliği hediye olarak almak isteyen her insana bollukla verilir.

Ölüm yargısı günahımızın hak karşılığıdır. Ama Mesih'e bağlandığımız zaman hak etmediğimiz bir hediyeye kavuşuruz. Bu hediye hak ettiğimiz ölüm yargısından daha bol ve kesindir. Kesin bir kurtuluştur. Tanrı'nın tüm iyilikleri onları hak etmediğimiz halde bize bol bol verilir. Kayra şudur: Yüce sevgisinden dolayı Tanrı'nın bunu hak etmeyen insanlara iyiliklerini bol bol

vermesidir. Adalet, ölüm getirdi. Kayra, kesin kurtuluşu bol bol hediye etti. Mesih bağlılığında Adem'in kaybettiklerinden daha çoğuna kavuşuruz. Bu bollukla sevinmeliyiz.

Ayet 16 Tanrı'nın hediyesi Adem'in günahı gibi değildir. Adem tek bir suç işledi. Tanrı bu suç için Adem'i yargıladı. Tanrı Adem'i suçlu çıkardı. Yalnız Adem'i değil, tüm insanlığı da suçlu çıkardı (ayet 15'le karşılaştırınız). Tüm insanlar Tanrı'nın yargı kürsüsü önünde suçlu çıkarıldı. Tüm insanlar resmen "suçlu kişiler" ilan edildi. Tek insanın tek suçu sonucunda tümü suçlu oldu. Tanrısal bağış ise "bir sürü suçtan sonra doğruluğu oluşturdu". Suçlu çıkarılma tek kişinin tek suçuna karşı tepkiydi. Doğruluk, sayısız insanların sayısız suçlarına karşı tepkiydi. "Tanrısal bağış" yani kayra armağanı, sevgiden kaynaklanan hediye demektir. Tanrı yargı kürsüsünden Mesih bağlılığındaki insanları resmen "doğru kişiler" ilan eder. Doğruluğumuz mahkeme kararıyla ilan edilir. Suçlarımızın çok olmasına rağmen Tanrı'nın kayrası bizi doğrulukla donatır.

Ayet 17 Adem, işlediği suçla ölümün bütün insanların üzerine egemen kesilmesine sebep oldu. Tek kişi ölümün egemenliğini getirdi. Tek kişi olan İsa Mesih ise yaşam egemenliğini kurdu. Tanrı'nın bol iyiliğini ve doğruluk hediyesini kabul eden herkes İsa Mesih aracılığıyla bu yaşam egemenliğine girer. Kendilerinin "yaşamda egemenlik sürecekleri daha kesindir."

Dünyada ölüm egemendir. Ölmeyen kimse yok aramızda. Gerçek olduğu apaçık bir bildiri varsa Kutsal Kitab'ın bu bildirisi. Ölüm egemendir. Bir şair durumu şöyle dile getirir: "Her yaşayan insan ölmeye doğdu." Ölüm egemendir. Her insan bu egemenlik altındadır. Ama Tanrı'ya övgüler olsun ki, Tanrı'nın bol iyiliğini ve doğruluk hediyesini alan insanlar da vardır. İster istemez ölüm egemenliği altındaydılar ama bilinçli bir kararla imanın boş ellerini uzatıp Tanrı'nın doğruluk armağanını alırlar. Tanrı'nın mahkemesinde "doğru kişiler" ilan edilir, Tanrı'nın doğruluğuyla donatılırlar. Tıpkı peygamberin yazdığı gibi: "Tanrım'la yüreğim coşacak. Bana kurtuluş giysisini giydirdi. Beni doğruluk kaftanı ile örttü. (Yeşaya 61:10).

Günaha düşmeden önce Adem doğru kişiydi ama bu kendi doğruluğuydu. Mesih aracılığıyla Tanrı armağanını alan kişi Tanrı'nın doğruluğuyla donatılır. Daha kesin, daha üstündür Tanrı'nın kurtarıışı!

Bu doğruluk armağanını alanlar "yaşamda egemenlik" sürecekler (ayet 17). Mesih'in kendilerine verdiği sonsuz yaşamın gücüyle bir gün "yeryüzünde hükümler sürecekler" (Vahiy 5:10). O gün gelmeden bile Mesih'in yaşam gücünde kaldıkça günah, Şeytan ve dünyanın

aldatıcılığına karşı durarak "yaşamda egemenlik" sürecekler. Ne kesin ve üstün bir kurtuluş!

Ayet 18'de Pavlus, ayet 12'de başladığı ve yarı bıraktığı "bir tek insan yüzünden günah nasıl dünyaya girdiyse..." cümlesine döner. Onu şu şekilde tamamlar: "Demek ki, bir tek insanın suçluluğu yüzünden suçlu çıkarılma nasıl bütün insanları kapsadıysa, bir tek insanın doğruluğu nedeniyle yaşam doğruluğu bütün insanları kapsamıştır." Pavlus kurtuluşun kesinliğini göstermek için Adem'e bağlı olan bütün insanları suçlu çıkarılmanın kapsadığı gibi, Mesih'e bağlı bütün insanları yaşam doğruluğunun kapsadığını belirtir.

Suçlu çıkarılmamız bizim yaptığımız bir işe dayanmaz, tersine Adem'in işlediği suça dayanır. Kurtuluşumuz da bizim yaptığımız bir şeye dayanmaz, tam tersine Mesih'in doğruluğuna dayanır. Kurtuluşumuz, yaşam doğruluğumuz bizim yaptığımız hiçbir şeye dayanmadığı için kurtuluştaki yaşam doğruluğunda devam etmemiz de yaptığımız şeylerden bağımsızdır.

Sana, "Kurtuluşun kesin midir? Cennete gideceğine emin misin?" diye sorulunca nasıl cevap verirsin? "Bilmiyorum, belki yarın, belki bir ay, bir yıl sonra günah işlersem kurtuluşumu kaybederim" dersin, Tanrı'nın kurtuluşunu anlamadın demektir. Senin kurtuluşunun devam edip etmemesi, yarın, bir ay ya da bir yıl sonra yapacağın iyilikler ya da işleyeceğin günahlarla ilgisi yoktur. Kurtuluşunun devam etmesi Mesih'in doğruluğuna dayanır. Mesih'in doğruluğu sona dek dayanacağına göre senin kurtuluşun sona dek dayanacaktır.

Suçlu çıkarılma hukuk terimidir (ayet 18). "Bir kişinin mahkeme kararıyla suçlu ilan edilmesi" demektir. Senin hakkındaki bu karar, sen daha yaratılmadan binlerce yıl önce verilmişti. Sen daha hiçbir şey yapmadan önce Tanrı tarafından suçlu ilan edildin büyük atan Adem'in tek suçu yüzünden. O Tanrı önünde bütün torunlarını temsil ediyordu. O suç işleyince onlar da suç işlediler. Ama aynı yolla Tanrı'nın daha bol iyilikleri sana geçiyor. Aynı mahkemenin kararıyla sen doğru kişi ilan edildin. Bu da senin kendini düzeltip iyilik işlemele olmadı. Tersine, senin doğru kişi ilan edilmen, sen doğmadan yaklaşık iki bin yıl önceki Mesih'in yaptığı doğruluk eylemine dayanır. İyiliklerinle kazanmadığın kurtuluşunu kötülüklerinle kaybedemezsin.

Kurtuluşun Mesih'in doğruluk eylemi, O'nun kendini çarmıhtaki ölüme vermesine dayandığı için kesindir, sona dek dayanacaktır. İsa Mesih bu doğruluk eylemini gerçekleştirdiğinde, "Tamam oldu!" demedi mi? Evet sonuçlanmıştır. Kurtuluşun kesindir. Yaşam doğruluğu seni kapsadı. Doğru kişi ilan edildin, sonsuz yaşama kavuştun. Sen bunu anladıkça yeni

yaşamın etkisi kendini günlük yaşamında göstermeye başlayacak. Doğru kişi olarak yaşamaya başlayacaksın.

Ayet 19'da aynı konu başka kelimelerle tekrarlanır. Konuyu anlamamız o kadar önemli ki! "Çünkü bir tek insanın buyruğa uymazlığıyla nasıl birçokları günahlı kılınmışsa, bir tek insanın buyruğa uymasıyla da birçokları doğru kılınacaktır." Tek insan olan Adem'in buyruğa uymazlığı neydi? "RAB Tanrı adama emredip dedi: 'İyiyle kötüyü bilme ağacından yeme'" (Yaratılış 2:17). Adem ne yaptı? O da yedi (Yaratılış 3:6). Buyruğa uymadı. Tanrı'nın buyruğunu hiçe saydı. O an Tanrı bütün insanları "günahlı kişi" kıldı. Dünyaya doğacak herkes artık Tanrı katındaki resmi doğum kaydında "günahlı kişi" damgasını taşıyacaktı.

Tanrı'ya övgüler olsun ki, durum böyle kalmadı. "Bir tek insanın buyruğa uyması" da vardır (ayet 19). Bu tek insan olan İsa Mesih ne yaptı? "Ölüme, hatta haç ölümüne kadar itaat etti" (Filipililere 2:8). Kendini feda etme buruğuna uydu. Baba'nın isteğine boyun eğdi. Kılıca sarılıp O'nu tutuklayanların elinden kurtarmaya çalışan öğrenciye İsa, "Kılıcını kınına koy" dedi, "Baba'nın bana vermiş olduğu bardağı içmeyecek miyim?" (Yuhanna 18:11). Günahlarımızın cezasını içeren o acı bardağı içtikten sonra sayısız insan resmen "doğru kişi" ilan edilmiştir. Tanrı katındaki kayıtlarından "günahlı kişi" damgası silinip yerine "doğru kişi" damgası vurulmuştur.

Adem bağlılığındayken durumumuz nasıl kesin idiyse, Mesih bağlılığına girdikten sonra durumumuz o kadar kesindir, hatta daha da kesindir. Adem bağlılığını bırakıp Mesih bağlılığına girdikten sonra yeniden Adem bağlılığına düşmek olanaksızdır. Seni seven Tanrı senin "doğru kişi" kaydını ikide bir değiştirmez. Mesih bağlılığındaysan son nefesine dek öyle kalacaksın. Bu düşünce senin dudaklarına övgü ilahilerini getirmezse, Mesih bağlılığında olup olmadığını araştırmalısın. Kurtuluşunu neye dayandırırıyorsun? Şu andan itibaren kurtuluşunu Mesih İsa'nın senin yerine ölmesine yüzde yüz dayandır. Böylece Mesih bağlılığındaki bu kesin kurtuluş için seni seven Tanrı'ya her zaman övgüler sunacaksın.

Kayranın Ruhsal Yasaya Üstünlüğü 5:20,21

Pavlus bu mektupta kurtuluş müjdesinin ayrıntılarını öğretirken sinagoglarda Yahudilerle yaptığı tartışmalarını aklından çıkarmaz (Bakınız Elçilerin İşleri 18:4 ayetine). Bunun için hem ruhsal yasa bağılsı Yahudilerin hem de onunla pek bir ilişkisi olmayan uluslardan imanlıların bulunduğu Roma'daki topluluğa yazarken ruhsal yasanın konuyla ilişkisini açıklamak gerekliliğini biliyordu. Ayet 13 ile 14'te değindiği bu konuyu burada bir sonuca bağlar (20,21).

Ruhsal yasayla övünen kişi Pavlus'un mektubunu buraya kadar izlerken ruhsal yasanın doğrulukla donatılma konusunda bir değeri olmadığı ve insanların ölümlerini yargılamalarını etkilemediği izlenimlerini kazanırdı. (Bu bölümün 14'üncü ayetinde ölümün yasaya karşı suç işlemeyenler üzerinde bile egemenliğini sürdürdüğünü görmüştü. Bölüm 3 ayet 20'de hiçbir insanın ruhsal yasada sıralanan işlerle Tanrı katında doğrulukla donatılmayacağı gerçeğiyle karşılaşmıştı). Bu durum karşısında ruhsal yasanın değeri nedir? Şeriatın rolü nedir? Pavlus'un cevabı şöyle: "Ruhsal yasa suçun artması için araya girdi" (ayet 20). Ruhsal yasa nelerin arasına girdi? Kişinin ile günahlarının arasına girdi. Tanrı'nın bundaki amacı suçun artmasıydı.

Ruhsal yasa araya girendir; temelli bir şey değildir. Geçici bir önem taşır. Ruhsal yasa kurtuluş yolu değildir. Tam tersine, günahın suçluluğunu odağa getiren bir ölçüdür. Günahın ne olduğunu tanımlar. Neyin suç olduğunu bildirir. Günahın iğrençliğini, aldatıcılığını ve korkunç gücünü belirgin eder. Bu hepimiz için çok yararlı bir iştir. Artık işlediğimiz günahın Tanrı'nın isteğine karşı isyan olduğunu anlayabiliriz. Pavlus'un daha önce yazdığı gibi: "Ruhsal yasa ancak kişiyi günahı bilme aşamasına getirir" (Romalılar 3:20).

Ruhsal yasanın etkisi altında günah artar (ayet 20). (Pavlus bu konuyu bölüm 7:7-13 kesiminde ayrıntılı olarak ele alır.) Ruhsal yasanın arttırdığı suçla başa çıkabilen tek etken Tanrı'nın kayrasıdır. Kayra, Tanrı'nın sevgi özünden kaynaklanan ve onu hiç hak etmeyen insanlara bağışlanan Tanrı'nın sınırsız iyiliğidir. Günahın ruhsal yasanın aracılığıyla arttığı yerde, kayra her ölçüyü aşan bir artışla çoğaldı. Tanrı'nın sınırsız iyilikleri üzerimize bol bol döküldü. Bizi ne kadar seviyor!

Ayet 21 Günah ölüm yoluyla üzerimize egemendi. Günah işlediğimiz için hakkımızda idam kararı alınmıştı. Sonsuz ölüm cezasına doğru gitmekteydik. Ama Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın sevgiden

kaynaklanan iyiliği bizi doğrulukla donatarak günah sorunumuzu çözüme bağladı ve bizi sonsuz yaşama kavuşturarak ölüm egemenliğinden kurtardı. Kayra günahın getirdiği zararı gidermekle kalmaz, daha çoğunu bollukla sağlar. Mesih bağlılığında olanlar için kurtuluş kesindir. Yüreğin bununla şsun; ağzın Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya övgüler yükseltsin.

Mesih'in Ölümüyle Sağlanan Üstünlük 6:1-11

Romalılara Mektub'u okudukça Pavlus'un bildirisini çürütmeye çalışan birisinin sorularıyla ara sıra karşılaşırız. Pavlus'un sinagoglarda yaptığı tartışmaları andırır bu durum. Zaten sorular Yahudiler'in görüş açısından sorulur. Bölüm 6'nın birinci ayetinde sorulan soru böyle bir sorudur. Pavlus'un bildirdiği kesin kurtuluşu kötölemek için sorulur. Bugün de Sevinç Getirici Haber müjdelenince aynı soru sorulur.

Ayet 1 Karşı çıkan kişinin sorusunda şu düşünceler saklıdır: "Senin bildirdiğin kesin kurtuluş saçma bir şeydir. Günahın arttığı yerde Tanrı'nın bol bol bağışladığına göre bol bol günah işleyelim de Tanrı bizi bol bol bağışlasın! Daha çok günah işlersek, kayra her ölçüyü aşan bir artışla çoğalacak (Romalılar 5:20). Günahın çoğaldığı yerde Tanrı'nın bize olan iyiliği çoğalıyorsa, o zaman günaha devam!" Alaycı günahkar bunu duyunca, "Ne güzel!" der. Çünkü onun amacı istediği gibi günah işlemek ve mümkünse cennete ulaşmak. Sevinç Getirici Haber'i kendi bozuk ve çelişkili ölçüsüyle ölçer.

İmana gelmemiş bir kişiye Mesih'in kayrasıyla kurtuluşu bildirdiğimizde şu karşılığı alırız çoğu kez: "Bu kolay bir şey sizin. Çok basit. İstediyiniz kadar günah işleyin. Kurtulursunuz en sonda İsa Mesih aracılığıyla. Çok kolay kurtuluş bu."

Ayet 2 Pavlus buna nasıl cevap verir? "Haşa, öyle bir şey yok!" der. Hiçbir zaman böyle bir şey olmadığını vurguladıktan sonra itiraz eden kişiye şu soruyu yöneltir: "Günaha karşı ölmüş olan bizler bundan böyle nasıl günah içinde yaşayabiliriz" (ayet 2). Tanrı'nın kurtarıcısı, iman eden kişiye günah karşısında ölmeyi getirir.

Bir insan bir arada ölü ve hayatta olamaz. Ya öldü ya ölmedi. Ya yaşıyor ya ölüdür. Günah karşısında ölmüş kişi günah işlemeyi sürdüremez. Günahla nasıl yaşayabilir? Günah karşısında öldü çünkü. Günah dünyasından göç etmiştir. Başka bir dünyaya girdi. Günahla ilişkisi kalmadı. İmanlı bol bol günah işleme isteğinden büsbütün ayrılmıştır. İmanlı günaha düşer ama bunu istemiye istemiye yapar. Ne yaptığını anlayınca utanır ve günahından dönüp Tanrı'nın kendisini bağışlamasını diler. Bol bol kayraya kavuşmak için bol bol günah işleme isteği imanlılarda bulunmaz!

İmanlıların günaha karşı ölüme nasıl kavuştukları **ayet 3'te** hatırlatılır. "Yoksa Mesih İsa ile birleşme yolunda vaftiz edilen bizlerin O'nun ölümünde birleşme yolunda vaftiz edildiğimizi bilmiyor musunuz?" Vaftiz bir kişinin İsa Mesih'le O'nun ölümünde birleşmesidir. O çağda başka bir inançta ya da inançsızlıkta yaşayan her kişi İsa Mesih'e iman ettiği zaman

vaftiz edilirdi. Pavlus'a göre "İsa Mesih'e vaftiz" olunur (Rom. 6:2; Kitabı Mukaddes). Vaftiz olunurken suya değil miydi batırılıp çıkarıldıkları? Ama burada söz konusu suya batırılıp çıkarılmak değil, Mesih'e batırılıp kendisinde kalmaktır. Bu suyla vaftizten ayrı konu, her ne kadar birbirlerine çok bağlı iseler. Mesih İsa'ya vaftiz olmak imanla İsa Mesih bağlılığına girmek demektir. Yeni çeviri haklı olarak bunu "Mesih İsa ile birleşme yolunda vaftiz" edilmek diye çevirir. Mesih İsa ile birleşmektir bu vaftiz.

Pavlus Galatyalılara yazdığı mektupta şöyle yazar: "Çünkü Mesih'e vaftiz olunanlarınızın hepsi Mesih'i giydiniz" (bölüm 3 ayet 27). Yeni çevirisi şöyle: "Çünkü Mesih'le birleşmek üzere vaftiz edilenleriniz Mesih'i kuşandınız." Mesih'e vaftiz olunmak kendisiyle birleşip O'nu giymek olarak ifade edilir. Kutsal Kitap'ta bir şey giymek, o şeyin karakteriyle belirlemek, o şeyin özelliklerini benimseyip onları yaşamda göstermek demektir. İsa Mesih'e imanla bağlanan kişi Mesih'in karakterine paydaş olur, O'nun özelliklerini yaşamında göstermeye başlar. Kişi bunu açıkça belirtmek için suyla vaftiz edilir.

Mesih'e vaftiz edilmek kendisine bağlanmak, kendisiyle birleşmek demektir. Mesih'le birleşirsek zorunlu olarak O'nun ölümüne bağlanırsınız. Önceki bölümde Mesih'in yerimize öldüğünü okuruz. Oysa bu bölümde imanla Mesih'le birleştiğimizden O'nun ölümüyle birleşmemiz söz konusudur. O nasıl çarmıhta öldüyse biz de çarmıhta ölürüz, çünkü O'nun ölümüne vaftiz edildik. İsa Mesih'e iman etmek ama O'nun ölümüyle birleşmemek mümkün değildir. Eğer bir kimse "İsa Mesih'e iman ediyorum" derse ama İsa Mesih'in ölümünde pay almazsa yalan söylemiş olur. İsa Mesih'e gerçekte iman etmemiştir. İsa Mesih'e iman etmek O'nun ölümüyle birleşmek demektir. Çünkü gerçek İsa ölüp dirilen Mesih'tir.

Bu bölümün onuncu ayetinde açıklandığı gibi İsa Mesih'in ölümü günaha karşı ölümdü. Böylelikle O'nun ölümüyle birleşmek günaha karşı ölmek demektir. Buna göre İsa Mesih'e iman etmek günahlı yaşamdan ayrılmak, günah işlemek isteğine ölmektir. "Günaha karşı ölmüş olan bizler bundan böyle nasıl günah içinde yaşayabiliriz?" (ayet 2). Günahlı yaşamla ilişkisini kesmiş inanlının "kayra çoğalsın diye" günah işlemeyi sürdürmesi imkansızdır. Kutsal Ruh'un eleştirmesiyle kendisinin Tanrı'nın önünde kaybolmuş bir günahkar olduğunu anlamıştı. Kurtulmak için tek ümidinin İsa Mesih'in çarmıhtaki ölümü olduğunu görmüştü. Bu ölümü kendi ölümü olarak kabul eder. Günahlı yaşamla ilişkisini keser. Ondandır tiksine başlar. Artık günah içinde yaşamaz.

Günaha düşerse bile günahını Rabbe açıkça söyleyip ondan dönünceye kadar mutsuzdur. Yoksa eskiden rahatlıkla her tür günah işlerdi, günah

işlemekten zevk bile alırdı. Şimdiyse eskiden yaptığı ve günah olarak tanımadığı şeylerin günahlılığını Kutsal Ruh'un açıklamasıyla anlamaya başlar. Günaha karşı savaş açmıştır. Günahla ilişkisi değişmiştir. Eskiden günaha diriydi, şimdiyse günaha ölüdür.

Ayet 4 İnanlı suyla vaftiz edildiği zaman Mesih'in ölümüyle birleştiğini çevreye açıkça belirtir. Ayet 4 bunu vurgular. İnanlı vaftiz edilince İsa Mesih'in ölümünü kendi ölümü olarak kabul ettiğini kamu oyu önünde açıklar. İmanla İsa Mesih'e bağlanmış ve imanla İsa Mesih'in ölümünü kendi ölümü olarak kabul etmişti. Suyun altına girince "vaftiz yoluyla" Mesih'le birlikte "ölüme" gömülür. İmansız olarak suyun altına girmek hiçbir şey ifade etmez.

Ama iman ederek suyun altına giren imanlı vaftizin getirdiği ruhsal yarardan yararlanır. Bu ruhsal yararın bir yönü "Mesih'le ölüme gömülmektir". Bir ceset gömülünce yerin altına girerek dünyadan ayrılır. Mesih'le birlikte ölüme gömülmek aynı anlamı taşır. Ölüm ayrılıştır. Bir imanlı Mesih'le birlikte ölüme gömülünce eski dünyasından ayrılır, o dünyayla olan ilişkisini koparır. Ölüm ayrılıştır. İmanlı bu ölümlerle eski yaşam yolundan ayrılır, eski ortamı ve alışkanlıklarıyla elveda eder.

Petros'un Pentikost günündeki konuşmasından bir söz vaftizin bu yönüne ışık saçar. Konuşmasında "Bu eğri kuşaktan kendinizi kurtarın" der (Elçilerin İşleri 2:40). Kendilerini nasıl o kötü kuşaktan kurtardılar? "Onun sözünü değerlendirenler vaftiz edildiler" (ayet 41). Kendilerini nasıl o kötü kuşaktan kurtardılar? Vaftiz edilmekle. Vaftiz edilirken, "Şimdiki düzenden ayrılıyoruz" diyorlardı. "Yepyeni bir düzene, Tanrı'nın hükümlerine giriyoruz." Vaftiz bir bakımdan olumsuz bir uygulamadır. Eski durumdan ayrılmaktır.

Ama bununla kalmaz. Ayet 4'ün devamında vaftizin olumlu yönü de açıklanır: "Öyle ki, Baba'nın görkemli gücüyle Mesih nasıl ölümler arasından dirildiyse, biz de vaktimizi yepyeni bir yaşamda geçirebilelim." İsa Mesih öldü ve gömüldü ama üçüncü gün Baba'nın parlak, haşmetli kuvvetiyle ölümler arasından dirildi. Ölümler arasında kalmadı O. Onların arasından çıktı. Tıpkı bunun gibi, biz de vaktimizi yepyeni bir yaşamda geçirebilelim. Mesih'le birlikte diriliş yaşamının gücünde günlerimizi yepyeni bir yaşamda geçirebiliyoruz.

Bu durumu iyice düşünelim. İsa Mesih öldü, dirildi ve yükseltildi. Bir insan ölürse, gömülürse, dirilirse ve cennete kavuşup Tanrı'nın huzuruna çıkarsa ve oradan tekrar bu dünyaya gelirse bu dünyanın işlerine bambaşka bir açıdan bakacak, onlara bağlı olmayacak. Artık o parlaklığı görmüş, Baba'nın sevgisini çok yakından tatmış, o sevinçli ortamda bulunmuştur. Artık bu dünya ona çok silik gelecekti. Dünyanın güzel ve iyi

şeyleri bile ona o kadar çekici gelmeyecekti. Çünkü onlardan kat kat güzel şeyleri görmüştür. Biz inanlılar, Mesih'le birlikte öldük ve O'nunla birlikte yepyeni yaşama kavuştuk. Bu yaşamda günlerimizi geçirelim, onda ilerleyelim.

Ayet 5 "Çünkü eğer ölümünün benzerliğinde O'nunla birleştiysek, dirilişinin benzerliğinde de birleşmemiz doğaldır." İsa Mesih'in ölümü ve dirilişi birbirinden ayrılmaz bir bütündür. İsa Mesih'in ölümüyle birleşmek ve dirilişiyile birleşmemek imkansız. Ölmüyle birleşen biz imanlılar doğal olarak dirilişiyile birleşiriz. Sevinç Getirici Haber'in üzerimizdeki etkisi büyüktür. Basit bir fikir benimseme olayı değildir bu. Bütün varlığımızı etkileyen güçtür. İsa Mesih'le birleşmektir. Ölümüne ve dirilişiyile birleşmektir. O'nun güçlü kurtuluş eylemlerinin getirdiği sonuçlardan pay almaktır.

Ayet 6 "Eski insan benliğimizin O'nunla birlikte çarmıha çakıldığını biliyoruz; günah tutsaklığındaki beden ortadan kaldırılınsın, bundan böyle günaha tutsaklık etmeyelim diye." Bu ayette "eski insan benliğimiz O'nunla birlikte çarmıha çakılınsın" denmez. Bu bir buyruk değil, olmuş bitmiş bir olay, bir olgudur. Eski kişiliğimiz, eski benliğimiz Mesih'le birlikte çarmıha çakıldı. Onu çarmıha çakmaya çaba harcamamıza gerek yoktur. Bazı imanlılar hayat boyunca bunu yapmaya çalışırlar. Ama bunu yapmaya gerek yok. Yapılmıştır.

Bunun sonucu da ortadadır: "Günah tutsaklığındaki beden ortadan kaldırılınsın, bundan böyle günaha tutsaklık etmeyelim diye." Sonuç olarak günaha tutsak düşümüş olan eski benliğimiz ortadan kaldırılır, etkisiz hale getirilir. Artık günaha hizmet etmeyeceğiz.

Eskiden günah duyduğumuz utanç ve eziklikle bizi tutsak ediyordu. Günah bize "Sen günahlısın" diyordu. "Ancak günah işleyebilirsin. Çabalarını bırak. Bu günah alışkanlığından sıyrılamazsın. Senin için tek yol var: günaha devam." Tanrı Sözü'nün yetkisiyle buna şöyle cevap verebiliriz: "Hayır, yanlış. O benlik Mesih'le birlikte çarmıha çakıldı. Ezilmiş, utanca boğulmuş benliğim ortadan kaldırıldı. Günaha uşaklık etmeyeceğim. Ona boyun eğmeyeceğim. Tam tersine, ona baş kaldıracağım, ona karşı duracağım."

Bir kardeş konuşmasında bunu aydınlatan güzel bir örnek verdi. Komünist rejim altındaki Rusya'dan kaçıp Türkiye'ye sığınan bir kişinin durumunu anlattı. Özgürdü. Eskiden kendisine egemen kesilen gizli polisin artık gücü ve yetkisi yoktu onun üzerinde. Onların sözü geçmezdi Türkiye'de. Sığınmacı yepyeni bir ortama girmişti. Biz de Mesih'in diriliş yaşamında yepyeni ortamdayız. Günah efendisinin artık üzerimizde yetkisi yoktur. Oysa Rusya'dan kaçan adam özgürlüğe alışamadı. Sanki gizli polis her

köşebaşında kendisini bekliyormuş gibi hala korkuda yaşıyordu.

Biz de bazen bunun gibi günah efendisinin bizi her köşebaşında bekliyormuş gibi yaşar, onun üzerimize geçerli olmayan yetkisini tekrar kabul edip günah işleriz. Oysa mecbur değiliz eskisi gibi günah işlemeye. Günaha uşak değiliz. Günah bize efendi kesilemez artık. Çünkü onun dünyasından göç ettik. Mesih'le birlikte yepyeni bir dünyaya girdik.

Ayet 7 "Çünkü ölmüş kişi günahattan özgür kılınmıştır." İsa Mesih'in ölümü aracılığıyla günah dünyasında göç ettik. Yepyeni bir dünyaya girdik. Böylece günah işleme zorunluluğu yoktur bizde. Günahın bizde oluşturduğu eziklik ve suçluluk duygularından özgür kıldık. Günahın üzerimizdeki egemenliği kırıldı çünkü onun egemen kesildiği ortamdan ayrıldık.

Ayet 8 "Eğer Mesih'le birlikte öldüysek, O'nunla birlikte yaşayacağımıza imanımız vardır." Bu ayet bizi geleceğe yöneltir. Eğer bizi eski durumumuzdan ayıran Mesih'in ölümüyle birleştireceksek, O'nunla birlikte gökte Baba'nın huzurunda olacağımıza iman edebiliriz. İsa Mesih'le birlikte yaşayacağız. O görkemli katta, gözyaşlarının silineceği, sonsuz sevgi ve sevinç ortamında olacağız.

Ayet 9 "Mesih'in ölüler arasından dirilmiş olduğunu ve yeniden ölmeyeceğini biliyoruz. Artık ölümün O'nun üzerinde egemenliği yoktur." İsa Mesih'in bundan sonra artık hiç ölmeyeceğini biliriz. Öldü. İlk ve son kez öldü. Üçüncü gün ölüler arasından çıktı. Dirildi ve bir daha ölmeyecek. Bunu biliriz. Ölüm O'nun üzerinde etkisini kuramadı. Çünkü O'nda günah yoktur. İsa Mesih ölümü yendi. O'nun bir daha ölmesi olanak dışıdır.

Kutsal Kitap'ta bu konuyu aydınlatan güzel bir örnek vardır. Davut'un yiğitlerinden biri yerin karla örtüldüğü zaman bir çukura indi. Orada bir aslanla boğuştu ve onu öldürdü (2.Samuel 23:20). Çukura inen aslanın ve o yiğidin ayak izlerini halk görebiliyordu. Çukurdan çıkan ayak izleri tekti: aslanı öldüren yiğidin. Aslan çukura girdi ama oradan çıkmadı. Çukurda kaldı. Bu izler yiğidin zaferini ilan ediyordu.

Ölüm sanki o aslan gibi, Rab İsa da o yiğit gibi. Mesih ölümün egemen kesildiği yere girdi, bir ara ölümle beraber kaldı, ölümle boğuştu, ölümü etkisiz hale getirdi ve oradan çıktı. Sanki O'nun giriş ve çıkış ayak izlerini görebiliriz. O galip geldi. Ölüm yenik kaldı. İsa Mesih kendini gönüllü olarak ölüme verdi ama ölüm O'nu tutamadı. Ölümün zincirlerini kırdı ve çıktı. O'nun üzerinde ölümün egemenliği yoktur.

Ayet 10 "Öldüğü ölüm, sadece bir kez olmak üzere, günaha karşı ölümdü; şimdi yaşadığı yaşamı ise Tanrı için yaşıyor." İsa Mesih bir kez öldü. Bu ölüm günaha karşı ölümdü. İsa Mesih günah sorununu çözmek için

kendini gönüllü olarak ölüme verdi. Günah sorununu çözüme bağladıktan sonra yaşama dönerek Tanrı için yaşıyor. İsa Mesih Tanrı'yla bağlılıkta, Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için yaşıyor.

Ayet 11 "Tıpkı bunun gibi, sizler de kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa bağlılığında Tanrı'ya diri kişiler sayın." İlk defa bu bölümde bir buyruk biz imanlılara yöneltilir. Bu buyruk kendimizi günaha karşı ölüme vermekle ilgili bir buyruk değildir. Biz imanlılar ruhsal banka hesabımıza Tanrı tarafından yatırılmış serveti hesaplamaya çağırıyoruz bu buyrukla.

Var olan bir durumu tanımaya emrediliyoruz. Günah karşısında ölüyüz, Mesih İsa bağlılığında Tanrı'ya diri kişileriz. Bunu bilmeye ve buna göre yaşamaya çağırıyoruz. Her gün yataktan kalkmadan önce şunu bilinçli olarak söyleseydik ne iyi olurdu: "Bugün günaha karşı ölüyüm, Mesih İsa bağlılığında Tanrı'ya diriyim." Bütün gün bu gerçeğin bilincinde kalırsak bencil istekleri yerine getirmeyiz, Tanrı'nın tatlılığını tadarak O'nun beraberliğinde yaşayarak kendisine hizmet ederiz.

Ayet 10 ile ayet 11'de Pavlus'un karşı koyan kişinin itirazını nasıl yanıtladığını görürüz. Mesih günaha karşı öldü ve şimdi yaşadığı yaşamı Tanrı için yaşıyor.

İmanlı Mesih'le birleşmiştir. O da Mesih gibi günaha karşı ölmüştür ve Tanrı'ya diridir. İsa Mesih'e iman etmiş bir kişi ancak böyle olabiliyor. Başka yol yoktur. İnanlının Tanrı'ya karşı ölüp günah için yaşamayı düşünülemez. Zaten imana gelmeden önce böyleydi. Tanrı'ya karşı ölü ve günaha diriydi. "Sizler de suçlarınızdan ve günahlarınızdan ötürü ölü kişilerdiniz" (Efesoslular 2:1). Ama kişi Mesih'le tanıştıktan ve O'na bağlandıktan sonra durum bambaşka oldu. Şimdi günah karşısında ölü, Tanrı karşısında diridir. Mesih gibi artık Tanrı için yaşar. İmanlı için kayra çoğalsın diye günah işlemeye devam etmesi söz konusu değildir.

Mesih'in Diriliş: Özgürlüğün Kanıtı 6:12-14

Ayet 12 Bu ayetin ayet 11'le sıkı bir bağlantısı olduğu "bundan böyle" sözünden anlaşılır. Bundan aynı konunun sürdürüldüğü görülür. "Kayra çoğalsın diye günah işlemeyi sürdüreceğ miyiz?" sorusuna verilen cevap bu kısımda devam eder. Önceki ayette dendiği gibi, eğer biz imanlılar kendimizi günah karşısında ölü, Mesih İsa bağlılığında Tanrı'ya diri kişiler sayarsak, günah ölümlü bedenimizde egemenlik kurmayacaktır veya daha önce kurmuş olduğu egemenliğini sürdürmeyecektir (Müjde). Biz inanlıların günaha "Hayır!" demek için çok güçlü bir sebebe sahibiz: Artık günah için yaşamıyoruz, Tanrı için yaşıyoruz. Eskiden bunun tersi doğrudu: Tanrı karşısında ölü, günah karşısında diriydik. Şimdi ise Mesih'e bağlı olduğumuz için günah karşısında ölü, Tanrı karşısında diriyiz.

Bu bizim için doğru olduğuna göre günah gücünün bizi yönetmesine izin vermemeliyiz. Rab İsa Mesih'in adındaki yetkiyle bizi yönetmeye çalışan şeytansal güçlere karşı durmalıyız. Onlara karşı savaşmalıyız. Onları yenmeliyiz. Şeytanın işlettiği günah gücü ölümlü bedenimizde egemenlik sürmek ister. İnanlının bedeni daha önce günah gücünün etkisi altında olduğu için ölüme mahkumdur ve ölüme doğru gitmektedir. Şeytan günah işlemeye alışmış bedeni eski alışkanlıkları sürdürmeye kışkırtır. İnanlının Tanrı karşısında diri olduğu için bu alışkanlıkları kesip atmalıdır. Onların devam etmesine izin vermemelidir. Şeytan inanlının bedeninin arzularına uymasını sağlamaya çalışır. İnanlı günahlı benliğinin arzularına yer vermemelidir. Onlara "Hayır!" demeli.

Ayet 13 Düşüncelerimizi, dilimizi, ellerimizi, gözlerimizi, ayaklarımızı kötülük araçları olarak günah gücüne vermemeliyiz. Şeytan bazen bizi kötü düşünceler yağmuruna tutturur. Televizyonda, yayınlarda, sokakta gördüğümüz günaha kışkırtıcı sahnelere yöneltir. Bunları Rabbin adında kesip atmazsak düşüncelerimiz, dilimiz, ellerimiz ve ayaklarımızın kötülük araçları olma tehlikesi vardır.

İsa Mesih çarpıcı bir şekilde bu konuya değinir. "Gözün seni günah işlemeye zorlarsa, onu oy ve kendinden at" der. "Elin seni günah işlemeye sürüklerse, onu kes." Gerçi bunu harfi harfine yapmamızı istemez. Bizi uyandırmak için bu kabartılmış şekilde sert konuşur. Bizi günaha karşı kararlı ve disiplinli olmaya çağırır.

Bedenimizin parçaları kötülük araçları haline getireceğimize "ölüler arasından yaşama kavuşmuş kişiler olarak" kendimizi Tanrı'ya sunmalıyız. Günaha karşı durma gücü Tanrı'yla olan yeni ilişkimizden kaynaklanır. Mesih'in diriliş gücü bizi günah ölümlüden diriltmiştir. Bu diriliş gücü

aracılığıyla kendimizi günden güne Tanrı'ya verebiliriz. Değerli okuyucu hayatında kendini İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya verdiği bir an oldu mu? Yalnız Tanrı için yaşamak istediğini kendisine söyledin mi? Bunu yapmadıysa, bunu şimdi ilk kez yap ve bundan sonra her gün bedeninin parçalarına O'nun hizmetine sun. Tek başımızda günaha hayır diyemeyiz. Ama günaha sırt çevirip Tanrı'ya yönelirsek, O'nun sevgisi ve yüceliği karşısında günahın çekiciliği silik, cılız ve fakir görünecek.

İnanlılar olarak bu konuda kendi kendimizle sert konuşmalıyız: "Günlerimi nasıl geçiriyorum? Kendim için mi? Kendi mutluluğumu mu arıyorum? Kendi sevincim, kendi çıkarım için mi yaşıyorum? Yoksa her gün bedenimi, düşüncelerimi, gözlerimi, ellerimi, ayaklarımı, gücümü ve vaktimi Tanrı'ya mı veriyorum?" Eğer bedenimin parçalarını Tanrı'ya sunmuyorsam, o zaman onları günaha veriyorum. Onları Tanrı'ya sunuyorsam bedenimin parçaları Tanrı'nın elinde birer doğruluk aracı olacak. Tanrı'nın kötülük güçlerine karşı ruhsal savaşta kullanacağı yararlı silahlar olacaklar. Gözlerim muhtaç insanlara O'nun acımasıyla bakacak, ellerim iyilik işleyecek, dilim O'nun sözlerini söyleyecek, ayaklarım O'nun yollarında yürüyecek.

Ayet 14 "Çünkü günah sizlere egemen kesilmeyecektir. Çünkü ruhsal yasa altında değil, kayra altındasınız." Bu ayet Mesih inancını bütün insansal inançlardan ayırır. Bu inançlara göre insanları doğru yolda tutabilmek için onları bir yasa altına koymak gerekir. Günaha üstüne gelebilmeleri için bir süre dinsel kural ve yasa tutmalıdırlar.

Ama bu iş uygulamada bambaşka bir yüz gösterir. Yasa ancak insanın suçluluğunu ortaya çıkarır ve kendisine hüküm giydirir. Yasa insanları günahın egemenliğinden kurtaramaz. Tersine, günahın insanların üzerindeki egemenliğini güçlendirir. Günah bir güçtür. Ardında şeytan ve kötü ruhlar saklıdır. Kişi günah işleyince şeytan onu suçlamaya koyulur: "Sen şu yasayı çiğnedin. Sen suçlusun. Çok kötü bir kişisin. Hiç iyi olamazsın. Boş ver. Çabayı bırak kendini kötülüğe ver." Kişiye eze eze onu daha çok günaha tutsak eder.

Kişiyi günah köleliğinden özgür eden Tanrı'nın kayrasıdır. Bu kayrayı kabul eden kişi günahın egemenliği altında kalmaz. Tanrı İsa Mesih'in kanı aracılığıyla onun tüm günahlarını siler. Şeytan onu bir günahla suçlayınca inanlı günahını Tanrı'ya itiraf ettikten sonra şeytana bu günahın Mesih'in kanıyla silindiğini bildirip bu suçlamayı reddettiğini açıklar. Tanrı tarafından bağışlandığını bilen inanlı "sen çok günahlısın, hiç iyi olamazsın" diyen şeytanı kovabilir. Mesih'le birlikte dirilip Tanrı için yaşadığını bilen inanlı günaha karşı durur, bedenini Tanrı'nın hizmetine sunar. Böyle bir kişiye günah egemen kesilmeyecektir. Ruhsal yasa değil, Tanrı'nın iyiliği bizi

günah egemenliğinden özgür eder.

Mesih İnanlısı: Doğruluk Tutsağı 6:15-23

Ayet 15 Soru soran kişinin Sevinç Getirici Haber'in saçma olduğunu gösterme çabası sürdürür. "Öyleyse," der "ruhsal yasa altında olmayıp kayra altında olduğumuz için günah mı işleyelim?" Ruhsal yasaya bağlı dinci kişi için Sevinç Getirici Haber tehlikeli görünür. Kişi kolaylıkla bağışlanır. Bu da onu günah işlemeye açık bir davete benzer. Pavlus buna, "Hiçbir zaman!" yanıtını hemen yapıştırır.

Dinci kişinin düşüncesi şu: "Daha önce günah işlemeyin, bunu yapmayın, şunu etmeyin diyen bir şeriat vardı. Bu yasa insanı günah işlemekten beri tutuyordu. Ama şimdi kayra var, serbestlik var, özgürlük var. Bu durumda günah işlemek için daha çok ortam var. İnsanı tutan yasa ortadan kalktığı için istediği gibi günah işleyebilir." Pavlus bunu kesinlikle yalanlar. Bunu söyleyenler ne ruhsal yasayı, ne de kayrayı bilir. Bu sorular hep bilgisizlikten ileri gelir.

Ayet 16 Bu ayette Pavlus kısaca yalanladığı sorunun tutarsızlığını göstermeye koyulur. Soruyu soran kişinin bilgisi "Bilmiyor musunuz" sorusuyla ışık altına getirilir. Ruhsal yasa-kayra karşıtının günah-söz dinleyicilik karşıtı olduğuna değinir. Ama ruhsal yasayla günah arasındaki bağlantıyı burada açıklamaz. Bunu ilerisi için bırakır (bölüm 7'ye bakınız). "Her kimin buyruğuna uymak amacıyla kendinizi uşak olarak sunarsanız, buyruğuna uyduğunuz efendinin uşağı olursunuz; ya ölüme sürükleyen günahın, ya da doğruluğa ulaştırın söz dinleyiciliğin."

İki efendi var: günah ve söz dinleyicilik. İnsan bunlardan birine uyarsa, o efendinin kölesi olur. Orta bir yol yoktur. Borcunu ödeyebilmek için birisi kendini köleliğe satarsa onu satın alan kişi onu istediği gibi çalıştırabilir. Çünkü bu yoldan onu uşağı olmuştur. Biri kendini kumara verirse ve kumardan vazgeçemezse, kumar ona efendi olmuş o da onun uşağı olmuştur. Ya günah sana efendi kesilir ya da söz dinleyicilik. Günah kişiyi fiziksel ölüme ve bundan sonra sonsuz ölüme sürükler.

Söz dinleyicilik kayra altında olmanın sonucudur. Beni bu kadar seven ve Mesih'in ölümü aracılığıyla kurtaran Tanrı'nın sözünü severek dinlerim. Tanrı'nın isteğini yaptıkça Tanrı'nın doğruluğunu yaşamımda yerine getirmiş olurum. Söz dinleyicilik doğruluğa ulaştırır.

Ayet 17 Pavlus Roma'daki inanlılar için Tanrı'ya şükreder çünkü Mesih bağlılığındaki yeni yaşamla ilgili öğretisi kabul edip yaşamlarına uygulamaya koyuldular. Eskiden günahın uşağı olan inanlıların yaşamında büyük bir değişiklik oldu. Kendilerine müjdelenen Sevinç Getirici Haber'e kulak verdiler.

Bütün istek ve duygularıyla bu habere uydular. Rabbin öğretişini sevinçle yaşamlarına uyguladılar. Tanrı'nın doğruluğu yaşamlarında belirmeye başladı. Günahın uşağı olmaktan çıkıp söz dinleyiciliğin uşağı oldular. Sevinç Getirici Haber'e iman edip onun kurallarına boyun eğdiler. Gerçek imanın sonucu söz dinleyiciliktir.

Ayet 18 "Günahtan özgür kılınarak doğruluğun uşakları oldunuz." Ne güzel, değil mi? Eskiden günahın uşağı olanlar Sevinç Getirici Haber'e boyun eğerek günahtan özgür kılındılar. Eski efendilerinden özgür oldular. Ama başı boş kalamazlar. Yeni bir efendiye bağlanmaları gerekir. Bu yeni efendi kimdir? Doğrudur. Ne hoş, değil mi? Eskiden günah işlemek zorunluğunda olan kişi artık doğruluk işlemek zorundadır. Kayra günahın kölelerini doğruluk kölelerine dönüştürür.

Ayet 19 Pavlus "doğruluğun uşakları oldunuz" diye yazdığına özür diler. "Doğal yapınızın güçsüzlüğü yüzünden, insansal ölçülere göre konuşuyorum" der. Onların bu ruhsal gerçekleri kavrama gücünden yoksun olduğunu anladığı için böyle bir benzetmeyi kullanmak yoluna gider. (İnsanların bu güçsüzlüğü bölüm 5:6'da ele alınmıştır). "Doğruluk uşakları oldunuz" deyince doğruluk işlemeyi seçmeye özgür olduklarını belirtmek ister.

Eskiden günahın köleleri oldukları zaman bedenlerinin "parçalarını iğrençliğe, bir kötülükten bir kötülüğe uşak olarak sundular. Bunun gibi düşüncelerini, gözlerini, dillerini, ellerini, ayaklarını doğruluğun uşakları olarak sunmaları gerekir. Tanrı'nın doğruluğuna uydukça kutsallığa erişecekler. Kutsal, Tanrı'ya ayrılmış Tanrı'ya uygun olan demektir. Gönülden doğruluğu benimseyen inanlı Tanrı'ya ayrılmış, Tanrı'ya uygun bir yaşam sürer.

Ayet 20 Bu kısa ayet olaya karşıt yönden bakar: "Çünkü günahın uşağıyken, doğruluktan özgürdünüz." Günah onlara efendi olduğu ve onlar günaha köle oldukları zaman doğrulukla ilgileri yoktu. Doğruluk işleyemezlerdi. Tanrı'nın isteğine uyamazlardı. Doğruluktan özgürdüler.

Ayet 21 İnanlı olduktan sonra kişi eski yaşamına bambaşka bir görüş açısına bakar. Yaptığı işlerden utanır. O yaşamın bilançosunu yaparken hep zarar ettiğini hesaplar. Bütün o yaşamın uğraşları Tanrı için ve kendisi için hiçbir ürün getirmediğini görür. Eski hayatın işleri başına ancak sonsuz ölüm cezasını getirdi.

Ayet 22 Ama artık yeni bir efendiye kavuştuk biz imanlılar. Eski efendimiz olan günahtan özgür kılındık. Tanrı'nın kölesi olduk. O'nun sözünü dinliyoruz. O'nun buyruğuna uyuyoruz. Bu da yaşamımızda güzel bir ürün

yetiştirir: yaşam kutsallığı (kutsallaşma - Müjde). Utanç yerine Tanrı'yı hoşnut etmenin sevinci, Tanrı'ya ayrılmış yaşamın esenliği. Tanrı bağlılığının sonucu Tanrı benzerliğidir. Kutsal Tanrı'ya uyan kişi Tanrı'nın kutsallığından pay almaya başlar. Kutsallaşan yaşamın sonucu sonsuz yaşamdır. Günah köleliği ürün getirmede ve çok kötü bir sonuç verdi: sonsuz ölüm. Tanrı bağlılığı kutsallaşan yaşam ürününü verir ve en güzel sonuç olan sonsuz yaşamı getirir.

Ayet 23 Pavlus konuyu bu ayette özetler: Günah efendimiz olunca ücret olarak ölüm verdi. Yeni efendimiz olan Tanrı bize Rabbimiz Mesih İsa aracılığıyla bize sonsuz yaşamı ücret olarak değil bağış olarak verir. Ruhsal yasaya göre günahın hak karşılığı ölümdür. Kayraya göre Tanrı bize hak etmediğimiz armağan olan sonsuz yaşamı verir. Tanrı'nın bağışı (harisma) kayrasından kaynaklanan Tanrı'nın armağanıdır. (Harisma = kayra armağanı; haris = kayra). Kayra günah işlemek için açık bir davetiye değildir. Kayra insanların doğruluğa, kutsallığa kavuşmaları için tek etkili yoldur. Sonsuz yaşam giden tek yol.

Kayra düzeninde yepyeni bir ilişkiye kavuştuk. Rabbimiz Mesih İsa sayesinde, O'nun çarmıhtaki ölümü ve dirilişi aracılığıyla bizi seven Tanrı bize sonsuz yaşam hediyesini verir. Eski hayatımız hiçbir olumlu ürün vermiyordu. Ancak ölüm getiriyordu. Yeni yaşamımız doğruluk ürünleri ve sonsuz yaşamı getiriyor. Artık doğruluğun uşağıyız. Bu durumda bizde günah işleme isteği kırılıyor. Doğruluk üzerimizde egemendir. Tanrı'nın buyruğuna uymaya ve bundan sevinç duymaya başlıyoruz. Tanrı'yı seviyoruz. O'nun bize olan sevgisi bizi etkiliyor. Buna göre "ruhsal yasa altında olmayıp kayra altında olduğumuz için günah mı işleyelim?" sorusu anlamsızdır. Gerçeklerle ilgisi yoktur. Bununla soruyu soran kişinin bilgisizliği ortaya çıkar.

Ayrıca soruyu soran kişiye konunun gerçek yüzünü anlatmanın zorluğu belirir. Soruyu soran kişi günahın kölesidir. Onun bütün ilgisi günah işlemektir. Günahlı benliği onu bu yöne zorluyor. Günahattan özgür olma durumunun nasıl olduğunu bilemiyor. Oysa günahattan özgür olan biz inanlılar, Mesih'le birleştik ve günahla ilgimiz kalmadı. Günah işlemek istemiyoruz artık. Bir an için günaha düşsek de eziliyoruz, üzülüyoruz. Artık rahat edemiyoruz günah hayatında. Eskiden bunda rahat ediyorduk bir bakımdan. Gerçi günah sonradan kendine göre zorluklar getiriyordu ama yine de günahatta oldukça rahat ediyorduk. Ama şimdi günahatta hiç rahat edemiyoruz. Ancak doğrulukta rahat ediyoruz. Tanrı'yla olan ilişkimizle sevinç buluyoruz.

Ruhsal Yasa Belirli Bir Süre İçindir 7:1-6

Bölüm 7'nin ilk altı ayetinin altıncı bölümün son ayetleriyle sıkı bir bağlantısı vardır. Bölüm altının son ayetleri inanlının günahla olan eski ve yeni ilişkisini anlatır. Pavlus'un öğretisiyle çekişen kişinin sorusu ruhsal yasanın bu konudaki önemi üzerindedir. Bu ayetlerde Pavlus ruhsal yasanın konuyla ilişkisine ağırlık verir.

Ayet 1 "Ruhsal yasayı tanıyanlara söylüyorum, kardeşlerim: Ruhsal yasanın insan üzerindeki egemenliğinin, insanın yaşam süresiyle kısıtlı olduğunu bilmiyor musunuz?" İnsan hayatta kaldıkça ruhsal yasanının (şeriatin) hükmü altındadır. Ruhsal yasanın yetki alanı kişinin ölümüne kadar sürer. Öldükten sonra yasaya bağlı değildir artık. Ruhsal yasanın dünyasından göç etmiştir o. Ruhsal yasayla olan ilişkisi ölümüyle kesilir.

Ayet 2 Evli bir kadın kocasına bağlıdır. Yasanın buyurduğu budur. Ama kocası ölürse artık kocasına bağlı değildir. Kadını kocasına bağlayan yasanın kadın üzerindeki yetkisi kocasının ölümüyle son bulur. Kadın artık o yasaya bağlı değildir.

Ayet 3 Kocasını daha hayattayken başka bir erkekle ilişki kurarsa kadın cinsel yolsuzluk işler. Bunu yaparak evlenirken Tanrı'nın ve insanların önünde kocasına verdiği sözü bozar, evlilik bağına sarsar. Zina işler. Ama kocası ölürse yasa gereğince kocasına sadık kalacağına verdiği sözden özgür olur. Yasa artık onu kocasına bağlamaz. Başka bir erkekle yasal yoldan evlenebilir. Yeni kocaya varınca evlilik dışı cinsel bağlantıya girmiş (zina işlemiş) olmaz.

Ayet 4 Pavlus kadının evlilik yasasına bağlılığının sona erme örneğini inanlının ruhsal yasayla bağlantısı konusuna uygular. "Kardeşlerim! Tıpkı bunun gibi, ölen Mesih'in bedeni aracılığıyla sizler de ruhsal yasa karşısında öldünüz. Artık başkasına -ölüler arasından dirilene- varmakta özgürsünüz. Öyle ki Tanrı'ya ürün getirenler olalım." Biz inanlılar, Mesih'in bedeni aracılığıyla ruhsal yasa karşısında öldük. Bölüm 6'da konu vaftiz yoluyla Mesih'in ölümü ve dirilişinde birleşerek günah karşısında ölmektir. Buradaysa konu, ölen Mesih'le birleştiğimiz için ruhsal yasa karşısında ölmemizdir. Ruhsal yasaya olan bağlılığımız ölüm aracılığıyla kesilir. Mesih'le birleşerek ruhsal yasanın dünyasından göç ettik. Yasanın üzerimizdeki egemenliği kaldırılır İsa Mesih'in ölümü aracılığıyla, çünkü Mesih'in bedeninden parça olduk.

Ruhsal yasa inanlı için artık kurtuluş aracı olmaktan çıktı. İnanlı ruhsal yasa aracılığıyla doğru olma çabasından vazgeçmiştir. Eskiden inanlı yasanın gereklerini yerine getirme çabasıyla kurtulmaya çalışıyordu. Artık ruhsal yasa karşısında ölmüştür. Onun hükmü altında değildir. Mesih'in

ölümü ve dirilişi aracılığıyla eski kocamız olan ruhsal yasanın hüküm sürdüğü ortamdan ayrıldık. Eski kocaya bağlı değiliz artık. Başka birine varıyoruz: "ölüler arasından dirilen" Mesih'e. Bu ilişkide inanlılara kadın gözüyle bakılır. Tüm kilise topluluğuna Mesih'in gelini denir (Vahiy 21:9; 2.Korint.11:2,3).

Eski kocanın üzerimizdeki hükmü kaldırıldığı için "başkasına... varmakta" özgürüz. Ölüler arasından dirilen Mesih'e bağlanıyoruz. Ruhsal yasa ne sert bir kocaydı! Her zaman yanlışlıklarımızı yüzümüze vuruyordu. Onunla hiç rahat edemiyorduk. Hatta ondan korkuyorduk. İsa Mesih ne iyi koca! O'nun kayrası bize o kadar bağışladı ki, O'ndan korku duymuyoruz. Bizi rahatsız eden her şeyi çekinmeden O'na getirebiliyoruz. Günah ise, onu bize bağışlıyor. Korku ise, bizi gücüyle koruyacağını sevgiyle hatırlatıyor. Bize bu kadar iyilik gösteren Mesih için her şey yapmaya hazırız.

Mesih'e varmamızın amacı "Tanrı'ya ürün getirenler" olmamızdır. Bir çift evlenince ürün getirmek, soy yetiştirmek ister. Biz imanlılar Mesih'e bağlandığımızda Tanrı bizden ürün bekler. Ruhsal ürün getirmemizi ister. Tek başımızda ürün oluşturamayız, hiçbir erkekle ilişkisi olmayan bir kadın ürün oluşturamadığı gibi. Ama bu kadın evlenip kendini kocasına verirse o zaman ürün getirebilir.

İnanlılar olarak kendimizi her gün Mesih'e verirsek, O'nunla yakın bir ilişkide yaşayıp sözünü dinlersek O Kutsal Ruh aracılığıyla bizde ruhsal ürün yetiştirecek. "Ruh'un ürünü sevgi, sevinç, esenlik, sabır, iyi yüreklilik, iyilik, içten bağlılık, yumuşak huyluluk, tutkulara üstünlük" (Galatya. 5:22,23). Bizde bu tanrısal sevgi yoktur. Kutsal Ruh kendini Mesih'e veren inanlıda bu sevgiyi oluşturur. Ürünün öbür sekiz özelliği için durum aynıdır. Kutsal Ruh Tanrı'ya olan hizmetimizi verimli kılar.

Ayet 5 Bu ayet günahlı benliğimizin isteklerine göre yaşadığımız zamanki durumumuzu açıklar. O zaman ruhsal yasanın yasakladığı çeşitli kötülükleri yapmamaya çalışırken ruhsal yasa o kötülükleri bize hatırlatıyordu. İçimizdeki günah gücü hatırlatılan bu düşünceleri kışkırtıp o kötülükleri "bedenimizin parçalarında" oluşturuyordu. Günah gücünün ruhsal yasa aracılığıyla bizde meydana getirdiği ürün ölümdü. Tanrı'dan ayrılıktı. Böyle yaşamın sonucu ise sonsuz ölüm cezasıdır. Günah gücü ruhsal yasa aracılığıyla insanı günah işlemeye kışkırtır. Sonra ruhsal yasa onu ölüme mahkum eder. Günah gücüyle ruhsal yasanın bu karşılıklı etkileme durumu daha aşağıdaki ayetlerde ayrıntılı olarak anlatılır (ayet 7 ve sonrakileri).

Ayet 6 "Ama şimdi, tutsak edildiğimiz şey karşısında ölmüş olduğumuzdan, ruhsal yasadaki özgür kıldık." Artık günahlı benliğe bağlı, günah tutsaklığında değiliz. Günahın gereksiz isteklerine göre

yaşamıyoruz. Ruhsal yasa olan eski kocamızdan ayrıldık. Bu da boşanmayla değil, bir ölüm olayıyla oldu. Böylece ruhsal yasadan özgür olmamız, Mesih'e varmamız yasal bir durumdur. Ruhsal yasa karşısında öldük, onun etkisinin sürdüğü dünyadan göç ettik. Mesih'e bağlandık, O'nun diriliş yaşamında pay aldık. O yaşamda ruhsal yasanın yetkisi yoktur. Artık yasa, suçlamalarıyla bizi ezemez.

Ayetin ikinci yarısında belirtildiği gibi ruhsal yasadan özgür edilmemizin amacı Tanrı'ya Kutsal Ruh'un gücüyle hizmet edebilmemizdir. Dinci bir kişi "yazılı yasanın eski yolunda" Tanrı'ya hizmet etmeye çalışır. Bu eski, küflenmiş yoldan Tanrı'ya hizmet etme çalışmak boşunadır. Yasanın yazılı buyruklarını tane tane yerine getirme çabası sıkıcıdır. Günahlı benliğin isteklerini durdurmak için gücü yoktur bu yolun. Tersine onları canlandırır. "Ruh'un yeni yolunda" ise inanlı günahlı benliğin isteklerine karşı koyup Tanrı'yı hoşnut eden bir yaşam sürer. Kutsal Ruh onu Tanrı'nın isteğine uymaya istekli kılar. İnanlı Kutsal Ruh'un etkilemesiyle Tanrı'nın isteğini sevinçle yerine getirir.

Ruhsal Yasa: Günahın Aynası 7:7,8

Ayet 7 Pavlus kendisine sürekli itiraz eden dinci Yahudiler'i düşünerek konunun bu noktasına gelince yine onların savuracakları bir soruyu ortaya koyar: "Bundan nasıl bir sonuç çıkaracağız? Ruhsal yasanın günahlı olduğunu mu?" İsrail oğulları ruhsal yasayı Tanrı'nın İsrail'e bağışladığı en kutsal şey olarak değerlendirirdi. Pavlus ruhsal yasanın kişileri günah işlemeye kışkırttığını anlatınca kızgınlıkla dolarlardı. Roma'daki inanlılar böyle kişilere bu konuda cevap vermeleri gerekecekti. Belki aralarında Yahudi aslı olup ruhsal yasaya bağlı imanlılar da vardı. Onların bu konuda aydınlanmaları gerekirdi.

Pavlus ruhsal yasanın günahlı olduğunu kesinlikle yalanlar. Tanrı'nın açıkladığı ruhsal yasa günahlı değildir.

Pavlus "ruhsal yasa olmadan günahın ne olduğunu" bilemeyeceğini açıklar. Bundan bir örnek verir kendi hayatından. "Eğer ruhsal yasa, göz dikmeyeceksin dememiş olsaydı, göz dikmenin kötü bir iş olduğunu bilmeyecektim" der. Göz dikme (veya açgözlülük) eski deyimle tamahdır. Göz dikme ile ilgili buyruk On Buyruk'taki onuncu buyruktur. Bu buyruk öbür dokuz buyruğa benzemez. Tanımladığı suç insanların dış dünyada gözle görebildikleri bir hareket, kulakla işitebildikleri bir sözle ilgili değildir. Kişinin düşüncesinde, iç dünyasında oluşan bir günahdır. Bundan ruhsal yasanın sadece dış hareketleri değil niyet ve düşünceleri de öneme aldığı anlaşılır.

Başkasının malına, parasına, ailesine bakıp bunları kendin için istemen suçtur. Bu yasayı hayatına uygulamadan önce Pavlus bu düşüncenin günah ve suç olduğunu bilmiyordu.

Ayet 8 Pavlus'un bu ayette anlattıklarına göre önceki ayetteki "bilmek" sözünün bilgi sahibi olmaktan ileriye gider. "Günahın ne olduğunu bilemezdim" deyince onun ne olduğunu tecrübe edemezdim demek ister. Ruhsal yasa günahı tanımlarken bunu günahlı bir insana yapar. Günahlı insana "komşunun malına göz dikme" deyince ruhsal yasa insanın günahlı isteklerini komşusunun malına yöneltir. "Ne güzel evi var! Keşke benim olsaydı!" diye düşünmeye koyulması kolay iş.

Ruhsal yasanın kendisi günahı oluşturmaz. Ruhsal yasa günah gücünün bu iş için kurnazlıkla kullandığı bir araçtır. "Günah buyruk aracılığıyla elverişli ortamı buldu ve içimde göz dikmenin her çeşidini oluşturdu." Günah öyle sinsi bir güçtür ki Tanrı'nın doğru ve kutsal yasasını alıp onu insanları günaha batırmak için kullanır.

Bir yasanın insanın bencil isteklerini durduramadığını, tersine onların canlanması için ortam hazırladığını bir otelcinin başına gelenlerden

anlayabiliriz. Konukların denize bakan otelin birçok penceresinden olta salıp balık tutabileceğini ve bunu yaparken saldıkları kurşunla camları kırabileceğini düşünen otelci denize bakan her odaya "camdan balık tutmak yasaktır" yazısını astı. Sezon sonuna kadar o denli cam kırıldı ki, yazıyı kaldırmaya karar verdi. Öbür sezonda çok az cam kırıldı çünkü yasaklamayı okumadıkça camdan balık tutma düşüncesi çoğu kimselerin aklına gelmedi.

Bu durum ayetteki "çünkü ruhsal yasa olmadıkça günah ölüdür" gerçeğini yansıtır. Yasaklama yazısı olmadıkça istenmeyen işi yapma isteği konuklarda canlanmadı. Pavlus "göz dikmeyeceksin" buyruğuyla aynı durumu yaşadı. O buyruğa uymaya çalışınca günah gücünün kendisinde göz dikmenin her çeşidini meydana getirdiğini gördü.

Günahı Ölüme Çeken Ruhsal Yasa 7:9-13

Ayet 9 Pavlus kendi yaşamından bir örnekle günahın ruhsal yasa aracılığıyla canlılık bulma konusunu açıklamaya koyulur. "Bir zamanlar ruhsal yasasız yaşıyordum. Ama buyruk gelince günah canlılık buldu, ben de öldüm." Pavlus ne zaman ruhsal yasasız yaşıyordu? Kesin olarak bunu bilmiyoruz. Ama bazı uzmanların öne sürdükleri gibi çocukluk çağı olduğunu kabul etmek akla yatkındır. Yahudi gençler on üç yaşına girince yapılan bir törenle "bar mitsvah" olurlar. Bar mitsvah buyruk oğlu demektir. Bununla tüm ruhsal yasayı yerine getirme sorumluluğunu üstüne alırlar. Pavlus o yaşa kadar içindeki korkunç günah gücünden habersizdi. Oysa ruhsal yasanın buyruklarını tutmaya çalışınca onlara karşı koyması gereken günahlara istek duymaya başladı ve günah gücü onu suça düşürdü.

Ne var ki, bütün bu ayetlerde Pavlus Mesih'e iman etmiş bir kişinin ruhsal yasayla yaşadıklarını dile getirmektedir. Mesih inanlısı olarak ruhsal yasanın egemenliği altında yaşamaya çalışmak yanlış bir şeydir. Bir kadının iki kocayla yaşaması gibi bir durumdur. Oysa bazı imanlıların bilgisizlikle eski bir alışkanlığı devam ettirerek ya da yanlış bir öğretisi kabul ederek geçici bir süre içinde yasa altında yaşamaya çalışırlar. Pavlus da bunu yaşamında görmüştü. Bir uzman bunun Şam yolunda Mesih'in yüceliğini görüp O'na iman ettikten sonra ama Kutsal Ruh'la dolmasından önce Şam'da üç gün oruç tutup dua ettiği zamanda olabildiğini öne sürer. Pavlus o zaman "yazılı yasanın eski yolunda" Tanrı'ya hizmet etmeye çalışmış olabilirdi. "Ruh'un yeni yolunda" hizmet etmek için daha Kutsal Ruh'un doluluğunu almamıştı.

Ayet 10 Pavlus sonsuz yaşama kavuşmak için ruhsal yasanın buyruklarına ümit bağlamıştı. Pavlus ruhsal yasanın buyruklarını günahlı benliğine uygulayınca ise günah gücü benliğini yasaklanan kötülüklerle isteklendirdi. Pavlus kötülük işleyerek suçlu oldu ve sonsuz yaşamdan yoksun kaldı. "Böylece yaşama götürmesi gereken buyruk beni ölüme götürdü." Ruhsal yasa suçu tanımlar, suç işleyeni de mahkum eder. "Günahın karşılığı ölümdür" (6:23).

Ayet 11 Pavlus buyruğun onu nasıl ölüme götürdüğünü şöyle açıklar: "Günah buyruk aracılığıyla elverişli ortamı bularak beni kandırdı ve buyruk aracılığıyla beni öldürdü." Günah çok aladaticı bir güçtür. Ruhsal yasa aracılığıyla insanı kandırır. Örneğin "Göz dikmeyeceksin" buyruğuna uymaya çalışan insanda göz dikme isteğini uyandırır. Böylece insanı

kandırır, içinden günah işlemesini sağlar. Ondan sonra günah gücü onun karşısına sırtıp "Sen günah işledin," der. "Tanrı'dan ayrıldın. Kaybolmuş bir günahlısın. Suçlusun. Battın. Senden hayır çıkmaz." O kişi günahlılığı içinde ölüdür. Tanrı'yla ilişkisi yoktur. Suçları ve günahlarından ötürü ölü birisidir (Efes.2:1). İleride canı ile ruhu bedeninden ayrılacak ve sonsuz ölüme gidecektir. Günah ruhsal yasa aracılığıyla bu kadar güçlüdür.

Ayet 12 Pavlus kötülüğün ruhsal yasada değil günahta olduğunu vurgular. "Bu durumda ruhsal yasanın kutsal olduğu bir gerçektir. Buyruk da kutsal, doğru ve yararlıdır." Ruhsal yasanın tümü kutsaldır. Tanrı'ya isteğine uygundur. Tanrı'dan gelmiştir. Ayrıntıları olan buyruklar da kutsal, doğru ve yararlıdır. Göz dikmek günahdır. Kötü bir şeydir. Ruhsal yasanın "Göz dikmeyeceksin" diye buyurması doğrudur. "Yalan söylemeyeceksin" demesi de doğrudur. Bunlar kötü ve zarar getirici eylemlerdir. Buyruk yararlıdır. İnsana hangi işlerin kötü ve zarar getirici olduğunu açıklar.

Ayet 13 Ruhsal yasanın yararlı olması vurgulanınca bir sorun daha ortaya koyulur: Yararlı şey zararlı bir sonuç getirir mi? "Öyleyse gerçekte yararlı olan, bana ölüm mü getirdi?" Pavlus yine bunu kesinlikle yalanlar. Hayır ruhsal yasa ölüm getirmedi. Ruhsal yasa iyi bir şeydir. Tek başına ölüm gibi kötü bir sonuç getirmez. "Tam tersine" der Pavlus, "varlığımda ölümü oluşturan etken günahtı. Böylelikle günahın gerçek niteliği -yararlı olan aracılığıyla içimde ölümü oluşturduğu- ortaya çıkmalıydı." Pavlus'un varlığında ölümü oluşturan şey ruhsal yasa değil, günahtı.

Bununla günahın gerçek niteliği belli olur. Yararlı olan Tanrı'nın ruhsal yasasını alıp onun aracılığıyla insanın içinde ruhsal ölümü oluşturur. Ne iğrenç, ne sinsi bir şeydir günah! Günah iyi şeyi alıp onun aracılığıyla kötü bir sonuç çıkarır. "Buyruğun ışığı altında günahın aşırı günahlılığı belirgin olmalıydı." Tanrı ruhsal yasayı şu nedenle verdi: Onun aracılığıyla günahın aşırı kötülüğü açıkça görülsün diye.

Günahı Kaçınılmaz Kılan Ruhsal Yasa 7:14-25

Ayet 14 Pavlus bu kısımda kendi yaşamında ruhsal yasayla edindiği tecrübeleri anlatmaya devam eder. Günahın aşırı günahlılığı karşısında (ayet 13) ruhsal yasanın ruhsal olduğunu vurgular. Ruhsal yasanın buyrukları Ruh olan Tanrı'nın öz yapısını yansıtır. Bir insan ruhsal yasanın tüm buyruklarını eksiksizce yerine getirirse Tanrı'ya uygun bir yaşam sürdürmüş olur.

Oysa Pavlus ruhsal yasayı yerine getirmeye çalışınca kendi kendini tanımaya başlar: "Ne var ki, ben beden gereksiz istemlerine bağılıyım. Günaha satılmış bir tutsağım." Ruhsal yasa kötülük yoktur. Onu yerine getirmeye çalışınca günahın Pavlus'un yaşamında çoğalmasının suçu yasa değil, kendisindedir.

Ruhsal yasayı tutmaya çalışan herkes şu buluşu yapacaktır: Onu tutamıyorum. Bunun nedenini Pavlus anlamıştı: "Beden gereksiz istemlerine bağılıyım." Ruhsal yasa tutmaya çalışan herkes "bedendedir", günahlı benliği tarafından yöneltilmektedir. Ruhsal yasanın doğru buyrukları günahlı benliğe uygulanınca günahlı benlik yasaklanan şeyleri daha çok yapmak ister. Kişi günaha satmış bir tutsak olduğu için günahlı benliğin isteklerine "hayır" diyemez. O isteklere boyun eğip günah işler. Pavlus ruhsal yasayı yerine getirmeye çalışınca bu tecrübeyi edindi.

Ayet 15 Pavlus ruhsal yasanın aydınlatmasıyla iyi olarak tanıdığı bir şeyi yapmak istiyordu. Ama bunu yapmak istediği halde yapmadı. İstemediği, vicdanının nefret ettiği şeyi yaptı. "Yapmak istediğimi yapmıyorum; tersine, öğrendiğim şey neyse onu yapıyorum." Ruhsal yasayı uygulamaya çalışan her imanlı aynı şeyi yaşayacaktır. Ruhsal yasa bana doğru olanı bildiriyor. Bunu kabul ediyorum ve yapmak istiyorum ama günaha satılmış bir köle olduğum için günahın istediğini yapmak zorunda kalıp günah işliyorum. Bu durumda ne yaptığımı bilmeyen, karışık bir kişi oluyorum. Pavlus da aynı durumda olduğunu itiraf eder: "Ne yaptığımı kendim de bilmiyorum."

Ayet 16 Pavlus ruhsal yasanın gösterdiği doğru olanı yapmak istiyordu. Ama yaptığı bunu tersiydi. Pavlus'un ruhsal yasanın buyurduğunu yapmak istemesi ruhsal yasanın doğru olduğunu kabul ettiğini gösterir. Yasayı içtenlikle yerine getirmeye çalışıp da onu yapamayan her imanlı ruhsal yasanın doğruluğunu onaylar. Yasaya karşı günah işlemek onun yapmak istemediği şeydir.

Ayet 17 Tutsak olduğu günah gücü onu yasaya ters düşeni yapmaya zorlar. Sonuç olarak istemediği kötü şeyi yapar. Pavlus bu tecrübeyi edinmişti: "Öyle ki, gerçekte bu işi yapan ben değilim; içimde konut

kurmuş olan günahdır." Kötü bir iş yaptığım zaman, benim düşüncem, benim vicdanım bunu bana yaptırmaz. İçimdeki günahlı istekler beni kötü olanı yapmaya götürür. İsteklerimi o yöne zorlayan içimde konut kurmuş günah gücüdür. Günah gücünün ardında Şeytan yatar.

Ayet 18 Pavlus'un içinde yabancı bir şey yerleşmişti. Bu şey de iyi bir şey değildi. Yararlı olmayan bu şey Pavlus'un günahlı benliğine yapışmıştı, bedeninin gereksiz isteklerini kışkırtıyordu. "Çünkü içimde, yani bedenimin gereksiz istemlerinde yararlı bir şeyin konut kurmadığını biliyorum." Pavlus bu durumu fark ediyordu ama onu değiştirmek için hiçbir şey yapamıyordu. Buna kendi gücü yetmiyordu. İyi olanı işlemeyi bütün yüreğiyle istiyordu. İçinde istek vardı ama "iyilik yapma gücü" yoktu. Şeriat doğrultusunda iyilik yapmaya çalışan herkes samimiyse aynı sonuca varacaktır: "İçimde istek varsa da, iyilik yapma gücü yok." Yine kimse ümitsizliğe düşmesin. Madem ki, yararlı olmayan şey içime konut kurmuşsa yetkili biri tarafından kovulabilecektir.

Ayet 19 Ne var ki, bu durumda bulunan kişi için durum gerçekten ümitsiz görünür. "İstediğim yararlı işi yapmıyorum; tersine, istemediğim kötü şey neyse onu yapıyorum." Pavlus yukarıdaki ayetlerde bildirdiklerini tekrarlayıp vurgular burada. Kişinin kendi isteğine karşı olanı yapmaya zorlanır. İnsan ne zavallı bir köledir!

Ayet 20 Pavlus günah işlerken istemediği işi yaptığını vurgulayarak bu işi kendisi değil, içinde konut kuran günahın yaptığı sonucunu çıkarır. "İstemediğim işi yapıyorsam, gerçekte o işi ben değil, içimde konut kuran günah yapıyor." Bu deneyimden geçen inanlı günahın istediği zaman onlardan sakınabildiği birkaç hatadan çok, insanın yakasına yapışan korkunç bir güç olduğunu anlar. Günah insanın başına buyrukçu kesilen korkunç bir köle çalıştırıcısıdır. Kutsal Ruh, günahın istemediğimiz kötü şeyleri bize yaptıran ve istediğimiz iyilikleri bize yaptırmayan bir güç olduğunu inanlıya açıklar. Bu güç içimize yerleşmiştir.

Ayet 21 Pavlus bu durumdan bir kural çıkarır: İnsan içtenlikle iyilik yapmak isterken kötülük onun üstüne yürür onu tutsak eder. "Sonunda şu yasanın işlerlikte olduğunu görüyorum: Ben iyi işi yapmak isterken kötülük karşımda sırtıyor." Sen de bu deneyimden geçmedin mi? Dua ederken, tüm yüreğinle kutsal olmak isterken bir takım kötü, pis düşüncelerin aklına geldiğini görmedin mi?

Ayet 22 Böyle düşünceleri sevmiyorsun, onları istemiyorsun ama onlar gelip duanı bozar. Pavlus böyle düşüncelerin kendisine ait olmayan onu günaha kışkırtan yabancı bir unsur olduğunu biliyordu. "Çünkü" diyor "varlığımın derinliğinde Tanrı yagasını tam gönülle onaylıyorum." İnanlı Tanrı yagasındaki her buyruğun doğru olduğunu kabul eder. Bu buyruklara

uyması gerektiğini de bilir. Vicdanı "Doğrudur" der. "Göz dikmek yanlış bir şeydir. Tanrı'nın önünde suçtur. Yalan söylemek de suçtur. Öfkelenmek de suçtur. Başkasının kalbini kırmak suçtur."

Ayet 23 Tanrı'nın yasasından bunların suç olduğunu bildiği halde, yine de göz dikiyor, yalan söylüyor, öfkeleniyor, insan kardeşini incitiyor. Bunları kaygısızca yapmaz. Vicdanı rahatsız oluyor. Çünkü Tanrı'nın yasasının doğru olduğunu tüm yüreğiyle kabul ediyor. Ne var ki, onun içinde başka bir ilke etkindir.

Pavlus bu tecrübeyi edinmişti. "Gelgelelim, bedenimin parçalarında bambaşka bir yasa görüyorum. Sağduyumun yasasına karşı savaştığım ve beni bedenimin parçalarında işlerlikte olan günah yasasına tutsak kılan bir yasa." Bu ilke, Tanrı'nın yasası tarafından aydınlatılan düşünceye karşı çıkar. Aydınlanan düşünce Tanrı yasasına uymaya kararlı. Oysa bu ilke bedeninin parçalarındaki iyilik yapma düşüncesiyle savaşıp onu yener. Nasıl onu yener? Pavlus'u bedeninin parçalarında etkin olan günah yasasına köle haline getirir. Pavlus günah yasasının dilediklerini yerine getirmeye mecbur olur. Günah gücü onu günahlı isteklerine tutsak kılar.

Ayet 24 Pavlus'un durumu ve ruhsal yasaya bağlı yaşamaya çalışan her insanın durumu gerçekten Ümitsiz görünür. Acı bir haykırış yükseltir: "Ne düşkün bir insanım ben!" Günah yasasına köle olmak korkunç düşkünlüktür. Bunu anlayan kişi gerçekten haline ağlayıp sızlar. Bu durumdan kurtulmak için şiddetli bir arzu taşır. Kendisini kurtaracak kişiyi arar durur: "Ölüme götüren bedenden beni kim kurtaracak?" diye haykırır. "Ölüme götüren beden" fiziksel yaşam demek değildir. Pavlus'un daha önce sözünü ettiği "günah tusaklığındaki" bedendir (bölüm 6 ayet 6). Kişiyi ruhsal ölüme götüren, günah gücüne tutsak olan günahlı benliktir. İçimizde konut kuran günahdır. Beni Tanrı'dan ayıran ve sonsuz ölüme sürükleyen günah gücünden beni kim kurtaracak? Ruhsal yasa beni kurtaramaz. Onun bu konuda güçsüz olduğunu yukarıda görmüştük. İnsan çabası da aynı. Beni kim bu korkunç güçten kurtaracak? Bu güç ki, kutsal ve doğru olan ruhsal yasayı alıp insanları sonsuz ölüme sürüklemeye kullanır.

Ayet 25 Beni kim kurtaracak? Cevabı daha önce verilmişti. Pavlus onu burada özet olarak verir: "Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya şükürler olsun!" Bizi kurtaracak olan Tanrı'dır. O bizi Rab İsa Mesih aracılığıyla kurtarır. İsa Mesih'in ölümü ve dirilişinde pay alarak kurtuluruz. Pavlus bunu düşününce Tanrı'ya övgüler yükseltir. Sevgili okuyucu senin de bunda payın var mı? İmanla Mesih'le birleştiğini biliyor musun? Bu deneyimin getirdiği sevinçle Tanrı'ya şükrediyor musun? Yoksa ruhsal yasa aracılığıyla, insansal çabayla kendini düzeltmeye mi çalışıyorsun? Bunu yapıyorsan şükredecek durumda değilsin. Yasanın uşaklığı

altında inleyerek "beni kim kurtaracak?" diye haykıracak durumundasın. Pavlus kurtuluş yolunu ve onun kesinliğini açıklamaya koyulmadan önce, inanlının ruhsal yasa altındaki durumunu bir kez daha özetler: "Sonuç şudur: Sağduyumla Tanrı'nın yasasına, bedenimin gereksiz istekleriyle ise günah yasasına uşaklık ediyorum ben." Ruhsal yasa altındaki kişinin içinde ikilik vardır. Tanrı'yı sever, O'nun yasasını doğru olarak kabul eder ama öte yandan günah yasasına uşaklık eder. Günah gücü benliğine yerleşmiş olduğundan oradaki gereksiz istekleri uyandırıp onların aracılığıyla kişiyi günah işlemeye sürükler. Ruhsal yasa yolundan giden inanlıdaki bu ikilik önceki ayetlerde ayrıntılı olarak kanıtlanmıştır.

Pavlus daha önce şu ayetlerde değindiği kurtuluşu bölüm 8'de ayrıntılı olarak açıklar: "Günah sizlere egemen kesilmeyecektir. Çünkü ruhsal yasa altında değil, kayra altındasınız" (Roma.6:14). "Ama şimdi, tutsak edildiğimiz şey karşısında ölmüş olduğumuzdan, ruhsal yasadan özgür kıldık. Yazılı yasanın eski yolunda değil, Ruh'un yeni yolunda hizmet sunalım diye" (Roma.7:6). Ruhsal yasa eziyor. Kayra kurtarıyor. Kutsal Ruh yeni yaşam veriyor.

Mesih: Günahı alt Eden 8:1-11

Ayet 1 "Bundan böyle, Mesih İsa bağlılığında olanlara suçlu çıkarılma yoktur." Pavlus burada bölüm 5'te değindiği konuya döner: "Bir tek insanın suçluluğu yüzünden suçlu çıkarılma nasıl bütün insanları kapsadıysa, bir tek insanın doğruluğu nedeniyle yaşam doğruluğu bütün insanları kapsamıştır" (5:18). Suçlu çıkarılma diye çevrilen 'katakrima' kelimesi kişinin suçluluğu tesbit edilince giydiği hükmü ve bunun gerektirdiği cezayı içine alır. Adem'e bağlılığımız nedeniyle hüküm giydiyse de Mesih bağlılığına girince yasanın gerektirdiği hüküm ve cezadan özgür edildik.

Pavlus ayet 1'de "bundan böyle" diyerek önceki bölümlerde Mesih ile inanlısı arasındaki ilişki konusunu bildirdiğini hatırlatır. Bölüm 5'te "Mesih İsa bağlılığında" deyimini geçmezse bu deyimle ilgili düşünce o bölümde vardır. Mesih'in inanlılar için gerçekleştirdiği doğruluk onları kapsar. Bölüm 6'ya gelince inanlının Mesih İsa'yla birleşme yolunda vaftiz edilmesi vurgulanır. İnanlılar kendilerini "günah karşısında ölü, Mesih İsa bağlılığında Tanrı karşısında diri kişiler" saymaları gerekir (6:11). Bölüm 7'de inanlının Mesih'le olan ilişkisi "ölüler arasından dirilene" varmak olarak önümüze konulur. Eski kocası olan ruhsal yasadan ölüm aracılığıyla özgür kılınarak Mesih'e varmaya serbestir (7:4). Bunlara dayanarak Mesih bağlılığında olanlara mahkumiyet yoktur.

İmanla Mesih ile birleşen kişinin kurtuluşu kesindir. Hiçbir zaman hüküm giymeyecektir. Ruhsal yasanın onu suçlu çıkarıp sonsuz ölüme cezasına çarptırması olanaksızdır. Günah, insanı ruhsal yasa aracılığıyla suçlar. Günah insanı yasa aracılığıyla Tanrı'dan ayırır. Yasa da onu ölümlerle yargılar. Oysa imanla Mesih'e bağlanıp O'na vaftiz edilenlerimiz Mesih bağlılığındayız. Bize suçlu çıkarılma yoktur. Doğrulukla donatıldık. Yargılama gününün hakkımızdaki kararı daha şimdiden verilmiştir. Tanrı tarafından doğru kişiler olarak kabul edildik.

Ayet 2 Pavlus bu ayette genel olarak inanlılardan söz etmeyi bırakıp kişisel bir tanıklık şeklinde devam eder. Önceki bölümde bulunan "Ne düşkün bir insanım ben! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?" haykırışı cevabını bulmuştur: "Çünkü Mesih İsa bağlılığında yaşam veren Ruh'un yasası beni günah ve ölüm yasasından özgür kıldı." Günah yasasıyla bölüm 7'de karşılaşırız: Pavlus "Bedenimin gereksiz istekleriyle ise günah yasasına uşaklık ediyorum ben" der (7:25). Günah da "ölümü oluşturan etken"dir (7:13). Ona ümit bağlayan insan için ruhsal yasada günah ve ölüm yasasını kıracak bir etken yoktur.

Ama hamdolsun, Tanrı Mesih bağlılığındakilere yeni bir yasa vermiştir: yaşam veren Ruh'un yasası. Kutsal Ruh inanlıyı günah yasasından özgür

kılıp kendisine yaşam verir. Günah, ölümü yani Tanrı'dan ayrılığı oluşturdu. Kutsal Ruh, yaşamı, Tanrı'yla diri ilişkiyi verir. İnanlı Kutsal Ruh aracılığıyla hem Tanrı'yla konuşur, hem de Tanrı'nın kendisine söylediklerini işitir. Böylece nasıl yaşayacağını bilir. Kutsal Ruh Tanrı'nın sevgisini onun yüreğine döker. Onu Tanrı'yı hoşnut eden şeyleri yapmaya isteklendirir ve bu şeyleri yapabilmek için kendisine güç ve yetenek verir.

Ruhsal yasa altında olan bir insanın inim inim ezildiğini anlattığı kesimde Pavlus bu durumun çözümünü şöyle müjdelemiştir: "Ama şimdi tutsak edildiğimiz şey karşısında ölmüş olduğumuzdan, ruhsal yasadan özgür kıldık. Yazılı yasanın eski yolunda değil, Ruh'un yeni yolunda hizmet sunalım diye" (7:6). İşte bölüm 8'in bu ayetlerinde bu çözümü ayrıntılı olarak açıklar.

Kutsal Ruh insanın içine ruhsal yaşamı oluşturur. Bu yaşam günahın ve ruhsal ölümün zorunluluğunu kırar. Artık günah işlemek zorunda değiliz. Tanrı'yı hoşnut edeni yapmayı seçmeye özgürüz. Tanrı'dan ayrı kalmak zorunda değiliz. Gerçek yaşama kavuştuk, Tanrı'yla bağlantıda yaşıyoruz. Fiziksel ölüm bizi sevdiğimizden kısa bir süre için ayırırsa da bizi Tanrı'dan ayıramaz. Ölüm bizim için bedenden ırakta bulunmak ve Rabbin yanında barınmak demektir (2.Korint.5:8). İsa Mesih'e bağlı olduğumuz için yaşam veren Ruh'un yasası bizi günah ve ölüm yasasından özgür kılmıştır.

Ayet 3 Bölüm 7'de ruhsal yasanın insanı günahattan kurtarmak konusundaki yetersizliğini ayrıntılarıyla görmüştük. Bu yetersizliğin ruhsal yasanın kendisinden kaynaklanmadığını da öğrenmiştik. Pavlus bu ayette bu güçsüzlüğün nedenini tekrar vurgular: "bedenin gereksiz istekleri yüzünden." Ruhsal yasa günahlı insan benliğine uygulanınca istenen sonucu veremez. Ruhsal yasa insanları günaha girmekten koruyamaz. Adem ve Havva'ya verilen buyruk bile onları günaha düşmekten koruyamadı. Onları kandıran günah gücü onlardan kat kat akıllı ve güçlüydü. Günümüzün insanları zaten günaha düşmüş durumda beden gereksiz isteklerine bağlıdır. Günah gücü bedenin gereksiz isteklerini körüklemek için ruhsal yasayı kötüye kullanır. Bu istekler yüzünden ruhsal yasa kişiyi doğru yaşama kavuşturmak için güçsüzdür.

Oysa "ruhsal yasanın yapamadığını Tanrı yaptı" (8:3). Tanrı yeterlidir. Yeterli ve kesin kurtuluşu sağlamaya gücü vardır. Günah gücünü bizde kırdı. Bunu nasıl yaptı? "Günahlı insan bedeni benzerliğinde ve günaha karşı sunu niteliğinde kendi Oğlu'nu göndererek insan bedeninde günahı yargıladı" (8:3). Tanrı Oğlu'nu gönderdi. Ancak Tanrı'nın Oğlu sorunu çözecek güçtedir. Günaha satılmış tutsaklar günah gücünü kıramaz. İnsanlar günahlı oldukları için bu işi başaramazlar. Ancak tanrısal kişi olan

İsa Mesih bunu başaracak güçtedir.

Ne var ki, günah sorununun sorumlusu insandır. Bu nedenle sorunun çözümü bir insan tarafından sağlanmalıdır. Bunun için Tanrı kendi Oğlu'nu "günahlı insan bedeni benzerliğinde" gönderdi. Günaha düşmemiş olan Tanrı'nın Oğlu günaha düşmüş insanların bedeni "benzerliğinde" geldi. Tanrı Oğlu tam bir insan oldu. Kutsal Ruh'un gücüyle gebe kalan bakire Meryem'den doğarak bir bebek olarak dünyaya geldi. Bize her bakımdan benziyordu. Bir aile yaşantısını görerek büyüdü ve gelişti. Tek bir yönden bize benzemedi. Bizim bedenimiz günahlıdır. O'nun bedeni günahlı değildi. İsa Mesih'in bedeni günahlı olmadığı için günahı ortadan kaldıran kurban olabildi.

Tanrı çarmıhta asılı olan Mesih İsa'nın bedeninde günahı mahkum etti. Tanrı o anda günaha karşı olan adaletli öfkesini açıkça gösterdi. Tanrı İsa'nın bedeninde günahı yargılayınca günahın ne kadar korkunç ve ne kadar iğrenç olduğunu açıkladı. Kendi kutsal, doğru, günahsız ve kusursuz Oğlu üzerine öfkeli yargısını dökünce Tanrı günaha karşı olan hak kızgınlığını belirgin etti. Bundan sonra İsa Mesih canını vererek kendisine iman edecek olan herkes için günahı ortadan kaldıran sunu oldu. Bu kurbanla imanlıların suçluluğunu giderdi.

Ayet 4 İsa Mesih bedenini "günaha karşı sunu niteliğinde" sunarak kendisine iman edecek olan herkesin suçluluğunu ortadan kaldırdı (ayet 3). Onların Tanrı'yla barışıp Ruhu'yla dolmalarını sağladı. Tanrı Kutsal Ruh'un yönetimi altında yaşamalarını sağlayarak ruhsal yasanın yapamadığını yaptı: insanların ruhsal yasanın belirttiği doğruluğuna göre yaşamalarını sağladı. "Öyle ki, bedenin gereksiz isteklerine göre değil, Ruh'un isteğine göre yaşayan bizlerde ruhsal yasa hakça gereğini bulsun." Ruhsal yasanın gerektirdiği davranışlar inanlının yaşamında görülecektir. Tanrı'nın amacı budur.

İnanlı nasıl ruhsal yasanın bu gereklerini yerine getirecek? Kendini sıkıp üstün bir çaba gösterek mi? Hayır. Çünkü önceki bölümde gördüğümüz gibi bu yoldan kendisinde bulunan bedenin gereksiz istekleri günah gücü tarafından kışkırtılacaktı. Kutsal Ruh inanlının bedenin gereksiz isteklerine 'Hayır' diyebilmesi için kendisine istek ve kuvvet verir. Bunun yanı sıra Kutsal Ruh inanlının yüreğinde ruhsal yasanın amaçladığı bir davranışı yapma isteğini uyandırır ve bunu yapmak için inanlıya güç verir. Böylece inanlı ruhsal yasayı tutmaya çalışmadan ruhsal yasanın gereğini yerine getirir. İnanlı İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'yla yakın bir ilişkide yaşadıkça Kutsal Ruh'un sesini daha çok duyacak ve O'nun belirttiği davranışları daha çok yerine getirecektir.

Artık "Ruhsal yasa altında olmayıp kayra altında olduğumuz için günah mı

işleyelim?" diye soran itirazcı kişi sesini yükseltmiyor. İtirazlarına ayrıntılı bir cevap almıştır. Ruhsal yasanın insandaki günahlılığını yenmek için yetersiz olduğunu görmüştür. Yalnız Tanrı'nın kayrası insanları günahın egemenliğinden özgür kılabilir. Yalnız Kutsal Ruh inanlının yüreğinde konut kurarak kendisinde ruhsal yasanın hakça gereğini yerine getirebilir. Kayradır insanı günah işlemekten alıkoyabilen tek etken. Ruhsal yasanın bu konuda hiç gücü yoktur.

Ayet 5 Burada iki yaşam tarzı vardır: "Bedenin gereksiz istekleri uyarınca" yaşam ve "Ruh'un isteği uyarınca yaşam." Bu iki yaşam tarzı da iki düşünce tarzına dayanır. İnsan yüreğinde ne düşünürse kendisi odur. İnsanın düşünce dünyasını dolduran konular onun yaşamında ortaya çıkacaktır. Bu nedenle düşünce dünyamızı Kutsal Ruh'un denetimi altına koymalıyız.

Tanrı kayrasının zenginliğini anlayan inanlı bu kayranın onu günah egemenliğinden özgür ettiğini bilir. Bu yüzden Tanrı'ya karşı şükranla dolar. Tüm yüreğiyle Ruh'un isteğine göre yaşamak ister. İç varlığında konut kuran Kutsal Ruh inanlının düşüncesini ruhsal konulara yöneltir. Bu konular onun yaşamını etkiler. İnanlı "Rab, hayatımda senin isteğin olsun!" der. Bütün ilgisi Tanrı'nın isteğine uymaktır.

Günahlı benliğine göre yaşayan kişi ise hep kendi isteklerinin gerçekleşmesi üzerinde durur. "Ben rahat edeyim" der "Mutlu olmaya hakkım vardır." Dünyasının merkezi kendisidir. Hiçbir isteğine "Hayır" diyemez. Başkasının iyiliğini düşünemez. Tanrı'nın isteğine uymak istemez. Akli günahlı benliğin ürettiği isteklerle meşguldür.

Ayet 6 Böyle bir düşüncenin sonu korkunçtur: "Çünkü bedenin gereksiz isteklerine bağlı düşünce ölüme götürür." Bedenin gereksiz istekleri günah gücünün etkisi altındadır. Günah gücü gereksiz istekleri kışkırtıp kişinin hep bu istekleri doğrultusunda düşünmesini sağlar. Düşünce eylemi meydana getirir. Günahlı düşünceden günahlı davranışlar doğar. Günahlı düşünceye bağlı kişi günah köleliğinde yaşar.

Önceki bölümlerde şu gerçeği görmüştük: Günah ölüm getirir. Ölüm ayrılıktır. Günah kişiyi kendi kendisinden ayırır. Bu ayrılık şu ayette dile getirilir: "Ne yaptığımı kendim de bilmiyorum. Çünkü yapmak istediğimi yapmıyorum; tersine öğrendiğim şey neyse onu yapıyorum" (7:15). Günah kişinin içine ikilik sokup onu mahveder. Günah insanın başka insanlarla olan ilişkilerini de bozup insanların arasına ayrılık getirir. Günah kişiyi Tanrı'dan ayırır. Kişi kurtulamazsa bu ayrılık sonsuz ölüm cezasıyla sonsuzlaşır. "Bedenin gereksiz isteklerine bağlı düşünce ölüme götürür."

Ruh'a bağlı düşünce ise yaşama götürür. Ruh'un inanlının aklına getirdiği düşünceler Mesih'in güzelliği ve yüceliği doğrultusundadır. İnanlının varlığı

böyle düşüncelerle doldukça Mesih aracılığıyla Tanrı'yı yüceltmek ister. Eskiden ölüm, Tanrı'dan ayrılık vardı. Şimdiyse yaşam, Tanrı'ya bağlılık vardır. Ruh'un gücüyle Tanrı'yla uyumda yaşayan inanlı insan kardeşiyle uyumda yaşar. Ruh'un meyvesi olan esenlik bu yolda yaşayan kişinin varlığı doldurur. Yaşamı huzur ve bereketle doludur.

Ayet 7 Hep kendini düşünen, kendine dönük yaşayan insan Tanrı'ya düşmandır. İstedığı gibi yaşayabilmesi için Tanrı'nın kendisini rahat bırakmasını ister. Bedenin gereksiz isteklerine bağlı düşünce Tanrı'nın isteğine boyun eğmez. Bedenin gereksiz istekleri Tanrı'nın yasasında belirtilen Tanrı'nın isteğine ters düşer. Bunun için bu düşünceye bağlı kişi Tanrı'nın yasasına uymaz. Vicdanı uyanıp Tanrı'nın yasasına boyun eğmesi gerektiğini anlasa bile böyle bir kimse yasaya boyun eğemez. Bölüm 7 bunun nedeni ayrıntılı olarak açıklanmıştır. Günahlı benlik Tanrı'ya karşı baş kaldırır, Tanrı'nın isteğine boyun eğmez.

Ayet 8 Kendini dünyasının merkezine koyan kişinin yaşamında Tanrı için yer yoktur. Yaşamımızda Tanrı'ya gereken yeri vermezsek O'nu hoşnut edemeyiz. Kendimizi yüksek göstermeye çalışırsak Tanrı'yı yüceltemeyiz. Bencillikle, çıkarıcılıkla dolu yaşam Tanrı'yı hoşnut edemez. "Bedenin gereksiz isteklerine uyanlar Tanrı'yı hoşnut edemezler."

Ayet 9 Kutsal Ruh, günahlarından dönüp İsa Mesih'in kayrası aracılığıyla doğrulukla donatılan inanlının iç varlığına yerleşir. Bundan böyle inanlı gereksiz isteklerle dolu günahlı benlik bağlılığında değil, Ruh bağlılığındadır. "Ama eğer Tanrı'nın Ruhu gerçekten sizlerde konut kurmuş bulunuyorsa, bedeninizin gereksiz isteklerine uyarak yaşamıyorsunuz. Tersine, Ruh bağlılığında olmanız." SGH çevirisi ayetin bu parçasında asıl metinden biraz uzaklaşır. Pavlus iki kısa deyimle birbiriyle karşılaştırır: en sarki (= bedende) ile en pneumatik (= Ruh'ta). Müjde bu karşılaştırmayı şöyle yansıtır: "Siz benliğin değil, Ruh'un denetimindesiniz." Konu inanlının yeni durumudur. Kesin bir değişimden geçti: günahlı benlik bağlılığından çıkıp Kutsal Ruh bağlılığına girdi. Ruh bağlılığında olan inanlı bundan sonra Ruh'un gösterdiği yolda yürümekle yükümlüdür: "Vaktinizi Ruh yönetiminde geçirin. Böylece bedenin gereksiz isteklerini doyurmakla uğraşmazsınız" (Galatya. 5:16). Ruh'un isteklendirmesi ve güçlendirmesiyle sen günahlı benliğin isteklerine "Hayır" diyebilirsin. Kutsal Ruh'un sesini dinleyerek açıkladığı günahlardan dönüp Tanrı'nın sözüne uyarak yaşarsan Kutsal Ruh senin yaşamında harika meyvesini oluşturacaktır: "Ruh'un ürünü sevgi, sevinç, esenlik, sabır, iyi yüreklilik, iyilik, içten bağlılık, yumuşak huyluluk, tutkulara üstünlüktür" (Galatya. 5:22,23).

Kutsal Ruh İsa Mesih'in sağladığı kurtuluşu inanlının iç varlığına uygular.

Bunun için Pavlus şöyle bir kesinlikle yazabilir: Mesih'in Ruhunu taşımayan kişi O'nun sayılmaz" (ayet 9). Kutsal Ruh'un etkisi olmadan hiç kimse imana gelemeyebilir, inanılmaz. Kutsal Ruh dünyadaki insanları günahlı olduklarına dair inandırır (Yuhanna 16:8). Günahlarından kurtulmaları için İsa Mesih gelip günahlarını kendisine itiraf ettikten sonra tüm yürekleriyle O'na bağlanmaları gerektiğini açıklar. Böylece Kutsal Ruh'un etkisi altında yeniden doğarlar. İsa Mesih bunu Nikodimos'a şöyle bildirir: "İnsan sudan ve Ruh'tan doğmadıkça Tanrı'nın hükümlerine giremez" (Yuhanna 3:5).

Mesih inancını bir din olarak kabul edip Mesih inancısı olarak geçinmek olanaklıdır. Ama Kutsal Ruh'tan yoksun böyle bir kimse Mesih'in sayılmaz. Çevresinde bulunan Ruh bağlılığında yaşayan inanlılar ergeç Ruh'tan yoksun olduğunu anlayacaklardır.

Ayet 9'da "Mesih'in Ruh" denir. Başka ayetlerde "Tanrı'nın Ruh" denir. Aynı Ruh'tur. Bu iki deyim Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un birbirleriyle kesin bir birlik içinde olduğunu vurgular. Kutsal Ruh Tanrı'nın Ruh'dur. Kişiliğinde Tanrı'nın

tüm doluluğunu taşır. Kutsal Ruh Tanrı'dır. Kutsal Ruh Mesih'in Ruh'dur. Mesih'in tüm kişiliğini kendisinde taşır. Mesih Tanrı'dır. Mesih'in Ruh Mesih'in kişiliğini inanlılarda oluşturandır. "Tanrı önceden bildiği kişileri, Oğlu'nun benzerliğinde olsunlar diye ayırdı" (Roma. 8:29). Tanrı'nın senin için amacı Oğlu'na benzer olmandır!

Ayet 10 Bu ayetin asıl metnin harfi harfine Türkçe'ye çevirisi şöyledir: "Ama eğer Mesih sizlerdeyse, bir yandan beden ölüdür günah yüzünden, öbür yandan ruh yaşamdır doğruluk yüzünden." Bununla Pavlus'un yazdığı cümlenin kuruluş biçimini açıkça görebiliriz. Ayette vurguladığı ilk gerçek Mesih'in inanlıların içinde olduğudur. Önceki ayette gerçek inanlıları "Mesih'in Ruhunu taşımayan" kişilerle karşılaştırır. Mesih'in Ruh gerçek inanlılarda konut kurduğundan dolayı Mesih onların içindedir.

Mesih'in inanlıda yaşamasının sonuçları birbirine karşıt olan iki cümleyle açıklar: "Beden günah yüzünden ölüdür; ruh doğruluk yüzünden diridir." Beden için kullanılan soma kelimesi fiziksel beden demektir. Günah gücü beden üzerine egemenlik kurmuştur. Bunun için fiziksel beden Tanrı'nın isteğine uymaz ve uyamaz. Günahın egemenliği altındaki fiziksel beden bu nedenle Tanrı için ölüdür. Tanrı için yaşamaz ve yaşayamaz. Öte yandan Tanrı inanlıyı doğrulukla donattığı zaman Mesih'in Ruh kendisinde konut kurar. Mesih'in Ruh inanlının ruhunu diriltir. Bu durumda inanlının ruhu Tanrı karşısında diridir. Tanrı'nın kendisine söylediklerini duyar. Tanrı'nın

sözüne uyar. Tanrı'yı hoşnut eden bir şekilde yaşar. Tanrı karşısında diridir. İnanlının ruhu diridir, yaşamdır. Başkalarının dirilmesini sağlayan sözler söyler Kutsal Ruh'un gücüyle.

Ayet 11 İnanlının içine konut kuran Tanrı'nın Ruhu inanlının ölümlü bedeninin Tanrı için yaşamasını sağlayacaktır. İnanlıda konut kuran Ruh'a bu ayette "Mesih İsa'yı ölümler arasından diriltenin Ruhu" denir. Tanrı'nın ölü olana yaşam sağlama gücü Mesih'in dirilişiyile kanıtlanmıştır. Tanrı bunu Mesih için yapmışsa Ruhu aracılığıyla aynısını inanlı için yapacaktır: ölü olan ve fiziksel ölüme doğru giden inanlının bedeninin Tanrı için yaşamasını sağlayacaktır.

Kayra Sağlayışı: Tanrı Babamız 8:12-17

Ayet 12 Bu ayetin başında "öyleyse" kelimesi bulunduğuna göre bu ayetin önceki ayetlerle sıkı bir bağlantısı vardır. Biz inanlılara çağrıda bulunan Pavlus, çağrısını daha önce vurguladığı Kutsal Ruh'un inanlıda konut kurduğu gerçeğine dayandırır. Tanrı'nın Ruhu bizde gerçekten konut kurduysa günah gücüne teslim olmak zorunda değiliz. Günahlı benliğimizden kaynaklanan gereksiz isteklere kesin olarak "Hayır" demeye gücümüz vardır. "Bedenin gereksiz isteklerine uyarak yaşamak için bedene borçlu değiliz." Burada beden diye çevrilen kelime 'sarks' kelimesidir. Günahlı benlik anlamına gelen bu kelime SGH çevirisinde çoğunlukla 'bedenin gereksiz istekleri' diye karşılanır.

Ayet 13 İnanlılar olarak günahlı benliğimizin isteklerini dinlemeye başlarsak "ölmek üzereyiz." Azdan ruhsal yaşamımız batacak, Tanrı'yla aramız açılacak. Tanrı'dan uzaklaşmaya başlayacağız. Dua yaşamımız bozulacak, Tanrı'nın sözünü ve ruhsal toplantıları bırakacağız. Tanıklığımız sıfıra inecek.

Tanrı'yla ilişkimizin diri kalması için Kutsal Ruh'la işbirliği yapmaya çağırıyoruz. "Ama Ruh aracılığıyla bedenin işlerini öldürürseniz yaşayacaksınız." Düşüncemizde gereksiz bir isteğin canlandığını görür görmez Kutsal Ruh'la işbirliğini yaparak onu düşüncemizden söküp atabiliriz. O zaman bu isteğin bedenimizi harekete geçirip bedenin işlerinden birini oluşturmasını önleriz. Bedenin günahlı işleri bu yoldan öldürülür. Bizi buna isteklendiren ve güçlendiren Kutsal Ruh'tur. Kesin kurtuluğu yaşamımıza uygulayan O'dur. Kutsal Ruh atılan böyle kötülüklerin yerine bizde Tanrı'nın bol yaşamını oluşturmak ister. Ruh'un aracılığıyla Tanrı için yaşayacağız.

Ayet 14 Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla yaşama kavuşanlar Ruh'un buyruğuna uyarlar. Ruh'un gösterdiği yere giderler, bildirdiği şeyleri yaparlar, açıkladığı sözleri söylerler. Tanrı'nın Ruhu'yla yöneltirler. Böyle kimseler "Tanrı'nın oğullarıdır." Oğuldurlar çünkü Baba'nın isteğini yerine getirirler. Tanrı'ya oğul olmak inanlının büyük onuru ve ayrıcalığıdır. Bu imtiyaz Tanrı'nın Ruhu tarafından yöneltme sorumluluğuna dayanır.

Ayet 15 Ruhsal yasa insana "korkuya sürükleyecek olan uşaklık ruhunu" verir. İnanlı böyle bir ruhu almamıştır. Ama kendini ruhsal yasa altına koysa "yeni baştan" bu ruhu alır. Oysa Pavlus ruhsal yasayla ilgili açıklamaları yazmayı bırakmıştır bunun için uşaklık ruhunun getirdiği korkunun ruhsal yasayla ilgili olduğunu anlatmaz burada (konuyu Gal.

3:23-5:1 kesiminde ele alır). İnanlının böyle bir ruhu olmadığını anlatmakla yetinir.

İnanlının kabul ettiği ruh onu "oğulluğa yükselten" Ruh'tur. İnanlı Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın bir oğlu olarak kabul edildiğini, evlatlığa alındığını anlar.

Ama sadece bununla kalmaz Kutsal Ruh aracılığıyla bu ilişkide rahat olma yeteneğine kavuşur. Çocuksuz zengin bir adam bir sokak çocuğunu toplar, evlat edinir. Amacı onu mirasçısı kılmaktır. Bu yüksek rolü alması için onu eğitmeye çalışır. Oysa sokak çocuğu "oğulluk ruhunu" almadığı için sokak çocuğu olmayı özler hep adamdan kaçır. Oysa inanlı Tanrı'nın Öz Ruhundan aldığı için Tanrı'nın Oğluna özgü Ruh almıştır. O ilişkide rahat eder. Kutsal Ruh inanlıda oğulluğa ait duyguları uyandırır. Biz inanlılar Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'ya karşı derin saygı, sevgi ve yakınlık belirten "Baba" kelimesini ağızımıza alabiliriz.

"Abba" kelimesi İsa Mesih'in yaşadığı çağda Yahudiler'in konuştuğu Aramice'de 'babacığım' anlamını taşırdı. Markos İsa'nın Baba'ya dua ederken bu kelimeyi kullandığını belirtir (14:36). Biz inanlılar da içimizde konut kuran Kutsal Ruh aracılığıyla aynı kelimeyi ağızımıza alırız. Bu büyük onuru düşünürken Yuhanna ile birlikte hayranlıkla dolarız: "Bakın, Tanrı çocukları

adıyla tanınalım diye, Baba bize ne tür sevgi gösterdi. Gerçekten de öyleyiz" (1.Yuhanna 3:1).

Ayet 16 "Ruh kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı çocukları olduğumuza tanıklık eder." Ruh Tanrı'nın çocukları olduğumuzu bildiren Kutsal Kitap ayetlerini alır, ruhumuzda bu gerçeği kabul etmemizi sağlar. Böylelikle inanlının ruhu, "Ben Tanrı'nın bir çocuğuyum" diye tanıklık eder. Oysa bundan daha yüce bir tanıklık vardır: Kutsal Ruh'un inanlının ruhuna seslenip "Sen Tanrı'nın çocuğusun" diye tanıklık etmesidir. Bu tanıklığın herkese değişik zamanlarda ve durumlarda gelir. İmana gelir gelmez olabilir, veya imana geldikten yıllar sonra olabilir. Bu tanıklık derin sevinç ve sevgiye yol açır. İnanlı övgü ve şükürlerle dolar.

İnanlının ruhunun tanıklığı Kutsal Ruh'un doğrudan tanıklık etmesiyle birleşince inanlı Şeytanın getirdiği bütün şüpheleri geri çevirebilir. Kurtuluşunun kesinliğini o zaman bilir.

Pavlus inanlının oğul olduğunu önceki ayetlerde belirtir. İnanlının Tanrı'yla

bu resmi, hukuksal ilişkiye sahip olması için evlat edinmesi gerekir. Bu konuda kullanılan oğul kelimesi "huios" deyimidir. Bu ilişkinin yüceliğine değinir. Ama burada kullanılan ocuk kelimesi "teknon" deyimidir. Bu deyim inanlının Tanrı'dan doğarak bu ilişkiye girdiğini belirtir (Yuhanna 1:12,13). İlişkininin yakınlığını yansıtır.

Ayet 17 Babasının mirasçısı olmak bir çocuğun doğal hakkıdır. İnanlılar olarak bu hakka sahibiz: "Eğer Tanrı'nın ocuklarıysak mirasılarız da. Tanrı'nın mirasçıları, Mesih'in de miras ortaklarıyız." Tanrı'nın çocuklarına vereceği mirası vardır. Çocuklar olduğumuzdan dolayı bu mirasta payımız vardır. Böylece kurtuluşumuz daha da kesinleşiyor. Hem de Mesih'in miras ortaklarıyız. Mesih'in mirasına kavuşması kesin olduğu gibi O'nun miras ortaklarının mirasa kavuşmaları öyle kesindir. Mesih'in mirasının yüce olduğu gibi bizim mirasımız da yücedir.

Oysa bu dünyada Mesih'in mirası sıkıntı çekmekti. O'nun bağlıları olarak düşmanları tarafından çektiği sıkıntılara paydaşız. Mesih'i sevmeyen dünyanın insanları tarafından baskı görmemiz doğal bir şeydir. İmanlı kardeş, soydaşların tarafından Mesih'e bağlılığın yüzünden baskı görüyorsan yılma. O'nunla birlikte yceltimen gerekir. Bu dünyada Mesih'le birlikte sıkıntı ekiyorsak öbür dünyada O'nunla birlikte yceltileceğiz. Bu yüceliğin nasıl olacağını tam olarak bilemeyiz. Ama kardeşlerle birlikte Tanrı'ya uyumda tapınmanın getirdiği derin sevince benzer olacağını tahmin edebiliriz.

Açıklanan Görkem 8:18-25

Ayet 18 Önceki ayette inanlının Mesih'le birlikte mirasa kavuşacağı açıklanmıştır. Ama bu dünyada inanlı "Mesih'in çektiği sıkıntıları" paylaşır. Oysa "şu dönemin sıkıntıları" Mesih'le birlikte miras alacağımız "yücelikle karşılaştırılmaz bile." Pavlus Mesih için acı çekmenin ne olduğunu tecrübeyle biliyordu (Elçi.İş. 19:23-41; 20:18-35; 2.Korint. 1:3-11; 6:4-10;

11:23-33). En korkunç acı çeken inanlı bile Mesih'le birlikte yücelikte olduğu zaman, "Bu parlak sevinç, çektiğim acıyı büsbütün unutturdu" diyecek. "Acım kavuştuğum yüceliğe göre çok küçüktü." Bu kesin kurtuluşla parlak bir geleceğe doğru gidiyoruz.

Ayet 19 Bu ayetle başlayan kısım insanla Tanrı'nın yarattığı yeryüzü ve diğer yaratıklar arasında sıkı bir bağlantı olduğunu gösterir. İnsan topraktan alındı ve toprağa dönecektir (Yaratılış 2:7). Bu ayette özlem çeken bir yaratılış gözümüzün önünde canlandırılır. Sanki yaratılış gelecek bir olayı dört gözle çeker. Nedir beklediği olay? "Tanrı oğullarının açıklanışı." Bu ne zaman olacak? İsa Mesih'in tekrar gelişinde. Haberci Yuhanna olayı şöyle önceden görür: "Yeni bir gök ve yeni bir yer gördüm. Çünkü ilk gök ve ilk yer ayrılıp gitti. Artık deniz yok! Kutsal Kent'in, Yeni Yeruşalem'in göğün içinden, Tanrı'dan inmekte gördüm... 'İşte bakın, Tanrı'nın konutu insanlarla birlikte. Tanrı insanlarla bir arada yaşayacak.. gözlerinden tüm gözyaşlarını silecek. Artık ölüm olmayacak" (Vahiy 21:1-4). Yaratılış o zaman yepyeni bir duruma girecek. Gerçekten bunu özler.

Ayet 20 O yüce gün gelmeden önce yaratılış "Tanrı'nın istemiyle... yozlaşmaya bağımlı kılındı." Adem Tanrı'nın buyruğunu çiğnedikten sonra Tanrı kendisine şunları söyler: "Karının sözünü dinlediğin ve 'Ondan yemeyeceksin,' diye sana emrettiğim ağaçtan yediğin için, toprak senin yüzünden lanetli oldu; ömrünün bütün günlerinde zahmetle ondan yiyeceksin; ve sana diken ve çalı bitirecek; ve kır otunu yiyeceksin; toprağa dönünceye kadar, alınının teriyle ekmek yiyeceksin; çünkü ondan alındın; çünkü topraksın ve toprağa döneceksin" (Yaratılış 3:17-19).

Yaratılış insanın günahı yüzünden lanetli oldu. Tanrı'nın istemiyle yozlaşmaya bağımlı kılındı. Tanrı başkaldıran insanların eskisi gibi yeryüzünde rahat etmelerine izin vermedi. Tanrı, insanların yozlaşmış bir ortamda rahatsızlık duyup durumun çözümünü aramalarını ister. Tanrı günahlı dünyayı ölümlü yargılayarak doruluğunu ve kutsallığını açıkladı. Yaratılış kendi istemiyle yozlaşmaya bağımlı kılınmadı. Dünyaya ölüm yargısının girmesiyle varlıklar çürer gider. Bunun böyle olması yaratılışın

yüzünden değil, günaha düşen ama yaradılışla bir parça olan insanın yüzünden.

"Ama yine de umut vardır." Çürüyüp giden bir yaradılış için ümit vardır. Bu ümit Tanrı oğullarının açıklanışındaki parlak geleceğe bağlıdır (ayet 19 ile 21).

Ayet 21 Bu parlak gelecekte "yaradılış çürüyüş boyunduruğundan kurtulup Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulacaktır." Günahın ardından dünyaya ölüm ve çürüyüş girdi. Hiçbir varlık çürüyüş boyunduruğunu boynundan atamaz. Ama yaradılış kurtuluşunu ümitle bekler. Biz imanlılar Mesih'i görüp kendisine benzer olduğumuz zaman ölümden ve çürüyüşten özgür olacağız. Tıpkı bunun gibi tüm yaradılış aynı yüce özgürlüğe Tanrı

tarafından kavuşturulacaktır. Tanrı'nın çocukları olarak çok yüce bir geleceğe doğru gitmekteyiz. Bu yüce kurtuluş için Tanrı'ya övgüler olsun!

Ayet 22 Bütün yaradılış inliyor! Birçok yerden sel baskını, kasırga, kıtlık ve deprem haberlerini duyarız. Yaradılış gerçekten inliyor ve kıvranıyor. Bu acılar doğum sancılarına benzer. Yeni bir dünyanın gelişini müjdeler. İsa Mesih tekrar gelişinden hemen önce olan büyük sıkıntı dönemini bildirirken bu ayetteki "doğum sancısı" kelimesini kullanır: "Çeşitli yerlerde depremler olacak, kıtlıklar çıkacak. Bunlar sancıların başlangıcıdır" (Markos 13:8).

Ayet 23 İnanlılar olarak inliyoruz ve oğulluğa alınmayı gözlüyoruz. Bu bir sorunu ortaya çıkarır: Ayet 14'te "Tanrı'nın Ruh'uyla yöneltilenler Tanrı'nın oğullarıdır" denmez mi? Bu durumda nasıl oğulluğa alınmayı gözlüyoruz? Oğulluğa alınmamız bedenimizin kurtuluş bulmasıyla ilgili olduğu açıklanır (ayet 23). Daha bedenimizin kurtuluşuna kavuşmuş değiliz. Pavlus'un başka bir mektubunda dediği gibi: "Biz gökler ülkesindeniz. Oradan bir kurtarıcıyı, Rab İsa Mesih'i bekliyoruz. O bu zavallı bedenimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer kılacak" (Filip.3:20,21).

Kurtarıcımız bizi yanına alınca acı çeken, hastalıklı, ölümlü bedenlerimizi kendi yüce bedeninin benzerliğine değiştirecektir. Mesih yüce bedeni göksel ve ruhsaldır: "Ölülerin dirilişi tıpkı böyledir.. Cansal beden olarak ekilir ruhsal beden olarak dirilir... Yazılı olan da budur: 'İlk insan Adem yaşayan can oldu, Son Adem yaşam sağlayan ruh oldu.'... İlk insan yerdendir, yerseldir. İkinci insan göktendir... Yersel insana benzerliği nasıl kuşandıksa, göksel olana benzerliği de kuşanacağız" (1.Korint.15:42-49).

Diriliş bedenimizin Mesih'in yüce bedenine benzer olacağına göre Kutsal Kitap Mesih'in diriliş bedeniyle ilgili ne gibi bilgiler verir? Ruhsal ve göksel beden nasıldır? Kapalı kapılardan geçebilen bir bedendir: "Öğrenciler Yahudi yetkililerinin korkusundan kapalı kapıların ardında toplanmışlardı. İsa oraya geldi, ortada durup onlara, 'Üzerinizde esenlik olsun' dedi" (Yuhanna 20:19). Ruhsal beden bu özelliğiyle insanlarda bir ruh gördükleri izlenimini uyandırırsa da ruhsal beden ellerle dokunabilen, yemek yiyebilen bir bedendir: "Onlar bu şeyleri anlatırken, İsa aralarında dikildi. Ama onlar korkuyla sarsıldı ve ürktüler. Bir ruh görmekte olduklarını sandılar. O onlara, 'Neden sarsılıyorsunuz?' dedi. Yüreğinizin içinde neden kuşklar doğuyor? Ellerime ayaklarımı görün. Çünkü ruhun bedeni de, kemiğide yoktur. Oysa gördüğünüz gibi, benim var.' Sevinçten, şaşkınlıktan bir türlü inanamıyorlardı. İsa, 'Burada yiyecek bir şeyiniz var mı?' diye sordu. Onlar da kendisine bir parça ızgara balık verdiler. Bunu alıp gözleri önünde yedi" (Luka 24:36-43).

Daha bu yüce bedene sahip değiliz. Ama "Ruh'un ilk ürününe" sahibiz (ayet 23). Eski Antlaşma altında ilk ürün, hasadın toplandığı zaman Tanrı'ya sunulan ve hasadın tümünü temsil eden ürünlerdir. Bu ürünü bir sepette tapınakta Tanrı'ya sunduğu zaman İsrail oğlu Tanrı atalarına söz verdiği yurda geldiğini itiraf ederdi (Yasa 26:3). Bundan sonra atasının "göçebe bir

Aramlı" olarak Mısır'da misafir olduktan sonra büyük bir ulusa dönüştüğünü ve Tanrı tarafından büyük mucizelerle oradan kurtulduğunu bildirirdi. Tanrı'nın onu süt ve bal akan yurda getirdiğine tanıklık ederdi (Yasa 26:5-10). "Tanrınız RAB'bin size ve ailenize verdiği bütün iyi şeyler için sevineceksiniz."

Biz de kurtulduk ve mirasımızla ilgili tüm haklara sahibiyiz. Bu mirasın sevincine içimizde konut kuran Kutsal Ruh aracılığıyla sahibiz. Ama mirasımızın kendisine daha konmuş değiliz. "Tanrı'nın vaat ettiği Kutsal Ruh'la mühürlendiniz. Tanrı yüceliğini övmeyi amaçlayan iyelik yetkimiz kesinleşinceye dek Kutsal Ruh mirasımızın güvencesidir" (Efes.1:13,14). Mirasımıza sahip olduğumuza dair bize verilen güvence Kutsal Ruh'la mühürlenmemizdir. Ama daha o mirasın iyelik yetkisine kavuşmadık. O mirasa daha konmadık. Daha onu elde etmedik. Oysa Kutsal Ruh aracılığıyla ruhta o mirasın sevinciyle şimdiden göneniyoruz ve ona kavuşma özlemiyle inliyoruz.

Ayet 24 ile 25 Mirasımıza kavuşma umuduyla kurtuluş bulduk. Umut nedir? Umut, kesinlikle olacağına inandığımız ama ne zaman olacağını

bilmediğimiz bir olayı sabırla beklememizdir. Gelecek zamanla ilgili imandır umut. Bunun için "Bu umutla kurtuluş bulduk" denebilir (ayet 24). İmanla kurtuluş bulduk (Efes.2:8,9). İmanla görmediğimiz Kurtarıcı'ya güven bağladık ve O'nun aracılığıyla günahlarımızın suçluluğundan arıtıldık. Kutsal Ruh'u aldık. Bunlar bu çağda olup biten olaylardır. Oysa oğulluğa alınmamız ve bedenimizin kurtuluş bulması gelecek bir zamanda gerçekleşecek olaylardır. Daha görmediğimiz bu şeylere umut bağladık. Onların gerçekleşmelerini sabırla bekleriz (ayet 25). "Çünkü gördüğü şeye kim umut bağlar?" (ayet 24). Görülen şeye umut bağlamak umut değildir. Görmediğimiz mirasımıza kesinlikle kavuşacağımızı bilerek onu katlanışla bekleriz. Bu umutla kurtuluş bulduk. Bu umut bizi bağlayan bir çok dünyasal istekten kurtarır. Yuhanna bu gerçeği şöyle belirtir: "Sevgili kardeşlerim, şu anda Tanrı çocuklarıyız. İleride ne olacağımız daha belirgin değildir. Ama Mesih belirgin olduğunda O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz. İçinde bu umut bulunan herkes, Mesih'in suçsuz olduğu gibi, kendini suçtan arıtır" (1.Yuhanna 3:2,3).

Bu umut, günlük yaşamda kullandığımız "ümit ederim", "umarım" kelimelerinden farklıdır. Günlük yaşamda biri, "Ümit ederim" deyince bir şeyin olup olmayacağını bilmediği halde onun gerçekleşmesini çok istediğini belirtir. Kutsal Kitap'taki umut, kesin olarak gerçekleşeceğini bildiğimiz bir olayı her sıkıntı ve karşı koyan güce rağmen sabırla beklememizdir.

Egemen Tanrı'nın Şaşılacak Kayrası 8:26-30

Ayet 26 Bu ayetin başındaki "tıpkı bunun gibi" sözüyle önceki ayetlerle bağlantı kurar. Ne var ki, ayet 24 ile 25'teki umut konusunun, Kutsal Ruh'un imanlının dua etmesine yardım etmesi konusuyla ortak bir yönü görünmez. Oysa ayet 23'e bakıldığında orada hem Kutsal Ruh'tan hem de inlemekten söz edildiği görülür. Aynı iki konu ayet 26 ile 27'de bulunur. Ayet 23'te şunlar

denir: "Ruh'un ilk ürününe sahip olan bizler de oğulluğa alınmayı ve bedenimizin kurtuluş bulmasını gözleyerek inliyoruz."

Kurtuluşumuzun tamamlanmasını özlediğimizden bu dünyada kaldıkça Tanrı'nın hükümrانlığının gelmesi için ah çekeriz. Artık bu dünyada rahat edemeyiz. Öbür dünyanın gelmesi için inleriz. Bunu içimizde konut kurmuş olan Kutsal Ruh aracılığıyla yaparız. Bu iniltileri, öbür dünyaya karşı ilgimizi ancak Kutsal Ruh uyandırabilir. Tanrı hükümrانlığına olan bağlılığımız Kutsal Ruh tarafından esinlenir.

"Tıpkı bunun gibi, Ruh da biz güçsüzken yardım elini uzatır." Tıpkı Tanrı hükümrانlığının gelmesi için bizdeki iniltileri esinlediği gibi Kutsal Ruh dualarımıza da yardım eder. "Ruh kendisi, sözle anlatılmaz iniltilelerle, bizim için Tanrı'ya yakarır." "Ruh da biz güçsüzken yardım elini uzatır" sözü şöyle bir durumu canlandırır: Biz ağır bir yükü taşımaya çalışırken kuvvetsizliğimiz yüzünden onu kaldıramayacağımızı anlarız. Tam o anda Kutsal Ruh yükün öbür ucundan tutar onu taşımamıza yardım eder. Dua konusunda güçsüzüz çünkü nasıl dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz.

Dua etmemize yardım eden, içimizde konut kuran Kutsal Ruh'tur. O iniltilerimize kendi "sözle anlatılmaz" iniltilerini katar. Bu iniltilelerle bizim için Tanrı'ya şefaahat eder. Kutsal Ruh'un bize böyle alçak gönüllülikle hizmet etmesine karşı hayranlık ve şükranlarla dolmalıyız. Oysa çoğunlukla O'nun bu hizmetinin farkına varmıyoruz. Ne var ki, bu ayeti okuduktan ve anladıktan sonra Kutsal Ruh'un bizim için böyle bir hizmette bulunduğunu bilmeliyiz.

Ayet 27 Bu "sözle anlatılmaz" iniltileri anlayan vardır. Tanrı bu iniltilerin ardında olan "Ruh'un düşüncesini bilir." Zaten Kutsal Ruh'un kendisi Tanrı'dır. Bunun için "yüreklere araştıran Tanrı" inanlıların yüreğinde konut kuran Kutsal Ruh'un iniltilerinin anlamını bilir. Ruh inanlılar için Tanrı'nın isteğine göre dilekler sunar. Onlar için yalvarır. Her ne kadar Ruh'un iniltileri sözle anlatılmaz ise de, anlamsız değiller. Tanrı'nın isteğine uygun yalvarışlardır.

Bu ayette inanlılara "kutsal yaşamlılar" denir. Bu deyimle onların Tanrı'ya ayrılmış kişiler olduğu vurgulanır. Kutsal Ruh'un böyle kişilerin yüreklerinde onlar için Tanrı'nın isteğine göre yalvarması yerinde görülür.

Kendimizi duaya verelim ve Kutsal Ruh'un bu konudaki yardımını unutmayalım. Çünkü Kutsal Ruh Mesih'in gelişi için yüreklerimizde özlem uyandırdığı gibi dualarımıza da yardım eder.

Ayet 28 Bu ayetin aslı zor çevrilir. Aslına yakın bir tercüme şöyle olabilir: "O'nun Tanrı'yı sevenlerle, ereği uyarınca çağrılanlarla birlikte her durumu iyilik için işlediğini biliriz." Sorun kimin her durumu iyilik için işlediğidir. Çoğu çeviriler Tanrı'dır yolunda bir yorum yapar. Başka bir yorumcu Kutsal Ruh olduğunu öne sürer. KM tercümesi başka dillerdeki eski çevirilere dayanarak etkin olanın "bütün şeylerin" olduğu yolunda bir yorum yapar. Bu biraz kaderciliğe kaçır: "Tanrı'yı sevenlere, kendi muradına göre davet olunanlara, bütün şeylerin birlikte iyilik için işlediğini biliriz." Başıma gelen her şey

otomatikmen iyilik getirir anlamına gelmez mi bu? Öbür çeviriler ise ben Tanrı'yla uyumda yaşarken O'nun (veya Kutsal Ruh'un) içine düştüğüm en korkunç durumları bile benim yararım için yönlendirebildiği anlamına gelir. Bunun bir örneği şöyle olabilir: Yaşamda karşılaştığımız ve hiç hoşumuza gitmeyen bir duruma karşı isyan ettiğimizde Kutsal Ruh bizimle konuşarak bu durumu bizde sabır oluşturmak için kullanmak istediğini söyler. Biz de bunu kabul edersek ve durum karşısında sabırsızlandığımızda buna tövbe edip Kutsal Ruh'un bize söylediklerine uymaya çalışırsak duruma karşı sabırlı olmaya öğreniriz. Kutsal Ruh kötü durumdan iyi ürün olan sabrı bizde oluşturdu.

Tanrı bunu "kendisini sevenlerle" ancak yapabilir. Onlar zor durumlarda kendisine güvenir, sözünü dinlerler. Tanrı bunu kendisine isyan edenler için yapamaz. Böyle kişilerle birlikte bir durumdan iyilik çıkarmak olanaksızdır. Onlar isyan ettikleri için durumda Tanrı'yı uzak tutmaya çalışırlar. Ama kendisini sevenlerle birlikte bunu yapabilir. Eski Antlaşma'da bunun çarpıcı bir örneği Yusuf'un esirliğe satılmasıdır. Daha kötü bir durum pek düşünülemez. Olaya geri bakan Yusuf kardeşlerine şunları der: "Siz bana karşı kötülük düşündünüz; fakat Tanrı onu bugün olduğu gibi yapsın diye çok kişiyi yaşatmak için iyilik olarak düşündü" (Yaratılış 50:20). Yusuf Tanrı'yı seven biriydi. Kara günlerde Tanrı'nın iyiliğine güvenerek yılmadı ve Tanrı onu binlerce insanı açlıktan kurtarmak için kullanabildi.

Tanrı'nın "her durumu yararlı yönden" işlediği kişiler ayrıca "ereği uyarınca" çağrılanlardır. Tanrı'nın onlar için bir ereği vardır ve bu ereğe ermek için bu kişilerin yaşamlarında çalışır. Bunu izleyen ayet bu ereğin ne olduğunu açıklar: "Tanrı önceden bildiği kişileri, Oğlu'nun benzerliğinde olsunlar diye ayırdı" (ayet 29). Tanrı bizi Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek için bizimle uğraşmaktadır. Bu erek O'nun bize büyük değer verdiğini gösterir. Bunu anlayınca Tanrı'nın bizimle birlikte her durumu yararlı yönde işlemesine kendisine daha da çok olanak vermeliyiz. Tanrı'yla işbirliği yapmaya çağırıldık.

Ayet 29 "Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri, Oğlu'nun benzerliğinde olsunlar diye ayırdı." Bu ayetlerde kurtuluşun kesinliği vurgulanmaktadır. Burada kurtuluşa, onu tasarlayan ve gerçekleştiren Tanrı açısına bakılır. Tanrı kurtulacak olanları önceden, dünya kurulmadan önce biliyordu. Bu kişilerin kendi Oğlu'na benzer olacağına karar verdi. Tanrı'nın bunu kararlaştırdığına göre, O'nun bunu gerçekleştireceğine emin olabiliriz. "Tanrı beni dünyanın kuruluşundan önce bildi" düşüncesi inanlıya çarkantılı dünyanın sıkıntıları ortasında güvenliğe kavuşturur, sona dek korunacağına sağlam umut verir. Şöyle düşünmemiz yerindedir: "Beni dünyanın kuruluşundan önce düşünebilen Tanrı beni sona kadar unutmaz ve bırakmaz. Beni gerçekten Oğlu'nun benzerliğine getirecektir." Bizi nasıl Oğlu'nun benzerliğine değiştirdiğine önceki ayette biraz değinilir: Bizimle "birlikte her durumu yararlı yönde" işler. Zor durumları karakterimizi

değiştirmek, Kutsal Ruh'un meyvesi olan iyi nitelikleri bizde oluşturmak için kullanmayı bilir. Yeter ki, biz kendisiyle işbirliği yapalım.

Tanrı'nın inanlıları Oğlu'nun benzerliğine değiştirmekteki amacı Oğul'un "birçok öbür kardeşin arasında ilk doğan" olmasıdır. Ne güzel amaç! İsa Mesih'e sevgide ve kutsallıkta benzer sayısız insanların O'nun etrafına toplanması kadar hoş bir şey düşünülemez. Bu güzelliği zayıf bir biçimde yaşadığımızda ne kadar derin bir sevinçle coşuyorsak da, Mesih'in gelişindeki sevincimizi kim anlatabilir?

İsa Mesih'e "ilkdoğan" denince ne demek istenir? Eski çağda aile başkanı olarak babasının yerini ve yetkisini alacak olan oğul ilk doğan oğuldu. Onun bu yetkisini belirtmek için baba öbür oğulların mirastan aldıkları payın iki katını ilk doğan oğula verirdi. Esav'ın ilk oğulluk hakkını küçük kardeşi Yakub'a sattığını okuruz (Yaratılış 25:23-34). İsa Mesih'e "ilkdoğan" adı verilince kendisinin tanrısal yetkiye sahip olduğu belirtilir. Babası'nın tüm yetkisiyle donatılandır O. Oysa O'nun "birçok öbür

kardeşin arasında" olmak istemesi bize karşı duyduğu yakınlığı ve sevgiyi vurgular. İlkdoğan olduğu için başkanımız olarak O'na tapınacağız. Bizi kardeş saydığı için gösterdiği sevgi ve yakınlıkla sevineceğiz.

Ayet 30 Tanrı Oğlu'nun benzerliğine getirmeyi önceden kararlaştırdığı kişileri duyurulan Sevinç Getirici Haber aracılığıyla çağırıldı. Bu müjdeyi duyunca ona iman edip günahlarından döndüler, İsa Mesih'in buyruğu altına girdiler. Tanrı çağırıldığı ve çağrısına "evet" diyen bu kişileri doğrulukla donattı. Böylece onlar Tanrı katında "doğru kişiler" olarak tanındılar. Bundan sonra Tanrı onları yüceliğe kavuşturacak, Oğlu'nun benzerliğine erdirecektir. Ne var ki, gelecek çağda gerçekleşmesi beklenen bu olay Tanrı için o kadar kesindir ki, sözünde geçmiş zamana ait bir olaymış gibi ondan söz edilir: "Doğrulukla donattıklarını yüceliğe kavuşturdu."

Zamanın sınırlanması dışında yaşayan Tanrı daha şimdiden tüm inanlıların yüceliğe kavuştuğunu görebiliyor. Kurtuluşumuz, Tanrı katına yüceltilmemiz Tanrı için bu kadar kesinse, neden bizim için daha az kesin olsun? Kurtuluşumuzun kesinliğiyle sevinç bulalım ve bu kurtuluşu bize veren Tanrı'ya şükran sunarak kendisine yaşam boyunca hizmet edelim!

Mesih Bağlılığında Açıklanan Tanrısal Sevgi

8:31-39

Ayet 31 Böyle kesin bir kurtuluş karşısında başka ne dememiz gerekir? Tanrı bizden yanadır. Hakkımızı O koruyor. Tanrı bizimle birliktedir. Başka hiç bir varlık bize karşı çıkamaz. Korunmamız kesindir. Kim bize karşı çıkmaya cesaret edebilir?

Ayet 32 Tanrı, bizden yana olduğunu öz Oğlu'nu esirgemeyip O'nu hepimizin kurtulması için ölüme vermesiyle gösterdi. Tanrı'nın bize karşı olan sevgisinden artık hiç kuşku duyamayız. Tanrı en yüce, en değerli armağanı bize verdikten sonra O'nun yeryüzündeki günlük yaşantımızla ilgili, daha küçük, değerleri daha az hediyeleri vereceğine emin olabiliriz. Öz Oğlu'nu

bizim için verdiği göre O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlayacağını bilebiliriz. Tıpkı Mesih'in buyurduğu gibi: "Öyleyse ne yiyeceğiz, ne içeceğiz, ya da ne giyip kuşanacağız, diyerek kaygılanmayın. Tanrısızlar durup dinlenmeden tüm bunları ararlar. Göksel Babanız bütün bunlara gereksinmemiz olduğunu bilir. Siz her şeyden önce Tanrı'nın hükümrانlığını ve doğruluğunu arayın, bunların tümü sizlere sağlanacaktır" (Matta 6:31-33).

Ayet 33 İnanlıları yüce Yargıç olan Tanrı'nın mahkemesinde suçlamak isteyen savcı kimsenin onları suçlayamacağını itiraf etmek zorunda kalır. Tanrı'nın seçmişlerini suçlayabilen yoktur ortada. Neden? Çünkü "onları doğrulukla donatan Tanrı'dır." Yargıç sanıkları "doğru kişiler" ilan ettikten sonra onları suçlamak isteyen söyleyeceği hiçbir şey kalmaz. Tanrı, bizi doğrulukla donatmakla hiçbir suçlamanın bize dokunamayacağını sağladı. Gerçi bizi suçlamaya çalışan biri var. Bu kişinin kim olduğunu Eski Antlaşma'daki şu parçadan öğreniriz. "RABBİN meleği önünde durmakta olan büyük kahin Yeşu'yu ve ona hasım olmak için sağında durmakta olan Şeytan'ı bana gösterdi. Ve RAB Şeytan'a dedi: Seni RAB azarlasın, ey Şeytan; evet Yeruşalim'i seçmiş olan RAB seni azarlasın; bu adam ateşten yarı yanmış odun parçası değil midir? Ve Yeşu kirli giysi giyinmişti, ve meleğin önünde durmaktaydı. Ve cevap verdi ve önünde duranlara şunu söyledi: Üzerinden kirli giysiyi çıkarın. Ve kendisine dedi: Bak, senin üzerinden fesadı giderdim ve sana en iyi giysiyi giydireceğim" (Zekarya 3:1-4). Tanrı'nın doğruluk giysisiyle giydirdiği kişiyi Şeytan bile suçlayamaz. Ne kesin, ne yüce kurtuluş!

Yeni Antlaşma aynı gerçeği şöyle vurgular: Tüm yeryüzünü kandıran, adı

iblis ve şeytan olan şu eski zamanın yılanı yeryüzüne fırlatıldı... Kurtarış, güç ve hükümlanlık Tanrımız'a geçtiği an geldi. Yetki de Mesih'in oldu. Çünkü kardeşlerimizin suçlayıcısı aşığı fırlatıldı. Tanrı önünde gece gündüz onları suçlayan fırlatıldı. Kuzunun kanıyla ve tanıklık ettikleri sözle onu yendiler. Çünkü ölüme dek canlarını sevmediler" (Vahiy 12:9-11). Her suçlama Mesih'in kanıyla kesin yanıt bulur. Romalılar bölüm 8'de suçlayanın Şeytan olduğu açıklanmaz. Çünkü bu bölümde Mesih'in sağladığı kurtuluşun yeterliği yüzünden hiçbir varlığın inanlıları suçlamaya cesaret edemeyeceği vurgulanır. "Tanrı'nın seçmişlerini kim suçlayabilir?"

Ayet 34 Tanrı'nın onları doğrulukla donattığına göre inanlıları suçlu çıkaran aransa bile bulunamaz. Onları suçlamaya kalkışan olsa bile İsa Mesih Yargıcı'nın sağında durup şu sözle her suçlamayı susturur: "Sanığın suçları için ölüme verildim ve doğruluğu için ölümden dirildim" (Romalılar 4:25). Mesih İsa Tanrı'nın sağındadır. Ölümü ve dirilişi sayesinde gökte ve yeryüzünde tüm yetkiye sahiptir. O yetkili yerde durup biz inanlılar için şefaet etmektedir.

Yuhanna mektubunda Kutsal Ruh'un esinlemesiyle bu gerçeği şöyle vurgular: "Çocuklarım, bunları sizlere yazmamın nedeni günah işlememeniz içindir. Ama eğer biri günah işlerse, Baba ile birlikte bir savunucumuz vardır. Doğru kişi İsa Mesih'tir bu. O günahlarımızın giderilmesini sağlayan bağışlamalıktır"

1. Yuhanna 2:1,2). Mesih'in çarmıhta kurban olmasıyla inanlıya karşı olan her suçlama etkisiz hale getirilmiştir. Tanrı'nın sağında duran Mesih İsa ölümü ve dirilişine dayanarak inanlı için şefaatte bulunarak hakkını savunur. Kesin kurtuluş bu gerçeğin ışığında daha da kesin görülür.

Ayet 35 Bu kesinliği daha da güçlendiren başka bir şey vardır: İsa Mesih'in biz inanlılara olan sevgisi. Bu sevgi hiç sona ermez. Bizi ondan ayıran etken de yoktur. Pavlus Kutsal Ruh'un esinlemesiyle sorar: Biz inanlıları Mesih'in sevgisinden ayırabilen güç var mı? Sonra bunu yapabilecek birçok etken gözden geçirip "kurulu düzende" başka hiçbir etkenin "bizleri Rabbimiz Mesih İsa bağılılığında açıklanan Tanrı sevgisinden" ayıramayacağı sonucuna varır (ayet 39).

Ayet 35'te inanlının başına gelebilen birkaç olay sıralanır: Acı, üzüntü, baskı, açlık, gerekli giyecekten yoksunluk, tehlike ve kılıç. Bunların Mesih'in sevgisinden bizleri ayırıp ayıramayacağını sorar. Acı çeken, üzüntüden geçen, baskı gören, aç ve soğuk kalan bir inanlı Mesih'in kendisini sevdiğinden şüphe etmesin. Hatta inancı için kılıçtan geçirilen bir inanlı bile Mesih'in kendisini sevdiğini kesin olarak bilsin. Pavlus daha

imana gelmeden önce ve Saul adıyla tanındığı sıralarda bunu taşa tutulan Sefanos'ta görmüştü (Elçi.İş. 8:54-60). Pavlus da bütün bunları çekerken ve taşa tutulup ölü olarak bırakılırken Mesih'in kendisine olan sevgisinin ne kadar derin olduğunu biliyordu (Elçi.İş. 14:19,20; 1.Korint. 4:11; 2.Korint. 11:23-28). İsa Mesih'in kendisi bütün bu olaylardan geçti bizim için. O bizi böyle durumlarda güçlendirmeyi bilir (İbraniler 2:16-18; 4:14-16).

Ayet 36 Önceki ayette sıralanan fiziksel acıların inanlının yaşamında eksik olmayacağını vurgulamak için Pavlus Eski Antlaşma'daki inanlıların başlarından geçenlerini dile getiren bir Mezmur'dan bir ayet aktarır. Önceleri Tanrı'nın gücüyle zaferden zafere ulaşan inanlılar Tanrı'ya şöyle yakınırlar: "Fakat şimdi sen bizi bıraktın... Bizi yenilecek koyun gibi ettin; ve milletler arasında bizi dağıttın... Bunların hepsi başımıza geldi, fakat seni unutmadık... Yüreğimiz geri dönmedi, ve adımlarımız senin yolundan sapmadı" (Mezmur 44:9,11,17,18). Evet Tanrı'nın isteğine uyan inanlıların acı çekmeleri gerekir. Tanrı'ya bağlı oldukları için "gün boyunca" öldürülüyorlar. Tanrı'nın düşmanları onları "boğazlanacak koyun gibi görüyorlar" (Roma.8:36; Mezmur 44:22).

İnanlı Mesih'i sevmeyen dünyasal insanlara Tanrı'nın günaha karşı olan hükmünü ve İsa Mesih'in getirdiği kurtuluşu duyurduğu zaman onların kinine uğraması doğaldır. Kötü işleri açığa vurulduğuna sevinmez dünyasal insan. Acı sözlerle, kötü davranışlarla karşılık vermesi, hatta kaba kuvvete başvurması her zaman beklenebilir. Sana böyle şeyler olursa yılma. Mesih yüce sevgisiyle o durumlarda sana gereken gücü ve dayanıklılığı verecektir.

Ayet 37 Oysa inanlı bütün böyle durumlarda Mesih'in onu sevdiğini bilir. Bu sevginin verdiği güçle dayanabilir. Hem de böyle durumlardan üstün gelir, kesin yengiyi kazanır. Asıl metindeki söz "yengi kazanandan üstündür"

demektir. Her an için "Mesih beni seviyor, her durumda benim iyiliğimi arıyor" diye düşünebilirsen, seni hiçbir şey sarsamaz. Sevildiğini bilen kişi sağlam bir kişiliğe sahip olur. Başkalarını sevebilir. Kesin kurtuluş İsa Mesih'in bizi sonsuz sevgiyle sevmesine dayanır.

Ayet 38 ile 39 Bu sevgiden emin olan inanlı Kutsal Ruh aracılığıyla Pavlus ile birlikte, "Hiç sarsılmaz inancım var" diyebilir (ayet 38). Sarsılmaz inancı şudur ki, evrende bulunan hiçbir şey onu Rabbimiz Mesih İsa bağlılığında açıklanan Tanrı sevgisinden ayıramaz (ayet 39). Bu iki ayette düşünülebilen birçok etken sayılır: Ölüm, yaşam, melekler, başkanlıklar, şimdiki ve gelecek durumlar, dünya yetkileri (ayet 38), üstümüzdeki ve

altımızdaki dünyanın güçleri (ayet 39). Yaşarsak da ölürsek de Tanrı'nın sevgisi bizimdir.

Burada sözü edilen melekler Tanrı'nın melekleri olmasa gerek çünkü bunlar bizi Tanrı'nın sevgisinden ayırmaya çalışmaz. Tanrı'nın melekleri "kurtuluş mirasını alanlara hizmet etmek için gönderilen görevli ruhlar değil de nedir?" (İbrani.1:14). Bizi Tanrı'nın sevgisinden ayırmaya çalışanlar Şeytan'ın melekleri olan kötü ruhlardır. Ama onlar bile bizi Tanrı'nın sevgisinden ayıramazlar. Burada konusu edilen başkanlıklar, dünya yetkileri, üstümüz ve altımızdaki dünyanın güçleri Şeytan'ın egemenliğini sürdürebilmek için örgütlediği üst düzeydeki güçlü kötü ruhlardır. Üç hafta oruç tutan Daniel'e haber getiren meleği üç hafta alıkoyan Fars reisi bu güçlü ruhlardan biri olsa gerek (Daniel 10). Oysa bu karanlık güçleri ne şimdi, ne de gelecekte bizi Tanrı'nın sevgisinden ayırabilir.

Tanrı'nın sevgisinin kesinliğinden hiçbir kuşku bırakmamak için Kutsal Ruh "ne de kurulu düzende başka bir etken" sözünü ekler (ayet 39). Tüm evrende bulunan başka hiçbir şey bizi Tanrı'nın sevgisinden ayıramaz.

Tanrı sevgisi Mesih bağlılığında bize açıklanmıştır. Bu deyim iki anlamı olabilir burada. İlk Tanrı'nın sevgisi Mesih aracılığıyla bize açıklanmıştır. İsa Mesih insan olup aramıza gelmeseydi Tanrı'nın bizi sevdiğini nasıl bilirdik? O bizim için ölmeseydi Tanrı'nın fedakar sevgisinden haberimiz olmazdı. İkinci olarak Tanrı'nın sevgisi Mesih'e bağlanmış olduğumuzdan bütün tatlılığı ve kuvvetiyle bize gündün güne bu yakın ilişkide açıklanır. Bu iki anlam güzel bir şekilde birbirini tamamlar. Böyle bir sevgiyle sevildiğimizi bilmek sonsuz güvenlik verir bize.

Mesih İsa Rabbimizdir. O'nu sevdiğimiz kadar O'ndan korkmalıyız. O egemendir. O'nun sevgisini kabul ettiğimiz kadarıyla buyruklarına uymalıyız. Pavlus Mesih'in buyruğu altındaki yaşamın ayrıntılarını bölüm 12'de anlatmaya başlar. Aradaki 9, 10 ve 11. bölümlerde kayra yoluyla kurtuluş konusunun İsrail oğullarının seçilmiş halk konusunu nasıl etklediğini ele alır.

Tanrı bizi sonsuz sevgiyle sever. Bize bağışladığı kurtuluş hiçbir etkenin bozamayacağı, sona kadar dayanan kurtuluştur. Bu kurtuluşun gücünde Kutsal Ruh'un aracılığıyla bizi seven Tanrı'ya tüm yürekten hizmet edelim. Böylece bizim için ölen ve dirilen Rabbimiz Mesih İsa'yı yücelteceğiz.

Kısım 1'den Özetler

Pavlus Romalılara yazdığı mektupta Sevinç Getirici Haber'i açıkladığı zaman imansız Yahudiler'den sık sık duyduğu itirazları yanıtlar. Birinci bölümdeki selam sözünde kendini tanıtırken bile yaşamıyla bir parça olan Sevinç Getirici Haber'i açıklamaya başlar. Bölüm 2'de sünneti ve ruhsal yasası olmayan ama yasada istenen doğrulukta yaşayan Uluslar'dan bir kişinin, sünnetliliği ve ruhsal yasasıyla övünen ama yasaya uymayan bir Yahudi'yi gölgede bıraktığını belirtir. Bölüm 3'te bu konunun Yahudiler'in düşüncelerinde uyandırdığı itirazları dile getirip yanıtlar. Konuyu geliştirirken aynı açıdan öne sürülen itirazlara bölüm 4 ile bölüm 6'da yer verir.

Bu itirazlara cevap verirken Tanrı'nın kayrasına dayanan ve imanla kavuşulan doğruluk müjdesinin İbrahim ve Davut gibi Eski Antlaşma adamları için geçerli olduğunu açıklar [bölüm 4]. Beşincibölüm doğruluğa erişirme yolunun kesinliğini ve yetkinliğini açıklar. Kayrayla kurtuluşun kişinin günah işlemeyi sürdürmesine yol açtığı itirazına kayrayla kurtuluşun günaha ölme yolu olduğu yanıtını verir [bölüm 6]. Bunu açıklarken imanlının ruhsal yasa altında değil, kayra altında olduğu için günah ona egemen kesilmeyeceğini bildirir. Kayra günahın egemenliğini kırar.

Bu konuyla kayrayla kurtuluş müjdesinin kişiyi 'yasadışı' olmaya ve dolayısıyla günah işlemeye yönlendirdiği itirazına yol açar [6:15]. Pavlus buna yanıt olarak ruhsal yasanın zaman açısından kısıtlı olduğunu [7:1-6] ve günahlı bir insanı düzelterek onu daha çok günah işlemeye teşvik ettiğini belirtir [7:7-25]. Bu durumun, yasanın kutsal olmadığından değil, günahın korkunç ve sinsi gücünden ileri geldiğini açıklar. Kişinin içinde konut kurmuş olan günahın etkisinden kurtulması, ruhsal yasayla olanaklı olmadığını vurguladıktan sonra bunun, Mesih'in çarmıhtaki kurtarma etkinliğinin inanlının yüreğine uygulayan Kutsal Ruh'un etkisiyle olanaklı olduğunu bildirir [bölüm 8].

Bundan sonraki ayetlerde Pavlus, inanlı Mesih'in tekrar gelişindeki son kurtuluşunu, 'bedenin kurtuluşunu' beklerken çektiği acılarda Kutsal Ruh'un ona yardım ettiğini açıklar. Kutsal Ruh'un içinde konut kurduğu inanlının kurtuluşu ne kadar kesin olduğunu vurgular. Tanrı onu doğrulukla donatır, yüceliğe kavuşturur. En korkunç durumlarda bile kimse onu Tanrı'nın sevgisinden ayıramaz.

KONUVA GİRİŞ

Tanrı'nın insanlara olan sevgisine dayanan ve iman yoluyla kavuşulan böyle kesin bir kurtuluşa karşı öne sürülen en büyük itiraz önümüzdeki kesimde ele alınır: Madem bu kurtuluş Kutsal Yazılar'da İsrail'e vaat edildi, niçin İsrail halkının çoğu buna iman etmedi? Pavlus'un anlattığına göre Ruhsal Yasa'da buyurulan işlerin uygulamasına değil, imana dayanan doğruluk Uluslar'ın da kurtuluşa kavuşmalarına yol açar. Oysa bu durum İsrail'in Tanrı'nın seçilmiş halkı olmasını anlamsız kılmaz mı? Tanrı'nın onlarla olan antlaşmasını ortadan kaldırmaz mı? Onların ayrıcalıklarını ve sorumluluklarını geçersiz

kılmaz mı? Bir Yahudi için bu itiraz Sevinç Getirici Haber'in gerçek olmadığını kanıtlamak için yeterli görünürdü.

İsa Mesih'e iman eden bir Yahudi olarak Pavlus için bu itirazın yanıtlanması kaçınılmaz önem taşırdı. Roma'daki Mesih inanlılarının orada bulunan Yahudiler'e Sevinç Getirici Haber'i bildirebilmeleri için bu itiraza cevap vermeyi öğrenmeliydi. Pavlus mektubunun 9, 10 ile 11'inci bölümlerinde bu itiraza ayrıntılı bir yanıt vermeye koyulur.

Bölüm 11'in sonunda Pavlus Sevinç Getirici Haber'i bildirmesini ve itirazları yanıtlamasını bitirir. Bölüm 12'de Sevinç Getirici Haber'in inanlının yaşamında nasıl uygulanması gerektiğini vurgulamaya başlar. 1'den 13'e kadar olan ayetlerde bunun kilise topluluğu kapsamında ve inanlılarla ilişkilerde yapılmasıyla ilgili konuları açıklar. 14 ile 21 ayetler arasındaki parçada inanlıya karşı kötülük yapanları nasıl karşılaması gerektiği konusu üzerinde durur.

Bölüm 13'ün ilk 7 ayetinde inanlının hükümete karşı olan sorumluluğunu açıklar. Bölümün geri kalan ayetlerinde inanlının başka inanlılara karşı nasıl davranması gerektiğini bildirir. Aynı konuyu bölüm 14'te sürdürür. Bu konuyu bölüm 15 ayet 13'te sona erdirir. Bu bölümün geri kalan ayetlerinde mektubu neden yazdığını anlattıktan sonra Roma'yı ziyaret etme tasarısını açıklar.

Bölüm 16'da Roma'ya giden bir imanlı bayanı tanıttıktan sonra Roma'da tanıdığı inanlılara selamlarını iletir. Son bir uyarı sözünden sonra başka inanlıların selamlarını iletir. Sevinç Getirici Haber'in yüceliğini aklından geçirirken Pavlus'un yüreği şükranlarla dolar, mektubu Tanrı'ya övgülerle sona erdirir.

YAHUDİLİK İLE MESİH İNANCI

İlk çağ Mesih inanlılarıyla Yahudi dinsel yorumcular arasında en çok tartışılan konu şuydu: Tanrı İsrail'i neden seçti? Tanrı'nın onlara verdiği rol neydi? Yahudi ve Yahudi olmayanları kapsayan bir kurtuluş yolu Tanrı'nın İsrail'e verdiği sözü tutmadığı anlamına gelmiyor muydu?

Dinsel yorumcularının Mesih inancını anlamalarını hemen hemen olanaksız kılan durum onların 'sevap' anlayışıydı. Buna göre kişi ruhsal yasanın buyruklarını tutarak kendisine 'sevap' kazandırabilirdi. Onlara göre Tanrı'nın insanlara gösterdiği her iyilik birisinin 'sevabına' ödüldü. Her cezalandırmaysa birisinin kötülüğüne karşılıktı. Hüküm gününde kişinin iyi işleriyle kötü işleri tartılacaktı. İyi işleri kötü işlerinden daha çok olan kişi doğru çıkacaktı. İnsanlar yeryüzünde Tanrı'nın önünde hesapları ne durumda olduğunu hiç bir zaman bilemezdi. Kurtulacaklarından da emin olamazlar çünkü ileride işleyecekleri bir günah hesaplarını altüst edebilirdi.

Bu 'sevap' inancı öyle aşırı boyutlara ulaşmıştı ki Tanrı'nın dünyayı yaratması birisinin ileride kazanacağı sevaba dayandığını sandılar. Oysa aralarında kimin sevabı olduğu konusunda görüş birliği yoktu. Bazılarına göre Tanrı dünyayı yarattı çünkü İsrail'in ruhsal yasayı tutmayı kabul edeceğini önceden gördü. Tanrı'nın İsrail'i seçmesinin sevaba dayandığı inancındaydı dinsel

yorumlar. Oysa kimin sevabı olduğu konusunda görüş birliği yoktu. Kimilerine göre İbrahim'in, kimilerine göre Yakub'un, bazılarına göre Musa'nın, bazılarına göre Harun'un, kimilerince on iki kuşağın, kimilerince ise dindar İsrail kadınlarının sevabıydı.

Dinsel yorumcular İbrahim'im, İshak'ın, Yakub'un ve on iki oğlunun sevabı nedeniyle Yahudi inancını bırakanlar ve aşırı günahlılardan başka bütün Yahudiler'in kurtulacaklarını öğretirdi. Oysa Mesih inanlılarının yaydıkları müjde birçok Yahudi'nin hüküm giyeceğini belirtmekle kalmıyor, bundan daha ileri giderek Yahudi olmayanların kurtulacağını bildiriyordu. Bir Yahudi için Uluslar'ın Tanrı tarafından kabul edileceği öne sürülmesi sövgüydü. Pavlus Tanrı'nın kendisini Uluslar'a gönderdiğini söyleyince Yahudiler onu öldürmeye çalıştı (Elçilerin İşleri 22:21-22). Mesih inanlısı bir Yahudi olan Petros 'Tanrı'nın adam kayıran olmadığını.. her ulusun içinde Tanrı korkusuyla yaşayan ve doğruluk uygulayan kişinin O'nun tarafından kabul edildiğini' anlamakta güçlük çekiyordu (Elçilerin İşleri 10:34,35).

Bu sorun karşısında Pavlus Romalılar'a yazdığı mektupta dünyadaki insanların ikiye ayrıldığını belirtmeye koyulur: Bir yandan günahattan dönüp iman ederek doğruluk doğrultusunda Tanrı'yla yakın bir ilişkiye girenler,

öte yandan günahattan dönmeyip Tanrı'nın öfkeli yargısı altında kalanlar. Pavlus hem Eski Antlaşma'nın bildirisine göre hem de yapılan gözlemlere göre bu iki insan grubunda hem Yahudiler'in hem de Yahudi olmayanların bulunduğunu bildirir (Romalılar bölüm 1-3). Kendilerine tanrısal bildirilerin emanet edildiği için Yahudiler'in ayrıcalıkları vardı ama Tanrı'yı reddederlerse buna daha sorumlu tutulup daha çok öfkeli yargıya uğrayacaklardı (Romalılar 3). İnsanlar iman yoluyla doğrulukla donatılır. Yahudiler'in iman etmek için diğer insanlardan fırsatları daha çok olduğundan Tanrı yolunu bırakırlarsa giyecekleri hüküm de çok daha korkunç olacaktı. Kurtuluş yoluyla ilgili başka sorunları ele aldıktan sonra Pavlus bölüm 9'da bölüm 3'te değindiği soruna döner: "Kişinin kurtuluşu Yahudi olup olmadığına dayanmazsa, İsrail'in Tanrı'nın seçtiği ulus olmasının anlamı nedir?"

Bölüm 9'da soruna verdiği yanıt Tanrı'nın 'kendisinin olanı dilediği gibi kullanmaya yetkisi' olduğu doğrultusunda (bakınız Matta 20 1-16'ya). İsa Mesih'in bağda çalışmaya çağırılanlarla ilgili simgesel öyküsü sorunu keskin bilgelikle aydınlatır. Simgesel öykü şöyledir: "Göklerin hükümlerine sabahın erken saatinde bağına işçi aramaya çıkan bir çiftlik sahibine benzer. İşçilerle gündeliği bir dinara anlaşıp onları bağına gönderdi. Saat dokuz sularında yine çıktı, çarşıda işsiz güçsüz dikilen başkalarını gördü. Onlara da aynı şeyi söyledi: 'Haydi siz de bağa gidin, gündeliğiniz için her ne gerekiyorsa ödeyeceğim.' Onlar da yola koyuldular. Yeniden, saat on ikiyle on beş sularında çıkıp aynı şeyi yaptı. Saat on yedi sularında çıkınca, orada dikilen başkalarını buldu ve onlara, 'Neden bütün gün boyunca burada işsiz güçsüz duruyorsunuz?' diye sordu. 'Çünkü bizlerle sözleşen olmadı,' dediler. Çiftlik sahibi, 'Haydi siz de bağa gidin' dedi." "Akşam olunca bağ sahibi yöneticisine buyurdu: 'İşçileri çağır. Sonuncusundan başlayarak ilkinin varıncaya dek onlara emeklerinin karşılığını öde.' Saat on yedi sularında iş tutanların her biri birer dinar aldı. Sıra ilk başta iş tutanlara geldi. Bunlar daha çok para alacaklarını sandılar. Ama onlar da birer dinar aldılar. Gündelikleri ödenince, çiftlik sahibine söylenmeye başladılar: 'Bu sonuncular bir saatlik iş gördüler, ama sen onları tüm günün kavurucu sıcakını taşıyan bizlerle eşit tutuyorsun.' Çiftlik sahibi adamlardan birine, 'Dinle arkadaş!' dedi, 'Ben senin hakkını çiğnemiyorum. Benimle bir dinara sözleşmedin mi? Payına düşeni al ve evine git. Şu son gelene de sana ödediğimi ödemek istiyorum. Kendimin olanı dilediğim gibi kullanmaya yetkim yok mu? Yoksa benim eliaçıklığıma kötü gözle mi bakıyorsun?' Böylece, son sırada olanlar ilk sıraya geçecekler, ilk sırada olanlar da son sırada kalacaklar."

Bu simgesel öyküyle İsa Mesih bir kaç gerçeği vurgular: Uluslardan

insanlara iyiliğini göstermekle Tanrı İsrail'le yaptığı antlaşmayı çiğnemez. Bu antlaşma yerine getirilecek. Öte yandan da Yahudiler'in Tanrı'nın Uluslar'a gösterdiği iyiliğine kötü gözle bakmaya hakları yoktur. Tanrı kendisinin olanı dilediği gibi kullanmaya yetkisi vardır. Tıpkı Pavlus'un yazdığı gibi: "Çünkü Tanrı Musa'ya şöyle demişti: 'Ben dilediğime acıyacağım, dilediğime de sevecenlik göstereceğim'" (Romalılar 9:15).

TANRI'NIN SEÇİLMİŞ HALKI

Seçilmiş Halkın İmansızlığı 9:1-5

¹Mesih bağlılığında gerçeği söylüyorum, yalan konuşmuyorum.

Kutsal Ruh'un aydınlattığı vicdanım bana tanıklıkta bulunuyor:

²Derin üzüntü içindeyim, yüreğimdeki acı dinmek bilmiyor.

³Kardeşlerim ve soydaşlarım için ben kendim kargışla Mesih'ten koparılıp atılmayı dileyecek hale geldim. ⁴Onlar İsraililer'dir. Onlara her şey verilmiştir: Tanrı oğulları olma yetkisi, yücelik, antlaşmalar, ruhsal yasa, ruhsal hizmet, vaatler. ⁵Üstelik onlar ataların soyundandır. Beden açısından Mesih de onlardan geldi. O her şeyin üzerinde olan, zamansız çağlar boyu kutlu olan Tanrı'dır. Amin.

Pavlus Yahudiler'in dua evleri olan sinagoglarda yaptığı tartışmaları akla getirince bunların kendisine getirdiği derin üzüntüyü dile getirir (**ayet 2**). Dinmek bilmeyen bu acı onların kendi Mesihleri olan İsa'yı kabul etmemeleriydi.

Mektubu okuyacak olan Roma'daki Mesih inanlılarının bu 'derin üzüntüyü' yadırgayacağı ya da onu anlamayacağı düşüncesiyle Pavlus, **ayet 1'de** bunu dile getirdiğinde hiçbir kabartmada bulunmadığını vurgular. Asıl metinde "Mesih'te gerçeği söylüyorum" biçiminde olan "Mesih bağlılığında gerçeği söylüyorum" sözünün anlamı geniştir. Mesih inanlısı olarak, Mesih inanlısına yakışır biçimde gerçeği söylediği anlamlarını kapsar. Bunun yanı sıra Mesih'in verdiği güçle, Mesih'in aracılığıyla gerçeği söylediği anlamlarını da içine alır. "Yol da, gerçek de, yaşam da Ben'im" diyen İsa Mesih ile ilişkide olan inanlının gerçeği konuşması beklenir (Yuhanna 14:6). İblis ise "hiçbir zaman gerçekten olmadı, çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylerken içinde bulunanı söyler. Çünkü yalancıdır ve yalanın babasıdır" (Yuhanna 8:44). Şeytan'a bağlı insanın yalan söylemesi doğaldır. Şeytan'dan kurtulup Mesih'e bağlanan Pavlus yalan konuşmadığını diyebiliyordu (Romalılar 9:1).

Pavlus gerçeği söyleyip yalan konuşmadığına emindir çünkü vicdanı bu konuda kendisine tanıklık eder (**ayet 1**). Pavlus için vicdan sadece bir işin doğru olup olmadığı bilinci değil, bundan daha çok Kutsal Ruh'un verdiği kutsallık anlayışına göre yaşamı eleştiren tanrısal ölçüydü. "Kutsal Ruh'un aydınlattığı vicdanım bana tanıklıkta bulunuyor" diye çevirilen söz asıl metinde "Kutsal Ruh'ta vicdanım benimle birlikte tanıklık ediyor" biçimindedir. Kutsal Ruh Pavlus'un vicdanını etkilemekteydi. Kutsal Ruh Pavlus'ta bulunduğu için vicdanının değerlendirilmesi doğrudur. Kutsal Ruh'un aracılığıyla vicdanı gerçek bir ölçüye göre onu uyarmaktaydı. Bu nedenle ayet 2'de değindiği "derin üzüntü" konusunda vicdanı doğru

tanıklık verdiğini vurgulayabilir.

Ayet 2'de içinde olduğu derin üzüntüyle yüreğindeki dinmek bilmeyen acının ne olduğunu açıklamaz. Bunu izleyen ayetlerden İsraililer'in Sevinç Getirici Haber'i kabul etmemelerinden ileri geldiği anlaşılır.

Pavlus'un **ayet 3'te** sözü ettiği kardeşleri ve soydaşları İsraililer'dir (**ayet 4**). Onlara "kardeşlerim" demesi kendilerine karşı taşıdığı sevgiyi belirtir. "Soydaşlarım" sözüyle asıl metinde "bedene göre akrabalarım" biçimindedir. Bununla İsraililer'le paylaştığı kan ve kültür bağlarını dile getirir. Mesih inancısı olması kendi ulusunu derin sevgiyle sevmesini engellemiyordu. Mesih'in sevgisi Pavlus'u öyle etkilemişti ki, Mesih gibi ulus için kendisini feda etmek isteğini duyuyordu. Bunu şöyle dile getiriyordu: "Şoydaşlarım için ben kendim kargışla Mesih'ten koparılıp atılmayı dileycek hale geldim" (**ayet 3**). Bu cümledeki "dileycek hale geldim" sözü asıl metinde "dua edecek hale geldim" biçimindedir. Ulusu için olan duaları o denli hararetli olmuştu ki, İsrail'in kurtuluşunu sağlayacaksa kendisinin Mesih'ten uzaklaştırılması için dua ediyordu. Bu durumda halkının günahlarını itiraf eden Daniel ve Musa gibi Tanrı'ya yalvaran eski zamanın büyük dua adamlarına benziyordu. Özellikle şu sözlerle dua eden Musa'ya çok benziyordu: "Sonra RAB'be dönerek, 'Çok yazık, bu halk korkunç bir günah işledi' dedi, 'Kendilerine altın put yaptılar. Lütfen günahlarını bağışla, yoksa yazdığın kitaptan adımlı sil'" (Çıkış 32:31,32).

Sevgili okuyucu, böyle bir özveride bulumaya hazır bir sevgiyle ulusunu seviyor musun? Halkına bu kadar acıma duyuyor musun? Onlar için bu kadar hararetle, bu kadar çabayla Tanrı'ya yalvarıyor musun? Onların günahları kendi günahlarıyla itiraf ediyor musun? Bağışlanmaları için Rabbe böyle yakarıyor musun? Rab bu gibi duaları seviyor. Daniel böyle dua ettikten sonra, daha doğrusu daha dua ederken olup bitenleri şöyle anlatır: "Cebrail hızla uçarak yanıma geldi. 'Sen Tanrı'ya yalvarmaya başlar başlamaz,' dedi. 'Duan yanıtlandı; bunu bildirmeye geldim. Çünkü sen çok sevilen birisin.'" (Daniel 9:21-23).

Ayet 4'te Pavlus İsrail'in Tanrı'nın evrensel planındaki önemini vurgular. "Onlar İsraililer'dir." İbrahim'in torunu Yakup'un Tanrı'dan aldığı yeni adla anılırlar. Yeni adı aldığı olay şöyleydi: Yakup kendisinden küsmüş olan ağabeyini beklerken yalnız başında kaldı. "Bir adam gün ağarınca kadar onunla güreşti. Yakup'u yenemeyeceğini anlayınca, onun uyluk kemiğinin başına çarptı. Öyle ki, güreşirken Yakup'un uyluk kemiği çıktı. Adam, 'Bırak beni, gün ağarıyor' dedi. Yakup, 'Beni kutsamadıkça seni bırakmam' diye yanıt verdi. Adam, 'Adın ne?' diye sordu. 'Yakup.' Adam, 'Artık sana Yakup değil, İsrail denecek' dedi, 'Çünkü Tanrı'yla, insanlarla

güreşip yendin.' Yakup, 'Lütfen adını söyler misin?' diye sordu. Ama adam, 'Neden adımı soruyorsun?' dedi. Sonra Yakup'u kutsadı. Yakup, 'Tanrı'yla yüzyüze görüştüm, ama canım bağışlandı' diyerek oraya Peniel adını verdi." (Yaratılış 32:24-30). İsrail (İbranice: yisra el) 'Tanrı uğraşır' anlamındadır. Yakup Tanrı'yla insanlarla uğraşıp yengiyi elde ettiğinde bu adı aldı. İbranice'de Yakup "topuğu tutan" anlamını taşır. Bu deyiminin mecazi anlamıysa "aldatan"dır. Doğarken kendisinden önce doğan ikiz kardeşi Esav'ın topuğunu tutuyordu. Daha sonra aldatıcılığıyla tanınıyordu. "İsrail" adı bu aldatıcı adamın Tanrı'yla derin bir ilişkiye kavuşup yenilendiğini kutlayan ad idi.

Tanrı'ya yakın getirilen halka büyük ayrıcalıklarla birlikte büyük sorumluluklar da verildi. Asıl metinde denildiği gibi onlara "oğulluk" verildi. Önümüzdeki çeviri bu deyim "Tanrı oğulları olma yetkisi" biçiminde açıklar. Tanrı İsrail oğullarına topluca "oğlum" diye çağırır: "Çocukluğunda sevdim İsrail'i, Oğlum Mısır'dan çağırdım" (Hoşea 11:1; bakınız Çıkış 4:22 ve sonrakilere). Bunun yanı sıra da Tanrı onlara bireyler olarak "Tanrı'nın çocukları" der (Hoşea 1:10).

Onlara "yücelik" verildi. Tanrı kendisinin aralarında olduğunu belirtmek için yüceliğini gözle görülür bir bulut olarak verdi. Bu bulut İbranice'de "şekhinah" adıyla tanınırdı. İlk kez çölde kurulan çadıra geldi: "O zaman bulut Buluşma Çadırı'nı kapladı ve RAB'bin görkemi konutu doldurdu" (Çıkış 40 34). Aynısı Süleyman'ın kurduğu tapınakta oldu: "RAB'bin Tapınağı'nı bir bulut doldurdu. Bu bulut yüzünden kâhinler görevlerini sürdüremediler. Çünkü RAB'bin görkemi tapınağı doldurmuştu" (1.Krallar 8:10-11)

Onlara "antlaşmalar" verildi: "O gün RAB Avram'la (yani İbrahim'le) antlaşma yaparak ona şöyle dedi: 'Mısır Irmağı'ndan büyük Fırat Irmağı'na kadar uzanan bu toprakları, ...senin soyuna vereceğim'" (Yaratılış 15:18-21). Tanrı Musa zamanında İsrail oğullarıyla başka antlaşmalar da yaptı: "RAB'bin İsraililer'le Horev Dağı'nda yaptığı antlaşmaya ek olarak, Moav'da Musa'ya onlarla yapmayı buyurduğu antlaşmanın sözleri bunlardır" (Yasa. 29:1). Bu antlaşmalar Yeşu önderliği zamanında yeniletildi (Yeşu 24:23-28). Tanrı Davut'la da bir antlaşma yaptı. Davut Tanrı için, "O benimle sonsuza dek kalıcı, güvenilir bir antlaşma yaptı" der (2.Samuel 23:5). Tanrı Yeremya peygamber aracılığıyla Tanrı İsrail evine ve Yahuda evine yeni antlaşmayı vaat eder: "İsrail ve Yahuda halkıyla Yeni bir antlaşma yapacağım günler geliyor" diyor RAB, 'Atalarını Mısır'dan çıkarmak için Ellerinden tuttuğum gün Onlarla yaptığım antlaşmaya benzemeyecek. Onların kocası olmama karşın, bozdular o antlaşmamı' diyor RAB" (Yeremya 31:31-32).

Onlara "ruhsal yasa" verildi. Eski çevirilerde "şeriat" adıyla anılan ruhsal yasa On Buyruğu içine alan Tanrı'nın İsrail halkına verdiği ahlak, hukuk ve tapınma kurallarının toplandığı yasa kitabıydı. Bu kitaba "şehadet" de denirdi. "Ruhsal yasa Musa aracılığıyla verildi" (Yuhanna 1:17). "Tanrı Sina Dağı'nda Musa'yla konuşmasını bitirince, üzerine eliyle antlaşma koşullarını yazdığı iki taş levhayı ona verdi" (Çıkış 31:18).

"Ruhsal hizmet" onlara verildi. Tanrı İsrail halkı için Musa'ya şunları söyledi: "Aralarında yaşamam için bana kutsal bir yer yapsınlar" (Çıkış 25:8). Ruhsal hizmet çadır biçiminde düzenlenen bu kutsal yerde yapılan tapınmaydı. Tanrı bu tapınmanın biçimlerini ayrıntılı olarak Musa'ya açıkladı.

"Vaatler" onlara verildi. Pavlus bu önemli konuyu bölüm 4'te vurgular: "İbrahim'e ya da soyuna, dünyanın mirasçıları olma vaadi ruhsal yasa aracılığıyla değil, imandan doğan doğrulukla sağlandı" (Romalılar 4:13).

"İbrahim umutsuzluğa karşı umutla birçok ulusun babası olacağına iman etti. Yazılı olduğu gibi: 'Senin soyun böyle olacaktır'" (4:18). Vaatleri alan İbrahim'in soyu İsrail oğullarıydı. Oysa bu vaatler İsrail oğullarından gelen Mesih aracılığıyla gerçekleşecekti: "Vaatler İbrahim'e ve onun soyuna verildi. Birçok kişiyi kapsıyormuş gibi, 'soylarına' denmiyor. Tam tersine, tek kişiyi kapsar nitelikte 've senin soyuna' deniyor ki, bu Mesih'tir" (Galatyalılar 3:16). İbrahim'e verilen vaatler Yaratılış 12:7; 13:15; 17:7; 22:18; 24:7 ayetlerinde bulunur. Vaatler İshak ve Yakup'a tekrarlandı.

"Üstelik onlar ataların soyundandır" (**ayet 5**). İsrail oğulları ulusun büyük ataları olan İbrahim, İshak ve Yakup'un (İsrail'in) soyundandır. Bu söz onların vaatleri alan ataların mirasçıları olduğunu bir daha vurgular.

Ayetin ikinci kesiminde Pavlus Mesih inanlısı olarak İsrail'in kendisi için taşıdığı en büyük önemini açıklar: "Beden açısından Mesih de onlardan geldi" (**ayet 5**). Mesih'in İsrail soyundan beden alması "Tanrı gerçeği yararına.. sünnetli Yahudi kuşağına hizmet edici" olarak "atalara verilen sözleri yerine" getirmesi içindi" (Romalılar 15:8).

Pavlus birinci bölümde yaptığı gibi (1:3,4) burada da Mesih'in kişiliğinin iki yönünü vurgular: "Beden açısından Mesih de onlardan geldi. O her şeyin üzerinde olan, çağlar boyu kutlu olan Tanrı'dır. Amin" (**ayet 5**). Mesih gerçek insan ve gerçek Tanrı'dır.

Bazı yorumcular ikinci cümlenin Tanrı'ya sunulan bir övgü olup Mesih'le ilgili olmadığını öne sürer. Dil bilgisi açısından bu yorum da olanaklı olabilir. Oysa önceki cümleyle bağlantısı bakımından Mesih'le ilgili olması gerekir. Bölüm 1 ayet 3 ile 4'e bakınca Pavlus'un bunu demek istediğinden emin olabiliriz. Mesih'in Tanrı olduğunu sadece bu ayet kanıtlamaz.

Konuyla ilgili olarak şu ayetlere başvurulabilir: 1.Korint. 8:6; 12:3-6; Efes. 4:4-6; Kolose. 1:16; 2:9; Filip. 2:6-11; İbraniler 1:1-14. Özellikle Pavlus'un Filipililer bölüm 2 9-11 ayetlerinde Yeşaya bölüm 45 ayet 23'ü aktarması çok ilginçtir. Yeşaya bölüm 45 21-23 ayetler şöyledir: "“Bunları çok önceden duyurup bildiren kim? Ben RAB, bildirmedi mi? Benden başka Tanrı yok, adil Tanrı ve Kurtarıcı benim. Yok benden başkası. Ey dünyanın dört bucağındakiler, Bana dönün, kurtulursunuz. Çünkü Tanrı benim, başkası yok. Kendi üzerime ant içtim, Ağzımdan çıkan söz doğrudur, boşa çıkmaz: Her diz önümde çökecek, Her dil bana ant içecek.”" Filipililer bölüm 2 9-11 ayetleri şöyledir: "Tanrı O'nu pek çok yüceltti ve O'na her adtan üstün olan adı bağışladı. Öyle ki, İsa adına, göklerde, yeryüzünde ve yer altında olan her varlık diz çöksün ve her dil İSA MESİH RAB'dir diyerek, Baba Tanrı yüceliğı için tanıklık etsin."

Eski Antlaşma'da RAB Tanrı, önünde her dizin çökeceğini ve kendisine her dilin ant içeceğini bildirir. Oysa Yeni Antlaşma her dizin çökeceğini adın "İsa" adı olduğunu ve her dilin Tanrı'ya içeceği antın "İSA MESİH RAB'dir" antı olduğunu açıklar. Bundan çıkan kaçınılmaz sonuç: İsa Mesih'in "ben, RAB ve benden başka Allah, hak Allah ve Kurtarıcı yok" diyenle aynı öz olduğudur. "İSA MESİH RAB'dir" denince İsa'nın Tanrı'nın özel adı olan "YAHVEH" adını taşımaya layık olduğu bildirilmektedir. (Yahveh adı bazı çevrelerince 'Yehovah' olarak tanınır.)

İsa Mesih gerçekten "her şey üzerinde olandır" (Romalılar 9:5). Pavlus'un başka bir mektubunda yazdığı gibi: "Çünkü göklerde ve yerde, göze görünen ve görünmeyen her şey Mesih'te yaratıldı: Tahtlar, egemenlikler, başkanlıklar, yetkiler, her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaratıldı. O her şeyden öncedir ve her şey O'nda birbirine bağılı durmaktadır" (Koloseliler 1:15-17). Bu nedenle İsa Mesih'in "çağlar boyu kutlu olan Tanrı" olduğunu söylemek yerindedir. "Çünkü tüm tanrısal doluluk O'nda konut kurmaya kıvanç duydu" (Koloseliler 1:19).

İsa Mesih beden açısından İsrail soyundandı. İsrail oğullarının Tanrı'nın amaç ve planlarındaki yeri büyük ve önemlidir. Pavlus bu halkın imansızlığı karşısında büyük acı ve üzüntü duyuyordu.

Tanrı Vaadi Etkisiz Bırakılamaz 9:6-13

⁶Tanrı Sözü boşa çıktı demek değildir bu. Çünkü İsrail kuşağından tümü İsraili sayılmaz. ⁷Ne de İbrahim soyundan olanların tümü İbrahim'in çocuklarıdır. Tanrı ona, "İshak'ın kuşağından gelenler senin soyun sayılacak" demişti (Yaratılış 21:12). ⁸Diyecek odur ki, Tanrı çocukları sayılanlar insansal bağdan doğmuş olanlar değildir. Tam tersine, tanrısal vaatten doğanlar soydan sayılırlar. ⁹Çünkü tanrısal vaat bildirisine gelince o şöyledir: "Kararlaştırılmış dönemde geleceğim ve Sara'nın bir oğlu olacak" (Yaratılış 18:10). ¹⁰Hepsi bu kadar değil! Rebeka'nın iki oğlu da aynı babadan, atamız İshak'tandı. ¹¹Çocuklar daha doğmamış, iyi-kötü bir iş yapmamışlardı. Tanrı ereğinin seçimde kalımlı olduğu kanıtlanacaktı. ¹²Bunun, başarılı işler değil, tanrısal çağrı uyarınca saptandığı görülsün diye, Tanrı Rebeka'ya "Büyüğü küçüğüne uşaklık edecek" dedi (Tekvin 25 23). ¹³Kitap'ta yazılmış olduğu gibi: "Ben Yakup'u sevdim, Esav'dan ise tiksinti duydum" (Malaki 1 2,3).

Oysa İsrail oğullarının İsa'yı Mesihleri olarak kabul etmemesi "Tanrı sözü boşa çıktı demek değildir" (ayet 6). Pavlus bunun nedenini beden açısından İsrail soyundan gelen herkesin 'İsrail' (yani Tanrı'yla uğraşan) olmadığına bulur. İsrail soyundan olmak kendiliğinden kişiyi Tanrı'yla yakın bir ilişkiye kavuşturmaz. Pavlus Yakup'un Tanrı tarafından 'İsrail' diye adlandırılması olayına değinir. 'Aldatıcı' Yakup Tanrı tarafından hem alçaltıldı hem de kutlu kılındı. O an yeni adını aldı. Bundan sonra 'İsrail' olarak tanınıyordu (bakınız ayet 4 üzerindeki açıklamaya). İsrail kuşağından olan herkes Yakup gibi 'Tanrı'yla uğraşan' yani Tanrı'yla gerçek bir ilişkiye kavuşan değildir. Bu ilişkiye kavuşanlar için Tanrı sözü gerçekleşir.

Bu durumdan başka bir örnek verebilmek için Pavlus **ayet 7'de** büyük ata İbrahim'e dikkat çeker. İbrahim'in soyundan olan herkesin "İbrahim'in çocukları" olmadığını vurgular. "İbrahim'in çocukları" Tanrı'nın İbrahim'e ve soyuna vaat ettiği şeylere kavuşacak olan İbrahim'in karısı Sara'dan olan soyuydu. Bu yüzden İbrahim'in Hacar'dan ve Ketura'dan doğan soyu "İbrahim'in çocukları" sayılmayacaktı. Pavlus'un yazdığı gibi, "Tanrı ona, 'İshak'ın kuşağından gelenler senin soyun sayılacak' demişti". Tanrı bunu İbrahim'e Sara'nın Hacar'la İsmail'i evden uzaklaştırmak istediği zaman söyledi: "Ancak Tanrı İbrahim'e, 'Oğlun ve cariye için üzülme" dedi, 'Sara'nın sözünü dinle. Çünkü senin soyun İshak'la sürecektir. Cariyenin oğlundan da bir ulus yaratacağım. Çünkü o da senin soyundur'" (Yaratılış 21:12,13). İsmail de İbrahim'in soyuydu. O da bir ulusun babası

olacaktı. Oysa Tanrı'nın yeryüzünün bütün kuşaklarını İbrahim aracılığıyla kutlu kılmak amacı İshak'ın soyunda gerçekleşecekti. Kutluluğu sağlayan Mesih bu soydan gelecekti.

"Tanrı çocukları sayılanlar insansal bağdan doğmuş olanlar değildir" (**ayet 8**).İsmail insansal bağdan doğmuş olandı. İbrahim'in Sara'dan soyu olmayınca Sara, onun aracılığıyla kendisine soy yetiştirsin diye cariyesi Hacar'ı İbrahim'e verdi. Bu insansal bir yoldu. Tanrı'ya imandan kaynaklanan bir yol değildi. Bunun için asıl metinde "insansal bağdan doğmuş olanlar" için "bedenin çocukları" denir. Bunlar "vaadin çocukları"nın tam tersidir. "Vaadin çocukları" Tanrı'nın vaatlerini verdiği soydu. Bu soy tanrısal vaatten doğdu.

Tanrısal vaat şuydu: "Kararlaştırılmış dönemde geleceğim ve Sara'nın bir oğlu olacak" (**ayet 9**). Tanrı yaşlı İbrahim'e kısır karısından bir oğul vereceğini bildirdi. Tanrı kararlaştırdığı zamanda vaadini gerçekleştirdi. Vaat çocuğu İshak Tanrı'nın mucizesiyle dünyaya geldi. Bu çocuğun soyunda yani İsa Mesih'te Tanrı'nın vaatleri gerçekleşti.

"İsrail kuşağından gelenlerin tümü İsraili" sayılmamasıyla ilgili örnekler tükenmiyordu. Pavlus **ayet 10'da** başlayarak İshak'la Rebeka'nın ikiz oğullarının durumunu belirtmeye koyulur. Rebeka'nın iki oğlunun "aynı babadan" olduğunu vurgular. Bu baba İsrail oğullarının atası İshak'tı. Buna rağmen iki kardeşten yalnız biri Tanrı'nın seçtiği soydan sayıldı.

Eski Antlaşma'da bu olay şöyle anlatılır: "İshak karısı için RAB'be yakardı, çünkü karısı kısırdı. RAB İshak'ın yakarışını yanıtladı, Rebeka hamile kaldı. Çocuklar karnında itişiyordu. Rebeka, 'Nedir bu başıma gelen?' diyerek RAB'be danışmaya gitti. RAB onu şöyle yanıtladı: 'Rahminde iki ulus var, Senden iki ayrı halk doğacak. Biri öbüründen güçlü olacak. Büyüğü küçüğüne hizmet edecek.' Doğum vakti gelince, Rebeka'nın ikiz oğulları oldu. İlk doğan oğlu kıpkırmızı ve tüylüydü; kırmızı bir cüppeyi andırıyordu. Adını Esav koydular. Sonra kardeşi doğdu. Eliyle Esav'ın topuğunu tutuyordu. Bu yüzden İshak ona Yakup adını verdi. Rebeka doğum yaptığında İshak altmış yaşındaydı" (Yaratılış 25:21-26).

Tanrı Yakup'un soyunu İbrahim'e verdiği "yeryüzünün bütün kuşakları sende kutlu kılınacaktır" vaadini gerçekleştirmek için seçti. "Tanrı ereğinin seçimde kalımlı olduğu kanıtlanacaktı" (**ayet 11**). Tanrı amaçlarını gerçekleştirmek için istediği insanları seçer. İnsanların bu seçim üzerinde hiçbir etkileri yoktur. Bu gerçek Yahudiler'in 'sevap' inancının çürüklüğünü açığa vururur. Zaten Pavlus'un bu gerçeğe değinmesi bu inancı çürütmek içindi. Tanrı'nın Yakup'u seçmesi "çocuklar daha doğmamış, iyi-kötü bir iş" yapmamışken oldu. Yakup'u seçmesi Yakup'un yaptığı herhangi iyi bir işe dayanmıyordu. Tıpkı Esav'ı seçmemesi onun yaptığı herhangi bir kötülüğe

dayanmadığı gibi.

Yakup'un seçilmesi onun kurtulmasıyla ilgili değil, onun aracılığıyla Tanrı amacının yerine getirilmesiyle ilgiliydi. Esav'ın seçilmemesi de onun kurtulup kurtulmayacağını etkilemezdi. Bu başka konulara bağlıydı.

Bunun dışında bu ayetlerde Yakup'la Esav'a iki bireyden daha çok iki ulus gözüyle bakılır. "Çocuklar daha doğmamış" sözünün böyle çevrilmesi olanaklı olmakla birlikte asıl metinde "çocuklar" sözcüğü yoktur. Sadece "onlar daha doğmamış, iyi-kötü bir iş yapmamışlardı" denir. Pavlus "çocuklar" demez çünkü dikkati Yakup'la Esav'dan uzaklaştırıp onların temsil ettikleri iki ulusun üzerinde toplamak istiyordu. Tanrı kendi ereğine göre o iki ulus daha var olmadan önce onlardan birini seçip onun aracılığıyla amacını gerçekleştirecekti. Bu seçim insanların yaptığı işlere dayanmaz, Tanrı'nın egemen isteğine bağlıydı.

Pavlus Tanrı'nın seçiminin yapılan ya da gelecekte yapılacak iyi işlerin karşılığını olmadığını ayet **12'**devurgulamayı sürdürür: "Bunun, başarılı işler uyarınca değil, tanrısal çağrı uyarınca saptandığı görülsün diye, Tanrı Rebeka'ya 'Büyüğü küçüğüne uşaklık edecek' dedi." Amacını gerçekleştirmek için araçlar seçmek Tanrı'nın bilgeliğiyle saptanan iştir. Tanrı saptadığı kişiyi seçtiği işe çağırır. Bu çağrı hiç kimsenin başardığı işlerin ödülü değildir. Bu gerçek Yakup'la Esav'ın durumunda özellikle belirgin olur. Tanrı çocuklar daha doğmadan, daha iyi-kötü bir iş yapmadan büyüğünün küçüğüne uşaklık edeceğini annelerine bildirmişti. Bu bildirinin Yakup'la Esav'ın yaşamlarında gerçekleştiğini pek görmeyiz. Gerçi Yakup ağabeyinin ilk doğanın hakkını elde eder ve aldatıcılıkla babasının kutsama duasının ağabeyi için değil, kendisi için yapılmasını sağlar. Oysa bundan sonra kendisini öldürmeyi tasarlayan ağabeyinden hep kaçmıştı. Ülkeye dönünce kendisini karşılamaya gelen Esav'ın öfkesini yatıştırmak için önünden bir sürü hediye gönderir. Sonra ağabeyinin önünde yedi kez yere eğilir. Esav'ın Yakup'a uşaklık etmesinden ortada eser yoktur.

Tanrı'nın "büyüğü küçüğüne uşaklık edecek" sözü Esav'ın soyu olan Edom ulusunun Yakup'un soyu olan İsrail ulusuna uşaklık edeceği anlamındaydı. Bu söz yüzyıllar sonra gerçekleşti. Tanrı amacını yerine getirmek için İsrail ulusunu seçti. Oysa Tanrı'nın İbrahim'e olan vaadi gerçekleşince Edom ulusu da İsrail'den gelecek Mesih aracılığıyla kutlu kılınacaktı.

İki bireyin değil, iki ulusun söz konusu olduğu özellikle **ayet 13'ten** anlaşılır. Buraya aktarılan söz Esav'la Yakup'tan bin yıl sonra peygamberlik eden Malaki'nin Tanrı'dan aldığı bildiriydi. Tanrı "Ben Yakup'u sevdim, Esav'dan ise tiksinti duydum" deyince İsrail ulusuyla

Edom ulusundan söz ediyordu. Malaki bölüm 1 ayet 3'te Tanrı Esav'ın dağlarını çöle dönüştürdüğünü bildirir. Edom halkı harabeleri yeniden kuracağını diyecek olsa Tanrı kentlerini yine yerle bir edeceğini açıklar. Oysa peygamberlik sözünün geri kalan çoğu kesimlerinde Tanrı İsrail'in günahlarını açıklar ve bunlar için gelecek olan yargıyı bildirir. İsrail'in iyi işleri yüzünden seçilmediği bellidir.

"Ben Yakup'u sevdim, Esav'dan ise tiksinti duydum" sözü dilimize çevriline çok sert bir söze benzer. Oysa İbranice'de bu deyim birini öbüründen daha çok sevmek anlamını taşır. Bunun bir örneğini Laban'ın Yakup'u aldatması olayında görüyoruz. Laban sevdiği kızı Rahel'i değil, ablası Lea'yı Yakup'a eş olarak verdi. Yakup daha sonra Rahel'le de evlendi. "Yakup Rahel'i Lea'dan çok sevdi. RAB Lea'nın sevilmediğini" gördü (Yaratılış 29:30,31). Lea'nın sevilmediğini belirten "sane" sözcüğü Malaki'de " Esav'dan ise nefret ettim" (1:3) sözünün aslında nefret için kullanılan sözcüğün aynısıdır. Yakup'un Lea'yı daha az sevdiği belirtilmekteydi.

İsa Mesih aynı deyimini şöyle kullanır: "Bana gelip de babasını, annesini, eşini, çocuklarını, erkek ve kız kardeşlerini hatta canını hiçe saymayan öğrencim olamaz" (Luka 14:26). İsa öğrencilerinin eşlerini ve çocuklarını hiçe saymalarını buyurmaz. Tam tersine, kendisini onlardan daha çok sevmelerini ister. İsa Mesih'e olan sevgileri öyle büyük olmalı ki, başka bütün kişilere olan sevgileri hiçe saymaya benzeyecekti.

Tanrı'nın Egemen Amacı 9:14-18

¹⁴Öyleyse ne diyelim? Tanrı adaletsizlik mi ediyor? Hiç bir zaman!

¹⁵Çünkü Musa'ya şöyle demişti: "Ben dilediğime acıyacağım, dilediğime de sevecenlik göstereceğim" (Çıkış 33:19). ¹⁶Demek oluyor ki, insanın kendi istemine ya da çabasına değil, Tanrı'nın acımasına bağlıdır bu. ¹⁷Kutsal Yazı'da Fıravun'a şu söz bildiriliyor: "Seni bu amaçla yükselttim; senin üzerinde kendi gücümü göstereyim, böylelikle adım tüm yeryüzünde yayılsın diye" (Çıkış 9:16). ¹⁸Demek oluyor ki, O dilediğine acır, dilediğinin de yüreğini katılaştırır.

Tanrı'nın insanlara gösterdiği her iyiliğin kişinin başardığı iyi işlerin ödüllendirilmesi olduğu düşüncesi üzerinde duran Yahudiler için Tanrı'nın insanları iyi-kötü bir iş yapmadan seçmesi adaletsizliğe benziyordu. Pavlus bu itirazı **ayet 14'te** dile getirir: "Öyleyse ne diyelim? Tanrı adaletsizlik mi ediyor?" Bu soruya verdiği yanıt kısa ve kesindir: "Hiç bir zaman!" Tanrı asla adaletsiz bir iş yapmaz.

Tanrı'nın seçimi insanların yaptığı işleri tarafından etkilenemez ve sınırlandırılmaz. Tanrı Musa'ya söylediği gibi dilediğine acıyacak, dilediğine de sevecenlik gösterecektir (**ayet 15**). Tanrı'nın bir ulusa acıması, o ulusu amaçlarını gerçekleştirmek için yükseltmesi o ulustan herhangi bir kişinin yaptığı ya da yapacağı işlere dayanmaz, Tanrı'nın dileğine dayanır.

Eski Antlaşma'dan aktarılan ayetleri anlayabilmek için geldikleri parçaya bakmalı. Romalılar 9:15'e aktarılan ayet Çıkış 33:19'dan gelmektedir. RABBİN Musa'yla konuşmasından bir parçadır. İsrail korkunç bir günah işlemişti. Musa dağda Tanrı'yla görüşürken İsrail yalancı tanrılara tapmaya başlar. Musa halkın bağışlanabilmesi için kendisinin Tanrı'nın yazdığı kitaptan silinmesini diler. "RAB, 'Kim bana karşı günah işlediyse onun adını sileceğim' diye karşılık verdi. 'Şimdi git, halkı sana söylediğim yere götür. Meleğim sana öncülük edecek. Ama zamanı gelince günahlarından ötürü onları cezalandıracağım'" (Çıkış 32:33-35). RAB İsrail halkın arasında bulunmayacağını bildirdi çünkü aralarına girerse günahları yüzünden onları yok etmek zorunda kalacaktı (Çıkış 33:5). Musa buna şöyle yanıt verir: "Yoksa benden ve halkından hoşnut kaldığın nereden bilinecek? Bize eşlik etmenden, değil mi?" (Çıkış 33:16). Musa RABBİN halkı arasında gitmesini diler. Buna karşılık RAB Musa'ya "'Söylediğin gibi yapacağım' dedi, 'Çünkü senden hoşnut kaldım, adınla tanıyorum seni'" (Çıkış 33:17).

RAB Musa için dilediği şeyi yapacağını ama yine de bunu Musa'nın istediği

biçimde yapmayacağını belirtir. Musa'nın dilediği gibi yüceliğini açıklamaz, bunu bütün iyiliğini Musa'nın önünden geçirerek yapar. RAB bu konuda Pavlus'un Romalılar'a aktardığı sözleri söyler: "Lütfetmek istediğim kişiye lütfedecek, acılamak istediğim kişiye acıyacağım" (Çıkış 33:19). RAB Musa'ya lütfeder ve onun aracılığıyla halkın arasında bulunur. Musa'nın istediği gibi halka tümünden lütfedip aralarına gelmez. Bunu yapsaydı halk yok edilecekti. RABBİN işleri kendi doğruluğu ve bilgeliğine göre yürütülür. Herhangi bir insanın isteği ya da iyiliğiyle etkilenilmez. Doğru bir insan olan Musa bile dileğini Tanrı'ya yaptıramadı. 'Sevaptan' yoksun İsrail bu işte nerede kaldı ki!

RAB acımasında adaletlidir. Tarihin gelişmesi için Tanrı'nın planları adaletli ve bilgelikle doludur. İsrail'le ilgili daha sonraki gelişmeler bunu doğrular. RAB İsrail'in bol suçlara rağmen Musa ve Yeşu aracılığıyla onları söz verilen ülkeye ulaştırdı. "Demek oluyor ki, insanın kendi istemine ya da çabasına değil, Tanrı acımasına bağlıdır bu" (**Romalılar 9 16**). İşler halkın istemi ya da çabasına göre, Musa'nın isteği ya da çabası uyarınca yürütülseydi felakete uğrayacaklardı. Tanrı kendi acımasına göre gelişmeleri yönelttiği için başarıya ulaştılar. 'Sevap' inancının yersizliği Eski Antlaşma'dan aktarılan ayet ve onunla ilgili olaydan kanıtlanır.

Musa Tanrı'yla doğru ilişkide yaşayan biriydi. Buna karşın Tanrı'nın iyiliklerini nasıl dağıtacağını etkileyemedi. Tanrı dilediğine sevecenlik gösterir.

Ayet 17'de dikkatimiz Tanrı'yla hiçbir ilişkisi olmayan, "RAB kimdir?" diye Tanrı'ya kafa tutan Firavun'a çekilir (Çıkış 5:2). Eğer Tanrı'nın tarih gelişmelerini yöneltmesi 'işler ilkesi'ne bağlı olsaydı O'nun hemen Firavun'u yargılayıp ortadan kaldırması gerekecekti, çünkü Firavun RABBE karşı yüreğini katılaştırmıştı (Çıkış 5:2; 7:22). Oysa RABBİN amacı Firavun'u ve Mısırlılar'ı yeryüzünden silip İsrail halkını bu yoldan ellerinden kurtarmak değildi. RABBİN amacı Firavun'un yüreğini katılaştırarak güçlendirmek, Mısır üzerine gelen tanrısal yargılamalara karşı direnmesini sağlamaktı. Bu yoldan Tanrı Firavun'un üzerinde kendi gücünü gösterecekti ve adının tüm yeryüzünde yayılmasına yol açacaktı (**ayet 17**). Firavun Tanrı tarafından güçlendirilmeseydi, ilk yargılamalardan sonra İsrail halkını salıverecekti ve böylece Tanrı'nın gücü tümünden gösterilmezdi.

Altıncı yargılama olan irin çıkarıcı çıbanlardan sonra Firavun sarsılabilirdi. Oysa "RAB Firavun'un yüreğini katılaştırdı ve RABBİN Musa'ya söylediği gibi onları dinlemedi" (Çıkış 9:12). Bundan sonra Tanrı bunu yapmasının nedenini Firavun'a şu sözlerle açıklar: "Çünkü elimi kaldırıp seni ve halkını salgın hastalıkla vurmuş olsaydım, yeryüzünden silinmiş olurdun. Gücümü

sana göstermek, adımı bütün dünyaya tanıtmak için seni ayakta tuttum. Hâlâ halkımı salıvermiyor, onlara üstünlük taslıyorsun” (Çıkış 9:15-17). Pavlus'un Romalılar 9 17'de kısmen aktardığı RABBİN sözü budur.

Tanrı'nın Firavun'u yükseltip durdurmasının nedeni adının yüceliğini ve gücünü bütün dünyada yaymak istemesiydi. Firavun'un kötü işleri onun Tanrı tarafından yeryüzünden silinmesi gerektirirken Tanrı sabır göstererek daha büyük bir amaç için onu sağ bıraktı ve onun direnme gücünü yükseltti. Tanrı'nın bunda haklı olduğu Erihalı Rahab'ın kırk yıl sonra söylediği şu sözlerle doğrulanır: "RAB'bin bu ülkeyi size verdiğini biliyorum' dedi, 'Sizden ötürü dehşete kapıldık; ülkede yaşayan herkesin korkudan dizlerinin bağı çözüldü. Çünkü Mısır'dan çıktığınızda RAB'bin Kamış Denizi'ni önünüzde nasıl kurduğunu.. duyduk. Bunları duyduğumuzda korkudan dizlerimizin bağı çözüldü. Sizin korkunuzdan kimsede derman kalmadı. Çünkü Tanrınız RAB hem yukarıda göklerde, hem de aşağıda yeryüzünde Tanrı'dır” (Yeşu 2:9-11).

Demek oluyor ki, İsrail ulusunun başlangıcında Tanrı'nın amaçları hiçbir insanın iyi ya da kötü işleriyle kararlaştırılmadı. Tam tersine, Tanrı'nın isteğiyle kararlaştırıldı. Acıması Musa'nın ya da İsrail'in sevabıyla etkilenmedi. Firavun'un kötü işleri Tanrı'nın onu sağ tutup kendisine direnme gücünü vermesini engellemedi. Bütün bu durumlar Tanrı'nın dileğine bağlıydı. Pavlus'a karşı koyan Yahudiler Tanrı'nın seçtiği yolların doğru olduğunu getirdikleri sonuçlardan itiraf etmek zorunda kalırdı. Tanrı'nın yolları doğru ve adaletlidir. "O dilediğine acır, dilediğinin yüreğini katılaştırır" (**ayet 18**).

Tanrı'nın Acıması ve Kızgınlığı 9:19-21

¹⁹Şimdi bana, "Tanrı neden insana kusur buluyor? Tanrı istemine kim karşı koyabilir ki?" diyeceksin. ²⁰Ey ademoğlu! Sen kim oluyorsun da Tanrı'yı sorguya çekiyorsun? "Kendisine biçim verilen biçim verene, 'Beni neden böyle yaptın?' diyebilir mi? ²¹Öte yanı, "çömlekçinin kili" dilediği gibi kullanmaya hakkı yok mu? Aynı topraktan, biri özel kullanım, biri sıradan kullanım için iki çömlek yapamaz mı?

Pavlus ayet 19'da daha önce bölüm 3'te yaptığı gibi sinagoglarda Sevinç Getirici Haber üzerindeki tartışmalarda karşı koyan Yahudiler'den duyduğu bir itirazı ele alır: "Şimdi bana, 'Tanrı neden insana kusur buluyor? Tanrı istemine kim karşı koyabilir ki?' diyeceksin." Böyle itirazları öne sürenler Pavlus'un "kötülük işleyelim ki bundan iyilik çıksın" varsayımını savunduğunu güçlendirilmeseydi, ilk yargılamalardan sonra İsrail halkını salıverecekti ve böylece Tanrı'nın gücü tümünden gösterilmezdi.

Altıncı yargılama olan irin çıkarıcı çıbanlardan sonra Firavun sarsılabilirdi. Oysa "RAB Firavun'un yüreğini katılaştırdı ve RABBİN Musa'ya söylediği gibi onları dinlemedi" (Çıkış 9:12). Bundan sonra Tanrı bunu yapmasının nedenini Firavun'a şu sözlerle açıklar: "Çünkü elimi kaldırıp seni ve halkını salgın hastalıkla vurmuş olsaydım, yeryüzünden silinmiş olurdun. Gücümü sana göstermek, adımı bütün dünyaya tanıtmak için seni ayakta tuttum. Hâlâ halkımı salıvermiyor, onlara üstünlük taslıyorsun" (Çıkış 9:15-17). Pavlus'un Romalılar 9 17'de kısmen aktardığı RABBİN sözü budur.

Tanrı'nın Firavun'u yükseltip durdurmasının nedeni adının yüceliğini ve gücünü bütün dünyada yaymak istemesiydi. Firavun'un kötü işleri onun Tanrı tarafından yeryüzünden silinmesi gerektirirken Tanrı sabır göstererek daha büyük bir amaç için onu sağ bıraktı ve onun direnme gücünü yükseltti. Tanrı'nın bunda haklı olduğu Erihalı Rahab'ın kırk yıl sonra söylediği şu sözlerle doğrulanır: "'RAB'bin bu ülkeyi size verdiğini biliyorum' dedi, 'Sizden ötürü dehşete kapıldık; ülkede yaşayan herkesin korkudan dizlerinin bağı çözüldü. Çünkü Mısır'dan çıktığınızda RAB'bin Kamış Denizi'ni önünüzde nasıl kurduğunu.. duyduk. Bunları duyduğumuzda korkudan dizlerimizin bağı çözüldü. Sizin korkunuzdan kimsede derman kalmadı. Çünkü Tanrınız RAB hem yukarıda göklerde, hem de aşağıda yeryüzünde Tanrı'dır'" (Yeşu 2:9-11).

Demek oluyor ki, İsrail ulusunun başlangıcında Tanrı'nın amaçları hiçbir insanın iyi ya da kötü işleriyle kararlaştırılmadı. Tam tersine, Tanrı'nın isteğiyle kararlaştırıldı. Acıması Musa'nın ya da İsrail'in sevabıyla etkilenmedi. Firavun'un kötü işleri Tanrı'nın onu sağ tutup kendisine

direnme gücünü vermesini engellemedi. Bütün bu durumlar Tanrı'nın dileğine bağlıydı. Pavlus'a karşı koyan Yahudiler Tanrı'nın seğtiği yolların doğru olduğunu getirdikleri sonuçlardan itiraf etmek zorunda kalırdı. Tanrı'nın yolları doğru ve adaletlidir. "O dilediğine acır, dilediğinin yüreğini katılaştırır" (**ayet 18**).

Tanrı'nın Acıması ve Kızgınlığı 9:19-21

¹⁹Şimdi bana, "Tanrı neden insana kusur buluyor? Tanrı istemine kim karşı koyabilir ki?" diyeceksin. ²⁰Ey ademoğlu! Sen kim oluyorsun da Tanrı'yı sorguya çekiyorsun? "Kendisine biçim verilen biçim verene, 'Beni neden böyle yaptın?' diyebilir mi? ²¹Öte yanı, "çömlekçinin kili" dilediği gibi kullanmaya hakkı yok mu? Aynı topraktan, biri özel kullanım, biri sıradan kullanım için iki çömlek yapamaz mı?

Pavlus ayet 19'da daha önce bölüm 3'te yaptığı gibi sinagoglarda Sevinç Getirici Haber üzerindeki tartışmalarda karşı koyan Yahudiler'den duyduğu bir itirazı ele alır: "Şimdi bana, 'Tanrı neden insana kusur buluyor? Tanrı istemine kim karşı koyabilir ki?' diyeceksin." Böyle itirazları öne sürenler Pavlus'un "kötülük işleyelim ki bundan iyilik çıksın" varsayımını savunduğunu değinir. Bu söz de Tanrı insan ilişkisini çömlekçi balçık ilişkisine benzetir. Pavlus yerinde bir örnek seçmiştir çünkü asıl konusu olan İsrail ulusunun imanlı ve imansız olmak üzere iki kesime ayrılışını aydınlatır. Pavlus, "Çömlekçinin kili dilediği gibi kullanmaya hakkı yok mu?" diye sorarken Yeremya bölüm 18'le bağlantı kurar. Bu bölümde Yeremya'nın RABBİN buyruğu üzerine çömlekçinin evine gittiği bildirilmektedir.

Çömlekçi çark üzerinde bir kap yapıyordu. "Yaptığı balçıktan kap elinde bozulunca çömlekçi balçığa istediği biçimi vererek başka bir kap yaptı" (Yeremya 18:4). O an Yeremya'ya RABBİN şu sözü geldi: "Bu çömlekçinin yaptığını ben de size yapamaz mıyım, ey İsrail halkı? diyor RAB. Çömlekçinin elinde balçık neyse, siz de benim elimde öylesiniz, ey İsrail halkı! Bir ulusun ya da krallığın kökünden söküleceğini, yıkılıp yok edileceğini duyururum da, uyardığım ulus kötülüğünden dönerse, başına felaket getirme kararımdan vazgeçerim. Öte yandan, bir ulusun ya da krallığın kurulup dikileceğini duyururum da, o ulus sözümü dinlemeyip gözümde kötü olanı yaparsa, ona söz verdiğim iyiliği yapmaktan vazgeçerim. Bu nedenle Yahuda halkıyla Yerusolim'de yaşayanlara de ki: 'RAB şöyle diyor: İşte size bir felaket tasarlıyor, size karşı bir düzen kuruyorum. Onun için her biriniz kötü yolundan dönsün, yaşantınızı da davranışlarınızı da düzeltin.' Ama onlar, 'Boş ver! Biz kendi tasarılarımızı sürdüreceğiz; her birimiz kötü yüreğinin inadı uyarınca davranacak' diyecekler'" (Yeremya 18:6-12).

Bu parçada Tanrı'nın karşı koyulmaz istekle insanı zorlaması söz konusu değildir. Tam tersine, Tanrı ulusun bina edilmesi ya da yıkılması o ulusun insanların günahından dönüp dönmemesine bağlıdır. Oysa bir ulus

günahtan dönse ve bina edilse onun nasıl bina edileceğini kararlaştıran o ulusun insanları değil, Tanrı'nın kendisidir. Çömlekçi çömleğe tutacaklar koyup koymayacağını kararlaştırmakta hakkı vardır. Pavlus'un ayet **21'deyazdığı** gibi Tanrı'nın bir ulustan özel kullanım için bir çömlek yapmayı kararlaştırmakta hakkı vardır. Hata tek bir ulustan hem kendisine saygı getiren özel kullanım için bir çömlek hem de kendisine saygı getirmeyen sıradan kullanım için bir çömlek yapabilir (**ayet 21**). Tıpkı çömlekçinin kili ikiye bölüp ondan iki ayrı çömlek yaptığı gibi.

Pavlus bu örnekle Tanrı'nın günahtan dönüp İsa'yı Mesihleri olarak kabul eden Yahudiler'den özel kullanım için bir çömlek yaptığını belirtmek ister. İsa'yı geri tepen Yahudiler ise saygı getirmeyen sıradan kullanım için bir çömlek olmuştur. **Ayet 21'in** son cümlesinin başka bir çevirisi şöyledir: "Aynı yığından bir kabı hürmet için ve bir başkasını hürmetsizlik için yapmaya çömlekçinin balçık üzerinde kudreti yok mudur?" İki kap arasındaki fark birinin Tanrı'ya onur getirmesi öbürünün O'na onur getirmemesidir. Günahtan dönüp Mesih'e iman eden İsrail Kutsal Ruh'un ürününü yaşamlarında gösterince Tanrı'ya onur getirir. 'Sevaplarıyla' övünüp İsa'yı geri tepen İsrail ise Tanrı'ya onur getirmez, tam tersine Pavlus'un bölüm ikide yazdığı gibi onun yüzünden "Tanrı'nın adı Uluslar arasında kötülenmektedir." Tanrı'nın böylelerini **yargılayıp üzerlerine öfkelerini dökmesi gerekecekti.**

Tanrı'nın Sevecenliği ve Kızgınlığı 9:22-29

²²Tanrı öfkesini göstermek, gücünü belirtmek isteyince, "kendilerine öfke yaraşanlara -mahva hazırlananlara-" karşı aşırı sabırla "davranmaz mı?" ²³Acıma gösterdiklerine ise, onları önceden yüceliğe hazırlayarak, yüceliğinin zenginliğini açıklayamaz mı? ²⁴Nasıl ki, yalnız Yahudiler arasından değil, Uluslar arasından da çağırdığı bizleriz. ²⁵Hoşea peygamber aracılığıyla şöyle diyor: "Halkım olmayana halkım diyeceğim; Sevgili olmayana 'Sevgilim' diyeceğim. ²⁶Kendilerine, 'Benim halkım değilsiniz' denilen yerde - tam bu yerde- diri Tanrı'nın oğulları diye adlandırılacaklar." ²⁷Yeşaya da İsrail için şöyle sesleniyor: "İsrail oğullarının sayısı denizin kumu kadar olsa bile, ancak bir azınlık kurtulacak. ²⁸Çünkü Rab yeryüzünde yargısını kesinlikle uygulayacak ve hızla sonuçlayacak." ²⁹Yeşaya önce şöyle demiştir: "Orduların Rabbi bizlere bir soy bırakmamış olsaydı, Sodom gibi olur, Gomorra'ya benzerdik."

Pavlus ayet **22'**de ayet 17'de değindiği konuya döner. Tanrı Firavun'un kendisine kafa tutan, günahattan dönmez kişiliğine bol sabır göstererek adaletli yargısını erteledi. Bu yoldan Firavun'un üzerinde gücünü gösterdi ve adı tüm dünyada yayıldı. Tanrı böylece İsrail'e, Mısır'a ve çevredeki uluslara kendisinin tek gerçek Tanrı olduğunu ve İsrail'in kendi halkı olduğunu kanıtladı. Tanrı'ya onur getirmeyen çömler "kendilerine öfke" yaraşan, "mahva" hazırlanan kaplardır. Pavlus sorar: "Tanrı öfkesini göstermek, gücünü belirtmek isteyince" bunlara "karşı aşırı sabırla davranmaz mı?" (ayet 22). Elbette bol sabırla davranır!

Tanrı'ya onur getirmeyen, 'sevap' işleriyle övünüp İsa'yı geri tepen İsrail de öfkeye yaraşan, mahva hazırlanan bir çömlekti. Pavlus başka bir mektubunda durumu şöyle vurgular: "Bu insanlar Rab İsa'yı da peygamberleri de öldürdüler, bizi de kovdular. Onlar Tanrı'ca beğenilmez kişilerdir. Tüm insanlara da karşıdır. Kurtulmaları için uluslarla konuşmamızı önlüyorlar. Böylece her an işledikleri günahların ölçüsünü dolduruyorlar. Ve şimdi Tanrı'nın öfkeli yargısı üstlerine çöktü" (1.Selanıkliler 2:15,16).

Pavlus bu sözleri yazdıktan bir kaç yıl sonra (M.S. 70) Yeruşalem'deki tapınak yıkıldı Mesih'i geri tepen Yahudiler Uluslar arasına dağıtıldı. Tanrı Musa aracılığıyla verdiği sözü yerine getirdi: "Yola gelmez, bana karşı çıkmaya devam ederseniz.. ben de size karşı çıkacağım. Kentlerinizi viraneye çevirecek, tapınaklarınızı yıkacağım. Sizi öbür ulusların arasına dağıtacağım" (Levililer 26:23-33).

Tanrı dağıtılanlara acıma göstereceğine Musa aracılığıyla söz verir: "RAB

sizi başka halkların arasına dağıtacak. Ama Tanrınız RAB'bi arayacaksınız. Bütün yüreğinizle, bütün canınızla O'na yönelirseniz, O'nu bulacaksınız. Sıkıntıya düştüğünüzde ve bütün bu olaylar başınıza geldiğinde, sonunda Tanrınız RAB'be dönecek, O'nun sözüne kulak vereceksiniz. Çünkü Tanrınız RAB acıyan bir Tanrı'dır. Sizi bırakmaz, yok etmez ve atalarınıza ant içerek yaptığı antlaşmayı unutmaz" (Yasa. 4:27-31). Öfke kapları acıma kapları durumuna girebilir! Öfkeye yaraşanlar acımaya kavuşabilir!

İlginç şey şudur ki: İsa'yı Mesihleri olarak kabul eden Yahudiler'in ezici çoğunluğu İsrail ülkesinin dışında ulusların arasında oturanlardır. Son yıllarda A.B.D'de binlerce Yahudi İsa'ya iman etmiştir (Stan Telchin'in "İhanet" adlı kitabına bakınız-İstanbul 1986).

Ayet 23'te Pavlus acıma kaplarıyla ilgili şunları sorar: "Acıma gösterdiklerine ise, onları önceden yüceliğe hazırlayarak, yüceliğinin zenginliğini açıklayamaz mı?" Tanrı'nın yüceliği O'nun fedakar sevgisi ve acımasıdır. Yüceliğinin zenginliği İsa Mesih'in canını vermesi aracılığıyla günahlı insanları kurtarmasıdır: "Tanrı'nın acıması öylesine boldur ki, suçlarımızın içinde ölü olan bizleri Mesih'le birlikte yaşama getirdi" (Efesoslular 2:4,5). Bu yaşamla Tanrı'ya yücelik getireceklerdi. Tanrı da bir gün onları kendi yüce katına yükseltmekle kurtuluşlarını sonuçlandıracaktır.

Ayet 24 ve sonrakilerde acımaya kavuşanların hem Yahudiler'den hem de Uluslar'dan oluştuğu belirtilmektedir. Pavlus Tanrı'nın çağırdığı kişilerin yalnız Yahudiler arasından değil, Uluslar'dan da olduğunu vurgular. Mesih'in kilise topluluğu hem Yahudiler'den hem de Uluslardan oluşur.

Pavlus Tanrı'nın bu ilkeyi Hoşea peygamber aracılığıyla bildirdiğini **ayet 25'te** açıklar. RAB Hoşea peygambere çocuklarına ne adlar koyacağını bildirdi. Kız olan ikinci çocuğuna "acımaya ermemiş" anlamını taşıyan "Lo-ruhamma" adını koyacağını söyledi. Bunu nedenini Tanrı şöyle açıklar: "Çünkü artık İsrail soyuna acımayacağım" (Hoşea 1:6).

Erkek olan üçüncü çocuğunun adını "halkım olmayan" anlamındaki "Lo-ammi" adını koymasını buyurdu; çünkü İsrail halkı RAB'bi bıraktıkları için RAB'bin halkı artık sayılmayacaklardı (Hoşea 1:9). Oysa Tanrı onları yargıladıktan ve alçalttıktan sonra onların kendisine döndüğü takdirde, acımaya kavuşmamış olana acıyacağını ve halkı olmayana "halkım" diyeceğini bildirdi (Hoşea 2:23). Pavlus **ayet 25'te** bu sözü sadece Yahudiler'in Tanrı'ya dönmesiyle ilgili olarak yorumlamaz, Mesih inanlılarının Uluslar arasından çağırıldığı konusuna da bağlar (**ayet 24,25**).

Pavlus **ayet 26'da** yine aynı konuyu Hoşea'nın Tanrı'dan aldığı sözleriyle

vurgular: "Kendilerine, 'Benim halkım değilsiniz' denilen yerde -tam bu yerde- diri Tanrı'nın oğulları diye adlandırılacaklar" (Hoşea 1:10'dan aktarma). Tanrı'nın ayrıcalık veren "halkım" adını günah işleyen ulustan geri alıp "halkım olmayan" adını koymaya yetkisi vardır. Yine de, hangi ulustan olursa olsun günahattan dönen insanlara büyük ayrıcalıklar veren "halkım" adını koymaya yetkisi vardır. Bunu uluslar için yaparsa bile kimse buna itiraz edemez.

Tanrı'nın insana sevgi göstermesi ulus ve ırk ayrımlarını aşar. "Sevgili olmayana 'Sevgilim'" demeye hakkı vardır. Tanrı insanların önyargılarına bağlı değildir. Sana karşı olan sevgisiyle seviniyor musun?

Reddedilmiş İsrail'i yeniden 'diri Tanrı'nın oğulları' diye adlandırabilirse, halkı olmayan ama günahattan dönen Uluslar'a da aynı adı verebilir. "Nasıl ki yalnız Yahudiler arasından değil, Uluslar arasından da çağırdığı bizleriz" (**ayet 24**). ('Çağırma' sözcüğü birisine seslenmek anlamına geldiği gibi, adlandırmak anlamına da gelebilir.) Tanrı bizi günahattan dönmeye çağırdı. Biz de günahattan döner dönmez "diri Tanrı'nın oğulları" diye adlandırılıyoruz.

Bundan sonraki **ayetlerde (27-29)** Pavlus İsrail'in bir kesiminin kurtulacağını bir kesiminin ise Tanrı'nın öfkeli yargısına uğrayacağını bildiren bazı sözleri Eski Antlaşma yazılarından aktarır. Bu kez Hoşea ile birlikte aynı çağda yaşayan ama daha çok Yahudiye ve Yerusalemler halklarına peygamberlik eden Yeşaya peygamberden aktarmalar yapar. (Hoşea ülkenin kuzey bölgesinde oturan ve ayrı bir krallık kurmuş olan İsrail'in geri kalan on oymağına peygamberlik ediyordu.) Yeşaya Aşur kralıyla ordusunun Tanrı'nın öfkeli yargısını kötü ulus olan Yahuda'ya karşı uygulayacağını bildirir (Yeşaya 10:5-11). Daha sonra da yargıyı uygulayan Aşur ulusunun yargıya uğrayacağını açıklar. O zaman "Geriye kalanlar, Yakup soyundan sağ kalanlar, Güçlü Tanrı'ya dönecekler" (Yeşaya 10:21).

İlginç şey şudur ki, Yeşaya'nın oğlunun adı "sağ kalanlar dönecek" anlamını taşıyan 'Şear Yaşuv' adıydı. Tanrı bu peygamberlik sözünü Yahuda kralına bildirmesini Yeşaya'ya buyurunca oğlu Şear Yaşuv'u yanına almasını söyler (Yeşaya 7:3). Yeşaya ile RABBİN kendisine verdiği çocuklar İsrail'de belirti ve simgeler olacaktı (Yeşaya 8:18).

Pavlus Yeşaya 10 ayet 22 ve 23'ü şöyle aktarır: "İsrail oğullarının sayısı denizin kumu kadar olsa bile, ancak bir azınlık (Eski Antlaşma'da "küçük bir kısmı") kurtulacak. Çünkü Rab yeryüzünde yargısını kesinlikle uygulayacak, bunu hızla sonuçlayacak" (**ayet 27,28**). Bu ayetlerin Pavlus yukarıda Hoşea bölüm 1'den aktardığı ayetle sıkı bir bağlantısı vardır. Bu ayetin tümü şöyledir: "Yine de İsrailoğulları'nın sayısı denizin kumu gibi

sayılamaz, ölçülemez olacak. Kendilerine, 'Siz benim halkım değilsiniz' denilen yerde, 'Yaşayan Tanrı'nın çocuklarıdır' denecek" (Hoşea 1:10). Yeşaya'daki ayetler 'yaşayan Tanrı'nın oğulları' adını alanların "Güçlü Tanrı'ya dönen", sürgünlükten kurtulan bir küçük bir kısım (sağ kalanlar - azınlık) olacağını vurgular. Günahlarını bırakıp RABBE dönenler bir azınlık olacaktı. İsrail'in çoğunluğu Tanrı'nın kesinlikle uygulayacağı ve hızla sonuçlayacağı yargısı altında kalacaktı.

Ayet 29'a aktarılan Yeşaya'nın daha önce söylediği söze göre Orduların Rabbi İsrail'e artakalan bir soy bırakmamış olsaydı İsrail Tanrı'nın gökten ateş gönderip yok ettiği Sodom ile Gomorra kentleri gibi büsbütün yok olurdu.

İlk kez 1.Samuel 1:3'te kullanılan İbranice'si "Yahveh Şebaot" olan "Orduların Rabbi" adı (Bu ad Kutsal Kitap yeni çevirisinde "Egemen RAB" diye geçer), Tanrı'nın melek ordularıyla birlikte kendi halkını kurtarmaya ve korumaya hazır olduğunu açıklar. Bunun güzel bir örneği Mezmurlar'da bulunur: "Allah bize sığınacak yer ve kuvvettir; sıkıntıda hemen hazır bir yardımdır.. Milletler kükredi; ülkeler sarsıldı; O sesini verdi, dünya eridi. Orduların Rabbi bizimdir, Yakub'un Allahı yüksek kulemizdir" (Mezmur 46:1,6,7 Kitabı Mukkades). Yeremya peygamber Tanrı'nın bu adını 88 kez kullanır yazılarında.

İmanla Doğruluğa Kavuşanlar 9:30-33

³⁰Şimdi bu işe ne dememiz gerekir? Doğruluğu kovalamayan Uluslar doğruluğa kavuştular. Bu doğruluğa iman yoluyla ulaştılar. ³¹Oysa ruhsal yasa aracılığıyla doğruluğu kovalayan İsrail bu doğruluk yasasına erişemedi. ³²Acaba neden? Çünkü doğruluğu imana dayanarak değil, başardıkları işlere dayanarak kovaladılar. Bunun sonucunda, 'Sendeleme Taşı'na takılıp sendelediler. ³³Kitap'ta yazılmış olduğu gibi: "İşte Sion'a Sendeleme Taşı'nı, Sürçtürüp düşüren Kaya'yı koyuyorum. O'na iman eden hiçbir vakit utandırılmayacaktır."

Önceki ayetlerde belirtilen durum Yahudiler için büyük bir sorun yarattı. Pavlus "şimdi bu işe ne dememiz gerekir?" sözüyle parmağını bu soruna basar: Niçin Tanrı'nın seçtiği halktan o kadar az kişi Tanrı'nın doğruluğuna kavuşmuştur? Uluslar Tanrı'yla doğruluk ilişkisinde bulunmaya önem vermemişlerdi. Oysa Sevinç Getirici Haber'i duyar duymaz onlardan birçok kişi Mesih'e iman edip doğruluğa kavuştu. Ruhsal yasanın dinsel ve ahlaksal kurallarına önem vermeyen bu insanlar İsa Mesih'e iman etmekle Tanrı'yla doğruluk ilişkisine girdiler. Bu doğruluğa ruhsal yasada belirtilen işleri başarmakla değil, iman yoluyla ulaştılar (**ayet 30**).

Oysa ruhsal yasanın ahlaksal ve dinsel kurallarını uygulayarak doğruluğa kavuşmaya çalışan İsrail, ruhsal yasayı tutamadı ve dolayısıyla doğruluğa erişemedi (**ayet 31**).

"Acaba neden?" (**ayet 32**). Bu sorunun çözümü yanlış yoldan doğruluğa erişmeye çalışmalarında aranmalıdır. İmana dayanarak doğruluğa erişmeye çalışmadılar. Tam tersine, ruhsal yasanın dinsel ve ahlaksal kurallarını tutma başarısına dayanarak doğruluğa erişmeye çalıştılar. Oysa Pavlus'un mektubunun daha önceki bölümlerinde açıkladığı gibi doğruluk kişinin başardığı işlere değil, Mesih'in başardığı kurtarma işini iman yoluyla benimsemesine dayanır (Romalılar 3:19-27; 4:1-8).

İsrail "başardıkları işlere dayanarak" doğruluğa kavuşmaya çalıştıkları için "Sendeleme Taşı'na takılıp sendelediler" (**ayet 32**). Pavlus burada Yeşaya 8:14 ayetinden bir söz aktarmaktadır. Yahuda halkı Tanrı'ya başkaldırmaktaydı. Bu nedenle peygamber Aşur kralı ve ordusunun yataklarından yükselen bir ırmak gibi Yahuda'yı basacağını bildirir (Yeşaya 8:8). Orduların Rabbi kendisinden korkanlara sığınacak yer (tapınak) olacağına söz verir (Yeşaya 8:14). Oysa Tanrı başka kurtuluş yollarına başvurmak için öğütlenen "İsrail'in iki evine" kendisinin "sürçme taşı ve tökez kayası" olacağını bildirir (Yeşaya 8:14). Sel baskınının başka sığınakları arayanları alıp götürüleceğini, 'Sendeleme Taşı'na çarptıracağını

açıklar.

Yeşaya'nın zamanında 'Sendeleme Taşı' Tanrı'nın kendisiydiyse, Pavlus'un zamanında 'Sendeleme Taşı' Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'ti. Onların takılıp düşmelerine neden olan İsa'yı Mesih olarak kabul etmek istemeyişleriydi. Kendi başarılarıyla övünmek isteyen İsrail için Mesih'in onlar için başardığı işi imanla kabul etmek olanaksızdı.

Pavlus **ayet 33'te**Yeşaya'nın aynı konuya değinen başka bir peygamberlik sözünü aktarır. İsrail halkı ölümle yaptıkları antlaşma ve yalanlarla uydurdukları sığınacak yerin yüzünden gelecek 'büyük bela'nın kendilerine erişmeyeceğini sanmaktaydı (Yeşaya 28:15). Tanrı sığınacakları her şeyin süpürülüp götürüleceğini ve kendilerinin 'büyük bela' tarafından çiğneneceklerini belirtir. Ama bunu yapmadan önce Yerusaleml'e "sağlam temel olarak bir taş, denenmiş bir taş, değerli bir köşe taşı" yerleştirdiğini, iman edenin acele etmeyeceğini (Kitabı Mukaddes) bildirir (Yeşaya 28:16). İman eden şaşkınlığa düşüp acele etmez çünkü yaşamı sağlam temel, Tanrı'nın Yerusaleml'de açıkladığı "değerli köşe taşı" olan Mesih üzerinde kurmuştur. Mesih'in yenilmediği gibi o da yenilmez (Kutsal Kitap).

Konu Yeşaya 8:14 ayetindeki konunun aynısı olduğundan Pavlus bu ayeti Yeşaya 28:16 ayetiyle birleştirir (**Romalılar 9:33**). Sion'a koyulan 'Temel Taş' O'na iman edenleri hiç utandırmayacaktır (Yeşaya 28:16; **Romalılar 9:33**). İman etmeyenler için ise bu taş "Sürçme taşı ve tökezleme kayası"dır (Yeşaya 8:14; Romalılar 9:33). İman yolunu geri tepip ruhsal yasa işleri yolunda direnenlere Mesih kurtarıcı değil yargıç olacaktır. Oysa Mesih'e iman edenler hiçbir vakit utandırılmayacaktır. Mesih kendisine iman edenleri büsbütün kurtaracak, onları sona kadar koruyacağı için utandırılmayacaklar. (Sion Yerusaleml için kullanılan bir addır.)

Yeşaya'nın bu konudaki peygamberlik sözleri Pavlus'un yazdıklarıyla hoş bir bağlantı içinde bulunan Yeni Antlaşma'nın şu parçayla güzel bir şekilde açıklanır: "O'na gelin. İnsanlarca yadsınan, ama Tanrı yanında 'seçilmiş, diri, değerli Taş'a.' Sizler de diri taşlar gibi ruhsal konutu oluşturun. Kutsal rahiplik yapısı olarak yükselin. Tanrı'ya İsa Mesih aracılığıyla ruhsal, kıvanç verici sunular getirmeniz gerekir. Çünkü Kutsal Kitap şunu içerir: 'İşte değerli Taşım'ı seçtim; O'nu Sion'a köşe Taş'ı olarak koyuyorum. O'na iman eden hiçbir zaman utandırılmayacaktır.' İman eden sizler için bu Taş değerlidir. Ama iman etmeyenler için 'yapıcıların kaldırıp attıkları Taş'tır. Oysa baş köşeye konulan Taş oldu O. Sendeleme Taşı, sürçtürüp düşüren Kaya.' Söz'e iman etmeyenler 'O'nda sendelerler.' Onlar buna atanmışlardır" (1.Petros 2:4-8).

Seçilmiş Halkın Yitirdiği Elverişli Durum 10:1-4

¹Kardeşler, yüreğimin özlemi ve Tanrı'ya duam, İsraililer'in kurtuluşu içindir. ²Kendileri için tanıklık ederim ki, Tanrı önünde çabadan geri durmazlar. Ne var ki, bu çaba gerçek bilgiye dayanmıyor. ³Tanrı'nın insanı doğruluğa erdirdiğini bilmeden kendi doğruluklarını kendileri çizmeye kalkışıyorlar. Çünkü bunlar, Tanrı'nın insanı doğruluğa erdirme ilkesine bağımlı olmadılar. ⁴Oysa Mesih, ruhsal yasanını son bulmasıdır; iman eden herkes doğrulukla donatılsın diye.

Ayet 1'de Pavlus bölüm 9 ayet 2 ile 3'te İsrail için dile getirdiği yüreğindeki acı ve üzüntüyü yeniden vurgular. Bu kez İsraililer'in kurtuluşu için duyduğu özlemi belirtir. Pavlus'un bu özlemi yüreğinde kalmaz, duaya dökülür. Her gerçek dua, yürekte duyulan derin özlemin dile getirilmesidir. Pavlus bütün İsraililer'in kurtulması için Tanrı'ya dua eder. Biz de kurtulmamış yakınlarımız, tanıdıklarımız, ülkemizde ve başka ülkelerde olan insanların kurtulmaları için gece gündüz Tanrı'ya dua ediyor muyuz? Pavlus İsraililer'in durumunu çok iyi biliyordu çünkü eskiden onlar gibiydi. Onların Tanrı için gayretli olduğuna tanıklık edebiliyordu (**ayet 2**). Ne var ki, Tanrı'nın isteğine uymadığı için bu kadar gayretle yaptıkları dinsel işler boşunaydı. Tanrı'nın isteğini belirten gerçek bilgiye sahip olmalıydılar. Ama Kutsal Yazılar'da bulunan bu bilgiyi anlamak istemediler.

Bu bilginin ne olduğu **ayet 3'te** açıklanır. İsraililer Tanrı'nın doğruluğunu bilmiyorlardı. Tanrı'nın doğruluğu günahlı insanları doğruluğa erdiren doğruluktur. Asıl metinde "Tanrı'nın doğruluğu" der. Oysa bu sözün "Tanrı'nın insanı doğruluğa erdirdiği" diye çevrilmesi anlamını tam karşılar. (Bakınız Romalılar 3:25-26; 4:5). Tanrı'nın insanları doğruluğa erdirdiğini bilmeliydiler. Oysa yüreklerini bu bilgiye karşı kapatıyorlardı. Bunun tam tersine, "kendi doğruluklarını çizmeye" kalkışıyorlardı (**ayet 3**). Sadece İsraililer değil, dünyanın her bir yanında bulunan dindar insanlar bu hataya düşerler. Kendi çabalarıyla kendilerini Tanrı'nın önünde doğru kılmaya çalışırlar. Dinsel ve ahlaksal kurallar tutmaya çalışarak 'sevap' kazanmaya çabalarlar. Kazandıkları 'sevabı' Tanrı'ya getirip onun karşılığı olarak cennete alınacaklarını sanırlar. Kötülüğe ödün vermez, kutsal Tanrı'yla alışveriş yapmanın olanaksızlığını kavrayamazlar.

İsraililer "Tanrı'nın insanı doğruluğa erdirme ilkesine bağımlı olmadılar" (**ayet 3**). Tanrı'nın doğruluk armağanını reddetmek kendisine büyük saygısızlıktır. Dindar kişiler böyle bir saygısızlıkta bulduklarını anlamazlar. Onların bu tutumu gururdan ileri gelir.

Doğruluktan yoksun olduğumuzu itiraf etmek ve Tanrı'nın bize armağan

etmek istediği doğruluğu imanın boş elleriyle kabul etmek ancak kendimizi alçaltmamızla olanaklıdır. "Kendi doğruluklarını kendileri çizmeye" kalkışanlar ise başardıklarıyla gurur duyarlar. Oysa "Tanrı gururlulara karşı çıkar, alçakgönüllülere ise kayra sağlar" (Yakup 4,6). "Mesih ruhsal yasanın son bulmasıdır" (**ayet 4**). Bu ayetteki "son bulma" sözcüğü asıl metinde 'telos'tur. Bu sözcüğünün iki anlamı var: Birincisi "son bulma", ikincisi ise "amaca ulaşma"dır. "Telos" sözcüğünü "son bulma" anlamında alırsak ayet, "Mesih, ruhsal yasayı kurtuluş yolu olarak sona erdirmiş, kendisine iman eden herkesi doğrulukla donatmıştır" anlamına gelir. Onu "amaca ulaşma" anlamında alırsak ayet, "Mesih ruhsal yasayı amacına ulaştırmıştır ve böylece yasayı çiğnemiş olanlar bile O'nun aracılığıyla doğrulukla donatılır" anlamına gelir. Pavlus'un her iki anlamı vurgulamak istediği anlaşılır.

Birinci anlam Pavlus'un Galatyalılar'a yazdığı mektupta şöyle vurgulanır: "Ruhsal yasa da sıralanan işlerle hiçbir insan doğrulukla donatılmayacaktır.. Çünkü ben ruhsal yasa yoluyla ruhsal yasa karşısında öldüm. Öyle ki, Tanrı için yaşayabileyim" (Galatyalılar 2:16,19).

İkinci anlamını Mesih'in şu sözü destekler: "Ruhsal yasayı ya da peygamberleri ortadan kaldırmaya geldiğimi sanmayasınız. Ortadan kaldırmaya değil, ancak yerine getirmeye geldim" (Matta 5 17). İsa Mesih günahsız yaşamıyla ruhsal yasayı yerine getirdi. İsa Mesih çarmıhtaki ölümüyle ruhsal yasadaki sunuları tamamladı. O'nun bu sunusu aracılığıyla "iman eden herkes doğrulukla" donatılır. Doğrulukla donatılanlarda, "Ruh'un isteğine göre" yaşayanlarda "ruhsal yasa hakça gereğini" bulur (Romalılar 8:1-3). Bu yoldan ruhsal yasa iman edenlerde amacına ulaşır. Oysa kurtuluş yolu olarak ruhsal yasa sona ermiştir. Daha iyi bir yol bulunduğundan kimsenin ruhsal yasa yoluna başvurmasına gerek kalmadı. Mesih'e iman eden herkes ruhsal yasanın gerektirdiği doğrulukla donatılır.

Herkesi Kapsayan Kurtuluş 10:5-13

⁵Musa şunları yazar: Ruhsal yasanın buyruklarını yerine getirerek doğruluk "işleyen herkes," onunla "yaşam bulacaktır." ⁶Öte yandan, iman aracılığıyla ulaşılan doğruluğa ilişkin şöyle deniyor: Yüreğinin içinden, "göğe," yani Mesih'i yere indirmeye "kim çıkacak demeyesin." ⁷Ne de "derinlere," yani Mesih'i ölümler arasından yukarı getirmeye "kim inecek" diyessin. ⁸Demek istediği şudur: "Tanrı Sözü sana yakındır; ağızda ve yüreğindedir." İşte yaydığımız iman sözü budur. ⁹Eğer İsa Rab'dir diye "ağızla" açıkça söyler, "yüreğinle" de Tanrı'nın O'nu ölümler arasından dirilttiğine iman edersen kurtulacaksın. ¹⁰Çünkü doğrulukla donatılmak için yürekle iman edilir, kurtuluş için de ağızla açıklama yapılır. ¹¹Kutsal Yazı şöyle der: Her kim "O'na iman ederse, hiçbir vakit utandırılmayacaktır." ¹²Çünkü Yahudiler'le Uluslar arasında bir ayırım yoktur. Çünkü O tümünün Rabbidir. Kendisine seslenenlerin hepsini bollukla kutlar. ¹³Bunun için "her kim Rabbin adına seslenirse kurtulacaktır."

Pavlus bu ayetlerde ruhsal yasa doğruluğunu iman aracılığıyla ulaşılan doğrulukla karşılaştırır. Ruhsal yasa doğruluğuna erişmek için ruhsal yasanın buyruklarını yerine getirmek gerektir (**ayet 5**). Bunu başaran kişi "yaşam bulacaktır". Pavlus Musa'nın kaleme aldığı "Kurallarım, ilkelerime sarılın. Çünkü onları yerine getiren onlar sayesinde yaşayacaktır. RAB benim" sözünden bir parça aktarmaktaydı (Levililer 18:5). Bununla ruhsal yasanın imanla değil, yapmakla ilgili olduğunu vurgular. Günahlı insanın ruhsal yasanın buyruklarını yerine getiremediğini ve dolayısıyla yaşam bulamadığını belirtmek için burada duraklamaz.

Bunu, daha önce yazmış olduğu Galatyalılar'a Mektup'ta Levililer'den aynı ayeti aktararak yapmıştı: "Ruhsal yasadaki esinlenen işlere bel bağlayanlar lanet altındadır. Çünkü Kutsal Söz'de şöyle yazılmıştır: 'Ruhsal yasa kitabında yazılanların tümünü yerine getirmek için, onlarda süreklilik göstermeyen herkes lanet altındadır' (Yasa 27:26). Tanrı önünde hiç kimsenin ruhsal yasa uyarınca doğrulukla donatılmadığı açıktır. Çünkü 'doğru kişi imanla yaşayacaktır' (Habakkuk 2:4). Ama ruhsal yasanın imanla ilgisi yoktur. Tam tersine, 'yasanın buyruklarını yerine getiren onlarla yaşayacaktır' (Levililer 18:5)" (Galatyalılar 3:10-12).

Bunun yerine, iman aracılığıyla ulaşılan doğruluğun özelliğini açıklamaya koyulur (**ayet 6-8**). Bunu yaparken yine Eski Antlaşma'dan ayetler aktarır. Alıntının geldiği Yasa'nın Tekrarı bölüm 30'da İsrail halkının söz dinlemeziği yüzünden Tanrı tarafından Uluslar arasına dağıtılacağı önceden bildirilmektedir. Musa, halkın sürgündeyken RABBE döneceğini

açıklar.

Peygamberlik sözünü de şöyle sürdürür: “Bugün size ilettiğim buyruklar uyarınca siz ve çocuklarınız Tanrınız RAB'be döner, bütün yüreğinizle, bütün canınızla O'na uyarsanız, Tanrınız RAB size acıyacak, sizi sürgünden geri getirecek. Sizi dağıttığı ulusların arasından yeniden toplayacak.. Sizin ve çocuklarınızın yüreğini değiştirecek. Öyle ki, O'nu bütün yüreğinizle, bütün canınızla sevesiniz ve yaşayasınız.. Siz yine RAB'bin sözüne kulak verecek, bugün size ilettiğim buyrukların hepsine uyacaksınız.. Bugün size ilettiğim bu buyruk ne tutamayacağınız kadar zor, ne de ulaşamayacağınız kadar uzaktır. O göklerde değil ki, 'Kim bizim için göğe çıkacak? Kim yerine getirmemiz için onu alıp yayacak?' diyesiniz. Denizin ötesinde değil ki, 'Kim bizim için denizin ötesine gidecek? Kim yerine getirmemiz için onu alıp yayacak?' diyesiniz. Tanrı sözü size çok yakındır; uymanız için ağızınızda ve yüreğinizdedir” (Yasa 30:2,3,6,8, 11-14).

Bazı yorumcular sadece Yasa'nın Tekrarı 30:11-14 ayetleri üzerinde durdukları için Pavlus'un ruhsal yasa doğruluğuyla ilgili ayetleri iman doğruluğuna uyguladığını yadırgarlar. Oysa dikkatlerini bütün bölüme çevirselerdi Pavlus'un ne yaptığını daha iyi anlayacaklardı. Ayet 11'den ayet 14'e kadarki parçanın 'yapmak'tan söz ettiği doğrudur. Oysa bu 'yapmak' ruhsal yasa doğruluğu değil, yeni yaşamdan kaynaklanan iman söz dinlemesidir. İsrail halkı RAB'be dönecekti (tövbe); Tanrı da onların yüreğini sünnet edecekti (yeniden doğuş). Böylece buyrukları yapmaları "Ruh'un istemine göre yaşayan bizlerde" ruhsal yasanın hakça gereğini bulmasına benzer (Romalılar 8:3). "Yazılı yasanın eski yolunda değil, Ruh'un yeni yolunda" hizmet etmektir (Romalılar 7:6). Yenilenmiş yüreklerdeki imandan kaynaklanan söz dinlemeydi. Böylece Pavlus'un "yapasın diye" ağızda ve yürekte bulunan o sözün "iman sözü" olduğunu öne sürmesi tam yerindedir (Romalılar 10:8).

Tanrı'nın İsrail halkının yüreklerini sünnet etmesi (Yasa 30:6) Pavlus'un başka bir mektubunda söz ettiği Mesih'e özgü sünnetin aynısıdır: "Mesih aracılığıyla insan eliyle yapılmayan sünnetten geçerek sünnet edildiniz: Mesih'e özgü sünnetle insan bedeninde beliren tutkular kesilip atıldı. Çünkü vaftizde O'nunla birlikte gömüldünüz. Mesih'i ölümler arasından diriltiren Tanrı'nın etkin gücüne iman ederek, yine vaftizde Mesih'le birlikte dirildiniz" (Koloseliler 2:11,12).

Mesih'e özgü sünnet, bedenden bir deri parçasının kesilmesi değil, insanın iç varlığında beliren günahlı isteklerin kesilip atılmasıdır. Bu sünnet inanlının imanla Mesih'in ölümünde ve dirilişinde pay almasıdır. Mesih'in ölümünde günaha ölür, Mesih'in dirilişinde Tanrı için yaşama gücüne

kavuşur. Pavlus'un Romalılar 10:7 ayetinde Mesih'in ölümler arasında dirilişini vurgulaması aynı konu üzerinde durduğunu belirtir. Ama ilkin Pavlus Mesih'in yücelerden gelip insan bedenine bürünmesini vurgular (**ayet 6**). İman aracılığıyla ulaşılan doğruluk Mesih'in dünyaya gelişine dayanır. O'nu yeryüzüne indirmek için kimsenin göğe çıkmasına gerek yoktur. Babasına karşı gösterdiği kesin söz dinlemesi ve bize olan sevgisi, İsa Mesih'i yücelerden aramıza getirdi. Mesih'in yeryüzüne gelmesi olmuş bitmiş bir olaydır.

O'nu ölümler arasında yukarı getirmek için kimsenin derinlere inmesine de gerek yoktur (**ayet 7**). Mesih'in ölmesi ve dirilmesi olmuş bitmiş olaylardır. Böylece insanın doğruluğa kavuşması için herşey hazırdır.

Yapması gereken tek şey bu söze yürekten iman edip onu ağızıyla herkesin önünde tanıtmasıdır. Pavlus'un yaydığı "iman sözü" insana yakındır; ağızında ve yüreğindedir (**ayet 8**). Doğruluğa kavuşmak güç iş değildir.

Doğruluğa kavuşmak isteyen kişinin ağızıyla "İsa Rab'dir" diye açıkça söylemesi gerekir (**ayet 9**). Bu sözle inanan kişi, İsa Mesih'in Tanrı'yla bir öz olduğuna ve her varlık üzerinde egemenlik sürdürdüğüne iman ettiğini açıkça tanıtır. İsa'nın her varlık üzerinde egemen olduğunu açıklamakla kişi, İsa'nın kendisi üzerinde de egemen olduğunu kabul etmiş bulunur. "İsa efendimdir; O'nun buyruğuna uyacağım," demiş olur. Bu ise yaşamında büyük değişiklikler gerektirir. O ana dek hep kendi düşünceleri ve isteklerine göre davranmıştı, ama artık o andan sonra Mesih'in isteği uyarınca hareket edecekti. Günahlı insan bunu yapamaz. Ancak Kutsal Ruh'un gücüyle olanaklıdır: "Kutsal Ruh'la etkilenmeyen de İSA RAB'dir diyemez" (1.Korintoslular 12:3).

Pavlus'un çağında iman eden kişinin "İsa Rab'dir" açıklamasını yapması vaftiz edildiği zaman suya girmeden önceydi. Petros bunu şöyle belirtir: "Vaftiz sizleri kurtarıyor. Vaftiz bedeninin kirini gidermek değil, Tanrı'ya temiz vicdan sunmaktır. Bu, İsa Mesih'in dirilmesiyle sağlandı" (1.Petros 3:21).

Pavlus'a göre kişi ağızıyla "İsa Rab'dir" diye açıklama yaptığı ve yüreğiyle Tanrı'nın İsa Mesih'i ölümler arasında diriltiğine iman ettiğinde kurtulur (**Romalılar 10:9**). Kişi yüreğiyle iman edince ve vaftiz edilerek bu açıklamayı kamu oyu önünde yapınca vaftiz onu kurtarır. Vaftiz onu kurtarır çünkü bununla iman aracılığıyla Mesih'in ölümü ve dirilişinde pay aldığını açıkça bildirir. Vaftiz edilirken vücudunun altına girdiği su onu kurtarmaz. "Vaftiz bedeninin kirini gidermek değil, Tanrı'ya temiz vicdan sunmaktır." Vaftiz edilen kişi İsa Mesih'in kanıyla her günahahtan arıtıldığını bildiği için "Tanrı'ya temiz vicdan" sunabilir. Vaftiz edilen kişi, Mesih'in

ölümünde kendi günah yaşamının sona erdiğini ve Mesih'in dirilişi aracılığıyla temiz vicdanla Tanrı için yaşayacağını açıklar.

"Doğrulukla donatılmak için yürekle iman edilir; kurtuluş için de ağızla açıklama yapılır" (**ayet 10**). Bu her insan için olanaklıdır: kim olursa olsun, ne durumda bulunursa bulunsun. Mesih'in yanında çarmıha asılan suçlulardan biri iman etti ve ağızıyla İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça bildirdi: "'Ya İsa!' dedi. 'Hükümrana geldiğinde beni anımsa!' İsa ona, 'Doğrusu sana derim ki, bugün benimle birlikte cennete olacaksın' dedi" (Luka 23 42-43). Bu adam vaftiz edilemedi ama cennete gitti. "Doğrulukla donatılmak için yürekle iman edilir, kurtuluş için de ağızla açıklama yapılır." Suçlu adam bunları yaptı ve kurtuldu. Vaftiz cennete gitmek için şart değildir ama bu dünyada Tanrı'ya temiz vicdan sunmak için gereklidir. Vaftiz kişinin eski günah yaşamından ayrılıp Mesih'e bağlandığını çevreye açıklaması için önemlidir. Çarmıhta ölen suçlunun artık bunlara gereksinmesi yoktu çünkü iman ettiği gün cennete gitti.

"Doğrulukla donatılmak" Tanrı'nın önünde doğru kişi durumuna girmektir. Bu, İsa Mesih'in çarmıhta sağladığı günahı arıyan sunuyla ölümler arasından dirilişine iman etmekle olur.

"Kurtuluş" ise tehlikeden özgür edilmektir. Bu, ağızla "İsa Mesih Rab'dir" açıklamasını yapmakla olur. Ağızla açıklama yapan inanlı kendini eski günahlı çevresinden ayırır. Eski dostlar artık onu kendilerinden biri olarak kabul etmez. Durum tıpkı Petros'un Pentikost günü bildirdiği gibi: "'Bu eğri kuşaktan kurtulun' diyerek kendilerine öğüt verdi. Onun sözünü değerlendirenler vaftiz edildi" (Elçilerin İşleri 2:40-41). "İsa Rab'dir" diyerek vaftiz edildiler ve İsa'yı reddeden o eğri kuşaktan kendilerini ayırdılar. "İsa Mesih Rab'dir" diyen inanlı başka efendilerin etkisinden özgür olur. Şeytanın ve günahın egemenliğinden kurtulmuştur.

Kutsal Yazı'nın bildirdiğine göre İsa Mesih'e yürekten iman eden kişi "hiç bir vakit utandırılmayacaktır" (**ayet 11**). Pavlus Yeşaya 28 ayet 16'dan aktarılan bu sözü bölüm 9 ayet 33'te Tanrı'nın İsrail için koyduğu 'Sendeleme Taşı ve sürçtürüp düşüren Kaya' konusuyla birleştirir. Bunu yapmakla İsrail halkının İsa karşısında şurçüp düştüğünü ama kendisine iman eden İsraili bireylerin utandırılmayacağını vurgulamaktaydı. Oysa bölüm 10 ayet 11'e bu sözü aktarması bu imanın herkese açık olup hiç kimseyi boşa çıkarmayacağı konusunu vurgulamak içindir. "Her kim iman ederse" bu kurtuluşa kavuşacaktır. Sevgili okuyucu, daha kurtuluşa kavuşmadıysan, İsa Mesih'e iman et, dua ederek kendini O'nun ellerine bırak. O seni kurtaracak. Hiç bir zaman utandırılmayacaksın. O seni hiçbir zaman boşa çıkarmaz.

"Her kim" sözünde hiçbir sınır koyulmaz. Yahudi olsun, Uluslardan bir kişi

olsun, Tanrı bu konuda hiçbir ayırım yapmaz (ayet 12). İsa Mesih Rab olduğuna göre "O tümünün Rabbidir", Yahudilerin de Ulusların da. Kendisine seslenip kurtuluş dileyen herkese ruhsal kutluluklarını bol bol verir.

"Bunun için 'her kim Rabbin adına seslenirse kurtulacaktır'" (ayet 13). Yoel peygamberin buraya aktarılan sözü şöyle bir uyarı sözünden gelir:

"RAB'bin büyük ve korkunç günü gelmeden önce Güneş kararacak, ay kan rengine dönecek. RAB'be yakaran herkes kurtulacak" (Yoel 2:31,32). Peygamber korkunç yargılama günü gelmeden önce karanlığa boğulacak yeryüzünden Tanrı'yı yardıma çağırın herkesin kurtulacağını bildirir. Oysa Pavlus Yoel'den aktardığı sözle insanları kurtarmaya gelen Tanrı'nın Rab İsa Mesih olduğunu vurgulamak ister. Peygamberlik sözünü O yerine getirmiştir. Burada Rab YAVEH'i çağırarak ve Rab İsa'nın adına seslenmek bir tutulmaktadır. Pavlus bir kez daha İsa Mesih'in Tanrı'yla aynı öz olduğuna değinir.

O'nu yardıma çağırın, her kim olursa olsun, kurtulacaktır. Oysa sorun Rab İsa'nın adına seslenenlerin çoğu Yahudilerden olmayıp Uluslardan olmasındadır. Pavlus bunun nedenlerini bunu izleyen ayetlerde araştırmaya koyulur.

İsraililer'in İmansızlık Nedeni 10:14-21

¹⁴Ama iman etmedikleri kişiyi nasıl çağıracaklar? İşitmedikleri kişiye nasıl iman edecekler? Söz'ü yayan olmazsa nasıl işitecekler? ¹⁵Bu işe gönderilmezlerse Söz'ü nasıl yayacaklar? Kitap'ta yazılmış olduğu gibi: 'Sevinç Getirici İyi Haber'i yayanların ayakları ne güzeldir!' ¹⁶Ama yine de Sevinç Getirici Haber'in buyruğunu herkes dinlemedi. Yeşaya buna ilişkin şöyle der: 'Ya Rab, Haberimiz'e kim inandı?' ¹⁷Demek ki, iman, Haber'i duymakla, Haber'i duymak da Mesih'in Söz'ü aracılığıyla olur. ¹⁸Ama soruyorum: 'Gerçekten Haber'i duymadılar mı?' Hiç kuşkusuz duydular: 'Onların sesi tüm yeryüzüne yayıldı. Sözlere de dünyanın her ucuna ulaştı.' ¹⁹Yeniden soruyorum: 'İsrail bunu bilmedi mi?' İkin Musa şöyle diyor: 'Sizleri ulus özelliği taşımayan bir ulus aracılığıyla imrendireceğim. Anlayışsız bir ulus aracılığıyla sizleri kızdıracam.' ²⁰Yeşaya da korkmazlıkla şunu bildirir: 'Beni araştırmayanlarca buldum; Beni soruşturmayanlara açıkladım.' ²¹Öte yandan, İsrail için de şöyle diyor: 'Tüm gün, söz dinlemez, baş kaldırıcı bir halka ellerimi uzattım.'

Bu parçada Pavlus Yahudiler'in imansızlığı için bir bahanenin bulunmadığını belirtir. Yahudiler'in dağıldığı her yerde Mesih'in Sevinç Getirici Haberi duyurulmuştur (ayet 18). "Haberi duymadık" diyemezler.

Yahudiler olsun, Uluslar'dan insanlar olsun herkes Rabbin adına seslenmeye çağırılır. Kurtuluş yolu budur (ayet 13). **Ayet 14'te** Pavlus bir dizi soru sormaya koyulur. İnsanlar iman etmedikleri kişiyi nasıl çağıracaklar? Bu "çağırma" deyiminin anlamı birisinin adını tekrarlamaktan daha ileri gidip, o kişiyi yardıma çağırma, ona güvenmek ve ona bağlanma anlamlarını içerir. Bu "çağırma" işi ancak imanla olanaklıdır. Tıpkı Eski Antlaşma'daki şu ayetlerde olduğu gibi: "RABBİN ismini o zaman çağırmaya başladılar" (Yaratılış 4:26 Kitabı Mukaddes). "O zaman insanlar RAB'be yakarmaya başladı" (Kutsal Kitap). "İbrahim Beer-Şeba'da bir ılgın ağacı dikti, ve orada RABBİN, Ebedi Allah'ın ismini çağırdı" (Yaratılış 21:33 K.M.). Rab İsa Mesih'i yardıma çağırabilmek ve kendisine bağlanabilmek için kişinin O'na iman etmesi gerekir.

Pavlus'un sorduğu ikinci soru şu: "İşitmedikleri kişiye nasıl iman edecekler" (**ayet 14**). İnsanların Rab İsa Mesih'e iman edebilmeleri için O'nun hakkında işitmeleri gerekir. İşitmeden iman edemezler.

Mesih inanlıları Mesih'in Sevinç Getirici Haberi'ni duyurmakla sorumludur. Pavlus bu konuya üçüncü sorusuyla değinir: "Söz'ü yayan olmazsa nasıl işitecekler?" (**ayet 14**). Sen de bu sorumluluğun bilinci içinde misin?

Mesih'le ilgili sözü yayabilmesi için inanlının Tanrı tarafından gönderilmiş olmalıdır. Pavlus bu konuya dördüncü sorusuyla geçer: "Bu işe gönderilmezlerse Söz'ü nasıl yayacaklar?" (**ayet 15**). Söz'ü yayan inanlı Rab tarafından atanan ve gönderilen gerçek bir habercidir.

"Gönderilmezlerse" sözcüğü 'haberci' (veya 'elçi') diye çevirilen kelimenin kökündendir (Haberci = 'apostolos'; göndermek = 'apostello'). Sevinç Getirici Haber'i yayan inanlı Rab tarafından gönderildiği bilincinde olursa bu işi yapmak için yetkiyle donatılmış olur.

Ayet 15'te Pavlus Haber'i yayma çalışmasını onurlandıran bir ayeti Eski Antlaşma'dan aktarır. Yeşaya peygamber kurtuluş ilan eden, Yeruşalem halkına "Tanrınız egemenlik sürüyor!" diyen müjdecinin ayakları "ne güzeldir" der (Yeşaya 52:7). Getirdiği haberin güzelliği getiren kişiye güzellik verir. O çağdaki kurtuluş haberi İsrail halkının Babil'deki sürgünden kurtulmalarıyla ilgiliydi. Bu çağda yayılan kurtuluş haberi ise günah ve Şeytan tutsaklığından kurtulmakla ilgilidir. Bu Sevinç Getirici Haber'i yayan inanlı Haber'in güzelliği yüzünden onur alır. Ayakları güzeldir çünkü müjdeciyi bu iyi işi yapmaya götürür.

Oysa Pavlus'un çağında bile herkes bu güzel Haber'i gerektiği gibi değerlendirmede (**ayet 16**). Herkes Sevinç Getirici Haber'in buyruğuna boyun eğmedi. Haber'in getirdiği iyiliklerden yararlanmak için gösterdiği koşullara da uymak gerekir. Haber'i söz dinlemeyle karşılayan kişi ondan hiç yarar görmez. Eski çağda olduğu gibi Pavlus'un zamanında da İsrail halkı söz dinlemeyle ve imansızlıkla davrandı. Yeşaya acı çeken RABBİN Kulu'ndan söz ederken "Haberimize kim inandı?" diye sorar (Yeşaya 53:1). Müjdecinin haberi o çağda imansızlıkla karşılandı. Haberci Pavlus da Yeşaya peygamberin bu konudaki duygularını iyi anlıyordu. Kendisi Sevinç Getirici Haber'i Yahudiler'e duyurduğu zamanlar "Ya Rab, Haberimiz'e kim inandı?" diye yakınacağı çok gelmiş olsa gerek.

Acı çeken RAB'bin Kulu halkın kendisini geri tepmesine uğrayacaktı. Rabbin Uşağı, İsa Mesih bu peygamberlik sözünü yerine getirirken İsrail halkının geri tepmesine uğradı.

Pavlus **ayet 17'de** önceki ayetlerde soru sorarak değindiği konuyu özetler. İman edebilmek için iman edilecek şeyleri açıklayan bildiriye duymak gerek. Bu bildiri 'Mesih'in Sözü'dür. Romalılar'a Mektup'ta defalarca gördüğümüz gibi Sevinç Getirici Haber'in merkezi İsa Mesih'in kişiliği ve eylemleridir. İnsan Mesih'in yüceliğini ve sevgisini anlatan sözü duyarak iman eder.

İsrail Sevinç Getirici Haber'e iman etmemeleri için Haber'i duymadıklarını özür gösterebilirdi. Oysa Pavlus bu yolun onlara açık olmadığını kanıtlamaya koyulur (**ayet 18**). Bunu yapmak için yine bir soru sorar: "Gerçekten Haber'i duymadılar mı?" Bu yoldan özür dilemeyeceklerini

vurgulamak için sorusuna, "Hiç kuşkusuz duydular" yanıtını verir.

Bunu güçlendirmek için Eski Antlaşma'dan bir ayet aktarır: "Onların sesi tüm yeryüzüne yayıldı. Sözleri de dünyanın her ucuna ulaştı" (ayet 18). Bu ayetin alındığı Mezmur 19 "Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, Gökkubbe ellerinin eserini duyurmakta." diye başlar. Mezmur'da gün güne Tanrı'nın yüceliğini ve yaptığı işleri anlatır; gece geceye bu konularda bilgi verir deniliyor (Mezmur 19:2). Bu tanıklığın sözlerle olmadığı, oysa bütün dünyaya yayıldığı onda sonraki ayetlerde bildirilir. Sözlerle anlatılmayan bu tanıklığın her yere ulaştığı gibi Mesih'in yüceliğini ve yaptığı işleri bildiren Sevinç Getirici Haber de Yahudiler'in bulunduğu her yere ulaşmıştı.

İlk bildirildiği Pentikost gününde dünyanın her ucundan bayrama gelmiş olan Yahudiler onu duymuştu. On iki haberci de onu yaymıştı. Pavlus ve yardımcıları da Uluslar arasında gittikleri her yerde Haber'i ilkin Yahudiler'e yaydılar. Onlar için bu yönden bir özür kalmadı.

Bölümün geri kalan ayetlerde Pavlus İsraililer'in öne sürebilecekleri başka bir özür üzerinde durur: Belki Haber'i duyup da anlamadılar. Bu konuyu aydınlatmak için Pavlus yine Eski Antlaşma'ya başvurur. Vardığı sonucu **ayet 21'de** açıklar: İsrail anladı ama söz dinlemedi; bu bilgiye sahip oldu ama ona karşı baş kaldırdı.

Pavlus yeniden soru sorar: "İsrail bunu bilmedi mi?" (**ayet 19**). Bununla İsrail halkının Haber'i duyup da anlamaması olasılığına değinmek ister. Soruya yanıt vermek için Musa'nın İsrail'e öğrettiği ezgiden bir parça aktarır. Tanrı bu ezgiyi öğretmesinin nedenini Musa'ya şöyle açıklar: "Şimdi kendiniz için şu ezgiyi yazın ve İsraililer'e öğretin; onu okusunlar. Öyle ki, bu ezgi İsraililer'e karşı benim tanığım olsun. Onları atalarına ant içerek söz verdiğim süt ve bal akan ülkeye getirdiğimde, yiyip doyacaklar; semirince başka ilahlara yönelip onlara tapacaklar. Beni tepecek, antlaşmamı bozacaklar. Başlarına sayısız kötülükler, sıkıntılar geldiğinde, bu ezgi onlara karşı tanıklık edecek" (Yasa 31:19-21).

Aktarılan ayetin tümü şöyledir: "Tanrı olmayan ilahlarla beni kışkırdırdılar; değersiz putlarıyla beni öfkeliendirdiler. Ben de halk olmayan bir halkla onları kışkındıracağım. Anlayışsız bir ulusla onları öfkeliendireceğim" (Yasa 32:21). İsrail Tanrı olmayan (İbranicesi 'Lo-el') yalancı tanrılara tapmakla RAB'bi kışkındırdılar. RAB da onları halk olmayan (Lo-am) bir ulusla kışkındıracaktı. RAB Tanrı'yla ilişkide bulunmayan Uluslar'ı, İsrail'i yargılamak için kullanacaktı. Tanrı'nın seçtiği, kendisiyle ilişkide yaşayan bir ulus bu anlamda 'halk' sayılırdı. Bu ayrıcalığa ve sorumluluğa sahip olmayan ulus ise 'halk olmayan' (Lo-am) sayılırdı.

İbranicesi 'Lo-am' olan bu deyim Pavlus'a kuşkusuz Hoşea'nın üçüncü çocuğuna koyduğu 'Lo-ammi' adını andırmıştı. Bu adın anlamı 'halkım

olmayan'dır. Pavlus bölüm 9'da Tanrı'nın Hoşea'ya bildirdiği "Halkım olmayana halkım diyeceğim" sözünü aktarmıştı (9:24,25). Halk olmayan Uluslar'dan İsa Mesih'e iman eden insanlar Tanrı'nın halkı oldu. Bu gelişimde Tanrı bu inanlılar aracılığıyla İsraililer'i imrendirecekti: "Uluslar'a kurtuluş geldi. Öyle ki, İsraililer onlara imrensin" (Romalılar 11:11).

Bu imrenme bazılarında kurtuluşa kavuşma isteğini uyandıracaktı; çoğunluktaysa kıskançlıkla dolup öfkelenmelerine yol açacaktı. Tıpkı aktarılan ayetin ikinci parçasında dendiği gibi: "Anlayışsız bir ulus aracılığıyla sizleri kızdıracam" (**ayet 19**).İsrail'e göre Uluslar akılsız ve anlayışsızdılar çünkü Tanrı'ya ilişkin bilgileri yoktu.

Pavlus'un bu konuda kişisel deneyimleri olmuştur. Örneğin Pisidya'da bulunan Antakya'da Sevinç Getirici Haber'i bildirince "neredeyse tüm kent Tanrı Sözü'nü dinlemek için bir araya geldi. Yahudiler bu yoğun topluluğu görünce kıskançlıkla doldular. Pavlus'un söylediklerine karşı konuşular, birçok aşağılayıcı söz söylediler" (Elçilerin İşleri 13:44,43). Uluslar'ın Sevinç Getirici Haber'e ilgi göstermesi İsraililer'i küplere bindirdi.

Pavlus Yeşaya'nın Uluslar hakkında "korkmazlıkla" konuştuğunu vurgular. Yeşaya Tanrı'nın kendisini aramayanlar tarafından bulunduğunu bildirir (**ayet 20**).İsraililer'in karşısında Tanrı'nın şu sözünü söyleyebilemesi için Yeşaya'nın gerçekten korkmazlığa gereksinmesi vardı: "Beni sormayanlara göründüm, aramayanlar beni buldu. Adımla anılmayan bir ulusa, 'Buradayım, buradayım' dedim" (Yeşaya 65:1). Tanrı'yla ilgilenmeyen Uluslar O'na kavuştu. Tanrı kendisini sormayan Uluslar'a kendini açıkladı. "Adımla anılmayan bir ulus" sözüyle Uluslar'ı belirttiği anlaşılır.

Pavlus Uluslar'ın Tanrı'ya kavuştuğunu vurguladıktan sonra **ayet 21'de** Yeşaya bölüm 65 ayet 2'nin İsrail'le ilgili olduğunu bildirir: "Öte yandan, İsrail için de şöyle diyor: 'Tüm gün, söz dinlemez, baş kaldırıcı bir halka ellerimi uzattım'" (ayet 21). Pavlus, "Kötü yolda yürüyen, kendi tasarılarının ardınca giden dikbaşı bir halka bütün gün ellerimi uzatıp durdum" sözünden alıntı yapar. Ne söz dinlemez, baş kaldırıcı bir halk! Tanrı'yı bütün gün ellerini boşuna uzatmaya bırakan bir halk. Ne derin sevgiye sahip Tanrı! Onları özlercesine bütün gün ellerini uzatır. Pavlus'a göre Tanrı Sevinç Getirici Haber'in duyurulmasıyla ellerini İsraililer'e uzatır. Oysa onlar O'nu kabul etmediler. İsrail anladı ama bildiğini geri tepti.

Sevgili oyuncu, sana uzatılan ellere koştun mu? O kolların içine girdin mi? "Ey Baba, sana karşı günah işledim?" dedin mi? Baba sana en seçkin giysiyi giydirdi mi? O sana bunu yapmak ister. Niye onu bekletirsin?

Tanrısız Kayraya İman Eden İsraililer 11:1-12

¹Öyleyse soruyorum: "Tanrı öz halkından yüz mü çevirdi?" Hiç bir zaman! Ben de bir İsraili'yim: İbrahim soyundan, Benyamin kuşağından. ²Tanrı önceden tanıdığı öz halkından yüz çevirmedi.' Yoksa, İsrail'e karşı Tanrı'ya yakaran İlyas için Kutsal Yazı'nın ne dediğini bilmiyor musunuz? ³'Ya Rab, peygamberlerinin canına kıydılar. Sunaklarını yerle bir ettiler, bir ben kaldım geriye. Beni de öldürmeye çalışıyorlar.' ⁴Tanrı'nın İlyas'a verdiği yanıt nedir? "'Baal'a diz çökmemiş yedi bin insanı' ben kendime ayırdım." ⁵Tıpkı bunun gibi şimdiki dönemde de, Tanrı'nın kayrasıyla seçilmiş bir azınlık vardır. ⁶Eğer bu azınlık kayrayla seçilmişse, demek ki başarılı işler uyarınca seçilmemiştir. Yoksa kayra kayra olmaktan çıkar. ⁷Öyleyse sonuç nedir? İsrail aradığını bulmadı. Onun bulmadığını seçilmiş azınlık buldu. Geriye kalanların ise yürekleri katılaştı. ⁸Kutsal Kitap'ta dendiği gibi: 'Tanrı onlara uyuşukluk ruhu verdi; bugüne dek görmeyen gözler, işitmeyen kulaklar verdi.' ⁹Davut da şöyle der: 'Öz sofraları onlara tuzak ve ağ olsun. Sürçüp düşsünler, cezaları onları bulsun. ¹⁰Gözleri görmemek üzere kararsın. Bellerini sonsuza dek iki büklüm et!' ¹¹Şimdi soruyorum: "Düşmek için mi yanlış adım attılar?" Hiç bir zaman! İsraililer'in suç işlediği için Uluslar'a kurtuluş geldi. Öyle ki, İsraililer onlara 'imrensin.' ¹²Eğer İsraililer'in suç işlemesi dünyanın bollukla kutlanmasına, onların ruhsal yenilgisi ise Uluslar'ın bollukla kutlanmasına dönüştüyse, onların bütünlük bulması ne denli kutluluk sağlayacaktır!

Pavlus İsraililer'in İsa'ya Mesih olarak iman etmemelerinin nedenini araştırırken bunun olası başka bir nedeni üzerinde durur: İman etmemeleri Tanrı'dan gelip gelmediğini saptamaya koyulur. Bunu yaparken yine itirazcıların sorduğu sorulardan birini sorar: "Tanrı öz halkından yüz mü çevirdi?" (**ayet 1**). Pavlus başka yerlerde yaptığı gibi buna kısa ve kesin bir yanıt verir: "Hiç bir zaman!" Böyle bir şey düşünülemez! Tanrı kendine öz bir halk seçtikten sonra onu kaldırıp atmaz. Tanrı verdiği sözü tutar, yaptığı antlaşmalar uyarınca davranır. O'nun öz yapısı böyledir. Pavlus "hiç bir zaman!" yanıtıyla bunu vurgular. Bunun güzel bir örneği Pavlus'un kendisidir. Ayet 1'in son kesiminde bunu şöyle açıklar: "Ben de bir İsraili'yim: İbrahim soyundan, Benyamin kuşağından." Pavlus doğal açıdan İbrahim'in soyundandı. İsa Mesih'e iman edince ruhsal açıdan İbrahim'in soyundan olduğunu anladı: "İman kuralına bağlı olanlar İbrahim'in gerçek oğullarıdır" (Galatyalılar 3:7). Pavlus Yakup'un çok sevdiği en küçük oğlu olan Benyamin'in aile

kuşağındandı. Pavlus'un İbranice adı Saul idi (Elçilerin İşleri 13:9). "Talep edilen, istenilen" anlamındadır. Benyamin kuşağından en tanınan adamın adıydı: Davut'tan önce bütün İsrail üzerinde krallık süren Kral Saul.

Bunun yanı sıra Pavlus Romalı yurttaştı (Elçilerin İşleri 22:26-28). Bu nedenle Romalı bir adı da vardı. Romalı yurttaşların bir adıyla ikili bir soyadı vardı. Örneğin: Gaius Titius Yustus. Pavlus'un Romalı adı Paullus idi. Soyadı bilinmiyor. Yeni Antlaşma Yunanca olarak yazıldığından Yunanca'ya uygun 'Pavlus' biçiminde yazılmaktadır.

Böyle soylu bir İsraili İsa'yı Mesih olarak kabul edebiliyordu. Demek ki, Tanrı öz halkından yüz çevirmedi. Pavlus'un İsa'ya iman etmesi İsa Mesih'in özel bir açıklaması aracılığıyla olduğu göz önünde tutulunca, Tanrı'nın öz halkıyla çok ilgilendiği açığa çıkar.

Ayet 2'de Pavlus Tanrı'nın öz halkını kaldırıp atmadığını yine vurgular. Kullandığı "Tanrı önceden tanıdığı öz halkından yüz çevirmedi," sözleri Kutsal Yazı'daki bazı ayetleri andırır: "RAB halkını reddetmez" (Mezmur 94:14). "RAB şöyle diyor: 'Gökler ölçülebilse, dünyanın temelleri incelenip anlaşılabilse, İsrail soyunu bütün yaptıkları yüzünden reddederim' diyor RAB" (Yeremya 31:37). "RAB görkemli adının hatırına halkını bırakmayacak. Çünkü sizi kendi halkı kılmaktan hoşnut kaldı" (1.Samuel 12:22). Bütün günahlarına karşın Tanrı İsrail halkını bir yana itmeyeceğine söz veriyordu bu ayetlerde.

Tanrı öz halkını önceden tanıdı (**ayet 2**). "Söz dinlemez, baş kaldırıcı" bir halk olacağını bildiği halde onları öz halkı olarak seçti, onlara bunca ayrıcalık verdi (10:21; 9:4-5). Bunu önceden bilmesi onların söz dinlemezliklerine katlanacağını belirtiyordu. Tanrı İsrail halkını kendisinden büsbütün atmazdı. Zaman zaman onları paylaması ve cezalandırması gerekiyse de her zaman onları kendine çekmeye hazırды.

Aynı durum ayet ikinin devamında ile **ayet 3'te** görülür. İlyas İsrail'e karşı Tanrı'ya yakarır, Pavlus Kutsal yazının bu konudaki kaydını şöyle aktarır: "Ya Rab Peygamberlerinin canına kıydılar. Sunaklarını yerle bir ettiler, bir ben kaldım geriye, benide öldürmeye çalışıyorlar"(1.Krallar 19:14). İlyas Tanrı'nın önünde halkının, kötülüğünün çokluğunu dile getirir. Tanrı bu konuda, İlyas'la bir tartışmaya girmez, bunu önceden biliyordu. Rab onu Suriye üzerine Hazael'i ve İsrail üzerine Yehu'yu krallar olarak atamaya ve peygamber olarak Elişa'yı meshetmeye gönderdi.

Onların aracılığıyla Tanrı, halkını yargılayacağını bildirir: "Hazael'in kılıcından kurtulanı Yehu, Yehu'nun kılıcından kurtulanı Elişa öldürecek." (1.Krallar 19:17). Oysa bu yargılama sırasında Tanrı yalancı tanrılara tapmayan İsrailileri ortaya çıkaracağını açıklar, "Ancak İsrail'de Baal'a diz çöküp onu öpmemiş yedi bin kişiyi ben koruyacağım" (1.Krallar 19:18).

Baal, efendi, sahip, koca anlamlarını taşır, Kenan ülkesinde bu yalancı tanrılar çoktu her bölgenin kendine özgü bir efendisi vardı örneğin: Baal-peor (Sayılar 25:3). Tanrı, yalancı tanrılara tapmamış yedi bin insanı kendisine ayırmıştı (**ayet 4**). Bu bir azınlıktı. Bu azınlık Pavlus zamanında İsa'yı Mesih olarak benimseyen İsraililere benziyordu, "tıpkı bunun gibi şimdi ki dönemde de, Tanrı'nın kayrasıyla seçilmiş bir azınlık vardır" (**ayet 5**).

Esasında İsrail tüm olarak ayrıcalıklara kavuşmak ve özel görevler yerine getirmek için, Tanrı'nın seçilmiş halkıydı, oysa burada Tanrı'nın kayrasıyla seçilmiş bir azınlıktan söz edilir! Bu azınlık, Tanrı'nın kayrasını imanla kabul eden İsraililerdi. Boş ellerini uzatıp Tanrı'nın iyiliklerini armağan olarak aldılar, böylece Tanrı'nın seçtiği halkın ayrıcalıklarına ve sorumluluklarına kavuştular. Kendi işleriyle gururlanan çoğunluk ise, kayrayı geri tepip işleriyle Tanrı'nın iyiliklerini satın almak eğilimindeydi (Rom. 9:31,32). Tanrı'nın kayrasını kabul eden İsraililer "kayra seçimine göre bir azınlık" oldular (Rom. 11 ayet 5'in aslı harfi harfine böyle çevrilebilir).

Ayet 6, İsrail içinde olan bu seçkin azınlığın Tanrı'nın verdiği ayrıcalıklarla sorumluluklara kavuşması onların başardığı işlerden değil, Tanrı'nın kayrasından olduğunu vurgular. Onlar İsrail'in çoğunluğundan daha iyi değildi. Daha çok iyi işler başarmadılar. Kendilerini alçaltıp işlerini hiçe saydılar, Tanrı'nın iyiliğini, Tanrı'nın kayrasını imanın boş elleriyle kabul ettiler. "Eğer bu azınlık kayrayla seçilmişse, demek ki başarılı işler uyarınca seçilmemiştir. Yoksa kayra, kayra olmaktan çıkar," ayeti, Pavlus'un yazdığı kısa ve kapalı "Kayra aracılığıyla ise, artık işlerden değildir, yoksa kayra artık kayra olmuyor" sözünü çevirir. Kayra'yı imanla kabul eden azınlık Mesih'in kilise topluluğuna katıldı.

Pavlus, bölüm 9'da değindiği bir konuyu **ayet 7'de** tekrarlıyor: Buradaki "İsrail, aradığını bulmadı" sözü, "Ruhsal yasa aracılığıyla doğruluğu kovalayan, İsrail bu doğruluk yasasına erişemedi" sözünün yankılanmasıdır (Rom. 9:31). Pavlus burada aradığını bulmamasının nedeni üzerinde durmuyor. Ayet 7'de sadece yüreklerinin katılaştığını bildirir. Bölüm 9'da, nedenini şöyle belirtmişti: "Çünkü doğruluğu imana dayanarak değil, başardıkları işlere dayanarak kovaladılar" (Rom. 9:32). O bölümde İsrail'i Uluslar'la karşılaştırıyordu, "Doğruğu kovalamayan Uluslar, doğruluğa kavuştular, doğruluğa iman yoluyla ulaştılar" (Rom. 9:30). Oysa bölüm 11'de, Pavlus İsrail'in çoğunluğunu içindeki bir azınlıkla karşılaştırmaktadır: "Onun bulamadığını seçilmiş azınlık buldu" (Rom. 11:7). Bölüm 9'da Pavlus, imanı vurguluyordu, bölüm, 11'de kayrayı vurgular. Oysa kayra ile iman arasında bir karşılaştırma yapılmaz. İman

kayrayı kabul etme yoludur. Aynı yolun iki yönüdür: kayra Tanrı'nın vermesi, iman insanın bunu almasıdır." Geriye kalanların yürekleri katılaştı". İşleriyle övünen İsrail'liler, yüreklerini Tanrı'nın armağanına karşı kapattılar (ayet 7).

"Kutsal Kitap'ta dendiği gibi, Tanrı onlara uyuşukluk ruhu verdi. Bugün'e dek görmeyen gözler, işitmeyen kulaklar verdi" (**ayet 8**). Duyarlı, yürekli imanlılar böyle ayetlerden ürkerler, çünkü ilk bakışta Tanrı'nın bazı insanları imansız yaptığını belirttiği izlemine uyandırılırlar. Her zaman yaptığımız gibi Pavlus'un aktardığı ayetin, geldiği bölümü inceleyelim! Tanrı'nın onlara uyuşukluk ruhu vermesinin ne anlama geldiğini bulalım.

Ayet Yeşaya bölüm 29'dan gelmektedir. Bu bölümde Tanrı'nın Yeruşalem'i sıkıştıracağı, "asker dikip" onu kuşatacağı bildirilir (Yeşaya 29:2,3).

Tanrı'nın kenti yargılamasının nedenini bulmak için, önceki bölüme baş vurmak gerekir! Orada şu manzarayla karşılaşırız: "Kâhinlerle peygamberler bile şaraba yenik düşmüşler. Yanlış görüşler görüyorlar, kararlarında tutarsızlar" (Yeşaya 28:7). Daha sonra RAB halkına, "Rahatlık budur, yorgunların rahat etmelerini sağlayın, huzur budur" dedi. "Ama işitmek istemediler" (Yeşaya 28:12). Halkın üzerinde hükümler edenlerin alaycı olduğunu öğreniriz (28:14). Tanrı Yeruşalim'e (Sion'a) "sağlam temel olarak bir taş, denenmiş bir taş, değerli bir köşe taşı yerleştiriyorum" der. "Ona inanan yenilmeyecek" sözünü ekler (Yeşaya 28:16). Alaycıların yalancıların süpürülüp götürülecek, büyük belayla çığnenecekler (Yeşaya 28:17,18). "Çünkü RAB öfkelenecek. Ne kadar garip olsa da işini (yargılama işini) tamamlayacak" (Yeşaya 28:21). Halk alayıcılardan olmamakla uyarılır, sonra Tanrı'nın yargılamasının ölçülü olacağını bildiren sözlerle karşılaşırız (Yeşaya 28:23-29).

Özetleyecek olursak: Yeruşalem halkının zevke düşkünlüğü, Tanrı'nın sözünü işitmek istemezliği ve alaycılığı yüzünden yargılandığını söyleyebiliriz. Bölüm 29'da önceden bildirilen yargılama ve Tanrı'nın o yargılama içindeki kurtarışı açıklanırken peygamberlerin sarhoşluğuna yeniden değinilir: "Şaşırın, şaşkına dönün, kendinizi kör edin, görmez olun. Şarap içmeden sarhoş olun, içki içmeden sendeleyin. Çünkü RAB sizi derin bir uykuya soktu, gözlerinizi mühürledi, ey peygamberler, başlarınızı örttü, ey biliciler. Sizin için bütün görüş mühürlenmiş bir kitabın sözleri gibi oldu. İnsanlar böyle bir kitabı okuma bilen birine verip, "Rica etsek şunu okur musun?" diye sorduklarında, "Okuyamam, çünkü mühürlenmiş" yanıtını alırlar" (Yeşaya 29:9-11). Bu ayetler, ayet 13'le 14 aracılığıyla açıklanır: "Rab diyor ki, 'Bu halk bana yaklaşıp ağızlarıyla, dudaklarıyla beni yüceltiyor, Ama yürekleri benden uzak. Benden korkmaları da insanlardan öğrendikleri buyrukların sonucudur. Onun için ben de bu

halkın arasında yine bir harika, evet, şaşılacak bir şey yapacağım. Bilgelerin bilgeliği yok olacak, akıllının akli duracak."

Yüreklerini Tanrı'dan uzaklaştıran halkın peygamberleri üzerine Tanrı ağır bir uyku ruhu dökerek, hikmetli adamların hikmetini yok edecekti, bunun için Tanrı sözü mühürlenmiş bir kitabın sözleri gibi olacaktı. İlk peygamberler kendilerini sarhoşluğa verirler, hükümler edenler alaycı olurlar, halk Tanrı'nın sözünü işitmek istemezler, halk yüreklerini Tanrı'dan uzaklaştırırlar ondan sonra Tanrı onları şaşıtırır. İçki olmaksızın sarhoş eder, üzerlerine ağır bir uyku ruhu döker ve gözlerini kapatır, hikmetli adamların hikmetini yok eder. Bir kaç ayet sonra ise, şunları okuruz: "O gün sağırlar kitabın sözlerini işitecek, körler koyu karanlıkta görecek. Düşkünlerin RAB'de buldukları sevinç artacak, yoksullar İsrail'in Kutsalı sayesinde coşacak. Çünkü acımasızlar yok olacak, alaycılar silinecek, kötülüğe fırsat kollayanların hepsi kesilip atılacak. " (Yeşaya,29:18-20).

Böylece İsraililerin gözlerinin kör olması, son durum olmayacaktı. Tanrı'nın neden onlara uyuşukluk ruhu verdiğini, o güne dek görmeyen gözler verdiğini anlayabilmek için, Pavlus'un değindiği başka bir ayeti incelemeliyiz.

Yeşaya 29 ayet 10 işitmeyen kulaklardan söz etmez. Bu konudan Yeşaya'nın Rab tarafından peygamberlik etmeye ilk gönderildiği zamanda söz edilir (Yeşaya 6). Rab Yeşaya'ya "Git" dedi, "bu halka şunu duyur" dedi, "İşittikçe işitecek ama anlamayacaksınız, baktıkça bakacak ama görmeyeceksiniz! Bu halkın yüreğini duygusuzlaştır, kulaklarını ağırlaştır. Gözlerini kapat. Öyle ki, gözleriyle göremesinler, kulaklarıyla işitemesinler, yürekleriyle anlamasınlar Ve bana dönüp şifa bulmasınlar." Yeşaya şöyle sordu: "ne vakte kadar, ya RAB?" Rab şöyle cevap verdi: "Kentler viraneye dönüp kimsesiz kalıncaya, evler ıpıssız oluncaya, toprak büsbütün kıraçlaşıncaya kadar." (Yeşaya 6:9-11).

Daha yukarıda gördüğümüz gibi görmek istemeyen İsraililerden Tanrı görme yeteneğini alır; işitmek istemeyenlerden işitmek yeteneğini alır. Bu da Tanrı'nın öfkeli yargısının üzerlerine dökmesine hazırlıktı. Ne var ki, Yeşaya'nın peygamberliğinde sık sık rastlandığı gibi bu yargılama içinde görmeyen gözler görmeye başlar ve işitmeyen kulaklar işitmeye başlar. Yargılama içinde bir azınlık RAB'be döner ve bunun sonunda Ulus'un tümü kurtulacaktı.

İsa Mesih, meseller (simgesel öyküler, benzetmeler) kullanmasının nedenini açıklamak için Yeşaya'dan aynı ayetleri aktarır, (Matta,13:10-17). "Göklerin hükümlerine ilişkin gizleri bilebilmek" günahtan dönüp iman edenlere verilir. Ferisiler, İsa'yı Şeytanla iş birliği yapmakla suçlamıştı (Matta 12:22-32). İsa İsrail ulusunu "bu bozuk kuşak" diye nitelendirmişti

(Matta 12:43). Oysa göklerde ki Babası'nın isteğini uygulayıp, sözünü dinlemeye hazır olan öğrencilerini "kardeşlerim diye nitelendirmişti" (Matta 12:64-50). Tanrı'nın isteğini yapmak istemeyen bozuk kuşağa hükümlerinin sırlarını açıklamayacaktı, bu nedenle bu sırları mesellerde sakladı, (bu da, Yeşaya'da rastladığımız "mühürlenmiş bir kitabın" sözlerine benzer Yeşaya 29:11). Bunu yapmasının nedeni çift yönlüdür: bilmek istemeyenlere daha çok bilgi verip onları daha çok sorumluluk ve hüküm altına getirmek istemedi, bazılarında merak uyandırıp onların kendisine gelip, benzetmelerin anlamını sormalarına yol açmak istedi, nitekim on iki öğrenci dışında ki bazı insanlar İsa'ya gelip sordular (Markos 4:10).

Özet olarak söyleyebiliriz ki, Tanrı kendi yüreğini katılaştırmayan hiç kimseye uyuşukluk ruhu, görmeyen gözler ve işitmeyen kulaklar vermez. Ama imansızlıkta direnen kimselere bazı özel durumlarda bunu yapar. Bunu Pavlus'un hizmeti sırasında yalancı peygamber Baryeşu'ya harfi harfine yaptı. Bu adam Kıbrıs'ın Baf kentindeki Vali Sergius Pavlus'un, imana gelmesine karşı koydu. Pavlus, peygamberlik ederek: "bak şu anda Rabbin eli seni yargılıyor, gözlerin görmez olacak ve belirli bir süre güneşin yüzünü görmeyeceksin" o anda ona "donukluk ve karanlık çöktü kendisini elinden tutacak birisini bulmaya çalıştı, olaya tanık olan vali iman etti" (Elçilerin İşleri 13:6-12).

Tanrı'nın isteği herkesin günahtan dönmesi ve kurtulup gerçeği bilme aşamasına gelmesidir (2.Petrus 3:9; 1.Timoteyus 2:4). Yağılarken bile Tanrı, insanları kurtarmaya çalışır. **Ayet9 ile 10'da** Davut'un böyle bir yargılamadan söz etmesi aktarılır. Geldiği 69'uncu Mezmur Mesih'in düşmanlarından çektiği acıları dile getirir: "yiyecek yerine bana öd verdiler; ve susuzluğumda bana sirke içirdiler" (Mezmur 69:21; Matta 27:34,48). Bunu yaptıkları için öz sofralarının onlara tuzak ve ağ olması uygun bir cezadır. Mesih'i reddetmenin cezası ağırdır. Yine gözlerin kararması söz konusudur. Yeşaya 29 ayet 10'la bağlantıdadır.

Pavlus, İsrail'in bir daha kalmamak üzere büsbütün düştüğü anlamının itiraz edenler tarafından sözlerinden çıkarılabileceğini düşünerek **ayet 11'de** bunun böyle olup olmadığını sorar? Buna kesin yanıt verir: İsraililer'in yalnız adım atmaları hiç bir zaman büsbütün düşmüş oldukları anlamına gelmez. İsraililer'in Sevinç Getirici Haber'i geri tepme suçu yüzünden bu haber Uluslara duyuruldu ve onların kurtuluşa kavuşmalarına yol açtı. Bunu yazarken, Pavlus defalarca Kuddüs'ten Yugoslavya'ya kadar Yahudilerin sinagoglarına girip, Sevinç Getirici Haber'i duyurduğunu ve çoğunluğunca geri tepildiğini anımsıyordu. Kendisinin de kaç kez Yahudiler'e şuna benzer sözler söylediğini herhalde hatırlamıyordu: "Tanrı

sözünün ilkin sizlere bildirilmesi gerekiyordu, ama onu bir yana ittiğiniz ve kendinizi sonsuz yaşama yaraşır saymadığınız için, işte biz Ulus'lara yöneliyoruz" (Elçilerin İşleri 13:46). Ama bunu yaptığı her defasında, İsraililer'in Uluslar'a imrenmelerini öngörüyordu (Rom. 11:11; 10:19 ve Yasa 32:21).

İsraililer'in suç işlemesi bile dünyanın bollukla kutlu kılınmasına dönüştüyse, onların Rabbe dönmeleri ve bütünlük bulmaları çok çok daha kutluluk sağlayacaktır (**ayet 12**). Onların ruhsal yenilgisi Uluslar'ın Sevinç Getirici Haber'in kutluluklarına kavuşmasına yol açıyorsa onların ruhsal yengiyeye kavuşmaları çok daha büyük sonuçlara neden olacaktır.

"İsraililer'in bütünlük bulması" sözü "Ulus'ların tümü Mesih'e bağlanıncaya dek" diye çevirilen deyim benzer. İsraililer'in bütünlük bulması Mesih'e bağlanmalarıdır. Benzer bir deyim Koloselilere Mektup'ta rastlarız, "sizler de yaşam için gerekli doluluğu O'nda (Mesih'te) buldunuz" (Koloseliler 2:10).

Kayradan Yararlananlara Uyarı 11:13-24

¹³Şimdi siz, uluslara söylüyorum: Mademki ben uluslara gönderilen bir haberciyim, bunu yüce bir hizmet sayarım. ¹⁴Belki bir yoldan soyumdan olanları imrendirip aralarından bazılarını kurtarırım.

¹⁵Çünkü onların yoksun bırakılması dünyanın Tanrı'yla barışmasına yol açıyorsa, kabul edilmeleri ölümlerin yaşam bulması değil de nedir?

¹⁶Eğer ilk hamur kutsalsa, tüm hamur kutsaldır. Eğer kök kutsalsa, dallar da kutsaldır. ¹⁷Ama eğer iyi cins zeytin ağacının kimi dalları budandıysa ve sen bir yaban zeytiniyken onların arasına aşılınıp onlarla birlikte ağacın yaşam sağlayan özüne ortak oldunsa, ¹⁸sakın önceki dallara karşı böbürlenme! Eğer böbürleniyorsan şunu unutma: Kökü destekleyen

sen değilsin; tam tersine, kök seni desteklemektedir. ¹⁹Belki de, "Dallar ben oraya aşılınayım diye budandı" diyeceksin. ²⁰Bu doğru. Onlar imansızlık nedeniyle budandı, sen ise iman nedeniyle durmaktasın. Ama sakın böbürlenme, tersine kork! ²¹Çünkü eğer Tanrı iyi cins ağacın dallarını esirgemediyse, seni de esirgemeyecektir. ²²Tanrı'nın iyiliğini de sertliğini de tanı. Düşenlere karşı sert, sana karşıysa tanrısal iyilikle davranandır O. Bu iyiliğe bağlı kalman gereğini de unutma; yoksa sen de kesilip atılırsın.

²³Eğer imansızlıkta direnmezlerse, İsraililer de aşılacaklar. Çünkü Tanrı'nın gücü onları yeniden aşılamaya yeter. ²⁴Sen yabanıl zeytin ağacından kesilip doğaya aykırı olarak iyi cins zeytin ağacına aşılandınsa, iyi cins zeytin ağacından budanan dallar ne denli kolaylıkla kendi ağaçlarına aşılanacaklardır.

Bu kesimde Pavlus Uluslar'dan Mesih'e inananları uyarır. İsraililer'e karşı büyüklenmesinler! Pavlus buna başlarken, Uluslar'dan Mesih'e bağlananlara seslendiğini açıkça belirtir (**ayet 13**). Pavlus, Tanrı'dan aldığı hizmete büyük değer verdi. Bu hizmet Uluslar'a haberci olmaktı. Haberci diye çevirilen sözcük "gönderilen" anlamındadır. Pavlus İsa Mesih tarafından Uluslar'a gönderildi. Pavlus Uluslar'a, Sevinç Getirici Haber'i duyurmayı yüce bir hizmet gözüyle baktı.

Uluslar'a olan hizmetine büyük değer veriyordu çünkü bu yoldan kendi soyu olan İsraililer'i imrendirip aralarından bazılarının kurtulmasını sağlamayı umuyordu (**ayet 14**). **Ayet 15'te** ayet 12'de vurguladığı gerçeği başka sözlerle tekrarlıyor: İsraililer'in Mesih'ten yoksun bırakılması dünyanın öbür uluslarından insanların Tanrı'yla barışmasına yol açıyorsa Mesih aracılığıyla kabul edilmeleri son dirilişin gelmesine yol açacaktır. Tanrı'yla barışmak kurtuluşun başlangıcıysa "ölülerin yaşam bulması"

kurtuluşun bütünlenmesidir. Ölümün yenilmesi ve imanlıların Mesih'le birlikte Tanrı katına yükseltilmeleri demektir.

Bundan sonraki ayetlerde Pavlus İsrail'deki azınlığın Mesih'e bağlanmasının ileride İsrail ulusunun çoğunluk olarak Mesih'e bağlanacağına güvence verdiğini belirten iki örnek verir:

1/ İlk hamur

"Eğer ilk hamur Kutsal'sa tüm hamur Kutsal'dır" (**ayet 16**). Bu örneğin ayrıntılarına inmeden ona değinmekle yetinir. Bu örnek ruhsal yasadan gelmektedir. "İlk tahılınızdan yapılmış bu sunuyu kuşaklar boyunca RAB'be sunacaksınız." (Sayılar 15:21). Tanrı'ya sunulan ilk hamur kutsaldır. Buna göre ilk hamurun geldiği hamurun tümü kutsal sayılır. Mesih'e iman eden İsrail'in azınlığı Tanrı'ya ayrılmışsa, bu azınlığın geldiği İsrail'in tümü de Tanrı'ya ait sayılır.

2/ Zeytin ağacının dalları

Pavlus bu örneği ayrıntılı olarak ele alır. "Eğer kök kutsalsa dallar da kutsaldır" (**ayet 16**). Bu benzetmede daha aşağıda vurguladığı gerçeğin açısından yaklaşım yapar: "Ama Tanrısal seçim açısında atalar bakımından sevgilidirler" (ayet 28). Pavlus'un yaşadığı çağdaki Yahudiler benzetmede dalları karşılar. Kök ise atalardır. Pavlus'un zamanındaki Yahudiler atalarının kutsal olduğu gibi dallar olarak kutsal sayılırlar.

İsraililer'in çoğunun imansızlıkta direnmesi ve Uluslar'ın Mesih'e bağlanması iyi cins zeytin ağacından bazı dalların kesilip atılması ve yerlerine bir yaban zeytin ağacının dallarının aşılmasına benzetilir (**ayet 17**). İyi cins zeytin ağacından kesilen dallar imansız İsraililer ve yaban zeytinin aşılana dalları Uluslar'dan Mesih'e bağlanan kişilerdir. Pavlus Uluslar'dan Mesih'e bağlanan kişilere seslenmeyi sürdürerek onlara imanlı İsraililer'le birlikte "ağacın yaşam sağlayan özüne ortak" olduklarını hatırlatır (ayet 17).

Tanrı tıpkı İbrahim'e vaat ettiği gibi kurtuluşu İsrail aracılığıyla dünyaya getirdi. İsa Mesih de aynı gerçeği Samiriyeli kadına açıklamıştı: "Kurtuluş Yahudilerdendir" (Yuhanna 4:22). İsa Mesih'in kendisi de "beden açısından Davut soyundan" doğdu ve bu nedenle İsrailiydi (Rom. 1:3). Böylelikle sonsuz yaşam sağlayan öz İsrail kökünden gelmekteydi. Uluslar Tanrı'nın kayrasıyla bunda pay aldılar. Ama bu durumda hiç böbürlenmemelidirler (**ayet 18**).

Oysa Uluslar'dan imanlıların imansız İsraililer'e karşı böbürlenmek tehlikesindeydi. Ama onlara karşı övünürlerse şu gerçeği unuturlar: Uluslar'dan imanlılar kök olan İsrail'i desteklemez. İsrail kök olarak onları destekler (ayet 18). İmanlıların kökü Tanrı'nın İsrail Ulusu aracılığıyla

geçekleştirdiği kurtarış eylemleri idi.

Uluslar'dan imanlılara şöyle seslenmeye devam eder: "Belki'de 'Dallar ben oraya aşılana yım diye budandı' diyeceksin" (**ayet 19**). Pavlus bu gerçeği yalanlamaz. İsraililer'den bazıları kesilip atıldılar. Bu da onların imansızlıkları yüzünden oldu (**ayet 20**). Uluslardan imanlıların ağaçta durmaları imanları nedeniyledi. Buysa İsraililer'e karşı övünmelerine hiç bir neden vermez. Daha çok korkmalarına yol açmalıydı.

Tanrı imansızlık gösteren iyi cins ağacın dallarını esirgemedi. İmansız İsraililer'i İsrail'den kesip attı. Yaban zeytininden gelen dalları aynı duruma düşerse onları daha mu çok kayıracak? Hayır onları daha çabuk kesip atması gerekecekti. Onları da esirgemeyecektir (**ayet 21**).

Daha önce değindiği Tanrı'nın iyiliği ve sertliğini vurgular bu durumda (**ayet 22**). Uluslar'dan olan imanlıları bunu tanımaya çağırır. Tanrı "düşenlere karşı sert" davranır (ayet 22). Tanrı "onlara uyusukluk ruhu" verir "görmeyen, işitmeyen kulaklar" verir (Rom 11:8). İnanlıya karşı "tanrısal iyilikle" davranır. İmanlı bu iyiliğe bağlı kalmaya yükümlüdür. Tanrı'nın kendisine karşı olan sevgisini unutmamalıdır ve kurtuluşunu Tanrı armağanı olarak tanıyıp sürekli teşekkür eden biri olmalıdır. Tanrı'nın son bulmaz iyiliklerini armağan olarak kabul etmelidir. Bunu reddederse kesilip atılacaktır. İmanlılar Tanrı'nın iyiliğiyle sona kadar kurtulacaktır. Ama yalnız gerçek imanlılar sona dek yola devam edecekler.

İsraililer de yeniden ağaca aşılanaacak (**ayet 23**). Bunun tek koşulu imansızlıkta direnmelerinden vazgeçmeleridir. Tanrı'nın onları tekrar ağaca koymak için gücü vardır. Uluslar'dan olan imanlıların yaban zeytin ağacından kesilmesi ve iyi cins ağaca aşılanaması doğaya aykırı bir olaydır. Oysa iyi cins ağaçtan dalların yeniden o ağaca kavuşmaları daha doğal bir olaydır. Onların aşılanaması çok daha kolay bir iştir (**ayet 24**). (Yaban ağaçtan dalların iyi cins zeytin ağacına aşılanaması doğaya aykırı olduğu halde o çağın tarım çalışmalarında kullanılan uygulamadır. Pavlus'un zamanında yaşayan Kolumella adlı adam böyle bir uygulamayı kitabında kaydeder).

Tanrı Kayrası herkesi Kapsar 11:25-29

²⁵Bu nedenle, kardeşlerim, sizlere bu giz üzerinde bilgi vermek isterim. Öyle ki, kendinizi akıllı sanmayasınız. Yürek katılığı İsrail'e geçici bir süre için geldi; ulusların tümü Mesih'e bağlanıncaya dek.

²⁶Böylelikle tüm İsrail kurtulacaktır. Kitap'ta yazılmış olduğu gibi: "Kurtarıcı Sion'dan gelecek, Yakup soyundan tanrısaymazlığı kaldıracak. ²⁷Onların günahlarını kaldırdığımda, kendileriyle yapacağım antlaşma budur." ²⁸Onlar Sevinç Getirici Haber'i yokumsadıkları için siz uluslar çıkarına Tanrı'ya düşman oldular. Ama tanrısal seçim açısından atalar bakımından sevgilidirler.

²⁹Çünkü Tanrı'nın bağışları ve çağrısı geri alınmaz.

Pavlus Roma'daki imanlılara bir sır (misterion) açıklamak istediğini, onları bu konuda bilgisiz bırakmak istemediğini belirtir (**ayet 25**). Pavlus'un çağında bir çok "sır dinleri" vardı. Bu dinlerin inançları ve uygulamaları ancak o dinin üyelerine açıklanırdı. Pavlus ise bu kelimeyi "zamansız çağlar boyunca saklı tutulup" onun günlerinde açıkça bildirilen tanrısal açıklama için kullanır (Rom. 16:25,26). Pavlus'un bu gizi açıklamasının nedeni ulusların kendilerini akıllı sanmamaları içindir. Uluslar "biz akıllıyız; biz Tanrı'nın Sevinç Getirici Haberi'ni anladık, İsraililer anlamadılar" diyecek tehlikesindeydiler. Oysa Pavlus'un Tanrı'dan aldığı tanrısal açıklamaya göre İsraililer'in anlayışsızlığı "geçici bir süre için" gelen yürek katılığına bağlıydı. Bu süre "Uluslar'ın tümü Mesih'e bağlanıncaya dek" sürecekti. Bu deyim aslı "Uluslar'ın doluluğu içeri getirilinceye dek" biçimindedir. Anlamı Uluslar'dan büyük bir topluluğun Mesih'e bağlanmasıdır. "İsraililer'in bütünlük bulması" aynı deyimdir (Rom. 11:12). Bu da İsrail'den büyük bir topluluğun Mesih'e bağlanması anlamındadır. Bu geçici süre sona erdikten sonra tüm İsrail'in kurtulacağı bildirilir (**ayet 26**). "Böylelikle tüm İsrail kurtulacaktır". O gün Kutsal Yazılar'ın önceden bildirdiği gibi "Kurtarıcı Sion'dan gelecek, Yakub'un soyundan tanrısaymazlığı kaldıracak". Pavlus burada Eski Antlaşma'nın Yunanca çevirisinden aktarma yapmaktadır. Kurtarıcı Yerusalemler'den (Kudüs'ten) gelecek ve İsraililer'i tanrısaymazlıklarından arıtacak. İbranice aslında "Yakup soyunda günahtan dönenlere fidyeye ile Kurtaran gelecek" denir (Yeşaya 59:20). Yunanca'ya çevrildiği zaman "Yakup'ta günahtan dönenler" deyimini "Yakup'tan tanrısaymazlık döndürecek" diye çevrildi. İbranice metinde İsraililer'in kurtuluşuna onların günahlarını bırakmaları açısından bakılır. Yunanca metinde aynı olaya Tanrı'nın onlardan günahlarını kaldırması açısından bakılır. Bu olay Zekerya Peygamber'in bildirdiği RAB'bin şu sözüyle anlatılmaktadır: "Lütuf ve yalvarış ruhunu

Davut evi üzerine ve Yerus alim'de oturanlar üzerine dökeceğim ve ona, bedenini deldikleri adama, bakacaklar ve biricik oğlu için d v nen gibi ona d v necekler... Suçu ve murdarlığı temizlemek için, o gün Davut evine ve Yerus alim'de oturanlara bir pınar açılacak." (Zekerya 12:10; 13:1). Bu olay yerin bütün milletlerinin Yerus alim'e toplandığı zaman olacak (Zekerya,12:4). O gün RAB Yerus alim  zerine gelen bütün milletleri kıracak (Zekerya 12:9). Çektikleri büyük sıkıntıdan sonra İsraililer Sion'dan gelen Kurtarıcı İsa Mesih'i görünce O'nun bedeninin kendi milleti tarafından delindiğini anlayacaklar. Bu Tanrı'nın onlara verdiği "Lütuf ve yalvarış" ruhuyla oluşacak. Günahlarından dönecekler. Tanrı'ysa suçlarını ve kirliliklerini arıtacak. İşte o gün tüm İsrail kurtulacak.

O gün Tanrı günahlarını kendilerinden kaldırıncaya onlarla antlaşma yapacak (**Romalılar 11:27**; Yeşaya 59:20 ile Yeremya 31:33,34). Yeremya'daki ayete göre bu antlaşma Yeni Antlaşma'dır. İsraililer Sevinç Getirici Haber açısından düşmandılar (**ayet 28**).Sevinç Getirici Haber'e karşı düşman kesildiler ve dolayısıyla Tanrı'ya düşman oldular. Buysa Uluslar'ın çıkarına oldu. Uluslar'ın Sevinç Getirici Haber'i kabul etmeleri için bir yol açıldı.

Oysa "tanrısal seçim açısından" İsraililer Tanrı tarafından sevilenlerdir. Buysa "atalar bakımından"dır. Ataların yaptığı sanılan iyilikler söz konusu değildir. Tanrı'nın atalara verdiği Sözler söz konusudur. Tanrı kendi Sözünü tuttuğu için onları sever ve onları amaçlayan kendi tasarılarında onlar için yer ayırdı. Tanrısal seçim onlara bazı ayrıcalık ve sorumlulukları vermişti.

" nk  Tanrı'nın bağışları ve çağrısı geri alınmaz" (**ayet 29**). Tanrı İsrail Ulusu'na söz verdiği bağışları ve sorumlulukları geri almaz. Onları kutsal yaşama çağırdı. Buna uymaları gerekir. Tanrı'nın, Sözü'nde duran, vaatlerini yerine getiren olduğu burada vurgulanır. Eski Antlaşma'da verdiği her vaadi yerine getirecektir.

Kayra: Tanrı Bilgisinin Ürünü 11:30-36

³⁰Size gelince: Siz uluslar bir vakitler Tanrı'ya söz dinlemezlikte bulundunuz. Ama şimdi İsraililer'in söz dinlemezliği yüzünden Tanrı'nın acımasına kavuştunuz. ³¹Tıpkı bunun gibi, onlar da şimdi söz dinlemezlik ediyorlar; sizin Tanrı'nın acımasına kavuştuğunuz gibi onlar da şimdi acınmaya kavuşsunlar diye. ³²Çünkü Tanrı tüm insanlığı söz dinlemezliğe tutsak etmiştir. Öyle ki, tüm insanlığa acısın. ³³Tanrı zenginliği ne denli yücedir! Bilgeliği, bilgisi ne derindir! O'nun yargılarına kimin aklı erebilir? O'nun yollarını kim araştırabilir? ³⁴Çünkü, "Rabbin düşüncesini kim bilebildi? Kim O'nun öğütçüsü olabildi? ³⁵Kim O'na bir şey verebildi de karşılığını alabildi?" ³⁶Çünkü her şey O'ndan, O'nun aracılığıyla ve O'nun içindir. Yücelik sonsuzlara dek O'nundur. Amin.

Uluslar Mesih'e bağlanmadan önce Tanrı'nın Sözü'nü dinlemediler, buyruklarına uymadılar (**ayet 30**). Oysa "İsraililer'in söz dinlemezliği yüzünden" Uluslar Tanrı'nın acımasına kavuştular. İsraililer'in İsa'yı Mesih olarak reddetmeleri nedeniyle kurtuluşla ilgili Sevinç Getirici Haber Uluslar'a sunuldu. Tanrı Uluslar'a acıdı.

İsraililer şimdi Sevinç Getirici Haber'e uymuyorlar (**ayet 31**). Tanrı'ya karşı söz dinlememezlik ediyorlar. Oysa Tanrı'nın amacı Uluslar'ın acımaya kavuştuğu gibi onların da acımaya kavuşmalarıdır. Uluslar söz dinlemezlik ederken acımaya kavuştular. İsraililer de söz dinlememezlik ederken acımaya kavuşacaklar.

"Çünkü Tanrı tüm insanlığı söz dinlemezliğe tutsak etmiştir öyle ki, tüm insanlığa acısın" (**ayet 32**). Tanrı insanları öyle bir duruma getirmişti ki, kendi çabalarıyla ruhsal yasaya uyarak doğruluğa hiç erişemeyeceklerini itiraf etmek zorundalar. Söz dinlemezliklerini açıkça kabul etmekten başka yapacakları şey yoktur. Ama bu duruma gelince Tanrı'nın acımasına kavuşurlar. O, kendi iyi armağanlarını hiç karşılık beklemeden onlara o zaman bol bol verir.

Pavlus Tanrı'nın bu yüce acımasını ve bütün yollarını düşününce O'nu yüceltmeye başlar. Sözleri bir övgü ilahisine dönüşür (**ayet 33**). Tanrı'nın zenginliği, bilgeliği ve bilgisi ne derindir! Tanrı bilinebilen her şeyi bilir. Bu zengin bilgisinden bilgelikle yargı verir. İnsan aklı bu yargılara erişemez. Yargısına göre kurduğu tasarıları gerçekleştirmek için insanca araştırmayan yollara baş vurur. Birçok olanak arasından en iyisini seçer. Böyle yüce ve bilgili Tanrı'ya kim övgü sunmaz? Pavlus gibi O'nu daima yüceltelim. Pavlus bu övgüyü sununca tüm Romalılar Mektubu'nda yazdıklarını düşünüyordu. Tanrı'nın hem Yahudiler'i hem de Uluslar'ı

kurtarması bu kadar derin bir bilgeliğin sonucudur. İnsan bu kurtuluşu tasarlıyamazdı ve gerçekleştiremezdi. Ama kendisine şükürler olsun Tanrı bunu yaptı.

Övgüsünü sürdürürken Pavlus Tanrı'nın insan üstü bilgeliğini dile getiren bazı Eski Antlaşma ayetlerine değinir. (**Romalılar 11:34,35**; Yeşaya 40:13,14; Eyüp 41:11). Hiç bir insan Rabbin düşüncesini bilemedi. Hiç bir insan O'na öğütçü olamadı. Hiç bir insan Tanrı'yla alış veriş yapamadı. Hiç bir insan Tanrı'ya bir şey veremez ki, O'ndan bir karşılık bekleyebilsin. Tanrı insanlara bir şey verdiği zaman onlara acıyarak kayrasından hiç karşılık beklemeden verir. Her şeyin sahibine, insan bir şey veremez. Çünkü her şey Tanrı'dandır (**ayet 36**). Her şey Tanrı aracılığıyla. Tanrı her şeyin kaynağıdır ve her şeyi kendi yüceliği için işletendir. Her şey Tanrı içindir.

Bu üçlü biçim Pavlus'un üçlülük konusuna değindiğini belirtir. Pavlus üçlülük Tanrı'nın sonsuzlara dek yücelik sahibi olduğunu vurgular. Biz de buna Pavlus'la birlikte "Amin" diyelim ve tüm varlığımızla O'nu yüceltelim.

İMANLI YAŞAMIN SERGİLENMESİ

Kayra ile Uyumla Yaşam 12:1,2

¹Öyleyse, kardeşlerim, Tanrı'nın sevecenliği adına size yalvarırım: **Bedenlerinizi diri, kutsal, beğenilir sunu niteliğinde Tanrı'ya sunun. Sunmanız gereken sağlıklı ruhsal hizmet budur.** ²Şimdiki çağın gidişine uymayın. Tersine, anlayışınızın yenilenmesiyle büsbütün değiştirilmiş insanlar olun. Öyle ki, Tanrı'nın istemini, neyin yararlı, beğenilir, yetkin olduğunu öğrenesiniz.

Bu noktaya kadar Pavlus Tanrı'nın Yahudi ve Yahudi olmayanlar için kurtuluş yollarında ikisine gösterdiği acımasızlığını açıklamaktaydı. Bundan sonra Tanrı'nın bu çok yönlü sevecenliğini (şefkatini) bilen inanlılar kavuştukları bu çok yönlü sevecenliğe yaraşan biçimde yaşamaya çağırır (**ayet 1**). Pavlus "öyleyse" diye başlayarak çağrısını mektubunda buraya kadar yazdığı her şeye dayandırdığını belirtir (Bakınız: Efesoslular 4:1; Koloseliler 3:5). Aslında "Tanrı'nın sevecenlikleri" denir. Pavlus çoğul deyimle hem Tanrı sevecenliğinin bolluğunu hem de çeşitli yönlerden kendini açıkladığını vurgulamak ister. Roma'daki imanlılara "kardeşlerim" diye yalvarması Yahudilik'ten olsun, Uluslar'dan olsun tüm Mesih inanlılarına seslendiğini vurgular.

İmanlıları bir sunu sunmaya çağırır, bu sunu İsraililer'in kurban ettiği hayvanlar değildir. Pavlus "bedenlerinizi Tanrı'ya sunun" diye yalvarır. Bununla beden kesilip öldürülmesi demek istemediğini açıklamak için Pavlus "bedenlerinizi diri sunu niteliğinde Tanrı'ya sunun" der. İlginç şey şudur ki, Pavlus "ruhlarınızı Tanrı'ya sunun" demez. Pavlus "beden kötüdür, yalnız ruh iyidir" savına katılmaz. Pavlus için Tanrı'ya sunulan, Tanrı'nın beğendiği şeklide kendisine hizmet eden bedeni kutsal sayar. Kutsal zaten, "Tanrı'ya ayrılmış" anlamına gelir.

Her yeni günde imanlılar bedenlerini Tanrı hizmetine ayırmalıdır. Sunmaları gereken "sağlıklı ruhsal hizmet" budur. Tanrı'nın onlara gösterdiği yüce kayra karşısında akla yatkın tek yanıt kendilerini günden güne Tanrı'ya vermeleridir. Kendi isteklerine "hayır" deyip Tanrı'nın isteğine "evet" demeyi öğrenmelidirler. Bu sunu Tanrı'nın beğendiği sunudur. Böyle bir kurban bir hayvan kurbanından daha anlamlı daha derindir. Eski Antlaşma'nın kurbanları buna göre yüzeysel kalır. Çoğu tapınanlar için biçimden pek öteye geçemezdi. Gerçek ruhsal hizmet imanlının tüm varlığını Tanrı hizmetine vermesidir. Yüzeysel biçimlere bağlı bir tapınmanın tam tersidir bu. Bedenlerimizi Tanrı'ya sunalım.

İmanlılar olarak "bu çağın gidişine" uymamalıyız (**ayet 2**). Pavlus şimdiki çağı gelecek çağdan ayırır (örneğin: Efesoslular 1:21'de). Gelecek çağ

Mesih'in yeniden gelişiyle başlayan çağdır. Pavlus şimdiki çağı "şimdiki kötü çağ" olarak nitelendirir (Galatyalılar 1:4). "Bu çağın tanrısı" imanı olmayanların anlayışını körleştiren Şeytan'dır (2.Korintoslulara 4:4). Bu çağın gidişi de Şeytan'dan kaynaklanır. Bunun için imanlılar kendilerini bu çağın yaşayış tarzından ayırmalıdır. İnanlıların anlayışları Tanrı'nın Sözü'ne göre yenilenmelidir. Bu çağın kabul ettiği düşünce biçimlerini bırakıp Tanrı'nın gerçeğine göre düşünmeyi öğrenmeleri gerekir. Tanrı'nın gerçeğine göre düşünen inanlıların davranışları değişecek, eski yaşayış tarzlarını bırakıp "büsbütün değiştirilmiş insanlar" olacak. Tanrı bunu ister bizden.

Pavlus anlayışımızın nasıl yenileneceğini açıklamaz bu ayetlerde. Ama dolaylı olarak ona değinir. "Büsbütün değiştirilmiş" deyimini İncil'de yalnız üç kez kullanılır. Matta ile Markos İsa Mesih'in dağ tepesinde yüceltilmesi olayında O'nun görünüşünün değiştirilmesi için onu kullanır (Matta 17:2; Markos 9:2). Pavlus aynı deyimini imanlıların Kutsal Ruh'un etkisiyle Mesih'in benzeyişine değiştirilmeleri için kullanır: "Hepimiz açılmış yüzle Rabbin yüceliğini aynada yansıtırcasına, bir yücelikten bir yüceliğe geçerek, aynı görünüme dönüştürülüyoruz. Ruh olan Rabbin etkisidir bu" (2.Korintoslular 3:18). Düşüncelerini Mesih'in yüceliğiyle meşgul eden kişi Kutsal Ruh'un etkisiyle Mesih'e benzemeye ve O'nun yüceliğini yansıtmaya başlayacaktır. "Büsbütün değiştirilmiş insanlar" olmanın yolu budur.

Yenilenen düşüncelerle imanlı Tanrı'nın isteğini öğrenecektir **(ayet 2)**. Şeytan imanlıya her zaman Tanrı'nın isteğinin can sıkıcı olduğunu anlatmaya çalışır. Anlayışı yenilenmiş imanlı ise Tanrı'nın isteğinin kendisi için yararlı olduğunu anlar. Deneyimle Tanrı'nın isteğini beğenmeyi de öğrenecek. Bunu yaparken Tanrı'ya beğenilir olduğunu görecek. Tanrı'nın isteği yetkindir. Ondan daha iyi, daha güzel bir yol olamaz. İmanlı buna uydukça imanda olgunlaşacaktır.

Tanrı Bağlılığının Özellikleri 12:3-8

³Tanrı'nın bana sağladığı kayra aracılığıyla hepinize söylüyorum: Hiç kimse kendini olduğundan daha akıllı saymasın. Bunun yerine, Tanrı'nın size verdiği iman oranında aklınızı kullanarak akli başında kişiler olun. ⁴Nasıl ki, bir bedende birçok parçamız vardır. Hiç kuşkusuz, bütün parçaların görevi eşit değildir. ⁵Tıpkı bunun gibi, pek çok kişi olan bizler de Mesih bağlılığında tek bedeniz; hem de birbirimizin parçalarıyız. ⁶Bize verilen kayra oranında çeşitli ruhsal bağışlarımız vardır. Bunlar gerektiği gibi kullanılsın: Peygamberlik etmek için bağış verildiyse, bunu imanımız oranında yapmalıyız. ⁷Başkalarına hizmet etmemiz için bağış verildiyse hizmet etmeliyiz. Öğretmek içinse, öğretmeliyiz; ⁸öğüt vermek içinse, öğüt vermeliyiz. Bağışta bulunan bunu eliaçıklıkla yapsın. Yönetmenlik eden çabasını yönetmeye versin. Acıma yapan bunu sevinçle yerine getirsin.

Ayet 3'te Pavlus Tanrı'nın kendisine verdiği kayra aracılığıyla okuyucularına yalvarır. Bu sözle Pavlus Haberci olarak yetkisini vurgular: "Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla kayra ve habercilik görevini aldım" (Romalılar 1:5). "Bu kayra beni Mesih İsa için Uluslar doğrultusunda kutsal ödev görerek Tanrı'nın Sevinç Getirici Haberi'ni duyurmaya çağırırdı" (Romalılar 15:15). Oysa bu yetkinin Tanrı'nın kendisine verdiği bir bağış olduğuna değinerek kendisinin bu konuda övünecek hiçbir şeyi olmadığını belirtir. Bu da yerinde bir davranıştı çünük aynı alçak gönüllülüğü okuyucularından istemektedir. Pavlus herkesi kendisi hakkında gereğinden yüksek düşünceler düşünmemeye çağırır (**ayet 3**). Bunun yerine kişi Tanrı'nın kendisine verdiği imanın ölçüsüne göre kendisi hakkında sağ duyuyla düşünmesi gerektiğini bildirir.

Her inanlı Tanrı'nın kendisine verdiği kayra oranında bir ruhsal bağış almıştır (ayet 6). Bu bağışları kullanabilmesi için Tanrı her imanlıya iman verir: "Peygamberlik etmek için bağış verildiyse bunu imanımız oranında yapmalıyız (ayet 6). Böylece Pavlus ayet 3'te imanlıların aldıkları ruhsal bağışlar konusunda böbürlenmemeleri gerektiğini vurgulamaktadır. Tanrı imanlılara dağıttığı iman her imanlı için ayrıdır.

Pavlus imanlılar topluluğunun bu konudaki durumunu açıklayabilmek için onu insan bedenine benzetir (**ayet 4**). Bir bedenin çok üyeleri vardır ama bütün bu üyelerin aynı görevi olmaz.

Mesih'e bağlanan imanlılar birbirleriyle bir tek beden oluştururlar (**ayet 5**). Birbirlerine bağıdırlar. Bir üyenin öbür üyeye gereksinmesi vardır. Bir bedenin iyi çalışması için bütün parçalara gereksinmesi vardır. İmanlılar topluluğunun iyi çalışması için bütün imanlıların birbirleriyle uyumda

olmaları gerekir. "Birbirimizin parçalarıyız" (ayet 5).

Tanrı inanlılara kayra vermiştir (**ayet 6**).Bu kayranın çeşitine göre inanlıların çeşitli ruhsal bağışları vardır. Bu kayra armağanları imanlılara çeşitli hizmetler için yetenekler verir. Pavlus bu yeteneklerden bazı örnekler verir: "Peygamberlik etmek için bağış verildiyse bunu imanımız oranında yapmalıyız."

1) Peygamberlik

Kutsal Ruh'un esinlemesiyle Tanrı'dan alınan bir bildirin açıkça söylenmesidir: "Çünkü peygamberlik sözü hiç bir zaman insan isteğiyle ortaya çıkmamıştır tersine Kutsal Ruh'ça yönetilen insanlar, Tanrı'dan konuşmuştur" (2.Petros 1:21). Petros burada Eski Antlaşma Kutsal Yazıları'ndaki peygamberlik sözleri hakkında yazmaktadır. Ama söyledikleri kilise topluluğundaki peygamberlik sözleri için de geçerlidir.

İncil'de bunun bir örneğini buluruz: "Yahudiye'den Agabos adında bir peygamber geldi. Bizleri görmeye geldiğinde, Pavlus'un kemerini aldı, kendi ayaklarını ellerini bağladı ve 'Kutsal Ruh şunları bildiriyor' dedi: 'Bu kemerin sahibi olan adamı Yahudiler Yeruşalem'de böylece bağlayıp Ulusların ellerine verecekler.' Bu sözleri işitince biz de, oradakiler de Yeruşalem'e çıkmaması için Pavlus'a yalvardık. Bunun üzerine Pavlus, 'Ağlayarak ve yüreğimin yağını eriterek bu yaptığınız nedir?' dedi. 'Ben yalnız bağlanmaya değil Rab İsa'nın adı için Yeruşalem'de canımı bile vermeye hazırım.' Onu sözlerimizle inandıramadık. Bunun üzerine, 'Rabbin isteği olsun' deyip sustuk" (Elçilerin İşleri 21:10-14).

Pavlus ve onunla beraber olanlar Agabos'un söylediklerini Rabbin gerçek bildirisi olarak kabul ettiler. Pavlus bunu Yeruşalem'e gitmemesi için bir uyarı olarak görmedi çünkü Rab ona başka zamanlarda bilgi vermişti. Daha önce aynı yolculukta Pavlus Efes'teki İhtiyarlar'a şunları söylemişti: "Ve işte şu anda Ruh denetiminde, bağlanmış olarak Yeruşalem'e gidiyorum. Orada başıma ne gelecek bilmem. Ancak Kutsal Ruh her kentte bana tanıklık ederek beni cezaevi bağlarının ve acılar zincirinin beklemekte olduğunu bildiriyor. Ama bunlardan hiç biri yaşamımı kendi gözümde değerli kıldıramaz. Tek amacım dönemimi ve Rab İsa'dan aldığım hizmeti sona erdirmektir. Bu hizmet Tanrı kayrasının Sevinç Getirici Haberi'ne tanıklık etmektir" (Elçilerin İşleri 20:22-24).

Kilise topluluğunda peygamberliğin önemi şöyle vurgulanır: "Peygamberlik eden yapıcı, yüreklendirici, avutucu sözlerle insanlarla konuşur" (1.Korintoslular 14:3). Peygamberlik inanmayanlar içinde önemlidir. Topluluktaki "herkes peygamberlik etse, bu arada inanmayan ya da ruhsal bağışı almayan biri içeri girse, herkesçe eleştirilir, herkesçe yargılanır.

Yüreğinin gizli-kapaklı yönleri sergilenir. Öyle ki, yüz üstü düşüp Tanrı'ya tapınır, 'Tanrı gerçekten aranızdadır' der" (1.Korintoslulara 14:24,25).

Peygamberliğin o çağdaki imanlıların toplantılarında önemli yeri vardı. Pavlus Korintos'taki imanlıların toplantılarını şöyle anlatır: "Ruhsal toplantılarınızda herkesin bir katkısı -bir ilahisi, bir öğretisi, tanrısal bir açıklaması, bir yabansı dili, bir çevirisi- vardır. Bunların tümü yapıcılık doğrultusunda olmalı. ...Peygamberlerden iki ya da üç kişi konuşsun; öbürleri söylenenleri iyice düşünüp tartsın. Orada oturanlardan birine tanrısal bir açıklama gelecek olursa, ilk konuşan ağzını kapasın. Çünkü her biriniz teker teker peygamberlik edebilirsiniz, öyle ki, tümü öğrensin, tümü öğüt alsın" (1.Kor. 14:26,28-31).

Burada dikkat edilecek önemli bir nokta şudur: Tanrı'nın gerçeğine uyup uymadığını saptamak için her peygamberlik sözü Kutsal Yazı'nın bildirisine göre sınanması gerekir. "Peygamberlikleri aşağı görmeyin. Her şeyi deneyin, iyi olana sarılın, her tür kötülükten irak durun" (1.Selanikliler 5:20-22). "Sevgili kardeşlerim, her ruha inanmayın. Bunun yerine, Tanrı'dan olup olmadığını anlamak için ruhları deneyin. Çünkü pek çok yalancı peygamber dünyaya çıkmış bulunuyor. Tanrı'nın Ruhunu şuradan bilebilirsiniz: İsa Mesih'in beden içinde geldiğini açıkça benimseyen bir ruh Tanrı'dandır. İsa'yı açıkça benimsemeyen bir ruh ise Tanrı'dan değildir. Bu ruh Mesih düşmanıdır" (1.Yuhanna 4:1-3).

"Peygamberlik etmek için bağış verildiyse bunu imanımız oranında yapmalıyız". **(ayet 6)**. Aslı şöyledir: "Peygamberlikse iman oranında." Peygamberlik "Tanrı'nın size verdiği iman oranında" yapılmalı (ayet 3). Peygamberlik Tanrı'nın verdiği açıklamayı imanla almaktır. "İnancın ölçüsüne göre" anlamına geldiği de bazı yorumcularca öne sürülür. Buna göre peygamberliğin Kutsal Kitap esaslarıyla uyumda olması gerekir. Ayet 3'le olan bağlantısından Pavlus'un tanrısal açıklamayı imanla kabul etmek konusuna daha çok değindiği anlaşılır. Oysa her gerçek peygamberlik Kutsal Kitap esaslarıyla uyumda olmalı. Değilse yalancı peygamberlik olarak hemen reddedilmeli. Gerçek peygamberin Tanrı'dan aldığı haberi açıkça duyurmak cesaretine kavuşmak için imana gereksinmesi vardır.

2) Başkalarına hizmet etme bağışı (ayet 7).

Bu bağış imanlılara pratik sorunlarında hizmet etme bağışıdır. Yerusaleml'deki inanlılar topluluğunda dul kadınların geçimi için verilen yardım konusunda bir sorun ortaya çıkınca "On İnkiler öğrenci topluluğunu bir araya çağırarak, 'Tanrı Sözü'ne yükümlülüğü bir yana bırakıp, bakımla ilgili hizmet görmek bizim için doğru değildir' dediler. Bu nedenle, kardeşler, siz kendi aranızdan iyilikleriyle tanınmış, Ruh ve bilgelikle dolu

yedi kişi arayın. Kendilerini bu gerekli işe atayalım. Biz sürekli bağılıkla kendiizi duaya ve Tanrı Sözü'nü yaymak hizmetine vereceğiz" (Elçilerin İşleri 6:2-4). "Bakımla ilgili hizmet görmek" Tanrı'nın Sözü'nü yaymak hizmetiyle karşılaştırılır. Romalılara 12:7 ayetindeki hizmet "bakımla ilgili hizmettir". Bu bağışı alanlar bu göreve atanırdı.

Pavlus bu "hizmet görücülerde" bulunması gereken özellikleri Timeteos'a yazdığı birinci mektupta sıralar (1.Timeteos 3:8-13). Bu görevi kadınlar da alırdı: "Kız kardeşimiz Fibi'yi sizlere tanıtırım. Kendisi Kenhrea'daki kilise topluluğunun hizmet görücü bir üyesidir... O bir çoklarına yardımcı olmuştur; başkalarının yanı sıra bana da " (Rom. 16:1,2). Aslında bu hizmete "diyakoniya" denir. Hizmet görücüye ise "diyakon" denir. Bu bağış alınmışsa ona kullanışta önem verilmeli. Hizmet etme bağışını aldınsa hizmet et!

3) Öğretmek bağışı (ayet 7)

Kişinin aldığı bağış öğretmek içinse öğretmelidir. Bu ruhsal bağış haberciler için gerekliydi çünkü İsa Mesih onlara şu buyruğu vermişti: "Gökte ve yer yüzünde tüm yetki bana verilmiştir. Bu nedenle, gidin bütün ulusları öğrencim yapın. Onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına vaftiz edin. Sizlere buyurduğum her şeyi tutmaları için kendilerini eğitin" (Matta 28:19,20). Pavlus da habercilik görevinde aynı bağışı kullandığını açıklar: "Mesih İsa... kendini herkes için kurtulmalık olarak verdi, bu tanıklık özel bir zamanda geldi. Ben bu olaya bildirici ve haberci atandım -gerçeği söylüyorum, yalan konuşmuyorum- Uluslar'a imanı ve gerçeği tanıtan öğretmen oldum" (1.Timoteos 2:6,7).

İnanlılar topluluğunda bu bağışı kullananlar Kutsal Yazılar'ı öğretilerdi: "Yönetmenlik görevini gerektiği gibi yürüten İhtiyarlar'a çifte onur yaraşır, özellikle de tanrısal Söz'ü bildirip öğretmeye emek verenlere" (1.Timoteos 5:17). Kutsal Yazılar öğretmek için verildiğini Pavlus'un Timeoteos'a yazdığı şu satırlardan öğreniriz: "Ama sen kimlerden öğrendiğini bilerek, öğrendiğin ve kanıtladığın gerçeklerde kal. Çocukluğundan bu yana Kutsal Yazılar'ı biliyorsun. Mesih İsa'ya iman yoluyla seni kurtuluş için bilgili kılmaya yeterlidir bunlar. Tüm Kutsal Yazı Tanrı esinlemesidir. Gerçeği öğretmeye, yüreği eleştirmeye, yaşamı düzeltmeye ve doğruluk yolunda eğitmeye yarar. Öyle ki, Tanrı adamı yetkin olsun, her iyi iş için donatılsın" (2.Timoteos 3:14-16). Öğretme bağışını alanlar inanlılar topluluğunda bunu kullanınca öğretmen olarak tanınırlardı. "Antakya'daki kilise topluluğunda peygamberler ve öğretmenler vardı" (Elçilerin İşleri 13:1). Barnabas ile Pavlus (Saul) bunların arasındaydı. "Mesih'in insanlara verdiği armağanlar şunlardır: Bazılarını haberci kıldı, bazılarını peygamber, bazılarını Sevinç Getirici Haber'in müjdecisi, bazılarını da topluluğa çoban ve öğretmen.

Bunu kutsal yaşamlıların hizmet görmek için gerekli donatımı almaları, Mesih'in bedeni yararına kuruculukta bulunmaları için yaptı. Öyle ki imanda ve Tanrı Oğlu'nu bilme aşamasında hepimiz birliğe erişelim, yetkin insanlar olalım, Mesih bütünlüğünün olgunluğuna ulaşalım. Bundan böyle, insanların ustalıkla düzenledikleri aldatılara kanan her öğreti rüzgarının etkisiyle çalkalanan, sürüklenen çocuklar olmayalım". (Efesoslular 4:11-14).

Öğretmenler Tanrı'nın Sözü'nün gerçeklerinin yanı sıra kilise topluluğunun nasıl düzenlenmesi ve inanlıların nasıl davranmaları gerektiğini öğretmelidir. Pavlus Timoteos'a "Buyruk olarak bunları bildir ve öğret" der (1.Timoteos 4:11). Pavlus Timoteos'u Efes'te kalmayı öğütleyip aykırı öğretiler yaymasınlar diye belli kişilere buyruk vermesini söylemişti (1.Timoteos 1:3). Pavlus'un yazdıklarından Timoteos'un aldığı ruhsal bağışın öğretme bağışı olduğunu tahmin edebiliriz. Her ne kadar Pavlus bunu açıkca söylemezse de.. "Ben gelinceye dek (Kutsal Yazılar'ı topluluk önünde) okumaya, öğütlemeye ve öğretime önem ver. Sana peygamberlik yoluyla, İhtiyarlar Kurulu'nun ellerini koyarak verdiği o ruhsal bağışı umursamazlık etme! Bu görevleri iş edin, kendini bunlara ada; öyle ki, ilerleyişini herkes görsün. Kendine ve öğretimine dikkat et! Bunlarda süreklilik göster, böyle davranarak hem kendini kurtaracaksın, hemde dinleyicilerini" (1.Timoteos 4:13-16).

Öğretme bağışını alanlar, kendilerini öğretmeye adanmaları gerekir. Buna önem vermelidirler. Ruhsal bağışlar yapıcı yolda kullanmak için verilmiştir. Bunda süreklilik göstermeleri gerekir (**Romalılara 12:7**; 1.Timoteos 4:13-16).

4) Öğüt verme bağışı (ayet 8)

"Öğüt vermek içinse öğüt vermeliyiz". Öğüt diye çevirilen kelime "parakaleo" sözcüğüdür. Bu bileşik kelime "yana çağırmak" anlamındadır. (para= yana kaleo= çağırmak). Kutsal Ruh için kullanılan adının aslı "parakletos"tur. "Teselli edici" olan Kutsal Ruh bizi teselli etsin diye yanımıza çağırdığımız kişidir. Böylece öğüt vermek bazen avutmak anlamına gelir. Ama başka ayetlerdeki kullanılışından anlaşıldığı gibi yalnız durumları düzeltmek için ya da uygun bir yol göstermek için söylenen söz anlamına daha çok gelir.

Pavlus'un Filippi'deki topluluğa yazdığı mektupta olan şu söz iyi bir örnektir: "Evodiya'ya da, Sintiki'ye de öğütlerim; Rab bağlılığında düşünce birliğine varsınlar" (Filippililer 4:2). Başka bir örnek de şöyledir: "birbirinizi sevmekte daha da çok gelişmenizi öğütleriz, kardeşlerim" (1.Selanikliler 4:10).

Öğreti inanlıların Tanrı'nın gerçeğini anlamalarını sağlamak içinse öğüt inanlılar arasında geçen yalnız bir davranışı düzeltmek, anlayamayan kardeşleri barıştırmak, ya da topluluğa yol göstermek içindir. Bunu yararlı biçimde yapabilmek için Kutsal Ruh'un bağışladığı yeteneğe gereksinme vardır. Bu önemli hizmeti yapan bunu yapmaktaki süreklilik gösterebilir.

5) Bağışta bulunma ruhsal bağış (ayet 8)

Pavlus bu mektubun başında şunları yazmıştı: "Destek bulasınız diye, sizlere ruhsal bir bağış sağlamak istiyorum" (Romalılar 1:11). Ayette sağlamak diye çevrilen kelime Rom. 12:8'de çevrilen "bağışta bulunan" sözcükle aynı köktendir. "Bir şeyde pay vermek" anlamına gelir. Ruhsal şeylerde pay vermekle ilgili olabileceğini, Rom. 1:11 ayetinden anlaşıldığı gibi çoğu kullanılışlardan maddi yardımda bulunma anlamına geldiği görülür. Yahya "İki kat üst giysisi olan olmayana versin" der (Luka 3:11). Pavlus aynı kelimeyi de bu kapsamda şöyle kullanır: "Çalan bundan böyle çalmasın. Tam tersine kendi elleriyle çalışarak yararlı işlere emek versin ve gereksinmesi olana yardım edebilsin" (Efesoslular 4:28). Maddi yardımda bulunmak işini yapan bile bunu Kutsal Ruh'un verdiği ruhsal yetenekle yapmalıdır. İlk hizmet görücüler için gördüğümüz gibi bu iş gerektiği gibi yapabilmek için "Ruh ve bilgelikle dolu" olmak gerekir. (Elçilerin İşleri 6:3).

Kilise topluluğundaki hizmet için bir ruhsal bağış olduğuna göre "bağışta bulunan" kişi bunu topluluğun adına yapardı. Pavlus 1.Timoteos 5:3-16 parçasında kilise topluluğunun adı deftere geçirilen dul kadınlara yaptığı yardımdan söz eder. "Bağışta bulunan" bu gibi yardımları yönetendi herhalde. Pavlus'un kendisi de bu bağışta bulunma ruhsal bağışına sahipti. Bu mektupta daha sonra şunları yazacaktı: "Ama şu anda kutsal yaşamlılara hizmet etmek üzere Yerusaleml'e gidiyorum. Çünkü Makedonya ve Ahaya'daki topluluklar, Yerusaleml'de kutsal yaşamlılar arasındaki yoksullar için yardım toplayarak paydaşlık göstermekten hoşnut oldular". (Romalılar 15:25,26). Pavlus Korintos'taki inanlıları bu bağış için eliaçıklıkla vermeye isteklendirmeyi biliyordu (2.Korintoslular bölüm 8,9).

Bunu Makedonya'daki kilise topluluklarının eliaçıklığını örnek vererek yaptı: "Denenmelerin açtığı acıların ortasında sevinçlerinin bolluğu ve yoksulluklarının ağırlığı, bu insanların zengin yürekli, eliaçıklığında dolu taşı, tanıklık ediyorum: Kutsal yaşamlılara yalnız güçleri yettiğince değil, güçlerinin çok üstünde kendi istekleriyle hizmet etmek için, bize içtenlikle yalvardılar. Onlara bağış göndermek ve paydaşlık etmek için dilekte bulundular. Umdüğümüzden da ileri gittiler; kendilerini ilkin Rabbe, sonra da Tanrı isteği uyarınca bize adadılar" (2.Korintoslular 8:2-5).

"Herkes yüreğinde tasarladığı gibi versin. İsteksizce ya da zorunluk altında değil! Çünkü Tanrı Ően gönülle vereni sever". (1.Korintoslular 9:7).

"Bağışta" bulunan bunu eliaçıklıkla yapsın (**Romalılar 12:8**).

6) Yönetmenlik bağışı (ayet 8)

Aslında bu kelime "nder durmak" anlamına gelir. Önderlik yapmak söz konusudur. Kilise topluluğunda bunu yapmak için Kutsal Ruh'tan ruhsal bağış gereksinmede gören ve ona karşın acıma duygusunu kapatan kişide Tanrı'nın sevgisi nasıl barınabilir? Çocuklarım, sözle ya da dil ustalığıyla sevenler olmayalım. İŞle açıklanan gerçek sevgiyle sevenler olalım" (1.Yuhanna 3:16-18). Acıma gösterenler olalım. "Bunun için ruhsal bağış almadım" demiyelim.

Pavlus yedi ruhsal baęıŐtan söz eder. İmanlıların ruhsal gereksinmelerine yönelik bağışlar Őunlardır: Peygamberlik etmek, öğretmek, öğüt vermek. İnanlıların sosyal gereksinmeleriyle ilgili ruhsal bağışlar Őunlardır: Hizmet etmek, bağışta bulunmak ve acıma göstermek. Bunların dışında inanlılar topluluğunun her yönüyle ilgili ruhsal bağış yönetmenlik etmektir.

Tanrı Bağlılığının Özellikleri 12:9-21

⁹Sevgi ikiyüzlülükten irak olmalı. Kötüden öğrenin, iyiye sarılın.
¹⁰Kardeşlik sevgisinde birbirinize içtenlikle bağlanın. Birbirinizle yarışarcasına karşılıklı saygı gösterin. ¹¹Çabada aylak olmayın, ruhta ateşli olun, Rabbe hizmet edin. ¹²Taşındığınız umut sizlere sevinç versin. Çektiğiniz acıda katlanış gösterin, dualarınızı bağlılıkla sürdürün. ¹³Gereksinmesi bulunan kutsal yaşamlılara yardım elini uzatın, konukseverlik gösterin. ¹⁴Sizlere saldırıda bulunanlara iyilik dileyin. Evet, iyilik dileyin, ilenmeyin. ¹⁵Sevinenlerle birlikte siz de sevinin, ağlayanlarla birlikte siz de ağlayın. ¹⁶Birbirinize karşı eşit düşüncede olun. Kurumlanmayın; tersine, alçakgönüllülerle birlikte olun. 'Bilgiçlik taslamayın.' ¹⁷Size kötülük edene kötülükle karşı vermeyin. Herkesin gözünde iyi olanı yapmaya çalışın. ¹⁸Herkesle barış içinde yaşamak için elinizden geleni yapın. ¹⁹Ey sevgililer, hiçbir zaman öç almayın. Bırakın, Tanrı'nın öfkesi alsın öcünüzü. Çünkü Kutsal Kitap'ta şöyle yazılmıştır: "Rab, 'Öç alma hakkı benimdir, karşılığı ben vereceğim' buyuruyor. ²⁰Ama 'Düşmanın açılmışsa onu doyur, susamışsa ona içecek ver. Çünkü bunu yapmakla, onun başı üstüne kızgın korlar yığmış olursun.'" ²¹Kötülük seni alt etmesin; kötülüğü iyilikle alt et.

Ayet 9'da Pavlus tıpkı Yuhanna'nın yaptığı gibi inanlının acıma göstermesi ve hizmet etmesinin sevgiden kaynaklanması gerektiğini vurgular. (1.Yuhanna 3:16-18). Sevgi için kullanılan "agape" kelimesi her çıkardan arınmış, sevilen kişinin iyiliğini gütmek kararlılığını açığa vuran sevgi anlamına gelir. Bu tür sevgi Tanrı'ya özgüdür. Ama Kutsal Ruh bu tür sevgiyi imanlıda oluşturmak ister (Galatyalılar 5:22). "Sevgi ikiyüzlülükten irak olmalı". İçten bir sevgiyle yöneltilen kişi "seni seviyorum" deyip gereksinmede olan bir kardeşe karşı "acıma duygusunu" kapatmaz, gereksinmesini elden geldiği kadar karşılayıp "işle açıklanan" gerçek sevgiyle sever (1.Yuhanna 3:16-18).

Tanrısal sevgiyle etkilenen kişi kötü olan ne varsa ondan öğrenmeli (**ayet 9**). Kötü diye çevrilen sözcüğü emek verici, uğraştırıcı, acı verici, üzüntüye düşürücü kötülük anlamına gelir. Sevgi başkalarının iyiliğini yürekten istemek demektir. Sevgiyle yönetilen kişi kötülüğün verdiği zarar tiksinti uyandırmalı.

İnanlı "iyiye" sarılmalı. Buradaki "iyi" kelimesi niteliği iyi olan bir şeyin yararlılığını vurgular. İnanlı yararlı olan ne varsa ona önem vermeli. Yararlı düşüncelere, davranışlara, işlere sarılmalı. Sevgi başkasını yararını arar.

Tanrısal sevgi kardeşler arasındaki dostluk bağlarına kaynaktır. "Kardeşlik sevgisinde birbirinize içtenlikle bağlanın" (**ayet 10**). Kardeşler birbirlerine yakınlık göstermeli, bir araya gelmekten hoşlanmalı, birbirleriyle yakın ilişkiler kurmalı. Bunu yürekten gelen bir samimiyetle yapmalı.

"Birbirinizle yarışırçasına karşılıklı saygı gösterin" (**ayet 10**). Bu cümle zor anlaşılan "onurda birbirinizi yeğleyenlerden olun" deyimini çevirir. Bu deyim üç ayrı anlamı olabilir: 1) Onur getirici işler yapmakta başkalarıyla yarış yapıp onlardan daha çok ve daha yararlı işler yapmaya çalışın. 2) Başkalarının size gösterdiği saygıdan daha çok saygı göstermeye çalışın. 3) İmanlı kardeşinize kendi kendinize tanıttığınız onurdan daha çok onur gösterin. Önümüzdeki çeviri ikinci çevirme olanağını kullanır: "Birbirinizle yarışırçasına karşılıklı saygı gösterin".

Pavlus Filippililer'e yazdığı mektupta üçüncü çevirme olanağıyla eş anlamlı bir deyim kullanır: "Alçak gönüllü tutumla başkalarını kendinizden daha önemli tutun" (Filippiler 2:3). Sanırım Pavlus'un Rom. 12:10 ayetinde buyurmak istediği budur. İkinci ve üçüncü çevirme olanakları birbirine yakındır. İkincisinde "ben daha çok saygı gösterdim" diye ilk bakılıştaki gururlanma tehlikesi beliriyorsa da başkasına içten saygı gösteren kişi zorunlu olarak alçak gönüllü olur. Alçak gönüllü değilse saygı göstermesi ikiyüzlü bir gösterişçilik olmaktan ileri gidemez. Bu durumda ikinci çevirme olanağı üçüncüsüyle birleşir. Pavlus alçak gönüllülükle başkalarına saygı göstermemizi buyurmaktadır. Günahlı benlik için en zor iş! Ama Tanrı'nın bize karşı olan yüce acımasıyla etkilenersek bunu yapabiliriz. Bunu yapalım!

Tanrı'ya ve insanlara hizmet ederken coşkun istekliliğimizi kaybetmek tehlikesindeyiz. Bu nedenle Pavlus **ayet 11'de** "çabada aylak olmayın, ruhta ateşli olun" diye buyruk verir. Aynı duruma Galatyalılar'a yazarken değinir: "İyilikten bezmeyelim. Usanmazsak, vakti gelince ürününü biçeceğiz" (Galatyalılar 6:9). Rabbin hizmetinde canlılık ve çalışkanlık gösterebilmemiz Pavlus'un buna bağladığı buyruğa dayanır: "Ruhta ateşli olun". Bizi harekete geçiren ateşli bir ruhtur. Ruhumuz Kutsal Ruh'un ateşiyle alevlenirse "çabada aylak" olmayız, coşkunlukla Rabbe hizmet ederiz. Kutsal Ruh'un hazır olmasını temsil eden simgelerden biri ateştir: "Bir anda, gökten sanki hızla esen rüzgarın sesiymiş gibi bir ses geldi toplananların oturduğu tüm evi doldurdu. Gözlerinin önünde ateşe benzer diller görüldü. Bunlar dağılarak onların her biri üzerine indi. Tüm bağlular, Kutsal Ruh'la doldu" (Elçilerin İşleri 2:2-4).

"Taşıdığınız umut sizlere sevinç versin" (ayet 12). Pavlus imanlının umuduna daha önceki bir bölümde değinmişti: "Hem de, kavuşacağımız Tanrı yüceliğinin umuduyla övünç duyuyoruz" (Rom. 5:2). İnanlılar olarak

Tanrı'nın yüceliğine kavuşma umudunu taşıyoruz. İnanlı "umudum var" deyince daha kavuşmadığı ama kesinlikle kavuşacağını bildiği bir durumdan söz eder. Bu güven ona derin sevinç verir.

Bu umut ve onun inanlıya verdiği sevinç, çektiği acılarda kendisine katlanış gösterme gücünü verir (**ayet 12**). Pavlus bu iki konunun birbiriyle bağlantısını bölüm 5'te şöyle vurgulamıştı: "Hem de kavuşacağımız Tanrı yüceliğinin umuduyla övünç duyuyoruz. Üstelik acılarda bile övünç duyuyoruz. Çünkü acının katlanışı oluşturduğunu biliyoruz. Katlanış denenmeden geçildiğini gösterir, denenme de umudu oluşturur. Bu umut utanç getirmez. Çünkü Tanrı'nın sevgisi bizlere verilen Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimize dolup taşmaktadır" (Rom. 5:2-5). Acılara dayanma gücü önümüze konulan yüceliğin sevincinde buluruz. Bunun en yüce örneği Rabbimiz İsa Mesih'te görürüz: "Gözlerimiz imanımızın önderi ve bütünleyicisi İsa'ya baksın. O önündeki sevinç için çarmıha katlandı, haç utancını hiç önemsemedi. Şimdi Tanrı tahtının sağında oturmuştur" (İbraniler 12:2).

"Dualarınızı bağlılıkla sürdürün" (**ayet 12**). Duada sürekli bağlılık göstermeniz pek gereklidir. İsa Mesih bunu vurgular: "İsa her vakit dua etmeleri ve hiç yüreksizlenmemeleri gerektiğini belirten bir simgesel öykü anlattı" (Luka18:1). Kutsal Ruh'un gelişini bekleyen Öğrenciler için şunlar anlatılır: "Bunların tümü, kadınlar, İsa'nın annesi Meryem ve kardeşleri, hep birlikte sürekli bağlılıkla duadaydılar" (Elçilerin İşleri 1:14) Pentikost günü inanlılara eklenen yaklaşık üç bin insan "Haberciler'in öğretişini dinlemekte, ruhsal paydaşlıkta, ekmek kırmakta ve duaya katılmakta sürekli bağlılık gösterdiler" (El. İş. 2:42).

Dua inanlıların Tanrı'yla bağlantı kurmalarını sağlar. Duayla Tanrı'nın yüce işleri açıklanır: "Onlar dua edince toplu buldukları yer sarsıldı. Tüm Kutsal Ruh'la doldu ve Tanrı'nın Sözü'nü yüreklilikle bildirdiler" (El. İş. 4:31). Dua'yla inanlılar Tanrı'nın isteğini öğrenirler: "Bunlar Rabbe ruhsal görevlerini yapıp oruç tutarken Kutsal Ruh, 'Barnabas'la Saul'u kendilerini çağırdığım işe ayırın' dedi. Bunun üzerine oruç tutup dua ettiler, ellerini Barnabas'la Saul'un üzerine koydular ve onları gönderdiler" (El. İş. 13:2,3).

Pavlus inanlıların Tanrı'yla ilişkilerinin yanı sıra başka inanlılarla olan ilişkilerine önem verir. **Ayet 13'te** gereksinmesi olan inanlılara yardım elini uzatmaları gerektiğini vurgular. İnanlılar için kullandığı kelime "kutsal yaşamlılar" diye çevrilir. "Kutsal olanlar" anlamındaki bu sözcük İsa Mesih'e tüm inananlar için kullanılır: "Kutsal yaşamlılar arasında yüceltilmek ve tüm inanlılarda hayranlık uyandırmak üzere O geldiğinde, O gün olacak bu" (2.Selanikliler 1:10). Kutsaldırlar çünkü Kutsal olan İsa

Mesih'e bağlanarak Tanrı'yla barıştılar. Kutsal olmak Tanrı'ya ayrılmak anlamını taşır. Kutsal yaşamlılar Tanrı'nın kendine ayırdığı kişilerdir.

Kutsal yaşamlılardan biri gereksinmeye düşünce öbür kutsal yaşamlılar yardım ellerini uzatmalıdır. Bu bölümde Pavlus inanlıların sosyal yardımlaşmasına çok önem verir. Sevgi çok pratik olmalıdır.

Bu yardımlaşmanın önemli bir yönü konukseverliktir (**ayet 13**).

"Konukseverlik" diye çevrilen kelime: "yabancıları sevmek" anlamına gelir. Özellikle Rabbin hizmetinde çalışırken uzak yerlere giden inanlılara konukseverlik göstermek Tanrı Hükümranlığı için büyük önem taşır. Yuhanna Gaios'a yazdığı mektupta konuyu şöyle vurgular: "Sevgili kardeşim, kardeşlere, özellikle de yabancılara her ne iyilik ediyorsan bağlılığını kanıtlıyorsun. Bunlar kilise topluluğu önünde sevgine tanıklık ettiler. Kendilerini Tanrı bağlılığına yaraşır biçimde gönderirsen çok iyi edersin. Çünkü O'nun adı yararına yola çıktılar, Uluslar'a bağlı olanlardan hiç bir şey almadılar. Böyle insanlara kollarımızı açmamız gerekir. Öyle ki gerçeğin iş ortakları olalım". (3.Yuhanna 5-8). Yuhanna başka bir mektubunda buna tek bir kısıtlama getirir: Mesih'in gerçek insanlığını ve Tanrılığına ilişkin olan Mesih'in öğretisinde kalmayan kişiyi "eve sokmayın; ona selam bile vermeyin. Çünkü onu selamla karşılayan, kötü işlerine de ortaklık eder" (2.Yuhanna 10,11).

Petros, Pavlus'un Romalılar 12'de verdiği buyruklara çok benzeyen bir yazıda şunları yazar: "Mırıldanmaksızın birbirinize konukseverlik gösterin" (1.Petrus 4:9). Yerel kilise topluluğunda bile inanlıların da birbirlerine olan sevgisi konukseverlikle açığa vurulabilir. Bunu yakınarak, mırıldanarak yaparlarsa değeri kalmaz. Kardeşlere hizmet edebilmek sevinciyle bunu yapmaları gerekir.

Pavlus **ayet 14'te**ve sonraki ayetlerde inanlıların iman etmeyen insanlarla olan ilişkilerine ağırlık vermeye başlar. Yine de ortaya koyduğu ilkeler inanlıların arasındaki ilişkiler için geçerlidir. Pavlus'un "Sizlere saldırıda bulunanların iyiliği için dua yükseltin. Evet dua edin, ilenmeyin" buyruğu İsa Mesih'in vurguladığı önemli bir buyruğun aynısıdır: "Düşmanlarınızı sevin ve size baskı yapanlar için dua edin. Öyle ki, göklerdeki Babanız'ın oğulları olasınız. Çünkü O güneşini hem kötülerin, hem iyilerin üzerine doğdurur..." (Matta 5:44,45). "Düşmanlarınızı sevin, size kin besleyenlere iyilik edin. Sizi lanetleyenlere kutluluk dileyin. Size kötülük edenler yararına dua edin" (Luka 6:27,28).

Pavlus'un bu buyruğa uymak için fırsatları boldu. Bu mektubu yazdığı Korintos kentine gelmeden önce oradaki inanlılara yazdığı ikinci mektupta uğradığı saldırıları şöyle sıralar: "Cezaevine girmekte ön sıradayım. Sayılmayacak kadar çok dayak yedim. Kaç kez ölümle yüz yüze geldim!

Beş kez Yahudiler'den otuz dokuz kırbaç yedim. Üç kez değnekle dövüldüm, bir kez taşla tutuldum" (2.Kor. 11:23-25). Bütün bunlara rağmen Pavlus Mesih'in buyruğuna göre davrandığına tanıklık eder: "Sövlürken kutlu kılıyoruz, saldırıya uğrarken katlanıyoruz, aşığılanırken tatlılıkla karşılık veriyoruz" (1.Kor. 4:12,13). Pavlus Roma'daki inanlıların aynı kendisinin davrandığı gibi davranmalarını ister. Mesih'e bağlandıkları için soydaşlarından baskıya uğramaları, beklenen durumdu. Pavlus Stefanos'a baskı uyguladığı zaman onun Mesih'in buyruğuna uyduğunu görmüştü. Pavlus'un Mesih'e gelmesi Stefanos'un "Ya Rab, bu günahı onlara sayma!" duasının cevabı değilmiydi? Kardeşlerimize saldıran insanların iyiliği için bizde dua edelim.

Kendimiz üzüntülüken başkalarının sevincini kıskanmamız kolaydır. Oysa Pavlus'un kaleminden çıkan Tanrı Sözü "sevinenlerle birlikte" bizim de sevinmemizi buyurur (**ayet 15**). Sevinenlerin sevincine katılmamız günahlı benliğimizi ölüme vermemizi gerektirir. Ama bunu yapmakla sevinenlerin sevincini arttırırız. Biz de derdimizi unutturuz. "Ağlayanlarla birlikte, sizde ağlayın". Başka insanların dert ve üzüntülerini kendi dert ve üzüntülerimiz imiş gibi paylaşmakla Rabbimize benzer oluruz. "Toplulukları görünce yüreği acımayla doldu" (Matta 9:36). "Göklerden geçen yüce" başrahibimiz Tanrı Oğlu İsa "zayıflıklarımıza yakınlık duyamayan bir başrahip değildir. Tersine, her bakımdan bizim gibi günahla denenmiş ama günahsız kalmıştır" (İbraniler 4:14,15).

İnanlılar olarak insanların sevinçlerini ve dertlerini paylaşmalıyız. Böylece sevince sevinç katarız ve dertleri birlikte taşıyarak hafifletiriz. Bunun dışında gerçek Teselli kaynağı olan Mesih'e yol gösterebiliriz. Bu ayette Pavlus yine inanlıların birbirleriyle olan ilişkilerini ön planda tutarsa da bu ilke inanmayanlarla olan ilişkileri için geçerlidir.

"Birbirinize karşı eşit düşüncede olun" (**ayet 16**). Aslı şöyledir: "Birbirinize karşı aynı şeyi düşünenler olun". Bu aynı şey nedir? Ayetin geri kalan sözlerine bakılınca bunun alçak gönüllü tutum olduğu anlaşılır. "Kurumlanmayın; tersine alçakgönüllülerle birlikte olun. 'Bilgiçlik taslamayın.'" İnanlıların birbirlerine karşı aynı alçakgönüllü tutuma önem vermeleri gerekir. Pavlus Filippililer'e Mektup'ta benzer bir deyim kullandığı zaman ana konu yine alçakgönüllülüktür: "Hiç bir şeyi sürtüşme ya da boş böbürlenme duygusuyla yapmayın. Tam tersine, alçakgönüllü tutumla başkalarını kendinizden daha önemli tutun. Yalnız kendi yararınızı değil, başkalarının yararını da gözetin. Birinizin öbürüne karşı düşüncesi Mesih İsa'nın düşüncesine benzer olsun" (Filippililer 2:3-5). Pavlus bu sözlere Mesih'in alçak gönüllülüğünü vurgulayan sözler ekler. Mesih'ten daha büyüğü düşünülemezdi "Tanrı özdeşliğindeydi" (Fil. 2:6). Ama O'nda

hiçbir kurumlanma tutumu yoktu: "Tanrı'ya eşit olmayı zorla elde edilmiş bir hak saymadı. Tam tersine, kendine özgü yücelikten soyunarak uşak özdeşliğini aldı. İnsan eşitliğine girerek insan biçiminde belirdi. Kendini alçaltarak sözdinlerlik yolunda ölüme dek yürüdü; hem de haç ölümüne" (Filippililer 2:6-8).

Kurtarıcımız o denli yüceyken kendini büyük göstermedi. Biz de nasıl kurumlanabiliriz? Nasıl kendimizi büyük ve önemli gösterebiliriz? Hayır, kurumlanmamalıyız, "tersine alçak gönüllü olanlarla birlikte" olmalıyız. İnsanların büyük ve önemli saydığı, sözünü geçiren kişilerin değil, adı sanı olmayan önemli sayılmayan sıradan insanların arasında bulunmayı seçmeliyiz. Bu sözler ayrıca sıradan, önemli sayılmayan ödevleri üstelemeye hazır olmamız gerektiğini anlamına da gelebilir. Her iki anlam alçakgönüllü tutumla ilgilidir.

Pavlus bu konuyu Süleymanın Mesellerinden şu alıntıyla bütünler: "Bilgiçlik taslamayın." Bu söz, "Kendi gözünde hikmetli olma" ayetine dayanır (Süleymanın Meselleri 3:7). Bilmediğiniz halde bilir görünmek istemeyin, bilgin geçinmeyin! Düşüncenizde ve tutumunuzda kendinize ve bilginize fazla önem vermeyin. Rab'den ve başka imanlılardan öğrenmeye hazır olun. "Benbilirimci" olmayın.

Bundan sonraki ayetlerde yine imansızlarla olan ilişkilere ağırlık verir.

"Size kötülük edene kötülükle karşılık vermeyin" (**ayet 17**). Mesih'in yukarıda değinilen buyruğuna dayanır bu söz. İnanlının kötülüğe karşı tutumu, kötü duruma daha çok kötülük eklemek olmaması gerekir. Tam tersine Pavlus'un bir kaç ayet sonra belirttiği: "kötülüğü iyilikle alt" etme tutumu olmalı (ayet 21).

"Herkesin gözünde iyi olanı yapmaya çalışın" (**ayet 17**). İnanlıların sadece kötülükten sakınmaları yeterli değildir başka insanların erdemli saydığı davranışlarda bulunmaları gerekir. Pavlus Yahudiye'deki inanlılar için düzenlediği para bağışının hazırlıklarına değinirken, "yalnız Rab önünde değil, insanlar önünde de erdemli olanı düşünmekteyiz" der (2.Kor. 8:21). Pavlus bu bağışı yönetmek için Titos'la başka iki inanlıyı göndereceğini bildirdi. Bunu Rabbin yüceltilmesiyle kendi içtenliğini belgelemek ve kimsenin onu bu bağışın düzenlenmesi konusunda kınamaması için yaptığını açıklar. Böylece yalnız Rab'in önünde değil insanların önünde erdemli olanı yapmaya çalışıyordu. Korintoslular'a yazarken asıl metinde aynı deymi kullanmaktaydı. Bu nedenle Pavlus'un doğruluk, dürüstlük ve içtenlik göstermelerini buyurduğunu anlayabiliriz. Kamuoyunun beğeneceği davranışlarda bulunmaları gerekiyordu. İnanlı kınanamayacak tutumla davranmalı. İnsanların iyi, doğru ve erdemli saydığı davranışlarda bulunmalıdır.

İnanlıların başkalarıyla barış içinde yaşamak için elinden geleni yapmalıdır **(ayet 18)**. İnanlı herkese karşı barışçı olmalı. Ama imansızın biri ona karşı düşmanca davranırsa ve inanlı o kişiyle barışmaya çalışırsa ama o buna yanaşmazsa inanlı görevini yapmıştır. İnanlının o kişinin kendisiyle barış içinde olmamasına sorumlu tutulamaz. O kişiyle barış içinde yaşamak için elinden geleni yapmıştır. İnanlı başkasına karşı işlediği günahı açık açık söyleyerek af dilemelidir. Her zaman başkalarını bağışlamaya hazır olmalıdır.

İnanlı hiç bir zaman kendisine karşı kötülük işleyenden öç almamalıdır **(ayet 19)**. Bu önemli konuyu vurgulamak için yazdığı inanlılara "ey sevgililer" diye seslenir "hiç bir zaman öç almayın!" Öç almak inanlıya büsbütün yasaklanmıştır. İnanlılar olarak kişinin yaptığı kötülüğün her yönünü, her nedenini bilemeyiz. Adaletle karşılık veremeyiz. Bu nedenle öcümüzü bunu adaletle yapacak olan Tanrı'ya bırakmalıyız. O cezayı hafifleten nedenleri ya da onu ağırlaştırıran durumları çok daha iyi bilir. İşin her yönünü bildiği için onun üzerinde adaletli yargıyı verebilir. Yasa'nın Tekrarı'ndan aktarılan "Rab 'öç alma hakkı benimdir; karşılığı ben vereceğim' buyuruyor" ayeti öç almanın yalnız Tanrı'ya özgü bir iş olduğunu vurgular (Yasa 32:35).

Bunun ardından Pavlus Süleymanın Mesellerinden iki ayeti aktararak kötülüğü iyilikle alt etme ilkesine dikkat çeker **(ayet 20)**. "Tam tersine, düşmanın acıkmışsa onu doyur; susamışsa ona içecek ver. Çünkü bunu yapmakla, onun başı üstüne kızgın korlar yığmış olursun" (Süleymanın Meselleri 25:21,22). Çok pratik yönlerden düşmana iyilik yapmak buyrulur: Düşman acıkmışken ona yemek yedirmek ve susamışken içecek vermek düşünülebilen çok iyiliklerden birer örnektir. Düşmana iyilik etmek onu utandırabilir. O zaman kötülüğünden döner, düşman olmaktan çıkar. Yüreğini sertleştirip kötülüğünde devam ederse, ilerde Tanrı'nın öfkeli yargısıyla cezalandırılacaktır. Düşmanına iyilik etmekle, ya utancın kızgın kollarıyla yüzünü kızartarak günahı dönmelerini sağlarsın ya da kendisi yüreğini sertleştirip günahına devam ederek ileride Tanrı'nın öfkeli yargısının kızgın kollarını başına yığdırmış olacaktır.

Bu yolda kötülük seni alt etmiş olmaz **(ayet 21)**. Kötülüğün inanlıyı alt etmesi, onu kendi düzeyine indirmesiyle yani inanlıyı kötülük yapmaya kandırmasıyla olur. Oysa inanlı kötülüğü iyilikle karşılarsa "kötülüğü iyilikle alt" etmiş olur (ayet 21). Çünkü ya kötülük yapanı kötü yolundan döndürür ya da onun Tanrı tarafından yargılanmasını sağlar. Her iki durumda kötülük alt edilmiştir. Oysa inanlı kötülüğü kötülükle karşılarsa kendisi kötülük yapan duruma düşerek günah tarafından alt edilmiştir. Kötülüğü her zaman iyilikle yenmeye çalışalım, en doğru ve en sağlam yol budur.

Başta Bulunanlara Bağımlılık 13:1-7

¹Herkes başta bulunan yetkilere bağımlı olsun. Çünkü Tanrı'dan olmayan yetki yoktur. ar olanları Tanrı atamıştır. ²Bu nedenle, yetkiye karşı direnen, Tanrı'nın düzenine karşı direnmiş olur. Direnenler kendilerine yaraşan yargıyı giyeceklerdir. ³Çünkü iyi iş yapanların yöneticilerden korkusu yoktur; kötü iş yapanlar korkarlar. Yetkili kişiden kormamak ister misin? Öyleyse iyi işi yap ve onun övgüsünü kazanırsın. ⁴Çünkü o senin yararına Tanrı'ya hizmet etmektedir. Ama kötü iş yaparsan kork! Çünkü yetkili kişi kılıcı boş yere kuşanmaz. Kötü işi yapana gerekli yargıyı saptamak için Tanrı'ya hizmet eder. ⁵Bu nedenle, baştaki yetkililere bağımlı olmak zorunludur; salt yargılanma korkusundan değil, vicdan bakımından da. ⁶Vergi ödememenizin nedeni de budur. Çünkü yöneticiler atandıkları işi yerine getirirken, Tanrı'nın görevlileri olarak çalışırlar. ⁷Herkese ne gerekiyorsa onu verin: vergi toplayana vergi, gümrük kesene gümrük, saygı gösterilmesi gerekene saygı, onur yaraşana onur.

Her can (aslı böyledir) yüksek yetkililere boyun eğsin (**ayet,1**). "Bağımlı olsun" diye çevrilen kelime askerlikten gelen bir deyimdir. Anlamı kendini birinin altında düzene koymak, birinin başlığı altında dizilmek. Buyruğa uymak için hazır olmak demektir. Asker onun üzerindeki komutanın sözünü dinlediği gibi, inanlı her çeşit hükümet yetkilisinin buyruğuna uymalıdır. Pavlus başta olan yetkililerle, Roma İmparatorluğu'nun yetkilileri demek ister. İnanlı ülkenin yasalarına boyun eğmelidir. Beğendiği ve beğenmediği, işine gelen ve gelmeyen her saya uymalıdır. Trafik kurallarından ceza yasasına kadar her yasaya saygı göstermesi gerekir.

İnanlı "Her yetkiye sahip olan Mesih'e bağımlıyım (Matta 28:18) bu daha küçük yetki sahiplerine niye uyayım" demesin! "Çünkü Tanrı'dan olmayan yetki yoktur. Var olanları Tanrı atamıştır" (**ayet 1**). Tanrı tüm ulusları yöneten Egemen Rab'dir. Ulusların yetkililerine toplumun düzenini sağlamaları için onlara kendi yetkisinden vermiştir. "Tanrı'dan olmayan yetki yoktur." Tanrı "Kralları tahttan indirir, tahta çıkarır" (Daniel 2:21). "Öyle ki, her canlı Yüce Olan'ın insan krallıkları üzerinde egemenlik sürdüğünü ve onları dilediği kişiye, en hor görülen birine bile verebileceğini bilsin." (Daniel 4:17). Toplumun düzenli olması ve bir düzen altında bulunması Tanrı isteğidir. Düzen sağlamak için yetkilileri atamıştır.

"Bu nedenle, yetkiye karşı direnen Tanrı'nın düzenine karşı direnmiş olur" (**ayet 2**). Hükümetin koyduğu yasalara karşı koymak, Tanrı'ya karşı gelmek anlamına gelir çünkü Tanrı hükümetleri toplumların düzenli olmaları için atamıştır. Yasadışı davranışla kişi Tanrı'nın düzenine karşı

gelmiş olur. "Direnenler kendilerine yaraşan yargıyı giyeceklerdir" (ayet 2). Bundan sonraki ayetlere göre bu yargı yetkililerden gelecektir, "Çünkü yetkili kişi kılıcı boş yere kuşanmaz. Kötü iş yapana gerekli yargıyı saptamak için Tanrı'ya

hizmet eder" (ayet 4). Ama kötü iş yetkili kişiden saklı kalırsa Tanrı'nın kendisi bu yargıyı verecektir.

Tanrı'nın hükümetlere ve yetkililere verdiği yetki mutlak, sınırsız bir yetki değildir. Onlara verilen yetki toplumun düzenini sağlamak için. İnanlının Tanrı'ya olan bağımlılığına el uzatmaya çalışırlarsa yetkililer yetkilerinin dışına çıkarlar. İsa Mesih konuyu şöyle aydınlatır: "Kayser'e ilişkin şeyleri Kayser'e, Tanrı'ya ilişkin olanları da Tanrı'ya verin" (Matta 22:20). Kayser Tanrı'ya ilişkin olanları bir inanlıdan isteyince imanlı haklı olarak karşı koyar. Petros ile Yuhanna bu konuda iyi bir örnek verdiler. Başta olan yetki olarak tanımları gereken Yerusaleml'deki Kurul üyeleri onlara buyruk verdi: "İsa adıyla ne bir tek söz söyleyebileceksiniz, ne de öğretimde bulunacaksınız.' Petros'la Yuhanna onları şöyle yanıtladılar: 'Tanrı katında sizleri mi, yoksa Tanrı'yı mı dinlemek doğru tutumdur? Bunun yargısını kendiniz verin. Biz gördüklerimizi ve duyduklarımızı bildirmekten geri duramayız'" (Elçilerin İşleri 4:18-20).

İmparator Domitianus (Milattan sonra 81-96 yıllarında) kendisinin Dominus et Deus (Rab ve Tanrı) olarak tanınmasını buyurdu. Daha önceki imparatorlardan bazıları halkın kendilerine tapmalarına izin vermişlerdi. Kayser Tanrı'ya ilişkin olanları kendisi için istiyordu. İnanlılar bunu yapmamak için ölümü göze aldılar. Bitinya (İstanbul ve Kocaeli bölgeleri) valisi Plinius Trajan'a yazdığı mektupta Mesih inanlısı olarak yakaladığı kişilerin Mesih inanlıları olmadıklarını kanıtlamak için İmparator'un heykeliyle ilahların heykelleri önünde tapınıp Mesih'e lanetler okuduklarını anlatır. Oysa binlerce inanlı Tanrı'ya ilişkin olan tapınmayı ancak Tanrı'ya vermek istedikleri için idam edildi. Bu durumda olan yetkili kişi Deccal (Mesih düşmanı veya Antikrist) niteliğinde belirir. Pavlus çağın sonunda gelecek olan Rabbin Günü'nün gelmesiyle ilgili olarak şunları yazar: "İmanı bırakma gelmedikçe ve yasadızlık adamı -mahva sürükleyen oğul- açıklanmadıkça O Gün gelmeyecek. Tanrı adıyla anılan ya da tapınılan ne varsa, tümüne direnip büyüklenen kişidir bu. O denli ki, Tanrı'nın tapınağına kurulacak Tanrı olduğunu ileri sürecek" (2.Selanikliler 2:3,4).

Yuhanna Tanrı'nın verdiği görümde devleti bir canavar benzerliğinde gördü. "gördüğüm canavar pars gibiydi. Ejder (şeytan) gücünü de, tahtını da ona verdi. Kendisine kırk iki ay tanındı, bu süre içinde dilediği gibi davranma yetkisi verildi. Canavar Tanrı'ya sövmek için ağzını açtı. Kendisine kutsal yaşamlılarla savaşıma ve onları yenme yetkisi verildi. Her

soy, her halk, her dil, her ulus üzerinde de ona yetki verildi. Yeryüzünde yaşayanların tümü kendisine tapacaklar. Üçüncü bir melek.. gür sesle şöyle diyordu: 'Her kim canavara ve benzerine tapar, nişanını alnına ya da eline koydurursa, o da Tanrı'nın öfke bardağına katışıksız olarak boşaltılan kızgınlık şarabından içecek, kutsal meleklerin ve Kuzu'nun önünde kükürt ateşiyle işkence çekecektir. Onlara işkence çektiren ateşin dumanı çağlar çağı yükselecek" (Vahiy 13:2,6,7-8; 14:9-11). Sonra Yuhanna, adı 'Tanrı Sözü' diye bilinen Hükümlerinin Hükümlerini, Rablerin Rabbi'nin canavarla yeryüzü hükümlerini ve ordularını yendiğini görür, o zaman düyanın hükümlerliği Rabbimiz'e ve Mesih'ine geçmiş olacaktır (Vahiy 19:1-21; 12:15).

"Canavara, benzerine ve adını simgeleyen sayıya karşı yengi kazanmış" olanlar "ölüme dek güvenilir" kalanlardı. (Vahiy 15:2; 2:10). Yuhanna görümde gördüklerini anlatmayı şöyle sürdürür: "sonra tahtlar gördüm, onlara insanlar oturdu. Yargılama yetkisi verildi kendilerine. İsa'nın tanıklığı ve Tanrı'nın Sözü için boğazlanan canlarını gördüm. Canavara da, benzerlerine de tapmamış, alınlarına ya da ellerine onun nişanını almamışlardı. Bunlar, yeniden yaşama kavuştu ve Mesih'le birlikte bin yıl hükümlerlik ettiler" (Vahiy 20:4). Yetkili güçlere karşı direnmeleri Tanrı'ya ve Mesih'e ilişkin olanları devlete vermemek için verilen idamı kabul etmeleriydi.

Pavlus daha geç bir tarihte yazdığı mektupta devlet yetkililerinin bu duruma gelmemeleri için inanlıların onlar için dua etmelerini önerir. Timoteos'u ve onunla birlikte olan inanlıları şöyle öğütler: "Tanrı'ya tüm insanları içeren dilekler, dualar, içten istekler, teşekkürler sunulsun. Bunlar hükümlerleri ve tüm başta bulunanları içersin. Öyle ki, tanrısayarlığa ve saygınlığa yaraşır gürültüsüz patırtısız, sessiz sedasız bir yaşam sürelim" (2.Timoteos 2:1,2). Hükümet için bu konuda dua etmiyorsan bundan sonra yapmalısın.

Devlet yetkilileri Tanrı'nın onlara verdiği işi yaparlarsa inanlı onlardan korkmamalı. O durumda asayiş sağlamakla Tanrı'nın isteğini yaparlar. "İyi iş yapanların yöneticilerden korkusu yoktur; kötü iş yapanlar korkarlar. Yetkili kişiden korkmamak ister misin? Öyleyse iyi iş yap ve onun övgüsünü kazanırsın" (**ayet 3**).İnanlı iyi davranışlarda buldukça güvenlik ve düzen sağlayan yöneticilerden korkacağı bir şey yoktur. Yalnız yasadışı işlere girişenlerin korkmaları gerekir.

İnanlı hükümet yöneticilerinden korkmamak isterse iyi olanı yapması gerek. Bu durumda yöneticinin övgüsünü kazanacaktır. Güvenlik ve düzen sağlayan yönetici inanlının yararına Tanrı'ya hizmet eder (**ayet 4**).Öte yandan bir inanlı kötü davranışlarda bulunursa yöneticiden korkması

gerekir. Çünkü yetkili kişi yargılama ve cezalandırma yetkilerini simgeleyen kılıcı boş yere kuşanmaz. "Kötü iş yapana gerekli yargıyı saptamak için Tanrı'ya hizmet eder" (ayet 4). Yöneticinin, yasadışı işleri yapanları cezalandırması güvenliğin ve düzenin sağlanması açısından Tanrı'ya hizmettir. İnanlının "kötülük edene kötülükle karşılık" vermesi ve öç alması Tanrı tarafından yasaklanmıştır. (Romalılar 12:17,19). Tanrı bu işi hükümet yetkililerine ayırmıştır. Asıl metinde yetkililere verilen 'diakonos' (hizmet görücü) adı kilise topluluklarında yardım hizmetlerini düzenleyen inanlılara verilir.

Oysa inanlının baştaki yetkililerin buyruklarına uyması sadece hüküm giyme korkusundan olmamalıdır (**ayet 5**). Daha çok vicdanının ona Tanrı'yı üzen bir işi yapmaya izin vermemesinden olmalıdır. Baştaki yetkili güvenlik ve düzen sağlarken Tanrı'ya hizmet eder. Vicdan inanlıyı bu işte Tanrı'ya hizmet edene karşı koymaya bırakmaz.

Tanrıtanımaz işgalci kuvvetlere vergi ödemek milliyetçi dindar Yahudiler'in vicdanına zor geliyordu. Bu nedenle bunlardan bazıları İsa'yı zor duruma düşürmek isteyince, "Kayser'e vergi ödemek yasal mı yoksa değilmi diye sordular? (Matta 22:17). "Yasaldır" diye cevap verse O'nu işbirlikçilikle suçlayacaklardı. "Yasal değildir" diye cevap verse O'nu düzen bozucu olarak Romalılar'a teslim edeceklerdi. Ama Mesih inanlıları için yöneticilere vergi ödemek, vicdanın gerektirdiği bir iştir (**ayet 6**). Çünkü yöneticiler atandıkları güvenlik ve düzen sağlama işini yerine getirirken, Tanrı'nın görevlileri olarak çalışırlar. Görevli diye çevrilen "leiturgos" sözcüğü çoğunlukla dinsel hizmet için kullanılan bir deyimdir. Tanrıtanımaz Romalı yöneticiler toplumun güvenliğini ve düzenini sağlarken adeta dinsel bir görev yerine getirmiş olurlar çünkü tanımadıkları Tanrı'nın isteğini uygulamaktaydılar. İnanlılar vergi paralarıyla onları bu görevde desteklemelidir.

Yönetici olan herkese ne gerekiyorsa inanlı bunu ona vermelidir: "Vergi toplayana vergi, gümrük kesene gümrük, saygı gösterilmesi gerekene saygı, onur yaraşana onur" (**ayet 7**). Vergi kaçakçılığı, mal kaçakçılığı, döviz kaçakçılığı ve bunlara benzer suçlar inanlıların arasında bilinmemelidir. İnanlı en yüksek düzeydeki yetkililere onur vermeli, en aşağı düzeydeki memurlara da saygı göstermelidir.

Yaşamda Temel Yükümlülük 13:8-14

⁸Birbiriniz sevmekten başka hiç kimseye herhangi bir sorunda borçlu olmayın. Çünkü insan kardeşini seven, ruhsal yasayı yerine getirmiştir. ⁹Çünkü, "Evlilik dışı cinsel bağlantıya girmeyeceksin, öldürmeyeceksin, çalmayacaksın, göz dikmeyeceksin." Ve bundan başka her ne buyruk varsa, tümü şu kuralda özetlenmiştir: "İnsan kardeşini kendin gibi seveceksin." ¹⁰Seven kişi insan kardeşine kötülük etmez. Öyleyse sevmek ruhsal yasayı yerine getirmektir. ¹¹Vaktin önemini bilin. Artık sizin için uykudan uyanma saati gelmiştir. Çünkü şu anda kurtuluşumuz iman ettiğimiz o ilk günden daha yakındır. **12 Gece ilerledi, gün yaklaştı. Bu nedenle, karanlığın işlerini üstümüzden atalım, ışığın silahlarını kuşanalım.** ¹³Güne yaraşır biçimde vaktimizi saygıdeğer tutmla geçirelim; içkili-gürültülü eğlence alemleriyle, sarhoşlukla, rasgele yatak arkadaşlıklarıyla, soysuzlukla, kavgacılıkla, kıskançlıkla değil. ¹⁴Tam tersine, Rab İsa Mesih'i kuşanın ve bedenin gereksiz tutkularını karşılamayı bırakın.

Mesih inanlısı tek konuda borçlu olmalıdır: başka insanları sevmekte. "Birbirinizi sevmekten başka hiç kimseye herhangi bir sorunda borçlu olmayın" (**ayet 8**). İnanlı başkasına gerekeni ödemeyi geciktirmemelidir. İsteddiği bir şeyi satın alma gücü yoksa gücü yetinceye dek, o şeyi satın almamalıdır. Borçlu olduğu tek şey başka insanları sevmek olmalıdır.

"Çünkü insan kardeşini seven ruhsal yasayı yerine getirmiştir" (**ayet 8**). Seven kişi eşine ihanet etmez. "Evlilik dışı cinsel bağlantıya girmez" (**ayet 9**).

Sevenkişi başkasını öldürmez (**ayet 9**). Seven kişi başkasının malının çalmaz (**ayet 9**). Seven kişi düşüncelerinde hırsızlık yapmaz ya da eşine ihanet etmeyi hayal etmez, yani göz dikmez (**ayet 9**). Çünkü "seven kişi insan kardeşine kötülük etmez. Öyleyse sevmek ruhsal yasayı yerine getirmektir" (**ayet 10**). "İnsan kardeşini kendin gibi seveceksin" kuralı ruhsal yasanın zinayı, cinayeti, hırsızlığı ve göz dikmeyi yasaklayan buyruklarının yanı sıra başka bütün buyruklarını özetler (**ayet 9**).

Sevgi başkasının iyiliğini arama isteğidir. Bu nedenle seven kişi başkasına zarar vermeyi yasaklayan yasalara tüm yüreğiyle uymak ister. (Bakınız: Galatyalılar 5:14 ve Yakup 2:8 ayetlerine). Pavlus burada İsa Mesih'in "Ey öğretmen, ruhsal yasada en önemli buyruk hangisidir?" sorusuna verdiği cevabı göz önünde tutmaktadır: "Tanrın Rab'bi tüm kalbinle, tüm canınla, tüm anlayışınla seveceksin. En önemli ve başta gelen buyruk budur. İkincisi de bununla eşit değerdir: insan kardeşini kendin gibi seveceksin,

Tüm ruhsal yasa ve peygamberlerin öğretişi bu iki buyruğa dayanır" (Matta 22:36-40). "Seven kişi insan kardeşine kötülük etmez. Öyleyse sevmek ruhsal yasayı yerine getirmektir" **(ayet 10)**.

"Vaktin önemini bilin" **(ayet 11)**.Çetin zamanlar içinde bir dönüm noktasına varmışlardı. Fırsatı tanıyıp uykudan uyanmaları ve Rab gelişinin umuduyla dolmaları gerekti. İnanlıların uykuya dalmaları ne kadar kolaydır. Şeytan da onları dünya işleriyle uyutmayı ne kadar ustalıkla bilir. Ey inanlılar, uyanın! Rab İsa Mesih adının yüceltilmesi için yaşayın! Uyanış Rabbin buyruğudur. "Artık sizin için uykudan uyanma saati gelmiştir" (ayet 11). Rabbin gelişi kutsal yaşama çağrının en önemli nedenlerinden biridir: "Mesih belirgin olduğunda O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz. İçinde bu umut bulunan herkes, Mesih'in suçsuz olduğu gibi, kendini suçtan arıtır" (1.Yuhanna 3:2,3).

Pavlus da Mesih gelişinin yakınlığını inanlıların kutsal yaşamda çaba göstermeleri için önemli bir neden olarak gösterir: Uykudan uyanmamız gerekir "çünkü şu anda kurtuluşumuz iman ettiğimiz o ilk günden daha yakındır" **(ayet 11)**. Kurtuluşumuz gerçekleşmiş bir olaydır: "Kayrayla kurtulmuş bulunuyorsunuz" Efesoslular 2:5,8). Nasıl "şu anda kurtuluşumuz iman ettiğimiz o ilk günden daha yakındır" diyebilir? Pavlus günahın cezasından ya da gücünden kurtuluş konusuna değinmez burada, günahın bulunduğu ortamdan, dünyadan kurtuluş konusunu ele alır. Mesih'in bizi bulunduğu yere almasından söz eder (bakınız; Yuhanna 14:3; 1.Selanikliler 4:13-18). Mesih'e iman edip kendimizi O'na verdiğimiz o ilk gün geçmişle karıştıktıkça, Mesih'in gelişi daha da yaklaşır. İsa Mesih'in geldiği zaman aldığımız kurtuluş bütünleşecektir. Büsbütün kurtulmuş olacağız.

Dikkat edilecek nokta şudur: Bu kutsal yolculuğumuzun bir çıkış noktası olmalıydı. İlk iman ettiğimiz bir gün olmalıydı. Hangi gün olduğunu iyi hatırlarsak ya da hatırlamazsak iman yaşamımızın bir başlangıcı olduğunu bilmeliyiz. Bir başlangıcı yoksa şu anda bir başlangıç yapabilirsin. Şu an Tanrı'nın önünde günahlılığını açıkça söyler. İsa Mesih'in senin bütün günahların için çarmıhta kanını akıttığına iman ettiğini açıkla ve O'nun ardından gitmek üzere kendini büsbütün O'na verdiğini bildir. Bu yüce kurtuluşu sana sağlamak için canını veren ama şimdi diri olan İsa Mesih'e şükürlerini sun. Kutsal Ruh yüreğinde bu başlangıcın gerçekliğini onaylayacaktır.

Pavlus şimdiki çağı geceye, Mesih'in gelişini de yaklaşan güne benzetir **(ayet 12)**.Gece ilerledi, gün yaklaştı. Bu çağın Tanrısı Şeytan insanlara bu çağın işlerini, gecenin işlerini yaptırır. Ama gün yaklaştığından karanlığın kötü işlerini üstümüzden atmamız emrediliyor.

"Işığın silahlarını kuşanalım" (ayet 12). Pavlus başka bir mektubunda ışığın silahlarının ne olduğunu şöyle açıklar: "Kesenkes biliyorsunuz ki, Rabbin Günü, gece hırsızın gelmesi gibi gelecektir. İnsanlar tam barış ve güvenlikten söz ederken, onlara ansızın yıkım gelecek ve kaçıp kurtulamayacaklar. Ama siz, kardeşlerim karanlıkta değilsiniz ki, O gün sizi hırsız gibi bastırsın! Çünkü hepiniz ışık çocukları, gün çocuklarıdır. Bağlılığımız ne geceye ne de karanlığa. Öyleyse öbürleri gibi uykuya dalmayalım; uyanık olalım, ayık duralım. Çünkü uyuyanlar gece uyur, sarhoş olanlar gece sarhoş olur. Ama biz gündüze bağlı olduğumuza göre, ayık duralım. İmanın, sevginin savaş giysisini kuşanalım, kurtuluş umudunun demir başlığını takalım" (1.Selanıklılar 5:1-8). Işığın silahları iman, sevgi ve umuttur.

İmanı, sevgiyi ve umudu kuşanmış olan imanlı "güne yaraşır biçimde" vaktini "saygıdeğer tutumla" geçirebilmek için güç alır (**ayet 13**).Bunu yapmaya çağırılmıştır. Geceye ait işlerinden uzak durmalıdır. Karanlığın işlerinden birkaçı sıralanır: içkili-gürültülü eğlence alemleri, rasgele yatak arkadaşlıkları, soysuzluk, kavgacılık, kıskançlık (ayet 13). Gece yapılan içki toplantılarına katılanlar sarhoş olurlar. İçkinin etkisiyle utanç duyguları ve özdenetimleri uçup gidince rasgele cinsel ilişkilere ve soysuz davranışlara kolaylıkla düşerler. Ayrıca içkili durumdayken kavgacı olmak, yok yerden başkasını kıskanmak da o kadar kolay olur.

İnanlı geceye bağlı olmadığı için bunlardan çok uzak kalmalıdır. Gecenin bu işleri "bedenin gereksiz" tutkularından ileri gelir (**ayet 14**).İnanlı kendini bu işlerden sakındığı gibi Rab İsa Mesih'i kuşanma buyruğunu alır. Başka bir mektubunda Pavlus Mesih'i kuşanmayı olmuş bir olay olarak nitelendirir: "Çünkü Mesih'le birleşmek üzere vaftiz edilenleriniz Mesih'i kuşandınız" (Galatyalılar 3:27). Oysa burada "Rab İsa Mesih'i kuşanın ve bedenin gereksiz tutkularını karşılayan sağlayışları bırakın" deniliyor. Evet vaftiz olurken inanlı Mesih'le birleştiğini açığa vurur, O'nu kuşandığını simgeler. Kutsal Kitap'ta giysi kuşanma çift yönlü bir simgedir: Tanrı'nın insana giysi giydirmesi günahlı insanı doğrulukla donatmasını temsil eder (Bakınız Yeşaya 61:10; Luka 15:22; Romalılar 3:26; 8:33,34). İnsanın kuşandığı giysiler Tanrı'nın verdiği doğruluktan kaynaklanan doğruluk işleridir (Efesoslular 4:24; Koloseliler 3:12; 1.Petrus 5:5; Vahiy 19:7,8).

Böylece "Rab İsa Mesih'i kuşanın" buyruğu inanlıyı vaftizle açığa vurduğu Mesih'le birleşme gerçeğini yaşantısıyla yansıtmaya çağırır. İnanlı Rab İsa Mesih'in öz yapısından kaynaklanan özellikleri günlük yaşantısında göstermelidir. Ama bunu Rab İsa Mesih'le sıkı bir bağlantıda bulunmakla ancak başarabilir. Böylece Rab İsa Mesih'i kuşanmak Mesih'le iç içe olmak anlamına da geldiği görülür. İsa Mesih'in bildirdiği de budur: "Bende kalın,

ben de sizde. Çubuk asmada kalmazsa kendiliğinden ürün vermediği gibi, sizde bende kalmazsanız ürün veremezsiniz. Ben asmayım, sizler çubuklarsınız. Bende kalan, benim de kendisinde kaldığım kişi bol ürün verir. Çünkü bensiz hiç bir şey yapamazsınız" (Yuhanna 15:4,5).

Burada İsa'ya verilen "Rab İsa Mesih" adı dikkatimizi çeker (**ayet 14**). Rab adı O'nun üzerimize egemenlik sürme hakkına sahip olan Efendimiz olduğunu vurgular. Rab İsa Mesih'i kuşandığımızda O'nun her buyruğuna uymaya kararlı olduğumuzu açıklarız. Yahudiler Tanrı'nın özel adı olan "Yahveh" adını çok kutsal saydıkları için onu kullanmaktan kaçındılar. Yerine "Rab" anlamındaki "adonay" kelimesini kullandılar. Eski Antlaşma Eski Yunanca'ya çevrilince "adonay" "kuriyos" kelimesiyle karşılandı. Yeni Antlaşma'daki "kuriyos" kelimesi de "Rab" diye çevrilir. Ayrıca Eski Antlaşma'daki aktarılan ayetlerdeki "Yahveh" adı Yeni Antlaşma'da "kuriyos" kelimesiyle karşılanır. Örneğin: "Ben, RAB, ben değilmiyim? ve benden başka Allah, hak Allah ve Kurtarıcı yok, benden başkası yoktur. Kendimle and ettim: Her diz önümde çökecek, her dil bana and edecek diye söz ağzımdan çıktı ve geri dönmez" (Yeşaya 45:22,23 KM) ayetleri Yeni Antlaşma'da İsa'yla ilgili olarak ele alınır: "Bu nedenle, Tanrı O'nu pek çok yüceltti ve O'na her adtan üstün olan adı bağışladı. Öyle ki, İsa adına, göklerde, yeryüzünde ve yer altında olan her varlık diz çöksün ve her dil İSA MESİH RAB'dir diyerek, Baba Tanrı'nın yüceliği için tanıklık etsin" (Filippililer 2:9,10). Kutsal Ruh bununla İsa Mesih'in Yahveh adıyla tanınması gerektiğini vurgular. Böylece İsa Mesih'in Baba ve Kutsal Ruh'la Yahveh Tanrı olduğunu belirtir.

Böylece Rab İsa Mesih'i kuşanmak inanlı için çok yüce bir ayrıcalık, büyük bir onurdur. Bu yolda tanrısal güçle donatılır ve Rab İsa Mesih'e özgü nitelikler yaşantısında oluşmaya başlar. Bu yüce ayrıcalığa kavuşunca bedenin gereksiz tutkularından iğrenmeye başlar. Onları "karşılamanı sağlayışları" bırakmanın gerekliliğini anlar (**ayet 14**). Onları körükleyen durumlardan uzak kalır; onları akla getiren resimleri, televizyon programlarını seyretmez, onları uygulayan topluluklara katılmaz, onları destekleyen düşünceleri Kutsal Ruh'un gücüyle öldürür (**ayet 13**).

Neden Kardeşini Yargılıyorsun? 14:1-4

¹İmanı zayıf olan kişiyi aranızda kabul edin, ama kişisel düşünceleri üzerinde onunla tartışmayın. ²Örneğin birinin inancı her tür yiyeceği yemesine izin verir. Öte yandan imanı zayıf birisiyse yalnız sebze yer. ³Her şeyi yiyen yemeyeni aşağı görmesin. Ne de salt sebze yiyen, yiyecek sorununda sakıncası olmayanı yargılasın! Çünkü Tanrı onu içten kabul etmiştir. ⁴Başka birinin evinde çalışan uşağı yargılamak için sen kim oluyorsun? Onun başarılı olup olmadığına ancak efendisi karar verir. Kaldı ki, başarılı olacaktır. Çünkü Rabbin onu başarılı kılmaya gücü vardır.

Kimdir "imanı zayıf olan" kişi (**ayet 1**)? Pavlus **ikinci ayette** bir örnek verir: "Birinin inancı her tür yiyeceği yemesine izin verir. Öte yandan imanı zayıf birisiyse yalnız sebze yer." Hangi yemekler yenebilir konusu Yahudi asıllı ve Uluslar'dan olan Mesih inanlıları arasında büyük sorunlar yaratırdı. Yahudi asıllı imanlılar Tanrı'nın Musa aracılığıyla verdiği yiyecek yasalarına uymak zorunda olduklarını düşünürdü. Bu nedenle bir çok hayvanın etini yemezlerdi. Ayrıca kanı büsbütün dökülmek suretiyle kesilmeyince yasalarınca 'temiz' sayılan hayvanları bile yemezlerdi. Oysa Uluslar'dan olan inanlılar yenebilen her çeşit et yerlerdi.

Uluslar arasında kalan Yahudi asıllı bir inanlının yalnız bir et yemek korkusundan hiç et yemeyip yalnız sebze yediği düşünülebilir. Pavlus ise Yahudi bir inanlı olarak yaşam yolunu Korintoslular'a Birinci Mektup bölüm 9 19-23 ayetlerinde bildirir. Yahudilerle "ruhsal yasa bağımlısı gibi" oldu, yiyecek yasalarına uydu. Oysa Uluslar'dan insanların arasındayken "ruhsal yasa bağımlısı değilmiş" gibi davrandı. Bağlılıkta zayıf olanlarla "zayıf gibi" oldu. Pavlus her çeşit bağımlılıktan özgürdü. Bu nedenle Sevinç Getirici Haber adına kendini herkese uşak kılabilirdi.

Ama herkes Pavlus gibi imanda olgun ve güçlü değildi. Olgun olmayan, zayıf inanlıların olgun ve güçlü inanlılarla ruhsal paydaşlıkta bulunmaları sorunlar yaratırdı. Pavlus Roma'daki inanlıları "imanı zayıf olan kişiyi" aralarına kabul etmeye çağırır (**ayet 1**).Ama "kişisel düşünceleri üzerinde onunla" tartışmamalarını buyurur. Kendi üzerinde belirli yasaklar yükleyen inanlı "imanı zayıf" bir inanlıdır. Belki Roma'daki inanlılar özel yasalara uyan böyle kişileri inanlı olarak kabul etmiyorlardı. Oysa Pavlus onları inanlı olarak kabul etmeleri gerektiğini vurgular. Ama inanlılar böylelerini kabul edince ne kadar yalnız olduklarını, bu gibi yasaklarla Mesih bağlılığındaki özgürlükten uzaklaştıklarını kendilerine vurgulamak eğiliminde olacağını bildiği için Pavlus bunu yasaklar. Bu tutum imanı zayıf olanın vicdanını zorlayacak, imanını baltalayacaktı.

Pavlus **ayet 2 ile 3'te** konuyu bir örnekle genişletir: "Birin inancı her tür yiyeceği yemesine izin verir. Öte yandan imanı zayıf birisiyse yalnız sebze yer." Sonra Pavlus ayet 1'deki buyruğu şöyle yineler: "Her şeyi yiyen yemeyeni aşağı görmesin." Öbür inanlılar imanı zayıf olanı aşağı görmesinler, onu kabul etsinler. İmanı zayıf olan inanlı ise, kabul ettiği özel yasalar yüzünden kibirlenip "yiyecek sorununda sakıncası olmayanı" yargılamasın. "Benim kabul ettiğim özel yasaklara uymayan inanlının imanı eksik" demesin. Çünkü Tanrı böyle yasaklamalardan özgür olan inanlıyı içten kabul etmiştir.

İmanı zayıf olan biri olgun ve güçlü imanla yaşayan kardeşini böyle yasaklara uymadığı için yargılarken hakkı olmayan bir işe elini uzatır. O kardeş Rabbin "ev uşağıdır". Rabbin "evinde" hizmet eder. Başkasının ev uşağını yargılamaya hakkı yoktur (**ayet 4**).Ancak Efendisi ev uşağının başarılı olup olmadığı konusunda karar verir. Eski çeviri aslına daha yakındır: "Kendi efendisi huzurunda durur veya düşer. Fakat duracaktır, çünkü Rab onu durdurmaya kadirdir." "Durmak" yaşam yolunun Rabbe hoşnut olması, "düşmek" Rab tarafından paylanması demektir. Kaldı ki Rabbin o kardeşin yaşamını kendisine hoşnut edici duruma getirmeye gücü vardır, (bu da zayıf kişinin önem verdiği özel yasalar olmaksızın).

İnanlıların Ayrımları, Benzerlikleri 14:5-12

⁵Biri şu günü öteki günden üstün tutar, öbürü ise günlerin tümünü eşit tutar. Herkes kendi sağduyusuna güvensin. ⁶Belirli bir güne saygısı olanın bu saygısı Rabbe'dir. Yemek yiyen de Rabbi yüceltmek için yer. Çünkü Tanrı'ya teşekkür eder. Öte yandan, yiyecek konusunda çekingen davranan, Rabbi düşünerek çekingen davranır. Bunun için de Tanrı'ya teşekkür eder. ⁷İçimizden hiç kimse kendisi için yaşamaz, kendisi için ölmez. ⁸Çünkü yaşıyorsak Rab için yaşıyoruz. Ölüyorsak Rab için ölüyoruz. Öyleyse yaşasak da, ölsek de Rabbiniz. ⁹Mesih'in ölmesi, sonra da dirilmesi bunun içindir; hem yaşayanların, hem de ölenlerin Rabbi olsun diye. ¹⁰Öyleyse neden kardeşini yargılıyorsun? Neden kardeşini aşağı görüyorsun? Çünkü hepimiz Tanrı'nın yargı kürsüsü önünde dikileceğiz. ¹¹Çünkü Tanrı Sözü şudur: "Rab buyuruyor: 'Diriliğim uyarınca, her diz önümde çökecek, her dil Tanrı olduğumu açıklayacak.'" ¹²Demek ki, her birimiz Tanrı'ya hesap vereceğiz.

Güçlü, olgun inanlılarla imanı zayıf inanlılar arasından gerginliğin baş gösterebileceği başka bir konu "kutsal günler" konusudur: "Biri şu günü öteki günden üstün tutar; öbürü ise günlerin tümünü eşit tutar. Herkes kendi sağduyusuna güvensin." İmanı zayıf bir inanlı bir günü başka bir günden daha kutsal sayardı. Olgun inanlı ise günlerin tümünü eşit tutardı. Olgun inanlı her günü Rabbe ayırıp O'na hizmet etmek için kullanması gerektiğini anlardı. Asıl metinde "eşit" sözcüğü yoktur. Aslı şöyledir: "Öbürü ise her günü sayar."

Pavlus imanı zayıf inanlıları kınamaz, günleri üstün tutma tutumundan ayırmaya çalışmaz. Onlara "imanı zayıf olanlar" adını vererek tutumlarını tam onaylamadığı izlenimini vererek daha olgun ve daha sağlam bir imana kavuşmalarını özlediğini belirtir. Ama yine de hayati önem taşımadıkları için bu konuların inanlılar topluluklarında tartışılmasını istemediğini açıklar (**ayet 1**). Böyle konularda her imanlı neye inandığına düşüncesinde sarsılmaz bir kanış taşıyın. Yahudi asıllı bir çok inanlı Yahudi dinsel bayramlarını daha tutuyordu. Öbür inanlılar bu konuda onlarla tartışmasınlar. Böyle konularda "her biri kendi fikrinde kani olsun" -"herkes kendi sağduyusuna güvensin" (ayet 5 eski çeviri, ile Sevinç Getirici Haber çevirisinden). Günleri tutma ya da tutmama kardeşlerin birbirleriyle ruhsal paydaşlık yapmalarına engel olmasın.

Bunun nedeni bundan sonraki ayette açıklanır. "Belirli bir güne saygısı olanın bu saygısı Rabbe'dir" (**ayet 6**). İmanı zayıf olan kardeşin herhangi bir günü kutsal saymaktaki güdüsü Rabbe olan saygısını belirtmekti.

Bunun için öbür inanlılar onu kınamasın. Yemek konusunda aynı ilke geçerlidir. Farklı açılardan bu konuya yaklaşım yapan inanlılar bunu Rabbi düşünerek yaparlar. "Yemek yiyen Rabbi yüceltmek için yer. Çünkü Tanrı'ya teşekkür eder." Bazı yemeklerden çekinen kardeş de "Rabbi düşünerek" bunu yapar. Bunun için de "Tanrı'ya teşekkür eder."

Pavlus başka yerde dinsel günlere ve yiyeceklerden çekinme konularına önem veren inanlılar bunları önemsemeyen inanlıları yargılamamaları gerektiğini açıklar. "Hiç kimse yiyecek içecek, dinsel gün, yeni ay, ya da Şabat günü gibi sorunlarda size yargıç kesilmesin. Bunlar ileride beklenenlerin gölgesinden başka bir şey değildir. Somut gerçek Mesih'tir" (Koloseliler 2:16,17). Bu gibi dinsel işler Eski Antlaşma altındaki insanlara Mesih'i temsil ediyordu. "Somut gerçek" olan Mesih'e sahip olan inanlının bunlara gereksinmesi yoktur. Oysa özellikle Yahudi asıllı bir inanlı Rabbi düşünerek bu şeyleri benimserse zararı yoktur eğer bu konuda başka düşünen kardeşlere yargıç kesilmezse.

Ayet 7 ile 8'de Pavlus her inanlının kendi kendisi için yaşamadığını ve ölmediğini, tam tersine, Rab için yaşadığını ve Rab için öldüğünü belirtir. İnanlının Rabbin bir uşağı olarak yaşadığı için bütün davranışları için Rabbe sorumludur, "yaşasak da, ölsek de Rabbiniz" (ayet 8).

"Mesih'in ölmesi, sonra da dirilmesi bunun içindir; hem yaşayanların hem de ölenlerin Rabbi olsun diye" (**ayet 9**). Mesih iman edenleri günahın ve Şeytan'ın egemenliğinden kurtarıp kendine bağlamak için öldü ve dirildi. O Rabbimiz oldu bizde O'nun uşaklarıyız. Uşaklar efendilerine sorumludur. Uşakların öbür uşaklarla uğraşmaya hakları yoktur. Pavlus bunu ayet 4'te vurgulamıştı. **Ayet 10'da** inanlının böyle konularda kardeşini yargılamaması ve aşağı görmemesi gerektiğini bildirir. Her inanlının kardeşini yargılamayı ya da aşağı görmeyi tasarladığı zaman düşünmesi gereken bir konu var: "Hepimiz Tanrı'nın yargı kürsüsü önünde dikileceğiz. Tanrı'ya hesap vereceğiz" (ayet 10,12). Tanrı bizi kardeşlere karşı olan tutumumuzdan sorumlu tutacaktır.

Pavlus burada yargı yetkisinin Tanrı'ya özgü olduğunu vurgulamaktadır. Bu nedenle "Tanrı'nın yargı kürsüsü" diye yazar. Oysa başka yerde bu kürsüye oturup Tanrı'nın yargılama yetkisini kullananın Mesih olduğu üzerinde durur: "çünkü hepimiz Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkmaz zorundayız. Öyle ki, herkes bedendeyken yaptığı iyi ya da kötü işlerin karşılığını alsın" (2.Korintos. 5:10). Burada bir çelişki yoktur. İsa Mesih bu konuyu şöyle açıklar: "Baba kimseyi yargılamaz. Tüm yargılamayı Oğul'a vermiştir. Öyle ki herkes Baba'ya saygı gösterdiği gibi Oğul'a da saygı göstere" (Yuhanna 5:22,23).

Tanrı'ya hesap vermemizin gerekliliğini vurgulamak için Pavlus **ayet 11'de**

Yeşaya 45'ten şu ayeti aktarır: "Kendimle and ettim: Her diz önümde çökecek her dil bana and edecek" (ayet 23). Pavlus bu ayetin İsa Mesih'le ilgili olduğunu Filippililer 2:10,11 ayetlerinde belirtir. Romalılar 14:10-12 ayetlerinde kişinin kardeşlerine karşı tutumundan Tanrı'ya hesap vermesi söz konusu olduğundan **ayet 11'de** "Her dil Tanrı olduğumu açıklayacak" şeklinde aktarılır. Aslı şöyledir: Her dil Tanrı'ya itiraf edecek (yaptıklarını olduğu gibi söyleyecek) ya da ikrar edecektir (kendini ilgilendiren bir gerçeği söyleyecektir). Filippililer'de ise konu İsa Mesih'in Tanrılığı olduğu için ayet "İsa adına, göklerde, yeryüzünde ve yer altında olan her varlık diz çöksün ve her dil İSA MESİH RAB'dir diyerek Baba Tanrı'nın yüceliği için tanıklık etsin" şeklinde vurgulanır (2:10,11).

Göz Önünde Tutulacak Gereker 14:13-23

¹³Bu nedenle, bundan böyle birbirimizi yargılamayı bırakalım. Bunun yerine, yargılarken tutumumuz şu olsun: Bir kardeşin sendelemesine ya da suça sürüklenmesine yol açacak bir şey yapmayın. ¹⁴Rab İsa bağlılığında kesinlikle biliyorum ki, hiçbir şey kendiliğinden kirli değildir. Ama bir şeyin kirli olduğuna inanan için o şey kirli olur.

¹⁵Eğer yediğin bir şey yüzünden kardeşin üzüntüye düşmüşse, artık vaktini sevgi bağlılığında geçirmiyorsun demektir. Mesih'in, yararına canını verdiği kardeşine yiyecek yüzünden yıkım getirme. ¹⁶Sizlerce yararlı sayılan tutum, sonunda kötülenmesin. ¹⁷Çünkü Tanrı'nın hükümlerini yiyecek, içecek sorunu değildir. Kutsal Ruh bağlılığında gerçekleşen doğruluk, barış ve sevinçtir. ¹⁸Bu yolda Mesih'e hizmet eden kişi Tanrıca beğenilir, insanlarca onaylanır.

¹⁹Öyleyse barışı kovalayalım ve birbirimize karşı yapıcı olalım.

²⁰Yiyecek yüzünden Tanrı'nın işini baltalama. Gerçekte her yiyecek yenebilir. Ama yediğiyle başkasını suça sürükleyen kişi kötülük eder.

²¹Et yememek, şarap içmemek ve kardeşini suça sürükleyecek herhangi bir şey yapmamak iyi tutumdur. ²²Bu konudaki inancın neyse, bunu Tanrı önünde kendine sakla. Onayladığı işi yapıp da kendini yargılamayan insan mutludur. ²³Ama yediğinden kuşku duymasına karşın yiyen kişi yargı giyer. Çünkü tutumu imana dayanmamaktadır. İmana dayanmayan her şey ise günahdır.

Her birimiz Tanrı'ya hesap vereceğimiz için "birbirimizi yargılamayı bırakalım" (ayet 13). Yargılamak birisinin davranışlarını gözden geçirip onların üzerinde

karara varmak demektir. İnanlı, kardeşinin yemek veya kutsal gün konusundaki tutumunu gözden geçirip karar vermesin. Bir konuda karar verecekse şu konuda olsun: "Bir kardeşin sendelemesine ya da suça sürüklenmesine yol açacak bir şey" yapmamaya.

İmanı sağlam inanlı Pavlus'la birlikte "Rab İsa bağlılığında kesinlikle" bilir ki, hiç bir yiyecek maddesi "kendiliğinden kirli değildir. Ama bir şeyin kirli olduğuna inanan için o şey kirli olur" (ayet 14). İmanı sağlam bir kardeş bunu bilirken kolaylıkla imanı zayıf olan bir kardeşin imanını yıkabilir. İmanı zayıf olan bir kardeş bir çeşit etin kirli olduğuna inanır. İmanı sağlam bir kardeş de bunu bildiği halde o kardeşin önünde o çeşit eti yerse o kardeşi üzüntüye düşürür (ayet 15). Kardeşini üzen bir inanlıya yaşantısında sevgiyi yaşatmıyor demektir. İsa Mesih'in "birbirinizi sevin" buyruğunu çiğnemektir. Yiyecek gibi önemli olmayan bir konuda imanlı bir kardeşin imanını sarsmak büyük bir sevgisizliktir. Bu kardeş de "Mesih'in

onun yararına canını verdiği" bir kardeştir. Ona "yıkım getirmek" onun için canını veren Mesih'e karşı suçtur.

Yiyecek konusunda kendini özgür sayan inanlının yararlı saydığı tutum bu özgürlüğe sahip olmayan kardeşin imanına yıkım getirince kötülenecek. Pavlus özgür inanlıları bu konuda uyarır: "Sizlerce yararlı sayılan tutum, sonunda kötülenmesin" (**ayet 16**).

Bundan sonraki ayet Tanrı'nın yiyecek içecek sorunlarına değil, daha önemli ruhsal değerlere ağırlık verdiğini açıklar. "Çünkü Tanrı'nın hükümranlılığı yiyecek, içecek sorunu değildir. Kutsal Ruh bağlılığında gerçekleşen doğruluk, barış ve sevinçtir" (**ayet 17**). Tanrı hükümranlılığı, başkaldıran insanların gönüllü olarak Tanrı'ya dönmeleri ve kendilerini O'nun buyruğu altına koymalarıyla gerçekleşir. Tanrı bunu Mesih'in kanıyla sağlanan, günahları gideren, bağışlatıcı kurbanı dayanan doğruluk doğrultusunda kurar. Kutsal Ruh tarafında etkilenen kişi günahlılığının korkunç bir baş kaldırma olduğunu anlayarak Tanrı'ya teslim olur, Mesih'in sağladığı kefarete güvenerek Tanrı katında doğrulukla donatılır (Rom. 3:9-26). "Bu nedenle, iman yoluyla doğrulukla donatılmış olarak, Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'yla barış içindeyiz. İman edip içinde bulunduğumuz bu kayraya O'nun aracılığıyla giriş hakkına kavuştuk. Hem de, kavuşacağımız Tanrı yüceliğinin umuduyla övünç duyuyoruz. Üstelik acılarda bile övünç duyuyoruz" (Rom. 5:1-3).

Kutsal Ruh Mesih'in bağışlatıcı kurbanına iman eden kişiye Tanrı'nın önünde doğrulukla donatıldığını açıklar. Bu doğruluğa dayanarak Tanrı'yla barışa kavuşur. Bu barışın verdiği huzur sonucunda Kutsal Ruh'un etkilediği sevinçle coşar. Bu sevinç de en zor durumlarda, acılarda bile Kutsal Ruh'un aracılığıyla devam eder. Böyle bir inanlı doğruluk doğrultusunda yaşar, barışçı ve sevinçli olur. Tanrı'nın önem verdiği konular bunlardır -belirli yiyeceklerden çekinmek veya çekinmemek değil. Doğrulukla donatılarak, Kutsal Ruh bağlılığında doğruluk, barış ve sevinç içinde Mesih'e hizmet eden inanlı Tanrı ve insanlar tarafından onaylanır (**ayet 18**). Tanrı'yla barış içinde yaşayan inanlı öbür inanlılara karşı barışçı olmaya çağırılır (**ayet 19**). Bunu yapanlar gerçek mutluluğu bilirler. İsa Mesih bunu şöyle vurgular: "Ne mutlu barışçılara çünkü onlara Tanrı çocukları denecek" (Matta 5:9). İsa Mesih nasıl barışçı olmamız gerektiğini de iki ayrı sözde belirtir: "Sunakta armağanını sunarken, kardeşinin sana dargın olduğu aklına gelirse, armağanını olduğu yerde, sunağın önüne bırak, git önce kardeşinle barış. Ondan sonra dönüp armağanını sun" (Matta 5:23,24). "Eğer kardeşin sana karşı günah işlerse hemen git, aranızda kendisini eleştir. Dediğine kulak verirse, kardeşini kazandın. Yok eğer kulak asmazsa, yanına bir ya da iki kişi al, öyle ki, iki

ya da üç tanık ağzından her söz saptansın. Onlara da aldırış etmezse, durumu kilise topluluğuna bildir. Ama kilise topluluğunu da saymazsa, senin için o tanrısız ve gümrük vergisi toplayan biri gibi olsun" (Matta 18:15-17).

Sana karşı günah işleyen kardeşe gitmenin nedeni onu kazanmak ve onu bağışlamak olmalıdır. Barışçı olan inanlı öbür inanlılara karşı yapıcı olmalıdır. Yapıcı olmak öbür inanlıların sağlam ve erdemli bir karaktere sahip olmalarına yardımcı olmak demektir. Herkes bunu amaç edinirse kardeşlik sağlam temeller üzerinde kurulup gelişecektir. Oysa yiyecek konusunda tartışmaya girilirse yapıcı olmak yerine Tanrı'nın işini baltalama tehlikesi belirir (**ayet 20**). Davranışlarımızla başka bir kardeşin vicdanını zorlarsak o kardeşin iman yaşamını yıkıma uğratabiliriz. Bu nedenle her ne kadar her yiyecek yenilebilirse de "yediğiyle başkasını suça sürükleyen kişi kötülük eder" (ayet 20).

Bu durum karşısında Pavlus inanlıları "kardeşini suça sürükleyecek herhangi bir şey" yapmaktan çekinmeye çağırır (**ayet 21**). "Et yememek, şarap içmemek" bu iyi tutumdan birer örnektir. Her inanlının bu yiyecek ve kutsal günler konularında düşünerek vardığı bir inancı vardır. Herkes bu konulardaki inancını başkalarına kabul ettirmeye çalışmasın. Tam tersine, "Bu konudaki inancın neyse, bunu Tanrı'nın önünde kendine sakla" (**ayet 22**). Böyle konularda inanlı için önemli şey kendi vicdanına karşı günah işlememesidir. Yaptığı işte vicdanı kendisini yargılamayan inanlı mutludur: "Onayladığı işi yapıp da kendi kendini yargılamayan insan mutludur".

Oysa bir inanlı herhangi bir yiyecek maddesi konusunda "bunu yememeliyim" diye düşünüp de yine onu yerse "yargı giyer" (**ayet 23**). Kuşku duyduğu bir şeyi yemek bu konuda tuttuğu inanca göre davranmamaktır. Bunu yapan kendini suçlu duruma düşürüp hüküm giydirir. "Tutumu imana dayanmamaktır." Böyle bir konuda tuttuğu inancı zorlamak vicdanına karşı günah işlemektir. "İmana dayanmayan her şey ise günahdır." İnanlının bu konudaki inançlarına dayanmayan davranışları günahdır.

Kendinizi Değil, Başkalarını Hoşnut Edin 15:1-7

¹İmanda güçlü olan bizler, güçsüzlerin zayıflıklarını yüklenmek zorundayız. Amacımız kendimizi hoşnut etmek değildir. ²Her birimiz insan kardeşinin iyiliği için onu hoşnut etsin ve böylece gelişmesini sağlasın. ³Çünkü Mesih de kendini hoşnut etmeyi düşünmedi. Kitap'ta yazılı olduğu gibi: "Seni aşağılayanların aşağılamaları üstüme indi." ⁴Önceden yazılan her söz bizi eğitmek için yazıldı. Öyle ki, Kutsal Yazı'nın sağladığı katlanış ve yüreklilikle umudumuz olsun. ⁵Katlanış ve avuntu kaynağı olan Tanrı, Mesih İsa'ya benzerlikte birbirinize karşı aynı düşüncede olmanızı sağlasın. ⁶Öyle ki, hep birlikte, bir ağızdan Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı'nı ve Babası'nı yüceltesiniz. ⁷Bu nedenle birbirinizi içten kabul edin; tıpkı Mesih'in Tanrı yüceliği için bizleri kabul ettiği gibi.

Pavlus bölüm 14 ayet 1'de Roma'daki inanlılara "imanı zayıf olan kişiyi" aralarına kabul etmeye çağırıldı. Burada kendisini "imanda güçlü" olanlarla bir sayar (**ayet 1**). "İmanda güçlü olan bizler, güçsüzlerin zayıflıklarını yüklenmek zorundayız." Kendini bir çok gelenek ve yasadan özgür bilen, imanda güçlü kişi özgürlüğünü ikide bir açığa vurup bir çok gelenek ve yasa yerine getirmeye çalışan güçsüzlere bu özgürlüğü kabul ettirmeye çalışsın. Daha çok özgürlüğünü saklasın ve kendi kendini hoşnut etmeyi bıraksın. Güçsüzleri düşünsün, kaldırmaya çalıştıkları ağır yükleri taşımakta yardımcı olsun. "Amacımız kendimizi hoşnut etmek değildir."

"Her birimiz insan kardeşinin iyiliğini isteyerek ve gelişmesini özleyerek onu hoşnut etsin" (**ayet 2**). Bu, kilise topluluğunun gelişmesi ve ilerlemesi için çok önemli bir ilkedir. Her inanlı öbür inanlının iyiliğini ararsa ve imanda gelişmesine katkıda bulunmaya çalışırsa topluluk büyük ilerlemeler kaydedecek. Sevgi çoğalacak günah azalacak. Oysa Pavlus 'insan kardeş' deyimini kullanarak inanlıların sadece öbür inanlılara karşı değil, bunun yanı sıra karşılaştıkları bütün insanlara karşı böyle davranmalarını gerektiğini vurgular. Kuşkusuz İsa Mesih'in vurguladığı "insan kardeşini kendin gibi seveceksin" buyruğu Pavlus'un aklındaydı bu satırları yazarken (Matta 22:39).

Bu davranışın en yüce örneği İsa Mesih'in kendisiydi: "Çünkü Mesih de kendini hoşnut etmeyi düşünmedi" (**ayet 3**). Mesih'in en başta Babası'nın isteğini yerine getirmeyi düşünüyordu. Mezmurlar'dan aktarılan söz kendisi bunu yaparken bu isteğe karşı koyan insanlar tarafından acı çektiğini dile getirir: "Seni aşağılayanların aşağılamaları üstüme indi" (Mezmun 69:9). Bu Mezmun'dan birkaç ayet Mesih'in acı çekmesi konusunda Yeni Antlaşma'ya aktarılır. İsa Mesih'in kendisi bunu yapar: "Bana nedensiz kin

beslediler" (Mezmun 69:4 ve Yuhanna 15:25). Aynı Mezmun'un 9'ncu ayeti Yuhanna 2:17'ye aktarılır. Ayrıca bu Mezmun'daki önbildiriler Mesih'in çarmıha gerilmesinde gerçekleşir. "Yiyecek yerine bana öd verdiler" (Mezmun 69:21 K.M.). "Golgota denen yere varınca, içmesi için O'na ödle karışık şarap verdiler" (Matta 27:33,34). "Susuzluğumda bana sirke içirdiler" (Mezmun 69:21). "İçlerinden biri hemen koşup bir sünger kaptı, sirkeye daldırıp bir kamışa takarak İsa'nın ağzına uzattı" (Matta 27:48).

Pavlus'un Mezmun 69'dan aktardığı ayete eklediği sözler Yeni Antlaşma'nın Eski Antlaşma yazılarına bakış açısını özetler: "Önceden yazılan her söz bizi eğitmek için yazıldı. Öyle ki, Kutsal Yazı'nın sağladığı katlanış ve avuntuyla umudunuz olsun" (**ayet 4**).Eski Antlaşma yazılarındaki her söz Yeni Antlaşma altında yaşayan inanlılara sağlam öğretili vermek için Tanrı tarafından esinlenerek yazıya geçirildi (bakınız 2.Timoteos 3:16 ve 1.Korintoslular 10:6,11). Bu öğretili yalnız bilgi vermekle kalmaz, inanlılarda sabır ve teselli de oluşturur. "Avuntu" diye çevrilen kelimenin aslı "paraklisis" sözcüğüdür. İsa Mesih'in kendisi ve Kutsal Ruh için kullanılan "Avutucu" (paraklitos) deyimiiyle aynı köktendir (Yuhanna 14:16,17).

Kutsal Ruh Gerçek Ruh'u olarak Gerçek Sözü'nü inanlının yüreğinde işleterek onu inanlının yaşantısında yerine getirir. Kutsal Ruh'un avutması sadece üzüntü gidermek değildir bunun yanı sıra harekete geçmesi için inanlıyı yüreklendirmesi ve dürtmesidir. İnanlının karşı koyan bir çok güçler karşısında Eyüp ve başka bir çok Tanrı adamlarının öykülerinden sabır öğrenebilir: "Kardeşlerim, üzgü ve sabır konusunda Rabbin adıyla söz söyleyen peygamberleri kendinize örnek tutun. Eyüp'ün katlanışını duydunuz, durumunu Rabbin nasıl sonuçladığını da gördünüz. Rabbin çok acıyan ve sevecenlikle davranan olduğunu bildiniz" (Yakup 5:10,11). Eski Antlaşma yazılarındaki böyle örneklere bakarak inanlılar zor durumlarda bile umuda kavuşur. Rabbin kurtarışını sabırla bekleyebilirler.

Kutsal Yazılar'ın sağladığı katlanış ve avuntunun kaynağı Tanrı'dır (**ayet 5**).Bu ayette Pavlus dikkatimizi en büyük örneğe, Mesih İsa'ya çevirir. İnanlıların bu örneğe benzer olmaları için dua eder. Sabır ve teselli kaynağı Tanrı'nın inanlıların birbirlerine karşı "aynı düşüncede" olmalarını sağlaması için dua eder.

"Aynı düşüncede olmak" burada ne anlama gelir? Kilise topluluğunda herkesin, imanı zayıf olanların ve imanı güçlü olanların aynı görüşe varmaları mı demektir? Hayır çünkü Pavlus birkaç ayet önce "imanda güçlü olan bizler, güçsüzlerin zayıflıklarını yüklenmek zorundayız" diye yazar (ayet 1). Yiyecek konusunda birçok kuraldan özgür olanların böyle kurallara önem verenlerin önünde özgürlüklerinde gösteriş yapmamaları

gerektiğini, daha çok onların önünde özgürlüklerini kullanmamaları zorunlu olduğunu vurgulamıştı (14:21,22). İmanı güçlü olanlar imanı zayıf olanları kendi görüşlerine çevirmeye çalışırsa onu vicdanına karşı günah işlemeye teşvik etmiş olabilir. Bu nedenle imanı güçlü olanlar kendi kendilerini değil, imanı zayıf olanları hoşnut etmeye baksınlar (15:1,2).

Birbirlerine karşı aynı düşüncede olmaları birbirlerini içten kabul etmeleridir (bakınız ayet 7'ye). Farklılıklarını gözetmeden birbirlerini kardeş olarak sevip saymaları demektir. Pavlus aynı konuyu başka bir mektubunda daha ayrıntılı olarak ele alır: "Mesih bağlılığında bir yüreklendirme, sevgide bir avuntu, Ruh'ta bir paydaşlık, acıyan bir yürek ve sevecenlik duygusu bulunuyorsa, düşünce birliğiyle davranarak sevincimi doluluğa erdirin. Aynı sevgiyi paylaşın. Akıllarınız uyumda, düşünceniz tek doğrultuda olsun. Hiçbir şeyi sürtüşme ya da boş böbürlenme duygusuyla yapmayın. Tam tersine, alçakgönüllükle başkalarını kendinizden daha önemli tutun. Yalnız kendi yararınızı değil, başkalarının yararını da gözetin. Birbirinizin öbürüne karşı düşüncesi Mesih İsa'nın düşüncesine benzer olsun" (Filippililere 2:1-5).

Buradaki konuların Romalılar bölüm 15'teki ayetlerde bulunan konuların aynı sırada birbirlerini izlediklerine dikkat edin! Avuntu ve yüreklendirmeyi düşünce birliğinde davranmaları ve aynı sevgiyi paylaşmaları izler. Birinin öbürüne karşı düşüncesinin Mesih İsa'nın düşüncesine benzer olması gerektiği de vurgulanır. İki yerde Mesih İsa'ya benzer olmak diye çevrilen deyimlerin asılları değişiktir, Romalılar 15:5'teki sözcük harfi harfine "Mesih İsa'ya göre" deyimi, Filippililer, 2:5'teki ise "Mesih İsa'da" deyimidir. Bu iki değişik deyim hem Mesih'e benzer olmayı hemde Mesih'le paydaşlıkta bulunmak anlamlarını kapsar.

Mesih'e benzer olmak ancak Mesih'le yakın ilişkide bulunmakla olanaklıdır. Tanrı sağlayıcıdır (**ayet 5**). Tanrı'nın inanlıların birbirlerine karşıkı tutumlarında uyumda olmalarındaki amacı **ayet 6'da** açıklanır: "Öyle ki, hep birlikte, bir ağızdan Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı'nı ve Babası'nı yüceltesiniz." Kilise topluluğunun birlik ve uyum içinde Tanrı'ya tapınmalarıdır bu amaç. Oysa ayrılıklara ve farklılıklara önem verilirse toplulukta bu uyum sağlanamaz, Tanrı da yüceltilmez. Ayrılıklarla dolu dünyada insanların "hep birlikte, bir ağızdan" kendisine tapınmaları Tanrı'ya yücelik getirir. Farklılıklarla dolu insanların bir araya gelip "hep birlikte, bir ağızdan" tapınmaları kendisine çok yücelik getirir. Ama inanlılar farklar gözetirlerse böyle tapınma sağlanamaz. Bazı konularda görüşlerini beğenmediğim bir kardeş ayağa kalkıp Tanrı'yı duasında övmeye başlarsa sevmediğim görüşler aklıma gelirse o kardeşin övgülerine yürekten katılamam. O an tapınma "hep birlikte" değildir. Toplulukta bir kişi övgüye

katılmamaktadır. Bir ağızdan "Amin" denmez. Biri buna katılmamaktadır. Kimi yüceltmemiz gerekir? "Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı'nı ve Babası'nı" (**ayet 6**). Bu deyim İsa Mesih'in hem insan, hem de Tanrı olduğunu vurgular. İnsanlığı açısından Tanrı İsa Mesih'in Tanrısı'dır. Tanrılığı açısından Tanrı İsa Mesih'in Babasıdır. "Rabbimiz" deyimiyile İsa Mesih'in Tanrılığı ve egemenliği vurgulanır. İnanlıların kendisine "Rabbimiz" deyip buyruğuna kesenkes uymaları gerektiği de bu deyimle açıklanır.

Ayet 7'de önceki ayetlerde sözü edilen konu tekrar vurgulanır: "Bu nedenle birbirinizi içten kabul edin; tıpkı Mesih'in Tanrı yüceliği için bizleri içten kabul ettiği gibi." "Bu nedenle" diye yazılınca cümlelerin hemen önceki ayetin konusuyla sıkı bir bağlantısı olduğu vurgulanır. Önceki ayetin konusu ettiği kilise topluluğunun Tanrı'ya tapınabilmek için birliğin sağlanması için inanlıların birbirlerini içten kabul etmeleri gerekir. İmanı güçlü olanlar imanı zayıf olanları içten kabul etsinler. İmanı zayıf olanlar imanı güçlü olanları da kabul etsinler. Sevgi ile birbirlerini bağrılarına bassınlar. Birbirlerine konukseverlik göstersonler. Uluslar'dan inanlılar Yahudi asıllı inanlıları içten kabul etsinler. Yahudi asıllı inanlılar Uluslar'dan olan inanlıları da içten kabul etsinler.

Ayetin son sözleri, ayet 5'teki "Tanrı, Mesih İsa'ya benzerlikte birbirinize karşı aynı düşüncede olmanızı sağlasın" sözlerini aydınlatır: "Tıpkı Mesih'in Tanrı yüceliği için bizleri içten kabul ettiği gibi." İmanı güçlü olanlar olsun imanı zayıf olanlar olsun; Yahudi asıllı olanlar olsun, Uluslar'dan olanlar olsun, günahattan dönerek kendisine geldikleri zaman Mesih hiç bir fark gözetmeksizin tümünü içten kabul etti. O'nun bu kayrası Tanrı'ya yücelik getirdi. İnanlılar Mesih'e benzerlikte birbirlerini içten kabul ettikleri zaman Tanrı'ya yücelik getirirler. Birbirimizi içten kabul ederek Tanrı'yı yüceltelim!

Mesih'in Ulu Hizmeti 15:8-13

⁸Çünkü diyorum ki, sünnetli Yahudi kuşağına Mesih Tanrı gerçeği yararına, Hizmet Görücü oldu; atalara verilen sözleri yerine getirsin diye. ⁹Bunun yanı sıra, ulusların Tanrı'yı yüceltmelerini sağladı; çünkü Tanrı acıyandır. Kitap'ta yazılmış olduğu gibi: "Bu nedenle, uluslar arasında sana şükür sunacağım ve adına ilahiler söyleyeceğim." ¹⁰Yine şöyle diyor: "Ey uluslar, O'nun halkıyla birlikte mutluluk bulun." ¹¹Ve yine, "Bütün uluslar, Rabbi övün. Tüm topluluklar O'nu övsün!" ¹²Yeşaya peygamber de şöyle diyor: "Yesse'nin kökünden biri gelecek. Uluslara başkanlık etmek üzere yükselecek ve uluslar O'na umut bağlayacak." ¹³Umut kaynağı Tanrı sizleri imanınız aracılığıyla her tür sevinç esenlikle doldursun. Öyle ki, Kutsal Ruh'un gücüyle umudunuz büyüyerek sürüp gitsin.

"Çünkü" bağlacı bu ayetin başında bulunduğundan bu parçanın önceki ayete dayandığı anlaşılır. Mesih'in her tür inanlıyı Tanrı yüceliği için kabul etmesi söz konusudur. Bu parçanın birinci kısmında Mesih'in Yahudi asıllı olanları içten kabul etmesi, ana konudur (**ayet, 8**).İkinci kısmında ana konu Mesih'in Uluslar'ı içten kabul etmesidir (**ayet, 9-12**).Son kısmı Roma'daki inanlılar için bir duadır (**ayet 13**).

Mesih Yahudi kuşağına hizmet görücü oldu (**ayet 8**). Bu hizmet Tanrı'nın gerçek olduğunu kanıtlamak için gerekliydi. Çünkü Tanrı Yahudiler'in atalarına vaatler verdi. Bu vaatler yerine getirilmedikçe Tanrı'nın gerçek olduğu kuşku altında kalırdı. Mesih atalara verilen sözleri yerine getirmeye başlayarak Yahuda kuşağına hizmet görücü oldu. Tanrı'nın atalara verdiği bütün sözler Mesih'in ilk gelişinde yerine getirilmedi. Mesih hala Yahudi kuşağına hizmet edicidir. İkinci gelişle ilgili olaylarla geri kalan sözlerin yerine getirilmesi için Yahudi kuşağına olan hizmetini sürdürecektir.

Mesih için kullanılan "Hizmet Görücü" kelimesinin aslı "diakonos"tur. Kilise topluluklarında hizmet eden kardeşler için kullanılan "hizmet görücünün" aynısıdır. İsa Mesih kendisiyle ilgili olarak aynı kökten gelen sözcükleri kullanmıştır: "nasıl ki, İnsanoğlu da hizmet edilmek (diakonithinay) için gelmedi. Tam tersine, hizmet etmeye (diakonisay) ve canını pek çok kişi yararına kurtulmalık olarak vermeye geldi" (Matta 20:28). "Ama ben sizin aranızda hizmet sunan (diakonon) gibiyim (Luka 22:27).

Mesih bağlılığında kendilerini bir çok kuraldan özgür bilen Uluslar'dan inanlılar Yahudi asıllı inanlıları içten kabul etmeleri gerekir (Bakınız ayet 7'ye). Çünkü Mesih onlara hizmet edici oldu. Oysa Yahudi asıllı inanlılar Uluslar'dan inanlıları yasaya saygısı olmayanlar sayıp onları aşağılamamaları gerekir. Çünkü "Mesih ulusların Tanrı'yı yüceltmelerini

sağladı" (**ayet 9**). Mesih, Tanrı'nın acımasını antlaşmanın dışında kalan uluslara getirerek "acıması nedeniyle ulusların Tanrı'yı yüceltmelerini sağladı." Her ne kadar uluslar: "Mesih'ten yoksun.. İsrail topluluğun dışında.. antlaşmaya ilişkin vaatlere yabancı" idilerse de, Tanrı onlara acıma göstereceğini Eski Anlaşma Kutsal Yazılarında önceden açıklamıştı. (Bakınız Efesoslular 2:12'ye). Pavlus burada bu Kutsal Yazılar'dan örnekler sıralar.

Birinci örnek Davut'un yengi Mezmuru'ndandır (Mezmur 18). Buraya aktarılan ayetten bir kaç ayet önce Davut Tanrı "halkları bana bağımlı kılan" der (Mezmur 18:47). Tanrı uluslardan bazı milletleri Davut'un egemenliği altına koymuştur. Bunun için Davut bu milletleri İsrail'in Tanrısı'nın mirası olarak tanır. "Bu nedenle" der "Uluslar arasında sana şükür sunacağım ve adına ilahiler söyleyeceğim" (**Romalılar, 15:9**'a aktarılan Mezmur 18:49 ayeti).

İkinci örnek: Tanrı'nın İsrail oğullarına karşı kendisi için tanık olsun diye Musa'ya yazdırdığı ezgiden gelir (Yasa'nın Tekrarı 32). Tanrı onların kendisine karşı başkaldırıp yabancı ilahların ardınca zina edeceğini biliyordu. Bu ezgiden Romalılara mektubunun başka bölümlerine aktarılır (Bakınız Rom. 10:19; 11:11; 12:19). Bu ezginin ana konusu bir yandan RAB'bin adı ve doğruluğuyla halkına gösterdiği kayra, öbür yandan İsrail'in teşekkür bilmezliği ve sadakatsizliğidir. Tanrı'nın doğruluğu ve kayrası birlikte işleyerek kendi halkını düşmanları aracılığıyla yargılayacaktı (ayet 36). "Çünkü O kullarının kanının öcünü alacak... Ülkesinin ve halkının günahını bağışlayacak." (ayet 43). Bu nedenle aynı ayette şöyle denir: "Ey Uluslar, O'nun halkıyla birlikte mutluluk bulun" (Romalılar 15:10'a aktarılan Yasa 32:43). Tanrı'nın eski durumuna geri getirdiği halkıyla birlikte ulusların mutluluk bulacağına söz verilir.

Üçüncü örnek: 117. Mezmur'dandır. Bu kısa Mezmur RAB'bin İsrail'e beslediği büyük sevgisi ve sonsuza dek süren bağlılığı nedeniyle Uluslar ve topluluklar O'nu övmeye çağrılır. Tanrı'nın İsrail'e gösterdiği kayra aracılığıyla RAB'bin İbrahim'e verdiği sözde açıklandığı gibi "Yeryüzündeki halkların hepsi" kutlu kılınacaktır (Yaratılış 12:3). "Bütün Uluslar, Rabbi övün. Tüm topluluklar O'nu övsün" (Romalılar 15:11'e aktarılan Mezmur 117:1).

Dördüncü örnek: Yeşaya peygamberdendir. Pavlus bu ayeti İbranice metinden değil, onun Eski Yunanca çevirisinden almıştır. Eski Yunanca aynı konuyu değişik deyimlerle karşılar. İbranice metnin Türkçesi şöyledir: "Halklar için bayrak olarak durmakta olan Yesse'nin kökünü milletler arayacaklar" (Yeşaya 11:10). Pavlus'un Eski Yunanca'dan aktardığı ayetin Türkçesi ise şöyledir: "Yesse'nin kökünden biri gelecek. Uluslar'a başkanlık

etmek üzere yükselecek ve uluslar O'na umut bağlayacak" (Romalılar 15:12). Yunanca çevirisi "Halklar için bayrak olarak durmakta" deyiminin esas anlamını "Uluslara başkanlık etmek üzere" yükselen olarak açıklar. İbranice "milletler arayacaklar" derken Yunanca çevirisi onu aramalarının nedenini açıklar: "Uluslar O'na umut bağlayacak."

Kimdir kendisine umut bağladıkları? İbranice ve Yunanca metinleri bu kişinin "Yesse'nin Kökü" olduğunda birleşirler. (Türkçe çeviri "Yesse'nin kökünden biri gelecek" demekle aslından biraz uzaklaşır. Aslı: "Yesse'nin o Kökü olacaktır" biçimindedir. Bu kişi kendisini Vahiy kitabında şu sözlerle tanıtır: "Ben İsa.. Davut'un kökü ve soyuyum" (Vahiy 22:16). İsa Mesih Tanrılığı açısından Davut'u yaratan Davut'un kökü; insanlığı açısından da Davut'un soyudur. Uluslar da Yahudiler de bu Ulu Kişi'ye umut bağlayacaktır.

Uluslar Rabbe sunulan şükürleri işitecek (**ayet, 9**). Tanrı'nın halkı İsrail'le birlikte mutluluk bulacak (**ayet 10**),Rabbi övecek (**ayet 11**), Mesih onlara başkanlık edecek, onlar da kendisine umut bağlayacak (**ayet 12**).Pavlus ustalıklı seçtiği aktarmalarla Sevinç Getirici Haber'in uluslara İsrail halkı tarafından duyurulacağını ve ulusların bunu kabul edeceğini önceden bildirildiğini belirtir. Sevinç Getirici Haber'i bildiren bir Yahudi, "uluslar arasında" Tanrı yüce işlerini över. Ulusları "halkıyla birlikte mutluluk" bulmaya, O'nu övmeye çağırır. Uluslar da kendilerine başkanlık etmeye gelecek olan Mesih'e umut bağlarlar. Pavlus kendi hizmetini açıklayan bu güzel ayetleri Eski Antlaşma'da bulmakla çok sevinmiş olsa gerek.

Roma'daki Yahudi asıllı ve uluslardan olan inanlıların karşılıklı ruhsal paydaşlığını ve birliğini düşündüğü zaman onlar için şöyle dua eder: "Umut kaynağı Tanrı sizleri imanınız aracılığıyla her tür sevinç ve esenlikle doldursun. Öyle ki, Kutsal Ruh'un gücüyle umudunuz büyüyerek sürüp gitsin" (**ayet 13**).Tanrı hem "katlanış ve avuntu kaynağı" (Romalılar 15:5) hem de "barış kaynağı"dır. (Romalılar 15:33). Bunun yanı sıra da, "umut kaynağı"dır (ayet 13). İnanlı sağlam güvenle Tanrı hükümrانlığının ve yüceliğinin gelmesini bekleyebilme gücünü Tanrı'da bulur. Her şey bu umudu sarsmaya yüz tutarsa da, umudun kaynağı Tanrı'ya güvenle bakan inanlının umudu sarsılmaz. İnanlı her şeye iman aracılığıyla kavuşur.

Tanrı kendisine bu konuda güvenen inanlıyı "her tür sevinç ve esenlikle" dolduracaktır (**ayet 13**). Pavlus daha önce doğruluğa dayanan sevinç ve esenliğin Tanrı hükümrانlığının öz nitelikleri olduğunu bildirmişti (Romalılar 14:17). Şimdiyse bunların Roma'daki inanlıların yüreklerini doldurması için dua eder. Bu olunca Kutsal Ruh'un gücüyle Tanrı'dan daha çok şeyler bekleyebilmek için kendisine olan güvenleri büyüyecektir. Bu duayla Pavlus iman yaşamıyla ilgili öğütlerini sona erdirir. Önümüzdeki

kısımda Roma'daki inanlılara neden yazdığını açıklamaya koyulur.

Evrensel Kayra yayılıyor 15:14-21

¹⁴Kardeşlerim, sizlerin iyilikle dolu, her tür bilgiyle kuşanmış, birbirinize öğüt verecek güçte olduğunuza kesin inancım vardır.

¹⁵Yine de belirli durumlar üzerinde size yazma atılğanlığında bulundum. Böylece Tanrı'nın bana verdiği kayrayla anınızı tazelemek istedim. ¹⁶Bu kayra beni uluslar yararına Mesih İsa'nın görevlisi kıldı. Aldığım kutsal görev Tanrı'nın Sevinç Getirici Haber'i duyurmaktır. Öyle ki, uluslar Tanrı'ya sunulması uygun, Kutsal Ruh aracılığıyla kutsanmış bir sunu olsun. ¹⁷Bu nedenle, Mesih İsa bağlılığında Tanrı'ya hizmetimden övünç duyabilirim. ¹⁸Ulusların tanrısal buyruğa uyması için, Mesih'in sözle ve işle benim aracılığımla gördüğü işlerden başka hiçbir konuda konuşma atılğanlığını göstermeyeceğim. ¹⁹Böylece, belirtiler ve göz kamaştırıcı eylemler gücüyle, Kutsal Ruh yetkisiyle Yerusalemler'den İliya dolaylarına dek, Mesih'in Sevinç Getirici Haberini baştan başa yaydım. ²⁰Amacım, başka birinin attığı temel üzerine yapı kurmamaktı. Bu nedenle, Mesih adının bilmediği yerlerde Sevinç Getirici Haber'i yaymayı onur sorunu saydım: ²¹Kitap'ta yazılmış olanı uyguladım: 'Kendilerine haber verilmemiş olanlar görecekler. O'na ilişkin bir şey duymamış olanlar anlayacaklar.'

Ayet 14 ile 15'te Pavlus Roma'daki inanlıların ruhsal durumuna değinerek onların öğretişe o kadar gereksinmeleri olmadığını açıkladıktan sonra kendilerine yazmasının amacı bildikleri ruhsal gerçekleri onlara anımsatmak olduğunu belirtir. Pavlus Roma'daki kardeşlerin iyilikle dolu olduğuna inanıyordu (**ayet 14**). Yaşamları Tanrı'nın gerçeğine uygundu. "Her tür bilgiyle kuşanmış" bulunuyorlardı. Ruhsal gerçekleri iyice kavramışlardı. Pavlus'un, birbirlerine "öğüt verecek güçte" olduklarına kesin inancı vardı. Öğüt vermek sözcüğünün aslı "akla koymak" anlamındadır. Birine yalnız davranışını anlatarak yolunu değiştirmesini sağlamaya çalışmak demektir. Pavlus Titos'a şöyle buyruk verir: "Bir iki kez öğütledikten sonra karıştırıcı insandan yüz çevir. Böyle birinin doğru yoldan sapmış olduğunu bilesin. O günah işlemektedir, üstelik kendi gözünde suçludur" (Titos 3:10,11).

Öğüt vermek ayrıca uyarmak anlamına gelebilir. Öğüt veren karşısındakinin tutumunun varacağı kötü sonucu görerek onu uyarır. Öğüt vermek öğretiş vermeden farklıdır, çünkü öğüt vermenin amacı birinin günahını anlayıp ondan dönmesidir. Pavlus Roma'daki inanlıların bunu birbirlerine yapmak gücünde olduğuna inanır. Pavlus Roma'ya yerleşen bir çok kardeşle tanışır. Onlarla başka yerlerde görüşmüştü. Priska ve Akila

ile birlikte Korintos kentindeyken Rabbin işinde çalışmıştı (Elçilerin İşleri 18:1-11). Bu karı kocanın Apollos gibi bir adamı yanlarına alıp kendisine "Tanrı'nın yolunu tüm inceliğiyle" açıklamak gücünde olduklarını biliyordu (Elçilerin İşleri 18:23-28). "Haberciler arasında ün yapmış" Pavlus'un soydaşları ve cezaevi arkadaşları Andronikos'la Yunia Roma'daydılar (Rom. 16:7). Pavlus'tan önce Mesih bağlılığına girmişlerdi. Mesih bağlılığında Pavlus'un iş arkadaşı Stahis de Roma'daydı (Rom. 16:9). "Rab hizmetinde çok emek çekmiş olan Persis" de oradaydı (ayet 16:12). Pavlus başka yerlerde tanıdığı ya da haklarında başka kardeşlerden iyi şeyler duyduğu böyle kardeşlerin Roma'da bulduklarını bildiği için oradaki kardeşlerin birbirlerine öğüt vermek gücünde olduklarına inanmakta güçlük çekmede.

Pavlus yine de "belirli durumlar üzerinde" onlara "yazma atılğanlığında" bulundu (**ayet 15**). Özellikle Yahudi asıllı ve uluslardan olan inanlıların Sevinç Getirici Haber'in gerçekleri ışığında birbirleriyle olan ilişkileri ağırlık kazanır bu "belirli durumlar" arasında. Bu konular onlara yabancı gelmese gerek ama yine de Pavlus bunları onlara hatırlatmaktan geri durmaz. Anılarını tazelemek ister. İnsan unuttur ve düşmanı Şeytan özellikle ruhsal gerçekleri inanlıya unutturmaya çalışır. Pavlus'un hatırlatması yerinde bir davranış. Tanrı bunu Sevinç Getirici Haber'in bir çok önemli yönlerinin ondan sonraki bir çok kuşağa öğretilmesi için kullandı. Bu nedenle bugün Romalılar'a Mektub'u okuyup bu gerçekleri öğrenebiliriz. Pavlus hatırlatma hizmetini Tanrı'nın kayrasıyla kendisine verdiği yetenek sayesinde yerine getirebildi (**ayet 16**). Pavlus bunu Tanrı'nın verdiği güç ve bilgeliği almadan yapamazdı. Tanrı'nın ona gösterdiği bir iyiliktir. Pavlus ayet 16'da Tanrı'nın sevgiden kaynaklanan iyiliğinin kendisine nasıl bir hizmet verdiğini anlatır. Pavlus "Mesih İsa için kutsal bir ödev" görmeye çağrıldı. Bu kutsal görev uluslara Sevinç Getirici Haber'i duyurmaktı. Tanrı'nın bundaki amacı uluslar arasında günahattan dönüp Mesih'e iman edenlerin bedenlerini "diri kutsal beğenilir sunu niteliğinde Tanrı'ya" sunmalarıydı (Bakınız Romalılar 12:1). Bu gerçekleşince Pavlus'un rahiplik görevi bütünlenecekti. O zaman "Uluslar Tanrı'ya sunulması uygun, Kutsal Ruh aracılığıyla kutsanmış bir sunu" olurdu.

Yahudiler için sünnetsiz olduklarından uluslarla hiç bir zaman Tanrı'ya uygun bir sunu olamazdı. Bazı Yahudi asıllı inanlılar bile bu görüşten etkilenmekteydi. Bu nedenle Pavlus uluslardan inanlıların "Kutsal Ruh aracılığıyla kutsanmış bir sunu" olduğunu vurgular. Tanrı'nın Kutsal Ruhunu'nun içlerinde konut kurmaya uygun gördüğü inanlılar artık kirli ve bayağı sayılmazdı. Tam tersine, onlar Tanrı'ya ayrılmış, kutsal kişilerdi. Pavlus'un kendi hizmetini kahinlik görevine benzetmesi ve ulusların

Tanrı'nın kabul ettiği bir sunu olduğunu vurgulamasının amacı Yahudilik'ten gelen böyle karşı koymaları dağıtmaktı.

Pavlus kendi hizmetinin niteliğini açıkladıktan sonra bu hizmetten övünç duyduğunu açıklar (**ayet 17**). Bu hizmeti "Mesih İsa bağlılığında" yaptığını belirtir. Bu deyim geniş anlamı vardır. "Mesih bağlılığında olmak" Pavlus'un "Mesih inancısı olmak" demek için kullandığı bir deyim gözüyle bakılabilir. Deyimi bu anlamda bölüm 16'da kullanır: "Haberciler arasında ün yapmış olan soydaşlarım ve cezaevi arkadaşlarım Andronikos'la Yunia'ya selamlarımı bildirin Mesih bağlılığında benden daha öncedir onlar" (Romalılar 16:7). Deyimin aslı "Mesih İsa'da" olduğunu göz önünde tutarsak inanlının Mesih'le birleşmesi, Mesih'in diriliş yaşamında pay alması anlamına geldiğini görebiliriz. Pavlus Mesih'in diriliş yaşamının gücüyle Tanrı'ya hizmet etti. Bunun için övünç duyabiliyordu.

Pavlus kendi işleriyle övünmüyordu. Çünkü bundan sonraki ayette "Mesih'in sözle ve işle benim aracılığım ile gördüğüm işlerden başka hiç bir konuda konuşma atılganlığını göstermeyeceğim" der (**ayet 18**). Mesih'in sözle ve işle Pavlus aracılığıyla gördüğüm işler "ulusların tanrısal buyruğa uyması" içindi. Pavlus için Mesih'e inanmak sadece O'na güvenmek değildi; bunun yanı sıra Mesih'in buyruklarına uymaktı. İmana gelen yalnız İsa'ya kurtarıcı olarak inanmamalı, bunun yanı sıra da kendisini Rab ve Efendi olarak kabul etmelidir.

Pavlus yalnız sözle Sevinç Getirici Haber'i duyurmakla kalmıyordu (**ayet 19**). Kutsal Ruh'un yetkisiyle yaptığı güçlü işlerle Sevinç Getirici Haber'in gerçekliğini kanıtlıyordu. "Böylece belirtiler ve göz kamaştırıcı eylemler gücüyle Kutsal Ruh'un etkisiyle Mesih'in Sevinç Getirici Haberini baştan başa yaydım" der. Belirtiler ve göz kamaştırıcı eylemler halk dilinde "mucize" denen olaylardır. "Belirtiler" deyimini mucizenin önemli bir gerçeğe dikkat çektiğini vurgular. "Göz kamaştırıcı eylem" deyimini ise, mucize olayına tanık olanlarda uyandırdığı hayrete önem verir. Mesih'in Pavlus aracılığıyla yaptığı bir mucize bu iki niteliği birleştirdi. Pavlus'un Kıbrıs'ın Pafos kentinde (bugünkü Baf kenti) Rabbin elinin Yahudiler'in yalancı bir peygamberi olan Elimas Bar Yeşu'yu yargılayacağını ve adamın gözleri görmez olacağını bildirmesi hem vali Sergius'u hayrete düşüren göz kamaştırıcı bir eylemdi, hem de onu imana ileten bir belirtiydi (Elçilerin İşleri 13:4-12). Çünkü Pavlus'un konuştuğu anda "Elimas'a donukluk ve karanlık çöktü."

Mesih'in Pavlus aracılığıyla Listra'da (bugünkü Konya dolaylarında bir köy) yaptığı mucize halkı hayrete düşüren göz kamaştırıcı eylemdi ama onu kendilerini imana yönelten bir belirti olarak kabul etmediler. Anadan doğma kötürüm bir adamın sağlığa kavuşturulması Pavlus ile Barnabas'ın

ilahların "insan benzerliğine bürünüp" aralarına inmesi olduğunu düşündüler. Daha sonra Yahudiler'in kandırmasıyla Pavlus'u taşa tuttular (Elçilerin İşleri 14:8-20). Yine de Listra'da duyurulan Sevinç Getirici Haber'e iman edenler vardı çünkü Pavlus'un bir daha Listra'ya uğradığı zaman "Listra'da Timoteos adlı bir öğrenci vardı. İman etmiş Yahudi bir kadınla Yunanlı bir babanın oğluydu. Listra'da ve Konya'da bulunan kardeşler onun için olumlu tanıklık ediyorlardı. Pavlus onun kendisiyle birlikte gelmesini istedi" (Elçilerin İşleri 16:1-3). Göz kamaştırıcı eylem bazıları için imana yönelten bir belirti olmuştu.

Pavlus Kutsal Ruh'un gücüyle dolu olarak etkili sözlerle ve belirtilerle "Yeruşalem'den İliya dolaylarına dek, Mesih'in Sevinç Getirici Haberi'ni baştan başa" yaydı (**ayet 19**). Pavlus'un Mesih'in Sevinç Getirici Haberi'ni ilk yaydığı yer Yeruşalem değil, Şam kentiydi (Elçilerin İşleri 9:19b-26). Gerçi Mesih'e iman ettikten sonra Yeruşalem'e dönüp tapınakta dua ederken dalınca gelince Rabbi gördü. Rab ona 'Git' dedi, 'Çünkü seni ıraklardaki uluslara göndereceğim' (Elçilerin İşleri 22:17-21). Pavlus daha önce Sevinç Getirici Haber'i yalnız Yahudiler'e yaymaktaydı.

Yeruşalem'deyken Rab onu uluslara gönderdi. Böylece Eski Antlaşma peygamberlikleri yerine geliyordu: " "Haydi, RAB'bin Dağı'na, çıkalım' diyecekler,' 'O bize kendi yolunu öğretsin, Biz de O'nun yolundan gidelim." Çünkü RAB'bin sözü Yeruşalim'den çıkacak" (Yeşaya 2:1-3).

Yeruşalem Pavlus'un çalışma alanının doğu sınırını oluşturuyordu. Korintos'ta Romalılar'a Mektub'u yazarken de bu alanın batı sınırı İliya dolaylarıydı. İliya bugünkü Yugoslavya kıyılarıdır. Makedonya eyaletinin kuzey batısındaydı. Elçilerin İşleri'nde Pavlus'un İliya'ya gidişi anlatılmıyor. Pavlus Efes'ten bu mektubu oradan yazdığı Korintos kentine gittiği zaman Makedonya'dan geçer (Elçilerin İşleri 20:1-3). Makedonya'ya gidişi "bu dolaylardan geçerken" sözüyle anlatılır. Bu dolaylar kuzey batısındaki İliya dolaylarını içine alması olanaklıdır. Buradaki anlatım çok sıkışıktır. Yunanistan'da kaldığı üç ayla ilgili bir tek olay bile anlatılmaz. Makedonya dolaylarından geçmesinin ne kadar uzun sürdüğünü bilmeyiz. İliya'ya varıp Sevinç Getirici Haber'i orada baştan başa yayabilmesi için uzun sürmüş olabilir. Pavlus bu mektubu yazarken İliya Yeruşalem'den ulaştığı en uzak bölgeydi.

Pavlus Sevinç Getirici Haber'i "baştan başa" yaymıştı. Deyimin aslı "Sevinç Getirici Haber'i doldurdum, ya da yerine getirdim" anlamındadır. Pavlus her gittiği bölgede Sevinç Getirici Haber'i yaydı, imanlılar topluluklarını kurdu. O inanlılar da gittikleri çevre kentlere Haber'i yaydı ve sonucunda başka topluluklar da kuruldu. Her eyalette Sevinç Getirici Haber duyuruldu. Pavlus Sevinç Getirici Haber'i her bireye duyurmadıysa

da onun çalışması yüzünden Sevinç Getirici Haber her bireyin bulunduğu bölgeye ulaştı.

Pavlus'un Sevinç Getirici Haber'i yaydığı yerleri seçmek için temel tuttuğu ilke "başka birinin attığı temel üzerine yapı kurmamaktı" (**ayet 20**). Başka habercilerin işine karışmak istemiyordu Pavlus. "Bu nedenle Mesih adının bilinmediği yerlerde Sevinç Getirici Haber'i yaymayı onura bağlılık konusu" saydı. Mesih'in çağrısını yerine getirmek istiyordu. Pavlus bunu büyük şeref sayıyordu.

Pavlus ayrıca Kutsal Yazılar'da önceden böyle bir çalışmadan haber verildiğini belirtir (**ayet 21**). Pavlus bu konuda Yeşaya'nın peygamberlik sözünün Yunanca çevirisinden şu aktarmayı yapar: "O'ndan hiç bir haberi olmayanlar görecekler. O'na ilişkin bir şey duymamış olanlar anlayacaklar." (Yeşaya 52:15; Romalılar 15:21). Bu ayette sözü edilen kişi acı çeken Tanrı'nın Uşağı, Mesih'in ta kendisidir. Kendileri için acı çeken Mesih'e ilişkin hiçbir şey duymamış olanlar duyar duymaz ilgilenip anlayacaklardı. Bu da Pavlus'un deneyimiydi Yerusalemlen İlirya'ya dek.

Evrensel Kayra Yayılacak 15:22-23

²²Bu yüzden size gelmem kaç kez engellendi. ²³Ama artık bu bölgelerde hizmet yükümlülüğüm kalmadığından ve yıllardır size gelmeyi istediğimden, ²⁴İspanya'ya giderken size uğramayı umuyorum. İlk sizlere bir süre doyduktan sonra beni oraya yolcu edeceğinizi umarım. ²⁵Ama şu anda, kutsal yaşamlılara hizmet etmek üzere Yeruşalem'e gidiyorum. ²⁶Çünkü Makedonya ve Ahaya'daki topluluklar, Yeruşalem'de kutsal yaşamlılar arasındaki yoksullar için yardım toplayarak paydaşlık göstermekten hoşnut oldular. ²⁷Hoşnut oldular, çünkü onlara karşı yükümlülük altında bulunuyorlar. Uluslar İsrailiiler'in ruhsal gerçeklerine paydaş oldular. Buna karşılık maddesel şeylerde onlara hizmet etmekle yükümlüdürler. ²⁸Bu işi sona erdirip sağlanan yardımı onlara verdikten sonra size uğrayacağım, sonra da İspanya'ya gideceğim. ²⁹Size geldiğimde Mesih kutluluğunun tüm doluluğuyla geleceğime inanıyorum. ³⁰Size yalvarırım, kardeşlerim! Rabbimiz İsa Mesih ve Ruh'un esinlediği sevgi adına, benimle birlikte çaba göstererek Tanrı'ya dua edin. ³¹Öyle ki, Yahudiye'deki imansızlardan kurtulayım ve Yeruşalem'deki hizmetim kutsal yaşamlılarca kabul edilsin. ³²Böylece, Tanrı istiyorsa sevinçle size geleyim ve aranızda rahatlığa kavuşayım. ³³Bariş kaynağı Tanrı hepinizle birlikte olsun. Amin.

Pavlus'un Roma'ya gitmesi bir kaç kez engellendi. Araya giren engel "Yeruşalem'den İliya dolaylarına dek, Mesih'in Sevinç Getirici Haberi'ni baştan başa" yayması olabilir (Romalılar 15:19). Pavlus daha Efes'teyken "Makedonya ve Ahaya'dan geçerek Yeruşalem'e gitmeyi tasarladı. 'Oraya gittikten sonra Roma'yı da görmem gerek' dedi" (Elçilerin İşleri 19:21). Yine de bu niyetin gerçekleşmesi uzun sürdü. Elbette daha önceler de Pavlus Roma'ya gitmeyi tasarlamıştı ama her bir kezinde kurduğu kilise topluluklarının sorunları ya da "Mesih adının bilinmediği yerlerde Sevinç Getirici Haber'i" yaymak gerekliliği araya girmiş olsa gerekti (Romalılar 15:20).

Pavlus bu mektubu yazdığı Yunanistan'ın Ahaya bölgesindeyken bu engellerinin ortadan kalktığını düşünüyordu. Böylece **ayet 23'te** o bölgelerde (Yeruşalem ile İliya arasındaki bölgelerde) bir hizmet yükümlülüğünün kalmadığını belirtebildi. Yıllardan beri Roma'ya gitmeye istekli olduğunu da vurguladı.

Oysa düşüncelerinde yeni bir hizmet alanı ağırlık kazanıyordu: İspanya (**ayet 24**). Doğuda hizmet alanı kalmadığı ve Roma'yı özlediği için batıya yöneliyordu. İspanya'ya gidip gitmediğini bilmiyoruz. Birinci yüz yılın

sonunda Roma topluluğunda gözetici olan Klement mektubunda bu anlamda yorumlanabilen sözler yazar: Pavlus "hem doğuda hem de batıda müjdeciydi... bütün dünyaya doğruluk öğretti ve batının sonlarına ulaştıktan sonra tanıklığını yöneticilerin önünde verdi" (1.Klement 5:6,7).

O çağda

İspanya batının sonları sayılırdı çünkü Amerika daha keşfedilmemişti. İspanya'ya giderken Pavlus Roma'daki imanlıların yanına varmak ve onlarla bir süre kalmak istiyordu (**ayet 24**). Pavlus özlem duyduğu Roma'daki imanlıların kardeşliğini doyurucu bulacağını belirtir. Karşılıklı tanışma ve ruhsal paydaşlık Pavlus'u sevindirecek, onu İspanya'ya gidip Sevinç Getirci Haber'i yayması için hazırlayacaktı. Pavlus onların desteğine önem veriyordu. Onların kendisini yolcu edeceklerini umuyordu. Pavlus'un kullandığı "yolcu etmek" kelimesi (Yunanca "propempo") yola çıkanlarla vedalaşmaktan daha zengin bir anlama sahipti. Pavlus Titos'a yazdığı mektupta şunları yazar: "Yasaman Zenas ile Apollos'u içtenlikle yolcu et. Öyle ki, hiçbir eksiklikleri kalmasın" (Titos 3:13). Pavlus yola çıkan bu kardeşlerin yolculuk için olan gereksinmelerini karşılama istiyordu. Bu anlam Yuhanna'nın üçüncü mektubunda daha da belirgindir: "Sevgili kardeşim, kardeşlere özellikle yabancılara her ne iyilik ediyorsan bağlılığını kanıtlıyorsun... Kendilerini Tanrı bağlılığına yaraşır biçimde gönderirsen ("propempo" = yolcu etmek) çok iyi edersin. Çünkü O'nun adı yararına yola çıktılar, uluslara bağlı olanlardan hiç bir şey almadılar. Böyle insanlara kollarımızı açmamız gerekir. Öyle ki, gerçeğin iş ortakları olalım" (3.Yuhanna 5-8).

Maddi yardım yapmak ve vedalaşmak yanı sıra yolcu edenler yola çıkanlarla dua edilirdi. Bunun güzel bir örneği, Pavlus ve arkadaşlarının Yerusaleml'e yaptıkları yolculukta görürüz. Sur kentindeki inanlılarla yedi gün kaldılar. "Günlerimiz dolunca oradan ayrılıp yola çıktık. Hepsi, eşiyile çocuğuyla birlikte bizimle geldi ve kentin dışına kadar bizi yolcu ettiler. Kıyıda diz çöküp dua ettik. Birbirimizle vedalaştıktan sonra gemiye bindik; onlar da evlerine döndüler" (Elçilerin İşleri 21:5,6). Pavlus böyle bir destek umuyordu Roma'daki kardeşlerden. Oysa Romalılar'a bu mektubu yazarken bu olay daha olmadığından onu düşünmüş olamazdı. Ama geçmişte olan benzer olayları düşünmüş olsa gerek. Haberci olan Pavlus bile başka imanlıların desteğine büyük değer veriyordu.

Ayet 25'te Pavlus dikkatini uzak bir gelecekte yapmayı tasarladığı şeylerden hemen önündeki işe çevirir. "Ama şu anda, kutsal yaşamlılara hizmet etmek üzere Yerusaleml'e gidiyorum" diye yazar. Pavlus o anda "kutsal yaşamlılara hizmet etmek üzere Yerusaleml'e" gidiyordu. Kutsal yaşamlılar kimdir? Asıl metindeki "hagiois" kelimesi Eski Antlaşma'daki

"kodeş" kelimesini karşılar. Aynı kökten gelen "mukaddes" ve "kuddüs" kelimeleri Arapça'dan Türkçe'ye girmiştir. Kodeş ile hagiois Tanrı'ya ayrılmış anlamındadır. Eski Antlaşma'da bu kelime İsraililer için kullanılırdı: "Rab Sina'dan geldi... mukaddeslerin on binleri içinden geldi... Gerçek sıptları sever; bütün mukaddesleri senin elindedir" (Tesniye 33:2,3 Kitabı Mukaddes).

Ama başka yerlerde Pavlus bu kelimeyi hangi ulustan olursa olsun Mesih'e iman etmiş insanlar için kullanır. Örneğin: Roma'daki bütün inanlılar Yahudi değildi. Ama Pavlus mektubuna başlarken onları "Tanrı'nın sevdikleri, kutsal çağrılıları" olarak adlandırır (Romalılar 1:7). Kullandığı kelime, Romalılar 15:25'te

kutsal yaşamlılar diye çevrilen "hagiois" kelimesidir. Uluslardan olan inanlılar artık "yabancı da uyruksuz" değil, "kutsal yaşamlıların yurttaşları, Tanrı'nın ev halkı"dır (Efesoslular 2:19).

Pavlus'un sunacağı hizmetin genel olarak Yahudiler'e mi yoksa Yahudi Mesih inanlılarına mı olduğu buradaki deyimlerden anlaşılıyor. Oysa aşağıdaki ayetlerden Yahudi Mesih inanlılarına olduğu anlaşılıyor. **Ayet 26**bu hizmetin Makedonya (Kuzey Yunanistan) ve Ahaya (Güney Yunanistan) bölgelerindeki kilise topluluklarının desteği ile olanaklı olduğu açıklanır. Bu topluluklar seve seve "Yeruşalem'de kutsal yaşamlılar arasındaki yoksullar için yardım toplayarak paydaşlık" göstermek istediler. Pavlus gönderilecek maddesel yardım ile ilgili olarak "ruhsal paydaşlık" için kullanılan "koinonia" kelimesini kullanır. Pavlus bununla ruhsal yaşamın toplumsal yaşamı etkilemesi gerektiğini açıklar. Ruhsal paydaşlık gerçek sevgiden esinlenirse başka inanlıların maddesel gereksinmelerini karşılar. Makedonya ve Ahaya'daki inanlılar toplulukları bunu yaptı. Makedonya'da Filippi, Selanik ve Veriya kentlerinde inanlılar topluluklarının bulunduğunu Elçilerin İşleri'nden anlaşılır. (Elçilerin İşleri 16:11-40; 17:1-15). Bu topluluklar ve belki de çevrelerinde bulunan başka topluluklar cömertlikle Yeruşalem'deki inanlılar için yardım topladılar. Pavlus Ahaya bölgesindeki Korintos kentindeki topluluğa bu yardım konusunu önerince Galatya kiliselerinin buna katıldığını belirtir: "Kutsal yaşamlılar için para toplamak konusuna gelince: Siz de Galatya kiliselerine vermiş olduğum buyruğu uygulayın. Haftanın ilk günü herkes kazancına göre belirli bir parayı ayırsın ve bunu yanında bulundursun. Öyle ki, geldiğimde para toplama işiyle uğraşılmasın. Oraya vardığımda, tanıtıcı mektuplar yazarak, onayladığınız kişileri armağanınızı alıp götürsünler diye Yeruşalem'e göndereceğim. Benim de gitmem gerekirse benimle birlikte gidecekler" (1.Korintoslular 16:1-4 .

Ahaya'da toplanan yardımı alırken Pavlus'a "Veriya'dan Piros oğlu

Sopater, Selanikli Aristarhos ile Sekundus, Derbeli Gaios ile Timoteos ve Asyalı Tihikos ile Trofimos... yoldaşlık etmekteydi" (Elçilerin İşleri 20:4). Yeruşalem'e vardığı zamanda da Efesoslu Trofimos onunla birlikteydi (Elçilerin İşleri 21:29). Bu durum bu yardım işinde Asya bölgesinin topluluklarının da Galatya, Ahaya ve Makedonya bölgelerindeki topluluklara katıldığı izlenimini uyandırır.

Pavlus Ahaya bölgesindeki Korintos kentinde bulunan topluluğa şöyle yazar: "Kardeşlerim, Makedonya'daki kilise topluluklarına sağlanan Tanrı kayrasını size bildirmemiz gerekir. Denenmelerin yol açtığı acıların ortasında sevinçlerinin bolluğu ve yoksulluklarının ağırlığı, bu insanların zengin yürekli eliaçıklığında doldu taşıtı. Tanıklık ediyorum: Kutsal yaşamlılara yalnız güçleri yettiğince değil, güçlerinin çok üstünde kendi istekleriyle hizmet etmek için, bize içtenlikle yalvardılar. Onlara bağış göndermek ve paydaşlık etmek için dilekte bulundular. Umduğumuzdan da ileri gittiler: Kendilerini ilkin Rabbe, sonra Tanrı istemi uyarınca bize adadılar. Öyle ki, Titos'u öğütlememiz gerekti. Aranızda başladığı bağış hizmetini, sizi bu bağışta bulunmaya isteklendirerek doruğuna ulaştırırsın" (2.Korintoslular 8:1-6).

Bu isteklendirmenin başarıyla sonuçlandığı Pavlus'un Roma'daki inanlılara bildirdiklerinden anlaşılır. Korintos Ahaya bölgesindeydi. "Makedonya ve Ahaya'daki topluluklar, Yeruşalem'de kutsal yaşamlılar arasındaki yoksullar için yardım toplayarak paydaşlık göstermekten hoşnut oldular" (**Romalılar 15:26**). Yeruşalem'deki toplulukta her zaman yoksulluk olmuştu. Pentikost gününden sonra oradaki "inananların tümü bir oradaydı, kendilerinde bulunan her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı. Topraklarını ve eşyalarını satarak, parayı herkese gereksinmesi oranında dağıtıyorlardı" (Elçilerin İşleri 2:44,45). Bundan, yıllar sonra yine Yeruşalem'de ve çevresindeki topluluklarda yine yoksulluk vardı: "O günlerde Yeruşalem'den Antakya'ya peygamberler geldi. Bunların arasında Agabos adında biri ayağa kalkarak, tüm dünyada kırcı bir kıtlık olacağını Ruh aracılığıyla bildirdi. (Bu kıtlık Klavdios'un günlerinde oldu.) Öğrenciler her biri kendi olanağı oranında Yahudiye'de yaşayan kardeşlere yardım göndererek hizmette bulunmaya anlaştılar. Tasarladıkları işi uyguladılar. Barnabas ve Saul'un (Pavlus'un) eliyle İhtiyarlar'a yardımı gönderdiler" (Elçilerin İşleri 11:27-30).

Pavlus'un bu yardım yolculuğunun M.S. 46 yılında olduğu sanılır. Bu da Pavlus'un Mesih'e iman etmesinden yaklaşık 14 yıl sonraydı. Pavlus Yeruşalem'e bu ziyaretini şöyle anlatır: "Bana verilen habercilik kayrasını kavrayan Yakup, Petros ve Yuhanna topluluğun direği sayılanlar -ruhsal paydaşlığı belgelemek üzere benimle ve Barnabas'la el sıkıştılar; biz

uluslara gidelim, kendileri de Yahudiler'e gitsinler diye. Tek önerileri, yoksulları anımsamamıza ilişkindi. Bunu da gönül hoşluğuyla yapmaya çaba gösterdim" (Galatyalılar 2:9,10). Bu ziyaretten yaklaşık 11 yıl sonra yine yoksulları anımsıyordu. Yeruşalem'de yoksulluk sürekli bir sorundu. Bunun bir nedeni herhalde Yahudiler'in İsa'ya inanmış soydaşlarına bağladıkları kindi. Yoksul inanlılar tapınaktan dağıtılan yardımı alamıyordu. Öbür varlıklı inanlılar da çoktan mal ve mülklerini satmışlardı. Onların da geçim sıkıntıları vardı.

Pavlus bu yardımın yapılmasını teşvik etmekteki amacı ulusların İsrail aracılığıyla paydaş oldukları ruhsal gerçekler için teşekkürlerini belirtmekti (**ayet 27**). Tanrı'nın kurtarıışı İsrail aracılığıyla dünyaya ulaştırıldı. Tanrı'nın Oğlu Mesih "beden açısından Davut soyundan doğan" der (Romalılar 1:3). İsa da Samiriyeli kadına "kurtuluş Yahudilerdendir" dedi (Yuhanna 4:22). Tanrı kurtarışını dünyaya getirmek için hazırladığı İsrail ulusunu kullandı. Pavlus ulusların İsrail'den aldıkları ruhsal gerçekler yüzünden İsraililer'e maddesel şeylerde yardım etmelerini sadece gönülden kopan bir hoşnutluğun sonucunda değil bir yükümlülük olarak nitelendirir. "Onlara karşı yükümlülük altında bulunuyorlar" diye yazar (ayet 27).

Pavlus bu tasarımı gerçekleştirip yardımı Yeruşalem'deki inanlılara teslim ettikten sonra Roma'daki inanlılara uğrayacağını bildirir (**ayet 28**). Oradan da İspanya'ya gitmeyi düşünüyordu. Yardımın Yeruşalem'deki kutsal yaşamlılara teslim edilmesiyle ilgili olarak Pavlus asıl metinde ilginç bir deyim kullanır: "Onlar (kutsal yaşamlılar) için bu ürüne damga vurduktan sonra size uğrayacağım" diye yazar. "Ürün" kelimesinin yapılan yardımı belirtmek için kullandığı anlaşılır. Oysa Pavlus başka yerlerde aynı deyim uluslar arasında yaptığı hizmetin sonuçları için kullanır. Örneğin: "Öteki uluslar arasında olduğu gibi, aranızda da ürün toplamayı amaçladım" (Romalılar 1:13; Filippililer 1:22; 4:17 ayetlerine bakınız).

Üstelik ticaret yaşamından "damga" deyimini de kullanır. Bu deyim başka yazılarında kendi haberciliğinin Tanrı tarafından onaylanması yolunda kullandığı görülür. Örneğin: "Başkaları için haberci değilsem bile sizler için haberciyim. Çünkü haberci oluşumun damgası Rab bağlılığında sizlersiniz" (1.Korintoslular 9:2, 2.Korintoslular 1:22 ayetleriyle karşılaştırınız). Pavlus damga vurmak deyimini ticaret yaşamında bir iş adamının bir mala sahip olduğunu belirtmek için kendi damgasını ona vurmasından esinlenerek Yeruşalem'deki Mesih inanlısı Yahudilerin Pavlus'un uluslar arasında yaptığı hizmetin sonuçlarını benimsemelerini istediğini belirtmek istiyor. Pavlus uluslardan toplanan bu ürüne kendi damgasını değil Yeruşalem'deki kutsal yaşamlıların damgasını vurmak ister. Onlar için bu ürüne damga vurur. Yahudi inanlıların uluslardan Mesih'e dönenleri

kalpten kabul etmelerini bekler.

Pavlus'un Mesih'e olan sağlam güveni **ayet 29'da** vurgulanır: Roma'ya geldiği zaman "Mesih kutluluğunun tüm doluluğuyla" geleceğine inanıyordu. Pavlus İsa Mesih'in O'nun hizmetinden defalarca iyi sonuçlar çıkardığını görmüştü. Aynı bereketi Roma'daki hizmetine katacağına kesin güveni vardır. Rabbin iyiliğine kesin güven bağlayanlar da Mesih'in hizmetlerini bereketlediğini görecekler.

Bölümü sona erdiren şu dört ayet (30-33) Pavlus'un Roma'daki inanlıları duayla kendisine yardıma çağrısından ve Pavlus'un mektubunu sona erdirmek istediği bir selam sözünden oluşur.

Pavlus Romalıların kendisiyle birlikte duada çaba göstermelerini rica eder (**ayet 30**). Onlara "Rabbimiz İsa Mesih" adına yalvarır. İsa Mesih'e olan sevgilerini düşünerek kendisi için bu hizmeti yapmalarını ister. O'nun "Rabbimiz" olduğunu hatırlatarak O'nun sözünü dinlemeleri gerektiğini belirtmiş oluyordu. O öğrencilerine "hiç usanmadan, her zaman dua etmeleri gerektiğini" belirtmişti (Luka 18:1).

Ayrıca onları asıl metine göre "Ruh'un sevgisi aracılığıyla" dua etmeye isteklendirmeye çalışır. Yeni Çeviri bunu "Ruh'un esinlediği sevgi adına" olarak çevirir. Asıl metin Kutsal Ruh'un kişilik ve sevme yeteneğine sahip olduğunu belirtir. Yeni çeviri ise Pavlus'un vurgulamak istediği seven Kutsal Ruh'un Roma'daki inanlılarda sevgi esinlemesine dikkat çeker. Pavlus inanlıları Kutsal Ruh'un yüreklerine koyduğu sevgiye göre davranmaya çağırır. Bu sevgi onları dua etmeye isteklendirecekti.

Dua etmek için çaba harcamak gerek. Dua ruhsal savaşta etkili bir çalışmadır. Düşman inanlıların dua etmelerini engellemeye çalışır. Onun bu engellemesine karşı durmak için çaba gerekir. Pavlus dualarını Tanrı'ya sunmaları gerektiğini vurgular. "Benimle birlikte çaba göstererek dua edin" diyebilirdi. Oysa "Benimle birlikte çaba göstererek Tanrı'ya dua edin" diye yazar. Dua yapılması gereken bir dinsel uygulama değil, diri Tanrı'yla konuşmadır. Dua ederken Tanrı'yla konuştuğumuz bilincinde olmalıyız. Pavlus Tanrı'ya dua ederek çaba gösteriyordu. Roma'daki inanlıları kendisiyle birlikte çaba göstermeye çağırıyordu. Birbirlerinden uzaklarda kalan inanlılar bile aynı konuda Tanrı'ya dua ederek ruhsal paydaşlıkta bulunabilirler.

Ayet 31'de Pavlus hangi dua konuları üzerinde durduğunu açıklar. "Öyle ki Yahudiye'deki imansızlardan kurtulayım" diye yazar. Pavlus'un bu konuda Tanrı'ya yalvarması ne kadar gerekli bir dua konusu, Yeruşalem'e vardıktan sonra başına gelen olaylardan anlaşılır. Tanrı orada ve sonra Romalı askerlerin tutuklusu olarak götürüldüğü Kayseriye'de bu imansız Yahudiler'in Pavlus'u öldürmelerini kaç kez önledi. Yeruşalem'deki

tapınakta son anda Romalı askerlerin yetişmeleriyle Pavlus Yahudiler'in onu parçalamalarından kurtuldu (Elçilerin İşleri 21:27-36). Yine Yerusalemlde ant içen bağnaz kişilerin kurdukları pusu Pavlus'un kızkardeşinin oğunun haber vermesiyle boşa çıkarıldı (Elçilerin İşleri 23:12-35). En sonda Pavlus yeniden Yerusaleml'e götürölmek ve imansız Yahudilerce öldürölmek için Kayser'e baş vurdu ve daha önce düşündüğünden apayrı bir durumda Roma'ya vardı. Oysa Tanrı Pavlus'un ve Roma'daki inanlıların dualarına olumlu yanıt verdi. Yahudiye'deki imansızlardan kurtuldu. Onlar onu öldüremediler.

Üzerinde durduğu ikinci dua konusu Yerusaleml'deki hizmetinin kutsal yaşamlılarca kabul edilmesiydi. Yahudiler'in kendilerini uluslardan ayrı tutmaları alışkanlığı İsraili Mesih inanlılarının peşini bırakmamıştı. Bunun için Pavlus hizmetinin kabul edilmeme olasılığıyla karşı karşıya geldi. Tanrı bu duaya nasıl bir yanıt verdi? Luka yazısında şunları bildirir: "Yerusaleml'e ulaştığımızda kardeşler bizi sevinçle karşıladılar. Ertesi gün Pavlus bizimle birlikte Yakub'a gitti. Kilise İhtiyarları'nın tümü orada hazırđı. Pavlus onları selamlayıp Tanrı'nın uluslar arasında kendi hizmeti aracılığıyla yaptığı işleri teker teker anlattı. Onlar bunu duyunca Tanrı'ya şükrettiler" (Elçilerin İşleri 21:17-20). Tanrı ikinci dua konusuna olumlu bir yanıt verdi. Pavlus Yerusaleml'deki kardeşlerce sevinçle karşılandı. Uluslar arasındaki hizmeti onların Tanrı'ya şükretmelerine yol açtı. Yerusaleml'deki hizmeti kutsal yaşamlılarca kabul edildi.

Yerusaleml'deki kutsal yaşamlıların Pavlus'un hizmetiyle ilgili tek şikayetleri kulaklarına gelen ve her halde imansız Yahudiler'den kaynaklanan yalnız bir haber: Pavlus'un Yahudi asıllı inanlılara ruhsal yasaya uymamalarını öğretiyordu. Bunu yalanlamak için Pavlus'un kamuoyu önünde ruhsal yasanın bir gereğine uyması önerildi. Pavlus'da bunu kabul etti. Oysa bunu yaparken imansız Yahudiler'in saldırısına uğradı. Romalı askerler onu kurtarmasaydı, öldürölecekti. Uzun bir zaman tutuklu kaldıktan sonra Kayser'e baş vurarak Roma'ya götüröldü. Pavlus'un Tanrı'ya sunduğu dilekler kendisinin düşündüğünden apayrı durumlarda gerçekteşti.

Pavlus **ayet 32'de**bu duaların sonunda Tanrı'nın isteği buysa sevinçle Roma'daki inanlıların yanına geleceğini ve aralarında rahatlığa kavuşacağını açıklar. Pavlus Roma'daki inanlılara "Mesih kutluluğunun doluluğuyla" geleceğine inanıyordu. Kendisi de onların arasında sevinç bulacaktı ve onların ruhsal paydaşlığı ve arkadaşlığıyla rahata kavuşacaktı. Nitekim kendisini karşılamaya gelen Romalı kardeşler için Pavlus Tanrı'ya şükranlarını sundu, yüreklendi (Elçilerin İşleri 28:15). Elçilerin İşleri şu sözlerle sona erer: "Pavlus tam iki yıl (Roma'da) kiraladığı evde oturdu ve yanına gelen herkesi kabul etti. Tanrı

hükümranlığı'nı yaydı ve önlenmeksizin, yüreklilikle Rab İsa Mesih'e ilişkin konuları öğretti." (Elçilerin İşleri 28:30,31). Pavlus tutuklu bulunmasına rağmen Romalı inanlıların yanına sevinçle geldi ve aralarında oldukça rahata kavuştu.

Ayet 33'ü yazıcı arkadaşına yazdırınca Pavlus'un Korintos kentinde olduğu sanılır. Mektubunu orada noktalamayı düşünmüş olsa gerek çünkü Roma'daki kardeşlere dua biçiminde bir selam sözünü yazdırır: "Barış kaynağı Tanrı hepinizle birlikte olsun, Amin." Asıl metinde "Barış Tanrı'sı" denir. Ama çeviri esas anlamını yansıtır. Tanrı barış Tanrısı'dır çünkü barışı sağlar. Pavlus inanlılar için sadece barış dilemez, barışın ta kaynağı olan Tanrı'nın kendileriyle birlikte olmasını diler. Yaşamları sakinlik ve iyilikle dolacaktı eğer bu özellikleri veren Tanrı'ya yakın kalsalardı. Ayet 5'te Tanrı'nın katlanış ile avuntu kaynağı ve ayet 13'de umut kaynağı olduğu bildirilir. Kesin olarak bilinmez ama on altıncı bölümün ilk ayetlerine bakarak Pavlus'un sona erdirdiği sandığı mektuba bir ek koyduğu düşünülebilir.

Kardeşlere Selam 16:1-16

¹Kızkardeřimiz Fibi'yi sizlere tanıtırım. Kendisi Kenhrea'daki kilise topluluğunun hizmet görücü bir üyesidir. ²Onu, kutsal yaşamlılara yaraşır tutumla Rab bağlılığında kabul edin. Sizlerden herhangi bir gereksinmesi olursa karşılayın. Çünkü o bir çoklarına yardımcı olmuştur; başkalarının yanı sıra bana da. ³Mesih İsa bağlılığında iř arkadaşlarım Priska ile Akila'ya selamlarımı bildirin. ⁴Onlar benim için canlarını ölüm tehlikesine attılar. Yalnız ben değil, uluslardan oluşan tüm kilise toplulukları da onlara teşekkür borçludur. ⁵Onların evinde bir araya gelen kilise topluluğuna selamlarımı iletin. Sevgili arkadaşım Epenetos'a selam edin. Asya eyaletinde Mesih'e iman edenlerin ilkidir o. ⁶Sizler için çok çabaya katlanan Meryem'i selamlayın. ⁷Haberciler arasında ün yapmış olan soydaşım ve cezaevi arkadaşlarım Andronikos'la Yunia'ya selamlarımı bildirin Mesih bağlılığında benden daha öncedir onlar. ⁸Rab bağlılığında sevgili arkadaşım Ampliatos'a selamlarımı bildirin. ⁹Mesih bağlılığında iř arkadaşımız Urbanos'a selam edin. Sevgili arkadaşım Stahis'e de selamlarımı iletin. ¹⁰Mesih bağlılığında onaylanmış olan Apellis'e selamlarımı bildirin. Aristovulos'un ev halkından olanlara selam edin. ¹¹Soydařım Herodias'a selamlarımı iletin. Narkisos'un ailesinden Rab bağlılığında olanlara selam edin. ¹²Rab hizmetinde çalışan Trifena ile Trifosa'yı selamlayın. Rab hizmetinde çok emek çekmiş olan Persis'e selam edin. ¹³Rabbin sečilmiři Rufus'a ve bana da analık etmiş olan anasına selam edin. ¹⁴Asinkritos'a, Flegon'a, Hermes'e, Petrovas'a, Hermas'a ve onlarla bir arada olan kardeşlere selamlarımı iletin. ¹⁵Filologos'a, Yulia'ya, Nereos'a ve kızkardeşine, Olimpas'a ve onlarla bir arada olan bütün kutsal yaşamlılara selamlarımı iletin. ¹⁶Birbirinizi kutsal öpüşle selamlayın. Mesih'in bütün kilise toplulukları sizlere selam ederler.

Bölüm 15'in 33'ncü ayeti son bir selam sözüne benzer. Bölüm 16'da sonradan eklenen bir parça olabilir. Acaba Pavlus Korintos kentinde Bölüm 15'in 33'ncü ayetiyle mektubu sona mı erdirdi ve Yeruşalem'e hareket etmek üzere oranın liman kenti olan Kehnrea'ya gidince Bölüm 16'yı mı ekledi? Bunu kesinlikle bilmemekle birlikte durumun böyle olduğu olasılığını güçlendiren iki konu vardır. Birincisi, Pavlus'un Yeruşalem'e deniz yoluyla gitmeyi tasarlamasıdır: "Burada (Yunanistan'da) üç ay kalması ve Suriye'ye açılmayı amaçlarken, Yahudiler'in kendisine karşı düzen kurdular. Bu nedenle Makedonya üzerinden geri dönmeye karar verdi" (Elçilerin İşleri 20:3). Başka bir zaman Pavlus Suriye'ye yolculuk

ettiğinde Kehnrea'da gemiye binmişti (Elçilerin İşleri 18:18). İkincisi, yazdığı ekte Kehnrea'lı Fibi'yi Roma'daki inanlılara tanıtmasıdır. Pavlus her halde Kehnrea'daki kilise topluluğunu ziyaret ederken Fibi'nin Roma'ya gitmeye hazırlandığını öğrendi ve mektubu onun eliyle göndermeye karar verdi. Bundan dolayı hemen mektuba kızkardeş Fibi için Roma'daki inanlılara tanıtan bir ek koyar.

Ayet 1'de Pavlus Fibi'yi "kızkardeşimiz" olarak tanıtır. İnanlılar 'Tanrı'nın ev halkı'dır (Efesoslular 2:19). İsa Mesih öğrencilerine "hepiniz kardeşsiniz" dedi (Matta 23:8). Pavlus kadınlara ikinci derecede varlıklar gözüyle bakmazdı. Kadın inanlılar bu kardeşlik içinde birer kızkardeştir. Fibi kızkardeşimizdir. Pavlus onu sayar.

Bu kadın "Kehnrea'daki kilise topluluğunun hizmet görücü bir üyesidir." "Hizmet görücü" diye çevrilen kelime aslında "diakonos"tur. Bu kelimenin kökeni "birisinin peşine koşmak" anlamındaki bir fiil olduğu sanılır. Bir iş yapmak için acele etmek anlamını almış olduğu görülür. Çoğu kez masaya oturanlara hizmet eden uşaklar için kullanılırdı. Yeni Antlaşma'da bu kelime ve ondan türetilen kelimeler çeşitli yollarda kullanılır. Sevinç Getirici Haber'i Kolose kentine ulaştıran Epafras Mesih'in Kolose'deki inanlılar için çalışan, güvenilir bir hizmet görücüsüdür (Koloseliler 1:7). Pavlus ise Sevinç Getirici Haber'e hizmet görücü kılındı (Koloseliler 1:23). Kendisine verilen tanrısal yönetim uyarınca Tanrı Sözü'nü baştan başa yaysın diye Pavlus Kolose'deki inanlılar yararı için kilise topluluğunun hizmet görücüsü kılındı (Koloseliler 1:25).

Aynı kelime hem ruhsal hem de maddesel yardım için kullanılır. Örneğin: "On ikiler öğrenci topluluğunu bir araya çağırarak 'Tanrı Sözü'nün yükümlülüğünü bir yana bırakıp bakımla ilgili hizmet görmek bizim için doğru değildir' dediler. 'Bu nedenle kardeşler, siz kendi aranızdan iyilikleriyle tanınmış, Ruh ve hikmetle dolu yedi kişi arayın. Kendilerini bu gerekli işe atayalım. Biz sürekli bağlılıkla kendimizi duaya ve Tanrı Sözü'nü yaymak hizmetine' vereceğiz" (Elçilerin İşleri 6:3,4). Bakımla ilgili hizmet ve Tanrı Sözü'nü yaymak hizmeti için kullanılan kelimeler aynı kökten gelir. Fibi'nin Kehnrea'daki kilise topluluğuna nasıl bir hizmette bulunduğu kullanılan kelimedenden anlaşılmaz. Onun hizmeti bakımla ilgilimiydi yoksa ruhsal hizmette mi bulunuyordu? Bu konuda kesin bir sonuca varılmaz. Fibi'nin kendini hizmete vermesi ve Pavlus'un bunu onaylaması, Pavlus'un kilise topluluğundaki kadınlara karşı olan tutumunu birçoklarının sandıklarından bambaşka bir ışıpta gösterir.

Bir kaç ayet üzerinde duran bazı eleştiriciler Pavlus'u kadın düşmanı ilan etmişlerdir. Örnek, şu ayettir: "kutsal yaşamlıların tüm kilise toplantılarında olduğu gibi, kadınlar kilise toplantılarında ağızlarını kapasınlar"

(1.Korintoslular 14:33,34). "Kadın kesin bağımlılıkla, sessizce öğrensin. Kadının öğretmesine ya da erkeğe egemen kesilmesine izin vermem. Kadın sessiz kalmalı" (1.Timoteos 2:11,12). Bu ayetlere dayanarak bazı çevreler kadının kilise toplantısında sessiz durması gerektiğini öne sürerler. Oysa Pavlus kadının kocasına bağımlılığını vurguladığı bir bölümde bile "başı örtülmemiş olarak dua ya da peygamberlik eden her kadın başının saygınlığını hiçe indirir" der (1.Korintoslular 11:5). "Dua etmesin" ya da "peygamberlik etmesin" demez Pavlus. Üstelik bu mektubu Roma'ya yolladıktan sonra Pavlus'un Yeruşalem'e yaptığı yolculukla ilgili olarak Luka şunları yazar: "Filippos'un evine gidip orada kaldık. Filippos'un peygamberlik eden dört kızı vardı" (Elçilerin İşleri 21:8,9).

Peygamberlik toplantılarda yapıldı: "Ruhsal toplantılarınızda herkesin bir katkısı -bir ilahisi, bir öğretisi, tanrısal bir açıklaması, bir dili, bir çevirisi- vardır... Peygamberlerden iki ya da üç kişi konuşsun; öbürleri söylenenleri iyice düşünüp tartsın. Orada oturanlardan birine tanrısal bir açıklama gelecek olursa, ilk konuşan ağızını kapasın. Çünkü her biriniz teker teker peygamberlik edebilirsiniz. Öyle ki, tümü öğrensin, tümü öğüt alsın. Peygamberlerin ruhu peygamberlere bağımlı olur. Çünkü Tanrı kargaşalığın değil, esenliğin Tanrısı'dır" (1.Korintoslular 14:26,29-33). İşte bundan sonra Pavlus "kadınlar kilise toplantılarında ağızlarını kapasınlar" diye yazısını sürdürür. Buna ilişikteki sözler ne demek istediğini açığa vurur: "Çünkü onların lafa karışmalarına izin verilmemiştir. Yasanın bildirdiği gibi bağımlı olsunlar. Öğrenmek istedikleribir sorun varsa, evde kendi kocalarından sorabilirler. Kadının kilise toplantısında lafa karışması saygınlığı hiçe indirir" (1.Korintoslular 14:33-35). Pavlus bu sözlerle kadınların soru sorarak lafa karışmalarını durdurmak istiyordu. Toplantıda dikkati dağıtan gürültü çıkarmasınlar.

Pavlus kadının bağımlılığına uygun biçimde dua etmelerine ve Tanrı'dan aldıkları bir açıklama bildirerek peygamberlik etmelerine izin veriyordu. Eski Antlaşma'da peygamberlik eden kadınlardan söz edilir. Erkeklerin Tanrı'nın isteğini öğrenmek için onlara danıştığı bildirilir (Hakimler 4:4; 2.Krallar 22:14; 2.Tarihler 34:22). Öte yandan, Pavlus topluluğun yönetilmesi ya da yetkili öğretişin saptanmasıyla ilgili sorunlarda kadının sessiz kalması gerektiğini vurgular. Erkeğe öğretmesine ya da yönetmesine izin vermiyordu (1.Timoteos 2:11,12).

Peygamber olan kadınların yaşamlarını yansıtan şu ilginç örnek vardır Yeni Antlaşma'da: "Orada Anna adında bir peygamber vardı... Seksen dört yıldır da duldu. Tapınaktan hiç ayrılmaz, gece gündüz oruçla, duayla, Tanrı'ya tapınırdı. Anna o saat yaklaşıp Tanrı'ya şükrederek, Yeruşalem'in kurtuluşunu gözleyen herkese İsa'dan söz etti" (Luka 2:36-38). Pavlus

buna benzer bir yaşam süren dul kadınlardan söz eder: "gerçek anlamda dul olan kimsesiz bir kadın umudunu Tanrı'ya bağlamıştır, gece gündüz dileklerde ve dualarda sürekli yakarır, dua eder" (1.Timoteos 5:5). Böyle dullar topluluğun genel parasıyla geçinirlerdi. Adları bir deftere yazılırdı: "Adı deftere geçirilecek dul kadının altmış yaşını aşmış olması gerekir. Bunun yanı sıra bir tek erkekle evlilik yaşamı geçirmiş de olmalı. İyi işler yaptığı başkalarınca tanıtılmalı: Çocuklar yetiştirmiş mi, konuk severlik etmiş mi, kutsal yaşamlıların ayaklarını yıkamış mı, acı çekenlerin derdini hafifletmiş mi, kısacası, iyilik etmek için elinden gelen her şeyi yapmış mı?" (1.Timoteos 5:9,10). Kadınların başka kadınlara öğretilmeleri buyrulur: "Yaşlı kadınlara saygı değer olmalarını öğütler.. Erdemli tutumu öğretsinler. Böylece genç

kadınlara kocalarını, çocuklarını sevmeyi öğretsinler. Ağırbaşlı, suçsuz, evcimen, iyi huylu, kocalarına bağımlı kadın olsunlar" (Titos 2:3-5). Hayır, Pavlus kadın düşmanı değildi. Onlara büyük saygısı vardı. Kilise topluluğunda ve Sevinç Getirici Haber'in yayılması için bir çok yönden hizmet etmelerini çok yararlı saydı. Örneğin: Filippililer'e mektubunda şunları yazar: "Ve sen güvenilir koldaşım, senden dileğim şudur: Bu kadınlara yardım et. Onlar Sevinç Getirici Haber'i yaymak için Klement'le öbür iş arkadaşlarımla birlikte yarıştılar" (4:3).

Ayet 2'de Pavlus hizmet görücü olan Fibi'nin Roma'daki inanlılar tarafından iyi karşılanmasını diler. "Onu kutsal yaşamlılara yaraşır tutumla kabul edin." Bu tutum da hoş sözler güler yüzlerle kalmamalı, kendisine yardım etmelidirler: "Sizlerden her hangi bir gereksinmesi olursa karşılayın" Haberci Yuhanna'nın kaleme aldığı şu kutsal söz bu konuyu güzel vurgular: "Dünyasal varlığı olup da insan kardeşini gereksinmede gören ve ona karşı acıma duygusunu kapatan kişide Tanrı'nın sevgisi nasıl barınabilir? Çocuklarım, sözle ya da dil ustalığıyla sevenler olmayalım. İşte açıklanan gerçek sevgiyle sevenler olalım" (1.Yuhanna 3:17,18). Pavlus Roma'daki kutsal yaşamlılardan Fibi'ye karşı böyle bir sevgi bekler. Pavlus bu kızkardeşin "bir çoklarına yardımcı olduğunu" anlatarak uzak yerlerden Kehnrea'ya gelen Mesih inanlılarının gereksinmelerini karşıladığı için yabancı bir kente gittiği zaman oradaki kutsal yaşamlıların kendisi için aynısını yapmalarının uygunluğunu belirtir. "Yardımcı" olduğu bir çoklarının arasında Pavlus'un kendisi de bulundu. Pavlus'a konukseverlik göstermişti her halde. Kehnrea'da kaldığı sürece onun gereksinmelerinin karşılanmasını düzenlemiş olsa gerek.

"Yardımcı" diye çevrilen kelime "prostotis" Atina kentinin yurttaşları arasında orada oturan yabancı uyruklu insanların sorunlarını çözmeye görevlendirilen kişiye verilen prostotes adının kadın biçimidir. Acaba

Fibi'nin böyle resmi bir görevi mi vardı yoksa varlıklı bir kadın olarak uzak yerlerden gelen kutsal yaşamlıların gereksinmelerini karşılamaya mı adadı kendini? Kesin bir şey bilmiyoruz bu konuda ama ikinci olasılık biraz daha güçlü görünür. Bu kadın hepimize bir örnek olsun. Bütün olanaklarıyla Rabbe ve kutsal yaşamlılara hizmet etti.

Fibi'yi Roma'daki inanlılara tanıttıktan sonra Pavlus başka yerlerde tanıdığı ve o sırada Roma'da bulunan ya da oraya yerleşen kardeşlere selamlarını iletmeye koyulur.

Ayet 3'de Pavlus Korintos'a ilk gittiği zaman tanıştığı Akila ve karısı Priska'yı selamlar. Luka bu ilk karşılaşmayı şöyle anlatır: "Bu olaylardan sonra Pavlus Atina'dan ayrılıp Korintos'a gitti. Bu kentte Akila adında Pontoslu bir Yahudi'yi buldu. Priskila adındaki eşiyile birlikte İtalya'dan yeni gelmişti. Çünkü Klavdius tüm Yahudiler'in Roma'dan gitmeleri için buyruk çıkarmıştı. Pavlus kendilerini görmeye gitti. Aynı meslekten olduğu için onlarla kaldı ve birlikte çalıştılar. Sanatları çadırcılıktı. Her Şabat sinagogta tartışıyor, Yahudiler'le Yunanlılar'ı inandırıyor" (Elçilerin İşleri 18:1-4). Akila ile Priska'nın evi ve iş yerinin

daha önce Roma'da olduğunu öğreniriz. Akila'nın Karadeniz'in Pontos eyaletinden olan bir Yahudi olduğu da bildirilir.

Eşinin adı Latince'den gelmez. Bu ad kadının Roma'nın ileri gelen Priska soyundan olduğunu ya da o ailenin özgürlüğe kavuşturduğu bir köle olduğunu belirtmiş olabilir. Oysa bu olasılıklar kesinlik kazanmış değildir. Pavlus her zaman mektuplarında kadının adını resmi biçimde verir. Luka ise samimiyet ve yakınlık belirten Priskila biçimini kullanır. Akila ile Priska'nın Pavlus'la tanışmalarından önce Mesih inanlısı olduğu sanılır. Yukarıda aktarılan Luka'nın yazısından bu pek anlaşılabilir. Akila'nın Yahudi olduğunu bildirmekle yetinir. Oysa "İnanlı olmayanlarla aynı boyunduruk altına girmeyin. Çünkü doğruluk kötülükle ne paylaşabilir?.. Ya da inanlı inansızla anlaşılabilir mi?" diye yazan Pavlus'un Mesih inanlısı olmayan bir Yahudi ile iş ortaklığı yapması düşünülemez. (2.Korintlular 6:14,15).

Bu nedenle daha Roma'dayken İsa'ya iman etmiş olduklarını düşünmek yalnız olmaz. İsa'ya nasıl iman etmişler? Pentikost günü Petros'un yaydığı Sevinç Getirici Haber'i dinleyenlerin arasında "Pontos'ta" yaşayanlar ve "Roma'dan kalkıp gelenler -hem Yahudiler hem de Yahudiler'in inancını benimseyenler" vardı (Elçilerin İşleri 2:9-11). Acaba Akila Roma'dan Yerusaleml'e giden bir Yahudi olarak Petros'un sözünü değerlendirip vaftiz edilen 3000 kişi arasında mıydı? (Elçilerin İşleri 2:41). İleri gelen Priska ailesinden bir kadın Yahudiler'in inancını benimsemiş bir kişi olarak Pentikost günü Yerusaleml'e gittiği zaman, İsa'ya iman etmiş miydi? Bunu

da bilmiyoruz. Ama onların imana gelmeden önce ya da sonra evlenip birlikte Mesih bağlıları olarak yaşadıklarını biliriz.

Korintos'ta Pavlus'la tanıştıktan sonra Mesih'e olan hizmetleri daha etkin olduğu görülür. Pavlus ile bir buçuk yıl Korintos'ta kaldıktan sonra onunla Efesos'a gittiler (Elçilerin İşleri 18:19). Pavlus onları oraya bıraktı. Onlar Apollos adlı İskenderiyeli bir Yahudi'nin sinagogtaki konuşmasını dinleyen Priskila ile Akila "onu yanlarına aldılar, Tanrı'nın yolunu tüm inceliğiyle ona açıkladılar" (Resullerin İşleri, 18:26). M.S. 49 yılında Kayser Klavdius'un çıkardığı buyruğun beş yıl sonra aynı Kayser'in ölümüyle geçersiz duruma düştüğü sanılır. Böyle bir durumda Akila Roma'daki evine ve çadircılık atölyesine dönmek istemiş olabilirdi. İşte bu nedenle Pavlus M.S. 57 yılında Roma'daki inanlılara yazdığı zaman "iş arkadaşlarım Priska ile Akila'ya selamlarımı bildirin" diye yazabiliyordu (ayet 3). Onlar sadece çadircılıkta değil bunun yanı sıra da Rabbin işinde onun iş arkadaşlarıydılar.

Ayet 4'de Pavlus üzerinde başka bilgimizin bulunmadığı bir olaya değinir: Priska ile Akila'nın kendisi için "canlarını ölüm tehlikesine" attıklarını anlatır. Pavlus Romalılar'a, mektuptan önce yazdığı Korintoslular'a ikinci mektupta "Asya bölgesinde çektiğimiz acıdan" söz eder. "Aşırı oranda - gücümüz üstünde- sıkıntıya düştük. Öylesine ki, yaşamaktan umudu yitirdik. Gerçekten, ölüm yargısının üzerimizde olduğunu düşündük. Ama kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenelim diye oldu bu. O bizleri böylesi ölümcül bir deneyimden kurtardı; kurtaracaktır da" (2.Korintoslular 1:8-10). Asya eyaleti bugünün Ege bölgesiydi. Priska ile Akila Pavlus'la birlikte Efes'teydi o sıralarda, Pavlus'un "böylesi ölümcül deneyimden" kurtulması Akila ile Priska'nın onun için "canlarını ölüm tehlikesine" atmalarıyla gerçekleştiği kesin olmamakla birlikte düşünülebilir. Pavlus'u kurtarmak için Tanrı Priska ile Akila'nın yürekli yardımını kullanmış olabilirdi. Pavlus bu durum için kendini onlara teşekkür borçlu biliyordu. Oysa yalnız Pavlus değil, "Uluslar'dan oluşan tüm kilise toplulukları da onlara teşekkür" borçluydu. Bu teşekkür borcu uluslardan oluşan tüm inanlılar topluluklarına Tanrı'nın Sözü'nü açıklayan haberci Pavlus'un aralarında kalıp hizmete devam etmesini sağladıkları için duyulmaktaydı.

Bunun yanı sıra da gittikleri her yerde, Korintos, Efes ve Roma'da evlerini inanlılara açarlardı. Bunun için Pavlus **ayet 5'te** Roma'daki kardeşlere: "onların evinde bir araya gelen kilise topluluğuna selamlarımı iletin" diyebiliyordu. O çağda "kilise" bir bina değil, bir insan topluluğuydu. Bu topluluğun bir araya geldiği yer genellikle inanlılardan birinin eviydi. Özel kilise yapıları daha sonraki bir çağda kurulmaya başladı.

Pavlus'un ilkin Efes'te tanıştığı sevgili bir arkadaşı artık oradan ayrılıp

Roma'ya gitmişti. Pavlus'un Epenetos'a iletlediği selamların Akila ile Priska'ya yazdığı selam sözünden hemen sonra gelmesi bu adamın onlarla yakın bir ilişkide bulunduğu izlenimini bırakır (**ayet 5**).Pavlus'un Efes'teki ilk hizmeti çok kısa geçti: "Efesos'a ulaştıklarında (Pavlus) Priska ile Akila'dan ayrılıp sinagoga gitti. Yahudiler'le tartıştı. Onlar daha uzun bir süre kalmasını istedilerse de kendisi bunu uygun görmedi. Ama onlarla vedalaşırken, 'Tanrı buyurursa yeniden aranızda döneceğim' dedi ve gemiyle Efesos'tan açıldı" (Elçilerin İşleri 18:19-21). Epenetos "Asya eyaletinde Mesih'e iman edenlerin" ilkiydi. Acaba Pavlus'un tartışmasını dinleyerek mi imana geldi, yoksa Priska ile Akila'nın tanıklığıyla mı imanlı oldu? Bunu bilmiyoruz. Ama iman ettiği zaman Priska ile Akila'nın desteğini gördüğü söylemek yalnız olmaz. Onlar da Efes'ten ayrılıp Roma'ya gittikleri zaman Epenetos onlarla birlikte gitmiş olabilir.

Pavlus'un "Mesih'e iman edenlerin ilki" için kullandığı deyim ilginçtir: "Asya'nın Mesih için ilk ürünü." Bu deyim Eski Antlaşma'ya dayanır: "İsrail halkına de ki: Size vereceğim ülkeye girip ürününü biçtiğiniz zaman, ilk yetişen ürününüzden bir demet kâhine götüreceksiniz. Kabul edilmeniz için, kâhin demeti RAB'bin huzurunda sallayacak. Tanrınız'a bu sunuyu getireceğiniz güne kadar ekmek, kavrulmuş buğday, taze başak yemeyeceksiniz" (Levililer 23:10,11,14). Bu ilk ürünün Tanrı'nın önüne getirilmesi Tanrı'nın İsrail'e verdiği bir buyruktu. Pavlus bunu bir benzeti olarak kullanır. İlk ürün yasası İsrail'in, ürünün Tanrı'dan geldiğini ve Tanrı'ya ait olduğunu vurgulardı. Pavlus bunu insanların Mesih'e inanmaları konusunda kullanır. İlk ürün tüm bir ürünün ilk parçası olduğu gibi, Epenetos Asya'da Mesih'e bağlanan bir çok insanın birincisiydi. Pavlus'un İsrail'in ruhsal yasasına dayanan bir benzeti kullanmasını sevgili arkadaşı Epenetos'unYahudi olduğuna bir işaret olabilir. Yine de bu konuda kesin bir sonuca varamayız.

Meryem, adından anlaşıldığı gibi Yahudi bir kadın olsa gerek (**ayet 6**). Yeni Antlaşma'da bu adı taşıyan beş kadın vardır. Meryem'in Priska ve Akila'nın Korintos'a gitmeden önce onlarla birlikte Roma'daki kilise topluluğunda çalıştığını tahmin edebiliriz. Priska ve Akila onun Roma'daki kardeşler için çok çabaya katlandığını Pavlus'a anlatmış olabilirlerdi.

Pavlus'un **ayet 7'**deselamladığı Andronikus ile Yunia karı koca olabilir. Oysa yazılma biçimi aynı olduğundan Yunanca metinden Yunia adının erkek veya kadın olduğunu seçmek olanaksız. İkisi de erkek olabilir. Bu kişilerin Yahudi olduğu kesindir. Pavlus onlar için soydaşlarım der. Onlar da ayrıca Pavlus'un cezaevi arkadaşlarıydı. Mesih'e olan inançları yüzünden cezaevine düşmüşlerdi. Pavlus ile birlikte aynı cezaevinde yatmışlardı.

Bu mektuptan önce yazdığı Korintoslular'a ikinci Mektup'ta "cezaveine girmekte en ön sıradayım" der (11:23). Oysa Elçilerin İşleri'nde o zamana kadar tek Filippi'de cezaevine girmesinden söz edilir. Her halde o zamana kadar. Kaydedilmeyen bir kaç kez cezaevine girmişti ve bunlardan birinde Andronikus ile Yunia'yla birlikteydi. Bu iki kişi "haberciler arasında ün" yapmışlardı. Bu deyim iki yoldan anlaşılabilir: Büyük bir olasılıkla bu iki kişi On İki Haberciler'in iyi tanıdığı ve Mesih'e içten bağlılıkları ve hizmetleri nedeniyle çok sayılan inanlılardı. Daha küçük bir olasılıkla bu iki kişi İsa'nın ölümüne ve dirilişine tanık oldukları için On İkiler'in dışında oldukları halde yine "Haberci" sayılıp çalışmalarıyla ün kazanmışlardı. Acaba İsa Mesih'in atadığı ve "onları gideceği her kente ve bölgeye ikişer kişi olarak kendi önünden" gönderdiği yetmiş kişinin arasında mıydılar? (Luka 10:1). Bunu bilmiyoruz ama ilginç bir olasılıktır. Pavlus'un onlarla ilgili olarak verdiği kesin bilgi "Mesih bağlılığında" kendisinden daha önce olduklarıdır.

Adları Helenistler diye bilinen, Yunanca konuşan Yahudiler oldukları izlenimini verir. Kilise topluluğunun ilk günlerinde Yerusalemlerde Helenistler'den inanlılar vardı (Elçilerin İşleri 6:1). Andronikus ile Yunia'nın Pavlus'la nerede tanıştıklarını, nerede onunla cezaevinde yattıklarını ve Roma'ya ne zaman gittiklerini bilmiyoruz.

Pavlus Ampliatos adlı kardeşe olan sevgisini selam sözünde vurgular: "Rab bağlılığında sevgili arkadaşım Ampliatos'a selamlarımı bildirin" diye yazar (**ayet 8**). Asıl metinde "arkadaşım" kelimesi bulunmaz. Pavlus "Rab bağlılığında sevdiğim" diye yazar. Ampliatos Mesih bağlısıydı. Mesih'e her şeyi için borçluydu. Mesih ile yakın bir ilişkide yaşıyordu. İsa onun yaşamında Rab olarak egemendi. Pavlus da bu bağlılıkta yaşıyordu. Pavlus'un onunla nerede tanıştığını bilmeyiz. Ampilatos adının Roma'yla bağlantısı olduğu bilinir. Böyle bir ad taşıyan bir aile vardı. Roma'da Mesih inanlılarının gömüldüğü Domitilla mezarlığında birinci yüz yılın sonunda ya da ikinci yüz yılın başında gömülen bir kişinin mezarı bu adı taşımaktadır. Pavlus'un sevdiği kardeşe ait olup olmadığı kesinlik kazanmamıştır.

Ayet 9'da adı geçen ilk inanlı olan Urbanus'un Roma'yla bağlantısı olduğu adından anlaşılır. Bu Latince ad "kente ait" anlamındadır. Değinen kent elbette Roma'ydı. Bu kardeş Pavlus ile birlikte Rabbin işinde çalıştığı açıklanır. Onun için "Mesih bağlılığında iş arkadaşımız Urbanos" der. Pavlus'un sevdiği bir kardeş daha selamlanır. "Stahis" adının anlamı "başak"tır. Az rastlanan bir ad olmakla beraber bir iki kez İmparator ev halkıyla ilgili olarak kaydedilmiştir.

Pavlus'un **ayet 10'da** selamladığı ilk kardeş Apellis'in adı eski çağın bir yazarı tarafından tipik bir Yahudi adı olarak kaydedilir. Bu kardeş "Mesih

bağlılığında onaylanmış" bir inanlıydı. Pavlus'un başka bir yazısı bunun anlamını güzel bir biçimde açıklar: "Kendi kendini değerli diye tanıtan değil, Rabbin değerli diye tanıttığıdır onaylanan" (2.Korintoslular 10:18). Apellis Rabbin değerli diye tanıttığı bir inanlıydı.

Onun yanı sıra Pavlus Aristovulos'un ev halkından olanlara selamlarını iletir. Büyük Herodes'in torunu Aristovulos Roma'da yaşıyordu. O çağda büyük adamların uşakları ve köleleri, ev halkından sayılırdı. Pavlus Aristovulos'un uşakları ve köleleri arasındaki Mesih inanlılarını tanıyor onları selamlıyordu. Pavlus'un bu inanlılarla tanışması Aristovulos'un babası Herodes Antipas'un süt kardeşi Manaen'in aracılığıyla olsa gerek. Manaen Pavlus ile birlikte Antakya'daki kilise topluluğunda öğretmiş veya peygamberlik etmişti (Elçilerin İşleri 13:1).

Pavlus'un **ayet 11'de** selamladığı kişinin adı Herodias "Herodes'e ait" anlamındadır. Bu kişi Pavlus'un başka bir yerde görüştüğü Aristovulos'un ev halkından olanlardan biri olabilir. Bu adam Yahudi olsa gerek çünkü Pavlus onun için "soydaşım" der. Sonra "Narkissos'un ailesinden Rab bağlılığında onlara" selam edilmesini diler. Bazı yorumculara göre bu Narkissos, Tiberius Klavdius Narkissos'tur. Bu adam Kayser Tiberius'un özgürlüğe kavuşturduğu bir köleydi. Klavdius zamanında zengin ve güçlü bir kişi oldu. Ama Nero zamanında öldürülmüştü. O zamanda malı ve köleleri Kayser'e geçecekti ama yine de Narkissos'un ailesinden olanlar diye tanınırlardı. Pavlus o aileden olan Rab bağlılığında onlarla nerede ve nasıl tanıştığını bilemiyoruz. Ama onlarla ya tanışıyordu yada onların hakkında duymuştu ve onlara selamlarını iletir.

Ayet 12'de Pavlus Rab hizmetinde çalışan üç kişiye selam eder. İlk iki kişi aynı kökten gelen Trifena ile Trifosa adlarını taşırlar. Bu iki kadının kızkardeş hatta ikiz olduğu adlarının birbirine benzemesinden tahmin edilir. Bu iki kadın bilmediğimiz biçimde Rabbe hizmet ederlerdi. Pavlus başka bir kadın olan Persis'in Rab hizmetinde "çok emek" çektiğini belirtir. Rab İsa'yı çok seven ve O'nun için çok çalışan bu kadının adı "Fars kadını" demektir. Tarihsel yazılarda özgürlüğe kavuşturulan bir köle olarak bulunur.

Ayet 13'te selam edilen "Rufus" adı Yeni Antlaşma'nın başka bir ayetinde bulunur: "Çiftlikten dönmekte olan Kirineli Simon o yerden geçiyordu. Aleksander ile Rufus'un babasıdır bu adam, İsa'nın haçını taşıyan diye onu zorladılar" (Markos 15:21). Rufus "kızıl" yada "kızılsaçlı" anlamını taşıyan Roma'da sık sık kullanılan bir isimdir. Markos'un Sevinç Getirici Haberi ikinci yüzyıla dayanan, bir geleneğe göre Roma'daki inanlılar için yazılmıştır. Markos böylece Kirineli Simon'un kimliğini açıklamak için Roma'da iyi tanınan Aleksander ile Rufus'un babası olduğunu bildirir.

Pavlus'da Roma'da bir Rufus tanıyordu. Büyük bir olasılıkla bunlar aynı kişiydi. Bu Rufus "Rabbin seçilmiş" idi. (Aslında "Rab'de seçilmiş olan"). Karakteri ve yaptığı hizmet, Rufus'un inanlılar arasında saygıdeğer bir aşamaya gelmesini sağlamıştı. Rabbin onu seçtiği böylelikle vurgulanıyordu.

Pavlus Rufus'un annesine de selamlarını iletir. "Bana da analık etmiş" derken Pavlus geçmişte bu değerli kadının kendisini evine alıp, bir anne gibi kendisine baktığını çok iyi anımsıyordu. Bu olayın ne zaman olduğu konusu kesin olarak bilinmemekle birlikte Pavlus'un Tarsus'tan Antakya'ya geldiği zamana dayandığı bir iki ip ucundan tahmin edilebilir. O arada o topluluğun peygamber ve öğretmenleri arasında "Siyah adıyla bilinen Simeon" bulunuyordu. (Habercilerin İşleri 13:1). Simeon "Simon" adının değişik bir biçimidir. Mesih'in haçını taşımış olan Simon Yerusalemlen Antakya'ya taşınmış olabilirdi. "Stefanos'a çektirilen acı sonucunda darmadağın olanlar Finike'ye, Kıbrıs'a ve Antakya'ya kadar gittiler. Tanrı Sözü'nü Yahudiler'den başka hiç kimseye bildirmiyorlardı. Ama onlardan Kıbrıslı ve Kirineli bazı kişiler Antakya'ya gelip Yunanlılar'a da Rab İsa'nın Sevinç Getirici Haberi'ni bildirdiler. Rabbin eli onları destekliyordu. Çok sayıda insan iman ederek Rabbe döndü" (Elçilerin İşleri 11:20,21). Simon Kirineli'ydi. Ayrıca Antakya'da "Kirineli Lukius" vardı (Habercilerin İşleri 13:1). Pavlus Roma'ya yazarken Simon ölmüş ve karısı oğlu Rufus'un yanında kalıyor olsa gerekti.

Ayet 14'te Pavlus bir arada bulunan bir inanlılar topluluğundan beş kardeşi adlarıyla selamlar. Hermes uğur ilahının adıydı. Bir çok köle bu adı taşıyordu. Petrovas adı Patrobius adının başka bir biçimidir. İmparator Nero'nun özgürlüğe kavuşturduğu bir kölenin adıydı. Bir yorumcu Petrovas'ın bu zengin adamın köleleri arasında bulunduğu olasılığına değinir. Hermos, "Hermagoras" "Hermogenes" ya da "Hermodorus" gibi adlarının kısaltılışıdır. Yaklaşık yüzyıl sonra aynı adı taşıyan bir köle Roma kilisesinde okunan ve "Çoban" adını taşıyan simgesel yazı yazdı. Bir topluluk daha **15'nci ayette** Pavlus tarafından selamlanır. Pavlus bir arada olan bu kutsal yaşamlılardan beşini tanıyordu. Filologos Yunanca erkek adıdır. "Bilgeliksever" anlamındadır. Bu ad İmparator ev halkıyla ilgili kayıtlarda gözüktür. Yulia kadın adıdır. Onun da İmparatorun ev halkıyla ilişkisi vardı. Bu kişiler karı-koca olabilirdi. Daha az olasılıkla erkek ve kızkardeş olabilirdi. Nereos, dördüncü yüzyıla dayanan bir söylentiye göre Flavia Domitilla adlı Mesih inanlısı bir kadının bir yakınıydı. Bu kadın 95 yılında amcası İmparator Domitian tarafından sürgüne yollandı. Domitian bir yıl sonra ölünce yeniden Roma'ya getirildi. Bu kadının adını taşıyan birinci yüzyıldan kalma bir mezarlık bulunmuştur. Nereos'un

kızkardeşinin bu Domitilla olup olmadığını bilemiyoruz. Olympus yine ilahlarla ilgili Olimpodoros adının kısaltılışıydı.

Ayet 16'da Pavlus Roma'daki inanlılara Mesih'in sevgisinde birbirleriyle olan bağlılıklarını "kutsal öpüşle" belirtmelerini buyurur. Aynı buyruğu Korintos'taki inanlılara ve Selanik'teki inanlılara verir (1.Korintoslular 16:20; 2.Korintoslular 13:12; 1.Selanikliler 5:25). Petros da yazdığı kardeşlere "Sevgi öpüşüyle birbirinizi selamlayın" buyruğunu verir (1.Petros 5:14). Yustin Martır (Şehit Yustin) yazdığı Birinci Savunma'da bu buyruğa nasıl uyulduğunu açıklar: "Dualarımızı sona erdirince, birbirimizi bir öpüşle selamlarız." Sonra Pavlus "Mesih'in bütün kilise" topluluklarının Roma'daki inanlılara selamlarını iletmediğini yazar. "Yeruşalem'den İliya dolaylarına dek Mesih'in Sevinç Getirici Haberi'ni baştan başa yayan" Pavlus bugünkü İsrail'den Yugoslavya topraklarına kadar bulunan bütün Mesih inanlı topluluklarını tanıyordu, onların selamlarını daha görmediği Roma topluluğuna gönderebilme durumundaydı.

Son Uyarı 16:17-24

¹⁷Kardeşlerim, sizlere yalvarırım: Eğitildiğiniz öğretişe ters düşen, bölücülöklere yol açan ve suçta götüren kişiler karşı gözünüzü açın; onlardan sakının. ¹⁸Çünkü bu insanlar Rabbimiz İsa Mesih'e değil, kendi midelerine uşaklık ediyorlar. Pohpohlayıcı güzel sözlerle saf insanların yüreğini kandırıyorlar. ¹⁹Ama sizin buyruğa uyduğunuzu herkes duydu. Bu nedenle, sizin için seviniyorum. Bunun yanı sıra yararlı işlerde bilge, kötü işlerde ise günahsız olmanızı dilerim.

²⁰Barış Tanrısı yakında şeytanı ayaklarınız altında ezecektir. Rabbimiz İsa Mesih'in kayrası sizlerle birlikte olsun. ²¹İş ortağım Timoteos ve soydaşlarım Lukios, Yason ve Sosipatros sizlere selam gönderirler. ²²Bu mektubu kaleme alan Tertios, Rab bağılılığında sizlere selam ederim. ²³Beni ve bütün kilise topluluğunu evinde konuk eden Gaios sizlere selam eder. Bu kentin haznedarı Erastos sizlere selam eder. Kuartos kardeş de selam eder. [²⁴Rabbimiz İsa Mesih'in kayrası hepinizle olsun. Amin.]

Değişik bir ses tonu duyulur bu uyarı sözünde. Bir yorumcu Pavlus'un bu mektubu yazdıldığı Tertios adlı arkadaşından kalemi kaptırıp kendi eliyle yazdığı olasılığı üzerinde durur. Sanki yazarken Roma'dan bir yolcu gelip oradaki durumu açıklamış da Pavlus tehlikeyi anlayıp hemen oradaki kardeşleri uyarmaya koyulmuş. Gelişim nasıl olursa olsun Pavlus başka yerlerde gördüğü tehlikelerin belki Roma'ya sıçrayacağını düşünmüş olabilirdi. Başka bir yorumcunun açıklayışı bu konuda inandırıcıdır. Asıl dilde "bölücülöklere" ve "suçta götüren" genel değil belirlidir. Kutsal Ruh Pavlus aracılığıyla belirli bölücülöklere yol açan ve suçta götüren o belirli tökezleri kuran kişilere karşı gözlerini açmalarını ve o adamlardan sakınmalarını çağırır (**ayet 17**).

Bu bölücü ve suçta götüren öğretiş Roma'daki imanlıların eğitildikleri öğretişe ters düşüyordu çünkü bu öğretiş bedenın uygunsuz iştahlarını karşılamayı serbest bırakıyordu. "Bu insanlar kendi midelerine uşaklık" ediyordu (**ayet 18**). Oysa eğitildikleri öğretiş onları şöyle uyarıyordu: "Çünkü eğer bedenın gereksiz istemlerine uyarak yaşarsanız, öleceksiniz. Ama Ruh aracılığıyla bedenın işlerini öldürürseniz yaşayacaksınız." (Romalılar 8:13). Bölücü öğretiş yayanlar "Rabbimiz İsa Mesih'e uşaklık" etmiyordu. İsa Mesih'i Rab ve Efendi olarak kabul eden kişi kendi isteğini değil efendisinin isteğini yerine getirmeyi kabul eder. Kendi isteklerine değil Mesih'in isteklerine boyun eğer. Bu kişilerin öğretiş saf kişilere inandırıcı gelebilirdi. Pohpohlayan güzel sözlerle saf insanların yüreğini kandırıyorlardı bu kişiler. Gerçek bir tehlikeydi.

Oysa Pavlus Roma'daki kardeşlerin söz dinlerliklerine güveniyordu. Buyruğa uyduklarını herkes duydu (**ayet 19**). Bu, bilinen bir gerçektir. Pavlus bu nedenle onlar için seviniyordu. Yine de bu öğretişe karşı tetikte olmalarını istedi. Mesih'in kullandığı bir deyim yansıtıyordu. Onların "yararlı işlerde bilge, kötü işlerde ise günahsız" olmalarını istedi. Mesih "İşte sizi koyunlar gibi kurtların içine gönderiyorum. Bu nedenle yılan gibi açığöz, güvercin gibi aldatısız olun" der (Matta 10:16). "Açığöz" ile "bilge" bir tek Yunanca sözcüğü karşılar. "Aldatısız" ile "günahsız" da asıl metinde aynı sözcüktür. Kulaklarına hoş gelmesin bu kişilerin pohpohlayıcı sözleri. Kulaklarını kapatıp kendilerini yararlı işlere versinler.

Pavlus Tanrı'nın bu bölücü öğretiş üzerindeki yengisini imanla görebiliyordu: "Barış Tanrı'sı yakında şeytani ayaklarınız altında ezecektir" (**ayet 20**). Kendi özü barış olan Tanrı herkes için barış kaynağıdır. Pavlus'un Roma'daki inanlılar için "barış kaynağı Tanrı hepimizle birlikte olsun" dileğindeki deyim asıl dilde aynı deyimdir (Romalılar 15:33). Uyumsuzluk yaratan şeytani ancak barış kaynağı olan Tanrı ezebilir. Ama bunu şeytani kutsal yaşamlıların ayakları altında ezmekle yapar.

Bunun güzel bir örneği vardır Eski Antlaşma'da: Rab Yeşu'ya ve İsrail'e düşmanları üzerinde büyük yengi verdi; "Güneş, yaklaşık bir gün boyunca göğün ortasında durdu, batmakta gecikti. **Yeş 10 14** Ne bundan önce, ne de sonra RAB'bin bir insanın dileğini işittiği o günkü gibi bir gün olmamıştır. Çünkü RAB İsrail'den yana savaştı. Krallar getirilince, Yeşu bütün İsrail halkını topladı. Savaşta kendisine eşlik etmiş olan komutanlara, 'Yaklaşın, ayaklarınızı bu kralların boyunları üzerine koyun' dedi. Komutanlar yaklaşp ayaklarını kralların boyunları üzerine koydular. Yeşu onlara, 'Korkmayın, yılmayın; güçlü ve yürekli olun' dedi, 'RAB savaşacağınız düşmanların hepsini bu duruma getirecek'" (Yeşu 10:13,14,24,25).

Rabbimiz İsa Mesih (ilginç şey Yeşu ile İsa adlarının ikisi de İbranice'de Yeşua'dır) aynı çağrıda bulunur: "Gerçekten size yılanları, akrepleri ve bunun yanı sıra düşmanın her gücünü ezmeye yetki verdim. Hiç bir şey size zarar vermeyecektir" (Luka 10:19). Bu yetkiyi kullanmayı öğrenelim! Ama gururlanmayalım diye Kutsal Ruh hemen ardından Pavlus'un Romalılar için olan duası aracılığıyla herşeyin Rabbimiz İsa Mesih'in bize olan kayrasına dayandığını anımsatır. "Rabbimiz İsa Mesih'in kayrası sizlerle birlikte olsun" (**ayet 20**). Sevgisinden kaynaklanan bize olan iyiliğine her an gereksinmemiz var ve olacaktır.

Pavlus acil uyarıyı bitirince selamlara döner (**ayet 21**). Bu kez yanında olan kardeşlerin selamlarını Roma'daki kardeşlere iletir. Pavlus Korintos'taydı. Timoteos Pavlus'un iş arkadaşıydı. Pavlus'un bildirişiyle

Mesih'e iman etmiş olması görülür (Elçilerin İşleri 14:6,7,20). Pavlus daha sonra Listra'ya gidince orada "Timoteos adlı bir öğrenci vardı. Listra'da ve Konya'da bulunan kardeşler onun için olumlu tanıklık ediyorlardı. Pavlus onun kendisiyle gelmesini istedi" (Elçilerin İşleri 16:1-3). Yıllar sonra Pavlus'un Timoteos'la ilgili Filippi'deki Mesih inanlılarına şu tanıklığı verdi: "Sizi ilgilendiren sorunlarda (Timoteos) gibi içtenlikle kaygı duyan başka kimsem yoktur. Timoteos'un denenmiş biri olduğunu bilirsiniz: Baba - oğul gibi benimle birlikte Sevinç Getirici Haber'in yayılması için çalıştı" (Filippililer 2:20,22).

"Soydaşlarım Lukios, Yason ve Sosipatros sizlere selam gönderirler" **(ayet 21)**. Lukios'un kim olduğunu kesinlikle bilmiyoruz. Antakya'daki kilise topluluğunda bulunan peygamberler ve öğretmenlerden olan Kirineli Lukios'un olduğu sanılabilir. (Elçilerin İşleri 13:1). Onun Yahudi ve böylece Pavlus'un soydaşı olduğu şu sözden anlaşılır: "Stefanos'a çektirilen acı sonucunda darmadağın olanlar ...Antakya'ya kadar gittiler. Tanrı Sözü'nü Yahudiler'den başka hiç kimseye bildirmiyorlardı. Ama onlardan Kıbrıslı ve Kirineli bazı kişiler Antakya'ya gelip Yunanlılar'a Rab İsa'nın Sevinç Getirici Haberi'ni bildirdiler" (Elçilerin İşleri 11:19,20). Kirineli Lukios'un Pavlus'la yakın paydaşlığı olduğunu biliyoruz. (Elçilerin İşleri 13:1-3). O arada Korintos'ta olup olmadığı bilinmiyor. Ama orayı ziyaret etmekte olabilirdi. Başka yorumcular Lukios adının Luka adının başka bir biçimi olduğunu kabul ederek Luka'nın o arada Pavlus'la birlikte olduğuna dikkat çekerler (Elçilerin İşleri 20:2-6). Lukios'un Luka olmasına engel olan konuyla Luka'nın Yahudi olmamasıdır. Çünkü asıl metinde "Lukios ve Yason ve Sosipatros, soydaşlarım" diye yazılıdır. Koloseliler 4:10-14 ayetlerinde Pavlus, Yahudi kuşağından sadece üç inanlının Tanrı Hükümrancılığı için kendisiyle işbirliği etmekte olduğunu bildirir sonra "Sevgili Doktor Luka'yla Demos sizlere selamlarını iletir" diye yazar.

Yason'un kimliği daha açıktır. Pavlus'u Selanik'te evinde konuk eden kardeş olsa gerek: Yahudiler'in kışkırttığı bazı ipsisler Pavlus'la Silas'ı bulamayınca "Yason'la bazı kardeşleri yaka paça kent yöneticilerinin önüne sürüklediler. Avaz avaz bağıryorlardı: Dünya'yı alt üst eden bu insanlar şimdi de buraya geldiler. Onları Yason evinde konuk etti" (Elçilerin İşleri 17:6,7). Pavlus Korintos'a varmadan Makedonya'yı gezdi. Yason büyük olasılıkla Pavlus'la birlikte Korintos'a gitti ve böylece Roma'daki kardeşlere yazarken Pavlus'un yanındaydı. Pavlus'un bir soydaşı olduğuna göre Pavlus'un Selanik'teki Sinagog'ta üç Şabat günü Kutsal Yazılar üzerinde kendileriyle tartışınca "iman ederek Pavlus'la Silas'ın yanında yer alan" Yahudiler'den olsa gerek. (Elçilerin İşleri 17:1-4).

Pavlus yazarken çoğunlukla kişilerin adlarının daha resmi bir biçimde

vermek alışkanlığında idi. Örneğin: Priska (Romalılar 16:3; 2.Korintoslular 16:19; 2.Timoteos 4:19). Luka ise adını halk konuşması biçiminde Priskilla olarak verir (Elçilerin İşleri 18:2,18,26). Pavlus arkadaşının adını Silvanus olarak verirken Luka onu Silas diye anar. Bu nedenle Pavlus'un "soydaşım Sosiapatros" diye andığı arkadaşının Luka'nın "Veriya'dan Piros oğlu Sopater" diye söz ettiği aynı kişi olduğu sanmak yanlış olmaz. Sopater, Pavlus Korintos'tan ayrılırken kendisine yoldaşlık edenler arasındaydı (Elçilerin İşleri 20:4). O Selanik halkından daha aydın görüşlü olan Veriyalı Yahudiler'den olsa gerek. Pavlus'un bildirdiği konular "gerçekten böyle midir diye gündün güne Kutsal Yazılar'ı araştırdılar. Böylece aralarından bir çoğu iman etti" (Elçilerin İşleri 17:11,12). Yason gibi bu kardeşin de Pavlus'a özel bir sevgisi olsa gerek. Bu kardeşler de ilgilerini Roma'daki kardeşlere açıklamak istedi.

Pavlus'un bu mektubu yazdığını yazıcı arkadaşının Mesih bağlısı bir kardeş olduğu "bu mektubu kaleme alan ben Tertios, Rab bağlılığında sizlere selam ederim" sözünden anlaşılır (**ayet 22**). Bir yorumcu bu kardeşin mesleğinin yazıcılık olduğunu Romalılar'a Mektub'un iyi üslubünden tahmin eder. Adından ailenin üçüncü çocuğu olduğu anlaşılır. Bu kardeşten başka hiç bir bilginiz yoktur.

Gaios kardeşinin evinin ve gönlünün çok geniş olduğu anlaşılır çünkü Pavlus'u ve tüm kilise topluluğunu evinde konuk ederdi (**ayet 23**). Topluluğun toplantıları onun evinde yapılırdı. Pavlus "Gaios ile Krispos adlı" kişileri Korintos'ta vaftiz ettiğini anımsatır oraya yazdığı mektupta (1.Korintoslular 1:14). Pavlus Korintos'a ilk gittiği zaman sinagogtan ayrılmak zorunda kalınca toplantılarını "Titius Yustus adında Tanrı'ya tapınan birisinin" evinde sürdürdü (Elçilerin İşleri 18:7). Onun evi sinagoga bitişikti "sinagog başkanı Krispos'la tüm ev halkı Rabbe iman etti. Kutsal Söz'ü işiten başka bir çok Korintoslular da iman ederek vaftiz edildi" (Elçilerin İşleri 18:8). Krispos'la birlikte Pavlus tarafından vaftiz edilen ve evinde kilise topluluğunu konuk eden Gaios'un Titius Yustus olduğunu sanmak uygun görülür. Romalı yurttaşların normal olarak üç adı vardı. Adı Gaius Titius Yustus olsa gerek. Yuhanna üçüncü mektubunu Gaios adlı birine yazar. Evinde Rabbe hizmet edenleri konuk ettiğini anımsatırken bu kişilerin gereksinmelerini karşılamasını buyurur. Bu kişinin aynı Gaios olup olmadığını bilmiyoruz. Pavlus'la gezen Makedonyalı Gaios aynı kişi olmasa gerek. (Elçilerin İşleri 19:29). Derbeli bir Gaios da vardı (Elçilerin İşleri 20:4).

Korintos kentinin haznedarı Erastos da Roma'daki inanlıları selam eder. Pavlus Korintos'taki inanlılara yazarken "Dünya ölçüsü açısından, bilge olanlarınız çokluk değil! Güçlü olanlarınız çokluk değil! Soylu olanlarınız

çokluk değil!" der (1.Korintoslular 1:25). Ama aralarında güçlü ve belki de soylu olan biri vardı: Erastos. Mesleği gereği Roma'ya gidip gelmiş olabilirdi, belki de Roma'daki inanlıları tanırdı. O seve seve onlara selamını ilettili. O çağdan kalma mermer bir kaldırım taşı üzerinde şu yazı bulunur Korintos'ta: "Bayındırlık müdürü Erastos şu kaldırımı kendi parasıyla yaptırmış" acaba kendi iyiliğiyle övünen bu kişi daha sonra kent haznedarı olmaya yükselen ve Mesih'e iman ederek alçak gönüllü olmaya başlayan Erastos'un kendisi miydi? Bunu bilmiyoruz. Elçilerin İşleri 19:22 ve 2.Timoteos 4:20'de sözü edilen kişiler aynı Erastos olmasa gerek. Zira bu ad oldukça sık kullanılırdı.

Kuartos kardeşin selamıyla, selam sözleri sona erer. Bu kişiye ilişkin hiç bir bilgimiz yoktur. Adı ise "dördüncü" demektir. Bir yorumcu onun "üçüncü" anlamını taşıyan Tertios'un küçük kardeşi olduğunu öne sürer. O zaman "kardeş" sözü ruhsal anlamda değil fiziksel anlamda kullanılıyordu. Tertios Pavlus'un söylediği sözleri kaleme alırken küçük kardeşi, abisini Gaios'un evinde ziyaret etmiş ve son anda selam sözlerine katılmış olabilirdi. Ama bu yalnız ilginç bir tahmindir!

Acaba Tertios burada kalemini bırakıp yazdıklarını Pavlus'a mı okudu? Pavlus onayını verdikten sonra mektubu toplayıp yollamaya mı gitti? Sonra dua ederken kendi eliyle **ayet 24'teki** dilek sözünü mü ekledi? Bunu bilmiyoruz.

Dua ve Teşekkür 16:25-27

²⁵Yaymakta olduğum Sevinç Getirici Haber ve İsa Mesih Sözü uyarınca sizleri sarsılmaz biçimde desteklemeye gücü yeten Tanrı'ya yücelik olsun. Zamansız çağlar boyunca saklı tutulup günümüzde açıklanan giz, ²⁶peygamberlerin kutsal yazıları ve öncesiz çağlar Tanrısı'nın buyruğu uyarınca şimdiki dönemde açıklanmış bulunuyor. Öyle ki, tüm uluslar iman buyruğuna uysunlar. ²⁷Bilge olan tek Tanrı'ya İsa Mesih aracılığıyla çağlar çağı yücelik verilsin. Amin

Sonra Roma'daki kardeşleri ve yaydığı Sevinç Getirici Haber'i düşününce Pavlus'un yüreği sevinçle dolmuş olmalıydı ki, bu dua ve teşekkür sözlerini ekler. Pavlus Tanrı'nın gücünü ve bilgeliğini düşünürken Tanrı'ya övgüler sunar. Tanrı kendi gücüyle Roma'daki inanlıları sarsılmaz bir biçimde desteklemeye gücü vardı (**ayet 25**).Bunu Pavlus'un yaydığı Sevinç Getirici Haberi'nde bildirilen gerçekler doğrultusunda yapar. Pavlus asıl metinde "benim Sevinç Getirici Haberim" der. Bununla paralel olarak "İsa Mesih Sözü"nü koyar, çünkü Pavlus'un yaydığı Sevinç Getirici Haber'de İsa vaat edilen Mesih olarak bildiriliyordu. İnanlıları koruyabilen Tanrı gücü İsa Mesih'in kişiliğinde bulunur.

Pavlus Sevinç Getirici Haber'in "zamansız çağlar boyunca saklı tutulup" gününde açıklanan bir giz olduğunu belirtir (**ayet 25**). Bazı yorumcular bu gizin saklı tutulması ile "peygamberlerin kutsal yazıları uyarınca" o zamanki dönemde açıklanmış olması arasında bir çelişki görmüşlerdir (**ayet 26**). Sorun Eski Antlaşma peygamberlerinden söz etmediği anlaşılınca çözülür. Pavlus kilise topluluğunda bulunan peygamberlerden söz etmektedir (Elçilerin İşleri 13:1). Pavlus, Petros ve Yuhanna gibi Yeni Antlaşma peygamberleri kaleme aldıkları yazılarla Eski Antlaşma çağında saklı kalan gizi o dönemde açıkladılar.

Bunu öncesiz çağlar Tanrı'sının buyruğu uyarınca yaptılar (**ayet 26**). Zamanla sınırlı olmayan Tanrı, tarihin akışını kendi amaçları için nasıl yönelteceğini bilir. En uygun zamanı gelince amacını açıklamaya başlar (Romalılar 5:6 ve Galatyalılar 4:4). Amacı "tüm uluslar iman buyruğuna uysunlar" (ayet 26). Ama Yeni Antlaşma peygamberleri ancak konuyu tüm ayrıntılarıyla açığa vurdular. Pavlus mektubunun başında kullandığı bir deyim burada tekrarlar: İman buyruğuna uymak (Romalılar 1:5). İman etmek sadece kişinin zihninde bazı gerçekleri sıralaması değil, tüm varlığıyla Tanrı'nın isteğini yerine getirmesidir. Pavlus mektupta daha önce yaptığı gibi Sevinç Getirici Haber'in tüm kapsamını düşününce Tanrı'nın bilgeliğine hayran kalıp tapınır (ayet 2-7 ile Romalılar 11:33-36).

"Bilge olan tek Tanrı'ya İsa Mesih aracılığıyla çağlar çağı yücelik verilsin. Amin" Pavlus gibi Sevinç Getirici Haber'i düşündükçe Tanrı'ya İsa Mesih aracılığıyla yücelik sunup tapıalım. Baba tapınıcılar arar. Sevinç Getirici Haber'i duyup kurtulmak için İsa Mesih'e bağlandıktan sonra yaşamımız övgü ve tapınmayla dolmalı!

Bütün bu bilgileri okuduktan sonra daha kurtulup kurtulmadığınızı bilmiyorsanız, günahlı olduğunuzu açıkça bildirerek İsa Mesih'in çarmıhta gerçekleştirdiği kurtarma işini sizi kurtarabilen tek yol olarak kabul ederseniz ve kendinizi İsa Mesih'in yönetimi altına koyarsanız kurtulacaksınız. Romalılar Bölüm 3'ü ile Bölüm 10 ayet 9'dan 13'e kadar olan ayetleri dua ile okuyun. Sonra dua ile kurtuluşun için İsa Mesih'e sığındığınızı Tanrı'ya söyleyin. Kurtuluş güvenliğine kavuşun Tanrı'ya yücelik sunanlara katılacaksınız.

Yürekten coşan bir istekle Tanrı'yı övelim ve her şeyimizle kendisine hizmet edelim.

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan [indirebilirsiniz](#).

Rod Harbottle yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)